

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**BRO
SIS**

KUSURLU

CECELIA AHERN

Asıl Kusurlular, kusursuzluğu arayanlar mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

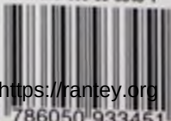
Celestine North
muhteşem bir hayata sahipti.
El üstünde tutulan bir evlat, örnek öğrenci,
sevilen bir arkadaşı. Okulun en yakışıklısıyla çıkıyor,
mükemmel notlar alıyor, güzelliğiyle
herkesi büyülüyordu.

Ahlaken yozlaşmış, dışlanmış Kusurluların aksine,
Celestine'in önünde çok parlak bir gelecek vardı. Ancak bir gün,
çok sevdiği komşusunun Kusurlu damgası yemek üzere alınıp
götürülmesi kafasında sorular oluşmasına yol açtı. Tehlikeli,
canını acıtan sorular... O da bir gün hapse atılabilir miydi?
Damgalanabilir miydi? Kusurlu ilan edilir miydi?
Doğru ile yanlış arasında, her zaman kesin bir çizgi var mıydı?
Bir insanı lekelemek bu kadar kolay mıydı?

Dünyaca ünlü, usta yazar Cecelia Ahern, *Kusurlu*'da
haksız yere insanları yücelten ya da mahveden
bir sistemi ve modern toplumların
bu büyük açmazını, yürek yakıcı
bir hikâyeye anlatıyor.

ISBN 978-605-09-3345-1

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilebilir
Satın Alınabilir
Fiyatı

11

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

www.dexkitap.com

Kusurlu

Özgün adı: *Flawed*

© 2016 Cecelia Ahern

Yazan: Cecelia Ahern

Çeviri: Gökçesu Tamer

Yayma hazırlayan: Tülin Er

Kapak tasarımı: Eda Ayhangil

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Yayın hakları Prava l Prevodi Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2016

ISBN: 978-605-09-3345-1

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

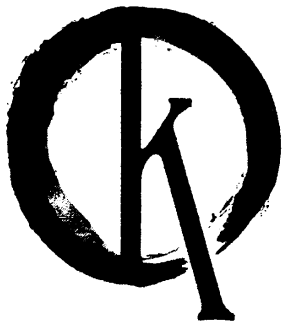
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

KUSURLU

CECELIA AHERN

Senin için, baba

KUSURLU; kabahatli, yetersiz, hatalı, lekeli, hasarlı, eciş bücüş, çürük, zayıf, kifayetsiz, natamam, yararsız.

(insanlar için) zayıf bir karakteri olmak.

Ben tanımlamaların kızıyım, mantığın, siyahın ve beyazın.

Bunu sakın unutma.

2

Misafir olduğu sofrada, davet edilmeden başköşeye oturan adamlara asla güvenme.

Bu sözler benim değil. Büyükbabam Cornelius, tam da böyle söylediği için, masanın bir ucuna sürüldü. Uzun bir süre de tekrar davet edileceği yok. Aslında sorun söyledikleri değil, onları kime söylediğiydi: Ülkenin en güçlü adamlarından biri olan Yargıç Crevan, büyükbabamın geçen sene yaptığı yoruma rağmen, yıllık Dünya Günü buluşmasında yine yemek masamızın başköşesinde oturuyor şimdi.

Babam mutfaktan yeni bir şarap şişesiyle döndüğünde kendi sandalyesinin kapıldığını gördü. Canının sıkıldığı belli oluyor ama yerini kapalı Yargıç Crevan olduğu için biraz duraksıyor, elindeki tirbuşonu evirip çevirerek ne yapacağını düşünüyor. Sonra da annemin yanına, normalde Yargıç Crevan'ın oturması gereken yere yöneliyor. Annem gergin. Gerginliğini fark edebiliyorum çünkü her zamankinden daha mükemmel görünüyor. Mükemmel bir şekilde taranmış saçlarında her bir tel yerli yerinde

duruyor, sarı bukleleri özenle kıvrılarak topuzunu oluşturuyor. Başının arkasına ulaşmak için her iki omzunu yerinden çıkarması gerekse de bu topuzu yapmayı sadece kendisi becerebilir. Teni porselen gibi, ışıltıyor, herhangi bir şeyin en saf hali sanki. Makyajı olağanüstü, kantaron mavisi dantel elbisesi masmavi gözleriyle uyum içinde, kollarının şekli mükemmel.

Aslında annem çoğu zaman popüler bir model gibi görünür. Üç doğuma rağmen vücudu eskisi kadar muhteşem. Formlarını korumalarına yardım ettiği insanlar gibi. Annemin kötü bir gün geçirdiğini eve daha da belirgin yanaklar, dolgun dudaklar, daha düz bir alın ya da daha az yorgun görünen gözlerle geldiğinde anlarım. Görünüşünü değiştirmek onun rahatlama yöntemidir. Görünüşü konusunda kırk yarar. İnsanları görünüşlerine göre yargılar, bir bakışta notunu verir. En ufak bir kusur onu rahatsız eder; eğri bir diş, çenenin altında bir gıdı, büyükçe bir burun... Bunların herhangi biri, karşısındakini sorgulamasına, bir şekilde güveninin sarsılmasına yol açar. Aslında annem bu konuda yalnız değil. Pek çok kişi aynı onun gibi düşünüyor. Böyle şeylerin, arabayı yıkamadan satmaya çalışmak gibi olduğunu düşünür, oysa arabanın ıslıl ıslıl olması gerekir. İnsanlar için de aynısı geçerlidir. Dış görünüşlerine özen gösterme konusundaki tembellik, kişiliklerini de ortaya koyar. Ben de mükemmeliyetçiyim. Ama benimki dış görünüşle ilgili değil. Ben konuşma ve davranışlar konusunda mükemmeliyetçiyim. Bu huyum, kız kardeşim Juniper'i çileden çıkarıyor. Kız kardeşim tanıdığım en özelliksiz insanlardan biridir. Aslında en büyük özelliği, özelliksizliğidir. Bu konuda hakkını teslim etmeliyim.

Ailemin gerginliğini, yaptıklarını biraz küçümseyerek izliyorum, şu anda zerrece gerginlik hissetmiyorum. Aslında eğleniyorum bir yandan. Yargıç Crevan benim için Bosco, erkek arkadaşım Art'ın babası. Her gün onun evindeyim, onunla tatile bile gittim, özel aile toplantılarına katıldım, onu bizimkilerden çok daha iyi tanıyorum, pek çok kişiden daha iyi tanıyorum. Onu sabahın köründe saçları karmakarışık, dudağına yapışmış diş macunuyla da gördüm; gece yarısı boksör donu ve çoraplarıyla uykulu uykulu banyoya ya da mutfaka su içmeye giderken de. Yatarken hep çorap giyer. İçkiliyken ağzı bir karış açık, eli pantolonun içinde kanepede sızdığına da şahit oldum. Tişörtünün içine patlamış mısır attım, uyurken işemesi için parmaklarını sıcak suya soktum. Sarhoş sarhoş pis-te çıkıp dans ettiğini, karaokede şarkıları berbat ettiğini gördüm. Uzun bir gecenin sonunda kusmasına şahit oldum. Horultusunu duydum. Osuruklarını kokladım ve ağlamasını dinledim. İnsani yanlarını bildiğim birinden korkmam mümkün değil.

Oysa ailem ve ülkenin geri kalanı onu korkutucu ve hürmet edilmesi gereken bir figür olarak tanıyor. Ben onu televizyon yarışmalarındaki jüri üyelerine benzetiyorum. Fazlaca abartılmış, yuhalandığında iyice coşan bir tür çizgi film karakteri gibi. Onun taklidini yaparken çok eğleniyorum, Art da çok keyif alıyor. Yargıç Bosco gibi bir aşağı bir yukarı yürürken ben, Art gülmekten yere yuvarlanıyor. Boynumda evde yaptığım cübbe, yüzümü buruşturup çatık kaşlarla parmağımı sallıyorum. Bosco kameralar açıkken parmak sallamaya bayılır. Bu korkutucu yargıç kimliğinin işinin gereği bir tür rol olduğunu,

gerçek kişiliği olmadığını düşünüyorum. Kendisi havuza bombalama atlayan biri aynı zamanda.

Art ve benim dışımda herkes tarafından Yargıç Crevan adıyla tanınan Bosco, Divan dedikleri komitenin başyargı-cı. Divan, ilk başta hükümet tarafından hata işleyenlerin toplum önünde yargılanması için geçici olarak kurulmuş-tu. Sonra, Kusurlu olmakla suçlananların sorgulamaları-nı yürüten kalıcı bir yapı haline geldi. Kusurlular, topluma karşı ahlaki ve etik hatalar yapan sıradan vatandaşlardır.

Ben hiç mahkemeye gitmedim ama davalar halka açık görülür ve televizyonda yayınlanır. Gayet adil bir süreç işler. Söz konusu olaya tanıklık edenlerin yanında sanı-ğın ailesi ve arkadaşları da kişiliği hakkında şahitlik etmek üzere çağrılır. Adlandırma Günü'nde yargıçlar sa-nığın Kusurlu olup olmadığına karar verir. Eğer Kusur-lu kararı çıkarsa, kusurları toplum önünde açıklanır ve vücutlarındaki beş bölgeden birine K harfi damgalanır. Damganın yeri yaptıkları hataya göre belirlenir.

Kötü kararlar için şakaklar damgalanır.

Yalanlar için dil.

Toplumsal değerlerden çalanların sağ avucu.

Divan'a ihanet edenlerin göğsü, kalbinin tam üstü.

Toplum kurallarının dışına çıkanların sağ ayağının tabanı.

Kusurlular, her zaman üstünde K harfi olan bir kolluk takma zorundadır, toplum içinde her zaman fark edilsin-ler ve örnek oluştursunlar diye. Hapse atılmazlar. Ey-lemeleri yasadışı değil, topluma zarar veren hareketlerdir çünkü. Toplum içinde dışlanarak yaşamaya devam eder-ler, onlar için farklı kurallar işler.

Ülkemiz, liderlerin kötü kararları sonucu olduğuna inanılan ekonomik kargaşa sonrasında zor günler geçirirken, Divan'ın asıl amacı Kusurluların liderlik görevlerinden alınmasını sağlamaktı. Ama artık, Kusurluların bu tür görevlere gelmeden dışlanmalarını sağlamak için çalışıp, toplumun zarar görmesini engelliyor. Divan, yakında ahlaki ve etik açıdan kusursuz bir toplum sağlanacağını söylüyor kıvançla. Yargıç Bosco Crevan pek çok kişinin gözünde bir kahraman.

Art yakışıklılığını babasından almış; sarı saçlar, mavi gözler. Kontrol altına alınamayan dağınık sarı dalgaları, afacan bir şeytan gibi parlayan gözleriyle her an bir yaramazlık yapacakmış gibi duruyor, gerçekten de her an bir yaramazlık yapmaya hazır zaten. Yemek masasında tam karşımda oturuyor. Sürekli ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum, benim olduğumu düşününce içim içime sığmıyor. Çok şükür babasının katılığından eser yok onda. Eğlenmeyi ve ortamı gevşetmeyi çok iyi biliyor. Sohbet ne zaman ciddileşecek gibi olsa ortaya komik bir şey atıyor. Zamanlaması çok iyi. Bosco bile gülüyor. Art benim ışığım adeta, her şeyin en karanlık köşesini bile aydınlatıyor.

Her yıl nisan ayında komşularımız Crevanlar ve Tindlerlar ile Dünya Günü'nü kutlarız. Juniper ve ben çocukluğumuzdan beri Dünya Günü kutlamalarını pek severiz. Takvimlerde günleri geri sayar, ne giyeceğimizi planlar, evi süsler, masayı kurarız. Bu yıl her zamankinden daha heyecanlıyım çünkü Art'la resmen birlikte olduğumuz ilk yıl. Masanın altından onu ellemeyi filan düşündüğümünden değil tabii ama erkek arkadaşımın burada bulunması beni heyecanlandırıyor.

Babam yirmi dört saat yayın yapan televizyon kanalı Haber 24'in yöneticisi, komşumuz ve gecenin diğer konuğu Bob Tinder da *Daily News* gazetesinin editörü. Kanalın da gazetenin de sahibi Crevan Medya. Dolayısıyla üçü de eğlenceye iş karıştırıyorlar. Tinderlar her zaman geç kalır. Merak ediyorum, akşam yemeğine asla zamanında gelemeyen Bob nasıl oluyor da yayın zamanlarını hiç kaçırmıyor. Her yıl aynı şey. Verandada bir saat içki içtikten sonra, yemek odasına geçmenin bir tür sihir gibi onları hızlandıracağını düşündük. Şimdi yemek odasında üç boş sandalye ile oturuyoruz. Benimle aynı sınıfta okuyan kızları Colleen üçüncü konuk.

"Artık başlamalıyız," diyor Bosco aniden. Başını telefonundan kaldırıp havadan sudan sohbeti kesiyor ve oturuşunu dikleştiriyor.

"Yemekle ilgili bir sorun yok," diyor annem, babamın yeni doldurduğu kadehini alırken. "Biraz gecikmeyi hesaba katmıştım." Gülümsüyor.

"Artık başlamalıyız," diyor Bosco tekrar.

"Acelen mi var?" diye soruyor Art meraklı gözlerle aniden asabileşen Bosco'ya. "Dakiklerin sorunu, bunu görece kimseyi bulamamalarıdır," diyor Art, herkes gülüyor. "Her zaman bu kızı bekleyip durduğum için çok iyi biliyorum." Masanın altından ayağıma hafifçe vuruyor.

"Hayır," diye karşı çıkıyorum. "Dakiklik *tam da belirlenen zamanda harekete geçmek ya da bir yere varmaktır*. Sen dakik filan değilsin; her zaman çok erken geliyorsun."

"Erken kalkan yol alır," diye savunuyor kendini Art.

"Erken öten horozu keserler," diye yanıtlıyorum, Art bana dil çıkarıyor.

Küçük kardeşim Ewan kıkırdıyor, Juniper gözlerini deviriyor.

Muhabbetimizden rahatsız olmuş gibi görünen Bosco araya girip tekrar, “Summer, Cutter, artık yemeğe başlamalıyız,” diye tekrarlıyor.

Konuşma şekli hepimizin gülmeyi kesip ona bakmamıza yol açıyor. Bu bir emirdi.

“Baba,” diyor Art şaşkınlık içinde, tuhaf bir yarı gülüşle. “Nesin sen? Yemek polisi mi?”

Bosco annemle göz temasını kesmiyor. Bu bakışma masadaki herkesin üzerinde garip bir etki bırakıp ortamı geriyor. Fırtına öncesi gibi. Ağır, nemli ve baş ağrıtan bir hava var masada.

“Bob ve Angelina’yı beklememiz gerektiğini düşünmüyor musun?” diye soruyor babam.

“Ve de Colleen’i,” diye ekliyorum, Juniper tekrar gözlerini deviriyor. Hiçbir ayrıntıyı atlamamamdan nefret ediyor. Ne yapayım, kendime engel olamıyorum.

“Hayır, düşünmüyorum,” diyor sadece katı bir sesle, başka bir şey eklemeden.

“Tamam,” diyor annem, ayağa kalkıp mutfaka gidiyor, hiçbir şey olmamış gibi sakin ve dingin görünüyor. Bu görünüşünden anlıyorum ki bacakları zangır zangır titriyor.

Kafam karışık, Art’a bakıyorum. Anlıyorum ki o da gerginliği hissediyor, çünkü ağzının içinde yeni bir şakanın oluşmakta olduğunu görüyorum. Ne zaman tuhaf, rahatsız hissetse ya da korksa böyle yapar çünkü. Şakanın vurucu cümlesini aklından geçirirken dilinin nasıl yuvarlandığını fark ediyorum. Fakat şakasını duyacak fırsat olmuyor çünkü sirenler ötmeye başlıyor.

3

Uzun alçak sesle uyarıyor siren sesi. Oturduğum yerde zıplıyorum, allak bullak oluyorum, kalbim çılgınca atıyor, her bir santimetrekarem tehlikeyi seziyor. Asla size yönelmesini istemeyeceğiniz bu sesi kendimi bildim bileli tanıyorum. Divan, üç ila beş dakika sürekli öten bu sinyale uyarı sinyali der. Sinyal, Divan araçlarından yayınlanır. Şimdiye kadar hiç savaş yaşamamış olsam da bu sinyal bana insanların saldırı öncesi hislerini anımsatır. Herhangi bir normal anın ortasında bütün mutlu düşüncelerinizi işgal edebilir. Siren sesi yakından geliyor, sinsî bir havası var. Hepimiz bir an donakalıyoruz masada. Sonra Juniper, düşünmeden konuşan ve her hareketinde bir sakarlık bulunan o olduğu için, herkesten önce ayağa fırlıyor, masaya çarpıp bütün kadehleri titretiyor. Kırmızı şarap beyaz keten örtüyü kan damlaları gibi lekeliyor. Özür dileme ya da temizlemeye çalışma zahmetine bile girmeden odadan dışarı koşuyor. Babam da hemen arkasından.

Annem zaman durmuş gibi donakalmış, şaşkınlık içinde. Her tür rengin çekildiği yüzüyle Bosco'ya bakıyor,

sanırım bayılmak üzere. Ewan'ın kapıdan çıkmasını engellemeye çalışmıyor bile.

Siren sesi yükseliyor ve yaklaşıyor. Art ayağa fırlıyor, peşinden de ben; koridor boyunca onu takip edip dışarı çıkıyorum, ön bahçede toplanan gruba katılıyoruz. Çevredeki her bahçede aynı gruplaşma var. Yaşlı Bay ve Bayan Miller sağımızdaki bahçede birbirlerine sıkı sıkı sarılmışlar, korku içinde sirenlerin kimin evinin önünde duracağını merak ediyorlar. Bob Tinder yolun karşısında kapıyı açıp bahçeye çıkıyor. Babamı görüyor ve birbirlerine bakıyorlar. Bir şeyler dönüyor ama ben pek anlamıyorum. Önce babamın Bob'a kızdığını zannediyorum ama Bob'un da yüzünde aynı ifade var. İkisine de anlam veremiyorum. Neler döndüğünü bilmiyorum. Bu bir bekleme oyunu. Acaba kim geliyor?

Art elimi tutuyor, bana güven vermek için iyice sıkıyor, her zamanki galip gülüşüyle bakmaya çalışıyor ama sarsak, hızlı gülümsemesi tam tersi etki yaratıyor. Sirenler neredeyse tam tepemizde, sesler kulağımızda, sesler kafamızda. Araçlar bizim sokağa dönüyor. Siyah araçların her iki yanındaki parlak kırmızı K harfi, ne olduklarını belli ediyor. Muhbirler, toplumu Kusurlulardan korumak üzere gönderilen Divan ordusu. Resmi polis değiller, onların görevi, ahlaki ve etik açıdan Kusurluları gözaltına almak. Suçlular hapse gider, onların Kusurlu mahkeme sistemiyle bir ilgisi yoktur.

Araçların tavanındaki acil durum lambalarının kırmızı ışığı dönerek yanıyor. Öyle parlak ki neredeyse puslu gökyüzünü aydınlatıyor, herkesi uyarıyor. Dünya Günü'nü kutlayan aile grupları birbirlerine tutunuyor,

herkesin umudu araçların onlara gelmemesi, içlerinden birinin koparılıp alınmaması. Onların evi olmasın, onların ailesi olmasın, bu gece olmasın... İki araç yolun ortasında duruyor, tam bizim evin karşısında. Bedenimin titremeye başladığını hissediyorum. Sirenler susuyor.

“Hayır,” diye fısıldıyorum.

“Bizi alamazlar,” diyor Art bana fısıltıyla, ifadesi öyle kesin, öyle kendinden emin ki ona inanıyorum. Tabii ki bizi alamazlar, Yargıç Crevan bizim evimize yemeğe gelmiş. Bize dokunamazlar. Bu düşünce korkumu yenmemi sağlıyor. Ama korkunun yerini, almaya geldikleri zavallı şanssız insan için hissettiğim endişe kaplıyor. Endişem beni şaşırtıyor çünkü hep Kusurluların hatalı olduklarını düşündüm, Muhbirler benim tarafımdaydı, beni koruyorlardı. Ama şimdi yaşananlar benim sokağımda, benim kapımın önünde olunca durum değişti. Şimdi bizler onlarla karşı taraflardayız gibi hissediyorum. Bu mantıksız ve tehlikeli düşünceyle sarsılıyorum.

Aracın sürgülü kapıları kayarak açılıyor, gelen düdük seslerine bakılırsa dört Muhbir araçtan iniyor. Siyah postalları ve gömleklerinin üzerine giydikleri kırmızı yelek kimliklerini belli ediyor. İlerlerken düdüklerini çalmaya devam ediyorlar. Düdük sesleri beynimi uyuşturuyor, tek bir düşünce bile oluşturmamı engelliyor. Kafamın içinde sadece panik var. Belki de asıl amaç tam da bu etki. Art'ın az önce bana dediği gibi bize doğru koşmuyorlar, tam aksi yöne Tinder ailesinin evine gidiyorlar.

“Hayır, hayır, hayır,” diyor babam, sesindeki öfkeyi hissedebiliyorum.

“Aman Tanrım,” diye fısıldıyor Juniper.

Şok içinde Art’a bakıyorum, onun tepkisini bekliyorum. Art, gözünü dikmiş karşıya bakıyor, çenesi kasılıp kalmış. O anda annemin ve Bosco’nun henüz yanımıza gelmediklerini fark ediyorum.

Art’ın elini bırakıp kapıya koşuyorum. “Anne, Bosco, çabuk! Tinderlara gelmişler!”

Annem koridor boyunca koşarken, bir tutam saç topuzundan fırlayıp yüzünün önüne düşüyor. Babam onu fark ediyor, sadece ikisinin anlayabileceği bir bakış atıyor, yumruklarını iki yanda sıkıp bırakarak. Bosco görünürde yok henüz.

“Anlamıyorum,” diyorum, gelenler Bob Tinder’a yaklaşırken. “Neler oluyor?”

“Sus ve izle,” diye susturuyor Juniper beni.

Colleen Tinder şimdi bahçede babası Bob, kardeşleri Timothy ve Jacob ile beraber duruyor. Bob çocuklarının

önünde, onları koruyor, göğsünü kabartıp Muhbirlere karşı duruyor. Onun ailesi olmasın, onun evi olmasın, bu gece olmasın.

“Bebekleri alamazlar,” diyor annem, sesi yavaş ve uzaktan geliyor, böylece anlıyorum ki tam yanımda ve paniğe kapılmış durumda.

“Almayacaklar,” diyor babam. “Bob için geldiler. Bob olmalı.”

Ama görevliler Bob’un yanından geçip gidiyorlar. Bob’un yüzüne doğru bir kâğıt parçası göstererek, onun ve dehşet içinde ağlamaya başlayan çocukların yanından geçip eve giriyorlar. Neler olduğunu bir anda anlayan Bob, kâğıt parçasını havaya fırlatıp peşlerinden koşuyor. Bağırarak Colleen’den çocuklara göz kulak olmasını istiyor ki bu çok zor bir görev. Hepsi birden paniğe kapılmışlar.

“Ben yardım edeceğim,” diye hareketleniyor Juniper ama babam sıkıca koluna yapışıyor. “Ay!” diye bir ses çıkıyor Juniper’den.

Birden evin içinden çığlıklar yükseliyor. Angelina Tindir. Annem elleriyle yüzünü kapatıyor. Maskesinde bir anlık bir kayma.

“Hayır! Hayır!” Angelina sonunda her iki yanında bir Muhbirle kapıda belirene kadar iniyor. Siyah saten elbisesi ve boynundaki inci kolyelerle akşam yemeği için hazır neredeyse. Saçlarında bigudiler var. Taşlı sandaletler giymiş. Evden dışarı sürükleniyor. Annelerinin götürüldüğünü gören oğlanlar çığlık atmaya başlıyor. Ona doğru koşup ulaşmaya çalışıyorlar ama Muhbirler engel oluyor.

“Ellerinizi çekin oğullarımdan!” diye bağırarak saldırıyor Bob ama iki iri Muhbir tarafından itilince kendini

yerde buluyor. Angelina umutsuzluk içinde onu bebeklerinden ayırmasınlar diye bağıyor. Daha önce hiçbir insanın böyle haykırdığını duymamıştım, daha doğrusu böyle bir sesi daha önce hiç duymamıştım. Bir an tökezleyince Muhbirler onu tutuyor, ayakkabısının topuğu kırılmış, sendeleyerek yürüyor.

Bob yattığı yeren bağıyor. “Bırakın da *onuruyla* gitsin, Allah kahretsın.”

Kadını araca bindiriyorlar. Kapılar kapanıyor. Düdükler susuyor.

Bob gibi ağlayan bir erkek görmemiştim daha önce. Muhbirler onu yerde tutup, kısık ve sakın bir sesle konuşuyorlar. Bob bağırmayı bıraksa da ağlamaya devam ediyor. Sonunda onu bırakıp ikinci araca binip gidiyorlar.

Kalbim çarpıyor, zar zor nefes alabiliyorum. Gördüklerime inanamıyorum.

Komşulardan bir sevgi seli akmasını bekliyorum. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluğuz biz; pek çok özel günümüz var; birbirimize destek oluruz. Etrafıma bakıp bekliyorum. İnsanlar Bob’un çimlerin üzerinden kalkmasını, çocuklarını çevresine alıp ağlamasını seyrediyor. Kimse yerinden kıpırdamıyor. Neden kimsenin bir şey yapmadığını merak ediyorum, aslında aptalca, çünkü ben de bir şey yapmıyorum. Kendimi toparlayamıyorum. Kusurlu olmak bir suç değilse bile, bir Kusurlu’ya yardım ve yataklık etmek hapisle cezalandırılıyor. Bob, Kusurlu değil aslında, sadece karısı suçlanıyor. Ama yine de kimse bulaşmak istemiyor. Komşularımız Bay ve Bayan Miller başlarını çevirip eve giriyorlar, pek çok komşu da onlar gibi yapıyor. Ağzım bir karış açık kalıyor, şoktayım.

“Allah belanızı versin!” Bob yola doğru bağılıyor. Her yer sessiz, kendi kendine söylediğini zannediyorum, sesi yükseldikçe giden araçların arkasından bağırdığını düşünüyorum, sesi iyice yükselip öfkesi artınca bize bağırdığını fark ediyorum. Ne yaptık biz böyle?

“Burada kalın,” diyor babam bize, sonra anneme dönüp bakıyor. “Herkes içeri. Sakinliğinizi koruyun, anlaştık mı?”

Annem başını sallıyor, yüzü hiçbir şey olmamış gibi sakın, maske geri geldi. Topuzundan dökülen saçlar şimdi yerli yerinde. Düzelttiğini görmedim bile.

Arkama dönüp eve baktığımda Bosco’yu pencerede görüyorum. Kollarını kavuşturmuş, dışarda olup biteni seyrediyor. O anda anlıyorum ki Bob ona bağılıyor. Bosco Divan’ın başı, Angelina’yı alıp giden teşkilatın başı.

Yardıma dokunabilir; biliyorum. Kusurlu mahkemesinin başı sonuçta. Yardım edebilir. Her şey yoluna girecek. Her şey normale dönecek. Dünya yine eskisi gibi dönmeye devam edecek. Her şey tekrar anlamlı olacak. Bu düşüncelerle nefesim de normale dönmeye başlıyor.

Babam yaklaşırken, Bob’un çığlıkları sönüp gidiyor ama yürek parçalayan bir sesle ağlamaya devam ediyor.

5

“**H**adi, dilimizin ucundakini konuşalım artık,” diyor Bosco aniden, kırmızı şaraba uzanıp bolca koyuyor bardağına. Gördüklerimizden sonra hepimizin iştahı kaçsa da tekrar masaya oturmamız konusunda ısrar etmişti. Babam hâlâ Bob’la beraber. Annem mutfakta ana yemeği hazırlıyor.

“Anlamıyorum,” diyorum Bosco’ya. “Angelina Tinder, Kusurlu olmakla mı suçlanıyor?”

“Mmm-hımmm,” diyor, havası yerinde, mavi gözleri bana bakarken dans ediyor gibi. Hani neredeyse tepkim onu neşelendiriyor.

“Ama Angelina...”

Annem mutfakta bir tabak düşürüyor, tabağın sesiyle sözüm kesiliyor. Yoksa bu bir uyarı mı? Konuşmayı kesmemi mi söylüyor?

“Ben iyiyim!” diye sesleniyor, sesi fazlasıyla neşeli.

“Angelina hakkında ne diyecektin Celestine?” Bosco gözünü dikmiş bana bakıyor.

Yutkunuyorum. Onun iyi, nazık biri olduğunu, küçük

çocuklarına çok iyi annelik yaptığını, onunla beraberken bir an bile kötü bir sözüne, yanlış bir davranışına rastlamadığımı söyleyecektim. Dinlediğim en yetenekli piyanist olduğunu, büyüdüğümde tıpkı onun gibi çalabilmeyi umut ettiğimi söyleyecektim. Ama Bosco bana öyle baktığı için ve annem daha önce asla bir şey kırmadığı için bunları söyleyemiyorum. “Ama bana piyano çalmayı öğretiyordu.”

Juniper yanımda tiksinti içinde cık cıkıyor, kendimden utanmışım için Art’ın yüzüne bile bakamıyorum.

Bosco gülüyor. “Sana yeni bir öğretmen bulabiliriz, sevgili Celestine. Ama doğru bir noktaya parmak bastın, sanırım piyano çalmasını engellemeliyiz. Enstrüman çalmak bir Kusurlu’nun hak etmediği bir lüks.” Başlangıç yemeğine gömülüp *carpaccio*’dan* koca bir lokma alıyor; masada yemek yemeyi bırak elinde çatal bıçak tutan tek kişi o. “Bir düşün bakalım. Umarım sana tek öğrettiği şey piyano çalmaktı,” diyor Bosco. Gözlerinin içi artık gülmüyor.

“Evet, tabii ki,” diyorum kaşlarımı çatarak, beni sorgulaması kafamı karıştırıyor. “Hatası neydi ki?”

“Sana piyano çalmayı öğretmek,” diye dalga geçiyor Art. “Biri seni dinlediyse, mahvoluşu oradan başlamıştır.”

Ewan kıkırdıyor. Art’a bakarak gülümsüyorum, odadaki gerginliği dağıttığı için minnet doluyum.

“Hiç komik değil,” diyor Juniper yanımda, sessiz ama sert.

Bosco’nun gözleri anında ona dönüyor. “Haklısın Juniper. Hiç komik değil.”

* Çiğ et veya balıktan yapılan bir İtalyan mezesi. (e.n.)

Juniper bakışlarını kaçırıyor.

Ve gerginlik geri geliyor.

“Hayır, komik değil, *gülünç*, ama aslında komik de, *komedi*,” diyorum tokat yemiş gibi hissederek.

“Teşekkürler, bayan sözlük,” diyor Juniper bir nefeste. Tanımlamalarım arasında kaybolduğumda bana hep böyle der.

Bosco beni duymazdan gelip Juniper’e bakmaya devam ediyor. “Angelina sana da ders verdi mi, Juniper?”

Juniper doğrudan gözünün içine bakıyor. “Evet, verdi. Tanıdığım en iyi öğretmendi.”

Sessizlik.

Annem odaya giriyor. Mükemmel zamanlama. “Angelina’yı pek severim, söyleyeyim. Onu hep arkadaşım gibi gördüm. Ben... bu olay... beni şok etti.”

“Beni de Summer, inan kimse benden daha üzgün olmaz şu anda, sonuçta kararı ona söyleyecek kişi benim.”

“Kararı sadece *söylemeyeceksiniz* değil mi?” diyor Juniper hafifçe. “Sizin hükmünüz olacak. Sizin *kararınız*.”

Juniper’in ses tonu beni endişelendiriyor. Onun meşhur nutuklarından biri için uygun bir zaman değil hiç. Bosco’yu sinirlendirmesini istemiyorum. Onunla saygılı bir dille konuşmak gerek. Juniper’in konuşması kulağa tehlikeli geliyor. Daha önce kimsenin Bosco ile böyle konuştuğunu duymadım.

“Aramızda yaşayanların, arkadaş kabul ettiklerimizin gerçekte nasıl olduklarını asla bilemeyiz,” diyor Bosco, gözleri Juniper’de. “Kendinize eşit gördüklerinizin içyüzünü bilemezsiniz. Her gün neler görüyorum.”

“Angelina ne yaptı?” Tekrar soruyorum.

“Çok iyi bilebileceğiniz gibi, Angelina birkaç ay önce annesiyle beraber ötenazi için yurtdışına çıktı, ötenazi ülkemizde yasadışı.”

“Ama sadece annesinin isteğini yerine getirmek için ötenazinin yasal olduğu bir ülkeye giderken ona eşlik etti,” diyor Juniper. “Yasadışı bir şey yapmadı ki.”

“Divan yasalarla ilgili bir mahkeme değil. Karakteriyle ilgili bir sorgulama yapılıyor. Bu işlemi gerçekleştirmek üzere yurtdışına çıktığı için Kusurlu bir karakteri olduğunu düşünüyoruz. Eğer hükümet bu planlarını bilseydi, ülke dışına çıkmasına izin verilmezdi.”

Duyduklarımızı sindirirken masaya sessizlik hâkim oluyor. Angelina’nın annesinin yıllardır korkunç bir hastalığın pençesinde olduğunu biliyordum; yıllardır onu güçsüz düşüren bu hastalıktan çekiyordu. Nasıl öldüğünü bilmiyordum ama hepimiz cenazesine katılmıştık.

“Divan, dini görüşleri hesaba katmaz elbette,” diye devam ediyor, belki de yargılarına duyduğumuz şüpheyi sezerek. “Biz sadece kişinin karakterini değerlendiririz. Hayatın kutsallığına dair kabul edilmiş öğretiyi sıkı sıkıya takip ederiz. Eğer Angelina Tinder’ın yaptığı şeyi yapıp ülkeye dönmesine ses çıkarmazsak, acı ve ıstırabı onaylamış oluruz. Başka bir ülkede, yasal ya da yasadışı yollarla yapılmış olması önemli değil. Bakmamız gereken onun karakteri.”

Juniper’in tepkisi homurdanmaktan ibaret.

Nesi var bunun? Ablamın bu huyundan nefret ediyorum. Herkesin gözünde biz, bire bir aynıyız. Benden bir yaş büyük olmasına rağmen ikiz gibiyiz, herkesi de böyle kandırabiliriz. Ama bizi biraz tanıyanları değil. Çünkü Juniper

ağzını açar açmaz kendini ele verir. Tıpkı büyükbabam gibi ne zaman çenesini kapaması gerektiğini bilmez.

“Sen, Angelina Tinder’ın annesini öldürmek üzere yola çıktığını biliyor muydun?” diye soruyor Bosco öne doğru eğilerek, dirsekleri masada, tüm dikkati Juniper’de.

“Tabii ki bilmiyordun,” diyor annem, sesi fısıltı gibi, böylece anlıyorum ki aslında bağırarak istiyor.

Juniper önündeki dokunulmamış başlangıç yemeğine bakıyor, sessiz kalması için içimden yalvarıyorum. Hiç eğlenceli değil. Sevdiğim insanlarla dolu bir odadayım ve kalbim çok büyük bir tehlike içindeymişçesine çarpıyor.

“Angelina damgalanacak mı?” diye soruyorum. Şahsen tanıdığım birinin Kusurlu olacağını düşünmenin şoku içindeyim. Sokağın tam karşısında bir Kusurlu yaşayacak.

“Adlandırma Günü’nde suçlu bulunursa damgalanır,” diyor Bosco, sonra da anneme dönüyor. “Bob’un hatırına, basını uzak tutmak için elimden geleni yapacağım. Zaten Jimmy Child davası bütün yayınları işgal ettiği için çok zorlanacağımı sanmıyorum. Kimse Kusurlu bir piyano öğretmeniyle ilgilenmez.”

Jimmy Child, geçtiğimiz on yıl boyunca karısını baldızıyla aldatan bir futbol kahramanı. Kusurlu olduğuna karar verilirse felaket olur çünkü bu durumda maçlar için yurtdışına çıkamaz. Kusurlulara verilen pek çok cezadan biri de pasaportlarına el konması.

“Eminim Bob bu gizlilik çabasını takdir edecektir,” diyor annem, sesi öyle berrak çıkıyor ki pek tuhaf hissettiğini ve kafasının karmakarışık olduğunu anlayabiliyorum.

“Umarım,” diyor Bosco kafasını sallayarak. “Kesinlikle öyle olmasını umuyorum.”

“Neresi damgalanacak?” diye soruyorum, kafaya tak-tım. Zihnimi toparlayamıyorum ve neden başka kimse-nin soru sormadığını anlayamıyorum. Juniper hariç ta-bii, ama onun soruları sadece suçlamaya yönelik.

“Celestine,” diyor annem sertçe, “bu konuyu konuşma-mız gerektiğini...”

“Sağ eli,” diyor Bosco.

“Toplum değerlerinden çalmak,” diyorum.

“Öyle. Bundan sonra el sıkıştığın herkes nasıl biri oldu-ğunu bilecek.”

“Eğer Kusurlu kararı çıkarsa. Herkes suçu ispat edile-ne kadar masumdur,” diyor Juniper, Bosco’ya hatırlatır-casına.

Oysa hepimiz Angelina Tinder’ın hiç şansı olmadığını biliyoruz. Kusurlu mahkemesine çıkan herkes suçlu bulu-nur, aksi halde mahkemeye çıkmazlar zaten. Juniper’in aksine ben kuralları anlıyorum. Bir çizgi var, ahlaki bir çizgi, Angelina o çizgiyi aştı. Yine de tanıdığım birinin Kusurlu olacağına inanamıyorum. Piyano başında bir Kusurlu’nun yanında oturdum, onun dokunduğu tuşlara dokundum. Derhal ellerimi yıkamak istiyorum. Son ko-nuşmamızı hatırlamaya çalışıyorum, daha öncekileri de; karakterindeki boşluğu gösteren bir işaret arıyorum. Kızı Colleen’i merak ediyorum. Okulda onunla konuşabilecek miyim? En iyisi konuşmamak. Ama hiç doğru gelmiyor. Çelişki içindeyim.

“Cutter nerede?” diye soruyor Bosco, aniden anneme öfkeyle bakarak.

“Bob’un yanında, eminim döner hemen,” diyor nazıkçe.

“Hiç iyi değil bu,” diyor Bosco. “Burada olmalıydı.”

“Eminim gelir...”

Juniper annemin sözünü kesiyor durup dururken: “Umarım piyano çalmaya devam edebilir. Damgalannış eliyle.”

“Onun için üzülüyor musun?” diye soruyor Bosco, rahatsızlığı giderek artıyor.

“Elbette üzölmüyor,” diye araya giriyor Art, ağzı yemek dolu, iri erkeksi ellerindeki çatalla bıçağı tavana doğrultmuş, mağara adamı gibi görünüyor. Konuşurken ellerini hareket ettirdikçe masaya yemek parçaları saçılıyor. “Hepimiz çok şaşırdık baba, hepsi bu. Yani diyorum ki, yemeğe beklediğimiz konuğun alınıp götürüleceğı konusunda bizi önceden uyandırabilirdin. Sirenler sustuğunda, zavallı Celestine tımarhaneye götürülecekmiş gibi görünüyordu. Kaldı ki, aramızda kalsın, bence de tımarhaneye kapatılması gerekiyor ama bunu bilmese de olur.”

Öylesine rahat, öylesine hafif konuşuyor, sözlerini öyle bir tartıyor ki adeta Bosco’ya nerede olduğunu hatırlatıyor: Oğluyla beraber komşularının yemek masasında, mahkeme salonunda değil.

“Tabii ki,” diyor Bosco, bir an için kafası karışmış gibi, sonra masada dikkat çekici derecede sessiz oturan Ewan’a bakıyor. Bir elini uzatıp benim elime sıcak bir dokunuşla vuruyor. “Özür dilerim sevgili Celestine. Seni korkutmak istememiştim. Hadi baştan başlayalım, olur mu?” Kırmızı şarap kadehini eline alıp ışıldayan bir gülümsemeyle havaya kaldırıyor.

“Dünya Günü kutlu olsun!”

6

Bu gece olan bitenden sonra, annemle babamın odasından gelen mırıltılar her zamankinden daha uzun sürdü. Odadan gelen sesler susup ev gecenin sessizliğine gömülünce, son üç aydır Art'la buluştuğum zirveye doğru yola koyuluyorum.

Son aylarda Crevan ailesiyle kendi ailemden daha fazla zaman geçirdim. Sık sık keşke onlarla yaşasaydım, diye düşündüm. O eve daha çok uyum sağladığımı, onların yanında her şeyin daha mantıklı ve akla yatkın olduğunu düşünüyorum. Divan'ın faaliyetlerine hep inandım. Bosco'nun en büyük destekçilerinden biriyim. Akşam yemeklerinde; bir hayır kurumu yöneticisinin altın emeklilik paketi almasını açığa çıkarması, spor DVD'si ile milyonlar kazanan bir ünlüyü gizli karın germe ameliyatı nedeniyle damgalaması gibi mahkeme hikâyelerini anlatmasına bayılıyorum. Mahkeme salonunda her gün komik şeyler yaşanıyor ve ben bunları dinlemeyi çok seviyorum. Bosco, halkın kandırılmasını engelliyor. Doğruyla yanlışı ayırt edebiliyorum. Kuralları çok iyi biliyorum.

Oysa bugün, sıkı sıkıya takip ettiğim kurallar tüm netliğini kaybetti. Bugün o kurallar resmen kapımın eşliğine kadar geldi.

Saat gecenin 11'i. Zirve, uyuyan şehre tepeden bakıyor. Dağlarla çevrili bir vadide yaşıyoruz. Dağların zirve-
sindeki Highland Kalesi tüm şehre hâkim. Kalenin gece
yanan kırmızı ışıkları, yukarıdan bizi izliyor ve gözdağı
veriyor. MS 1100 yılından beri varlığını sürdüren, bir za-
manlar yüce kralların ikametgâhı olan kale, hepimizin
üzerinde yükseliyor. Dünyanın en yüksek yuvarlak kule-
si, en uzağı, en geniş alanı izleyen güçlü gözleriyle tepe-
mizde yükseliyor. Yüzyıllarca süren işgal ve katliamların
ardından, şimdi devlet konferanslarına ve yemeklerine,
mimari turlara, antik eserler müzesine ve hepsinden
önemlisi Divan ofislerine ev sahipliği yapıyor. Biz kale-
nin tam karşısındaki zirvede buluşuyoruz; sol tarafımız-
da diğer şehirlerin ışıkları gecenin karanlığında nokta
nokta uzuyor. Kalenin gözleri hepsinin üzerinde. Sağı-
mızda çiftlikler ve sanayi bölgesi var. Büyükbabam o ta-
rafta yaşıyor. Humming, zengin tarihi ve güzellikleriyle,
Highland'in en büyük şehri ve başkenti. Dünyanın dört
bir yanından turistler şehrimizi, köprüleri, peri masalla-
rından fırlamış gibi olan kaleyi ve sarayı, arnavutkaldı-
rımı yolları ve süslü meydanı görmek üzere akın ediyor-
lar. Yapıların çoğu yirminci yüzyılın vahşeti ve yıkımına
rağmen sağlam kalmışlar. Bu yüzden şehrimiz, Roma,
Gotik, Rönesans gibi farklı dönemlerin mimarisine me-
rak salanlar için eşsiz bir buluşma merkezi. Humming
Köprüsü dünyanın en ünlü köprülerinden biri. 14. yüzyıl-
da inşa edilen köprü, 9 metre genişliği, 550 metre uzun-

luğuyla nehri aşır Highland Kalesi'ne uzanıyor. Köprü de geceleri altı tane kemeri, kuleleri ve tarih boyunca köprüyü korumak üzere sıralanan heykeller ışıklandırılınca ayrı bir güzelleşiyor.

Tatillerde dünyayı gezmeyi seviyorum ama okul bittikten sonra burada yaşama niyetindeyim. Art'la bu konuda konuştuk. Şehir üniversitesinde okumak istiyoruz; ben matematik, o bilim. Her şeyi kurguladık. Juniper bir an önce buraları terk etmek istiyor, kışları İsviçre'de *snow-board** hocalığı, yazları Portekiz'de cankurtaranlık falan yaparak geçirmek istiyor.

Art, zirveye gitmeyi bakış açısını genişletmesine faydası olduğu için sevdiğini söylüyor. Zor bir yıl geçirdi. Annesini kaybetti. Galiba burada olmak, onu aşağıdaki dertlerinden daha yukarıya taşıdığı için işe yarıyor. Yukarıdan bakınca sorunlarıyla arasına mesafe giriyor, aylar geçtikçe şiddeti azalan yasından daha da uzaklaşıyor. Benim içinse burası Art'la beraber tüm dünyaya karşı durduğumuz yer. Altımızdaki şehirde bir milyon insan uyurken, Art ve ben beraberiz. Aramızdaki bağ daha da güçleniyor. Burası beni yenilmez ve canlı hissettiriyor. Herkesi yukarıdan seyreden kalenin nasıl hissettiğini anlıyorum: Dokunulmaz.

Sadece altı aydır Art hakkında böyle hissediyorum. On iki yaşında okulun ilk gününde öğretmen bizi yan yana oturttuğundan beri arkadaşız. O erkeklerle, ben kızlarla takıldık grup içinde, ama bir şekilde hep kendimizi yan yana bulduk. Evlerimiz karşı karşıya olmasına rağmen hiç baş başa buluşmadık. Art, bir yıl önce annesi

* Kar kayağı yaparken kullanılan tek parça gereç. (e.n.)

ölünce, başkalarının hakkımızda ne düşüneceğini umursamadan beni aramaya başladı. Buraya gelip konuşurken yasını tuttu ve yavaş yavaş annesini ölümünü kabullendi. Onun kanserden ağır ağır ölüşünü seyretmişti. Acısı zamanla azalırken, buluşmalarımızın asıl nedeni olmaktan çıktı, başka bir şeye dönüştü.

İşte o zaman bana bir şeyler oldu. Onu gördüğümde mideme hücum eden kelebekler, onu her düşündüğümde yüzümde beliren aptal gülümseme, karnımda endişeli baloncuklar, teni tenime değdiğinde elektrik çarpması... Birden ne giyeceğime, nasıl konuşacağıma, nasıl görünüşüme dikkat etmeye başladım. Tabii, bu durum dikkatlerden kaçmadı. Özellikle Juniper, günbegün evde çıkmadan görünüşüme takıntılı şekilde dikkat etmeye başladığımı fark etti. Art da anladı. İşte o zaman, kendi görünüşüme değil de onun ne hissettiğini anlamaya odaklandım. Üç aydır beraberiz.

Sonunda zirveye ulaşıyorum ve ay ışığıyla aydınlanan silüetini görüyorum. Her zaman erken gelir, battaniyenin üzerinde oturup yüzüne yansıyan mükemmel konsantrasyon haliyle aşağıda uyuyan şehri seyrederek bekler. *Mükemmel* her zaman Art'ı ve onunla paylaştığım anları tarif derken kullanabileceğim bir kelime.

“Merhaba erkenci kuş,” diyorum.

Başını kaldırıp bana bakarken yüzündeki üzüntünün yerini gülümseme alıyor. Biraz da rahatlama mı görüyorum?

“Merhaba farecik. Eğer peynir peşindeysen, yedim onu ben.”

“Kurtlar ve peynir,” diyorum battaniyede yanına otururken. “Nefis.”

Öpüşüyoruz.

“İşte nefis olan bu,” diye mırıldanıyor, daha uzun, daha tutkulu diğer bir öpücük için beni kendine doğru çekerken.

Bu gece onda bir farklılık olduğunu hissediyorum. Kendimi yavaşça geri çekip dikkatle yüzüne, gözlerine bakıyorum.

“Gel bir anlaşma yapıp bu gece olanlar hakkında konuşmayalım, ne dersin?”

“İyi fikir,” diye iç çekiyorum. “Düşünmek bile başımı ağrıttıyor.”

Alnımı öpüyor, dudakları orada kalıyor. İkimiz de sessiziz, düşüncelerimizde kaybolduk ve elbette Angelina Tinder götürülürken gördüklerimiz ve duyduklarımız geçiyor aklımızdan. Uzun süre sessiz kalamıyoruz. Art geri çekiliyor.

“Babam bu gece...” Sesi kısılıyor. Çatılara ve bacalara dalıp giderken, bu gece olanlar için ne kadar öfkelenildiğini fark ediyorum. Annesi öldüğünden beri onu iyi hissettirmeyi kendime görev bildim. Bu gece yaşananlar hakkındaki çelişkili hislerime rağmen, Art için olan biteni toparlamam gerektiğini düşünüyorum.

“Bak, Juniper babanla o şekilde konuşmamalıydı, ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Çenesini ne zaman kapaması gerektiğini öğrenmesi lazım. Tıpkı büyükbabam.”

“Juniper bugün düşündüğü gibi konuşan tek kişiydi,” diyor Art, beni şaşkınlığa sürükleyerek.

“Babana öyle dememeliydi.”

Art hüznle gülümsüyor. “Senin için her şey ya siyah ya beyaz Celestine. Bizler komşuyuz, aynı sofrada oturmuş Dünya Günü’nü kutluyorduk. Mahkeme salonunda

değildik. Bu gece Angelina'nın başına gelecekleri biliyordu mutlaka. Yani diyorum ki, bize söylemese bile ona söyleyebilirdi. Arkadaşlar sonuçta. Kendini hazırlardı, ailesinin ve arkadaşlarının önünde sürüklenerek götürülmezdi."

Duyduklarım beni şaşkına çeviriyor. Art asla babası hakkında konuşmaz. Onlar kankadır, bir takımdır; annesi öldükten sonra baş başa kalıp iyice güçlenen bir takım. Annesinin ölümünü birlikte atlattılar. Tüm bu yaşananların onun kafasını da benimki gibi karıştırdığını görüyorum.

"Kurallara uygun davrandı," diyorum sadece, söylediklerimin yetersizliğinin farkındayım. Ama gerçek bu. "Angelina'nın başına gelenler korkunç ama bu nedenle babanı suçlayabileceğini düşünmüyorum."

Acı bir sesle, "Düşünmüyor musun?" diyor.

"Bu onun işi. Ülkenin her tarafında, her gün bir Kusurlu gözaltına alınıyor. Baban mükemmelliği koruma baskısı altında. Birine göz yumup diğerlerine yummasa neler olur?" diye soruyorum. "Yani, o zaman ne olur? Bir Kusurlu'yu kaçırın Yargıç Crevan'ın kendisi yargılanır."

Art bana bakıyor. "Bak hiç öyle düşünmemiştim."

"Düşünmelisin. Çünkü o senin baban ve güçlü biri. İnsanlar ona hayran, hatta kimileri neredeyse tapıyor. Böyle bir babaya sahip olmak çok zor. Ama senin baban o işte ve seni çok seviyor. Ve senin bir yarın ondan geliyor. Bu da onu bir dâhi kılıyor."

Gülümsüyor, yüzümü ellerinin arasına alıp suratına tiksiniş gibi bir ifade takınıyor. "Benim oluşumumdaki rolünü düşünmek istemiyorum, çok sağ ol."

"İğrenç." Gülüyorum.

“Siyah ve beyaz.”

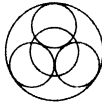
“Dibine kadar.” Gülüyorum ama yüzüm biraz allak bullak. Eskisi kadar emin değilim. Kendi kendimi ikna etmek, Art’ı ikna etmekten daha zor.

Art boğazını temizliyor. “Doğum gününe kadar bekleyecektim aslında ama bu geceden sonra... Bence şimdi her zamankinden daha çok hak ediyorsun.”

Sol bacağını kaldırıp yanıma koyuyor, beni kendine doğru çekiyor, bacaklarının arasında tutsak kalıyorum. Bir anda bütün kuşkularım yok oluyor, tam da olmak istediğim yerdeyim.

“Bunu on sekizinci doğum günün için almıştım, ama şimdi vermek istiyorum ki dünyada olup biten her şeye rağmen benim için tek anlamlı şey olduğunu bil. Sen çok güzelsin.” Parmağını yanağımdan aşağı kaydırıyor, burnuma, dudaklarıma dokunuyor. “Sen akıllısın, sadıksın.” Elini indirip bana kadife bir kutu veriyor.

Ellerim öyle bir titriyor ki utanıyorum. Kutuyu açıp incecik gümüş zinciri çıkarıyorum. Öyle hassas görünüyor ki kırmaktan korkuyorum. Zincirin ucunda bir sembol var.

“Ve mükemmelsin,” diye fısıldıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Sembolü inceliyorum, inanamıyorum.

“Highland Kalesi’nde senin için özel olarak yaptırdım. Anlamını biliyor musun?”

Başımı sallıyorum. “Daireler mükemmelliğin sembolü

olarak kabul edilir. Her birinin yarıçapı diğeriyle bire bir oranda. Aralarında bir fark olmadığını gösteriyor. Tam bir harmoni içindeler. Geometrik harmoni.”

“Mükemmellik,” diyor tekrar yavaşça. “Matematikçiyle başa çıkmak kolay değil biliyorsun.” Gülüyor. “Bir sürü araştırma yapmak zorunda kaldım. Sanırım beynim hâlâ ağrıyor.”

Gözyaşlarım giderek artarken ben gülüyorum. “Teşekkür ederim.” Sözlerim fısıltıyla çıkıyor. Zinciri koluma takmaya çalışıyorum, beni durduruyor.

“Hayır, oraya değil, buraya.” Zinciri titreyen ellerimden alıyor, ayak bileklerimi nazikçe ayırıyor. Benden biraz uzaklaşıp bacağımı düzleştiriyor ve kot pantolonumu yukarı sıyrıyor, tenime değen parmakları sıcacık. Zinciri ayak bileğime takıp tekrar yaklaşıyor bana, bu sefer daha da yakın, bacaklarım onu sarıyor.

Çenemi kaldırıncı burun buruna geliyoruz, aramızda ay ışığı. Başını eğip beni nazikçe öpüyor, yumuşak ve çok tatlı. Dudakları ıslak, dili lezzetli. Ellerimi saçlarının arasında dolaştırıp onun içinde, bu anın içinde kayboluyorum.

7

Geri dönüp o anı düşündüğümde kalbim acıyor. O anın büyüsünü, müziğini, gizemini tekrar hissediyorum, gerçek olamayacak kadar güzel. O anı sonsuza kadar sürdürebilirdim, dudakları dudaklarımda, bedenlerimiz birbirine yapışmış, ikimiz de daha fazlası için aç, tüm geleceğimiz önümüzde serili, ay gibi parlak. İkimiz uyuyan dünyanın tam tepesinde, yıkılmaz, dokunulmaz.

Hayatımın en mükemmel anıydı.

Hayatımın son mükemmel anıydı.

8

Uyanır uyanmaz ilk iş bacağımı çarşıfta kaydırıp halhalın hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyorum. Duruyor. Rüya değildi, uyanınca yok olup giden bir hayal ürünü değildi. Yorganın altında büzüşüp kafamı rahatlatmaya çalışıyorum ama bugüne başlamayı ertelenin, Art'la vakit geçirmeyi de ertelemek anlamına geleceğini fark ediyorum. Beni bekleyecek, her zamanki gibi, otobüs durağında buluşup beraber okula gideceğiz.

Tüm mutluluğuma rağmen, Angelina Tinder olayı yüzünden uykum bölük pörçüktü. Giyinirken yerin ayaklarımın altında kaydığını hissettim. İçimde bir şey sarsılmış, karışmıştı. Güven duygum, inancım sınanmıştı. Bu sınavın Art'la ilgisi yoktu, ona her zamankinden daha fazla güveniyordum. Galiba, tuhaf bir şekilde kendime inancım sarsılmıştı.

Giyinirken düşünmeme gerek yoktur benim; hiç düşünmem. Juniper öyle değil mesela. Hayal kırıklığı içinde farklı farklı kıyafetleri üstüne tutarken küfreder, söylenir, görüntüsünden asla mutlu olmaz. Sırf giyinmek için

benden yarım saat erken uyanır ve yine de her sabah geç kalır.

Pek çok kişi için Juniper ve ben tıpa tıp aynıyız, oysa benim için bundan daha farklı olamazdık. Bizi, kişiliklerimizi tanımadan, ikimizi ayırt etmek çok zordur. Siyah bir baba ve beyaz bir annenin çocukları olarak, babamızın ten rengini almışız. Babamızın kahverengi gözlerini, burnunu ve saç rengini taşıyoruz. Annemizden de elmacıklıkemikleri, uzun kol ve bacaklar geçmiş. Biraz daha küçükken bizi manken yapmak istemişti, birkaç çekime katılmış ama devam edememiştik. Ben, fotoğraf makinesi önünde durmak beni entelektüel açıdan geliştirmedeği için bıraktım bu işi; Juniper de başkalarının önünde saکارlığı ve tuhaflığı iyice arttığı için.

Krem rengi keten elbise ve bebek pembesi bir hırka giydim; ayağıma da bağcıkları bacağıma uzayan altın rengi gladyatör sandaletlerimi. Dışarda hava sıcak, ben hep pastel renkler giyerim. Annem bize pastel kıyafetler almaya bayılır. Böyle giyindiğimizde, bir takım gibi göründüğümüze inanır. Tanıdığım bazı aileler sadece kıyafetlerini değil, tüm görünüşlerini birbirine uydurmak için stilistlerle çalışıyor. Hiçbirimiz aykırı görünmek istemeyiz. Juniper bazen aile renklerinden uzaklaşıp kafasına eseni giyer sadece. Karışmayız ona, kendi kaybı sonuçta. Annem yine de bölünmüş aile izlenimi vermekten rahatsız olur. Bence tek aykırı görünen Juniper aslında.

Her zamanki gibi Juniper'den önce aşağı indim. Ewan masada kahvaltı ediyor. Krem rengi keten pantolon ve bebek pembesi tişört giymiş. Uyumlu giyinmemiz beni sevindiriyor. Güzel bir güne başlıyoruz.

Annem gözünü dikmiş televizyona bakıyor, hiç kıpırdamadan.

“Bakın dün gece ne aldım,” diye şakıyorum.

Kimse bakmıyor.

“Huuu huuu.” Ayak bileğimi havada çeviriyorum, bir balerin zarafetiyle.

Sonunda Ewan dönüp bana bakıyor, sonra da yüzüne doğru salladığım ayak bileğime.

“Bilezik işte,” diyor bayık bir sesle.

“Hayır. Bilezik el bileğine takılan bir süstür. Bu, hal-hal.”

“Neyse ne, bayan sözlük.” Gözlerini devirip televizyon seyretmeye devam ediyor.

“Art verdi bana,” diye şakıyorum yüksek sesle, kahvaltı gevreğinin üstüne dökeceğim sütü almak için buzdolabına doğru giderken, annemin yanından süzülüyorum.

“Muhteşem hayatım,” diyor robot gibi bir sesle, sanki beni hiç duymamış gibi.

Durup ona bakıyorum. Kendini tamamen televizyona vermiş. Sonunda dikkatimi televizyona yöneltiyorum, Haber 24 kanalı açık, Pia Wang Highland Kalesi'nden bildiriyor. Pia Wang, Divan muhabiri. Her bir davayı detaylı bir şekilde ele alır, dava sırasında ve sonrasında Kusurlu'nun tüm profilini aktarır. Çok da iyi şeyler olmaz tabii genelde. İstedikini yerin dibine gömme konusunda üstüne yoktur. Tabii, hakkını teslim etmek lazım, genelde yanlış kararları sonucu yargılanan Kusurlu davalarını işlediği için, asıl yaptığı onları yerin dibine gömmektense, parlatmaya çalışmamak diyebiliriz aslında.

Pencereden dışarı bakıyorum. Babamın arabası yerin-

de değil. Hikâyeyi duyup erken çıkmak zorunda kalmış olmalı. Sık sık başına gelir bu.

“Bu dava pek çok davadan daha çok dikkat çekti,” diyor Pia, şeftali rengi allığıyla yüzü mükemmel görünüyor. Kıyafeti de şeftali rengi, insanda onu yeme isteği uyandırıyor. Oyuncak bebek gibi. Saçları parlak siyah, kâkülü masum görünümlü ufak yüzünü çevreliyor. Öylesine mükemmel. “Dünyanın geri kalanının bile ilgisini çeken bu dava nedeniyle Highland Kalesi’ndeki Divan mahkemesi önünde toplanan kalabalık rekor büyüklüğe ulaştı. Toplanan insanlar, Humming City’nin en iyi forvetine, yıllardır bizi başarıdan başarıya koşturan futbol kahramanı Jimmy Child’a destek olmak için buradalar. Ve bugün yeni bir galibiyete imza atıyor Jimmy Child. Az önce Yargıç Crevan ve meslektaşları tarafından Kusurlu *bulunmadığına* karar verildi ve mahkeme salonundan çıktı. Bizi yeni izlemeye başlayanlar için tekrar ediyorum: Jimmy Child Kusurlu *değil*.”

Nefesim kesiliyor.

“Ne? Daha önce böyle bir şey oldu mu hiç?”

Annem sonunda gözünü televizyondan ayırıyor. “Bilmiyorum. Sanmıyorum. Sanki... Belki bir kere,” diyor belli belirsiz.

“Crevan’ın futbol takımı hissedarı olduğunu düşününce hiç de şaşırtıcı bir sonuç değil,” diyor Juniper birden arkamızdan. Ona dönüyorum.

Annemin yüzünde acı okunuyor. “Juniper...” diyor sadece.

“Damon Crevan. Humming City takımının yüzde elli beş hissesine sahip. Şimdi herkes bana bunun bir tesadüf

olduğunu söyleyecek biliyorum. Bana sorarsanız, aslında karısını yargıladılar,” diyor Juniper. “Bu adam da paçayı sıyırmış oldu.”

Kimse karşı çıkmıyor. Jimmy Child’ın göz kamaştırıcı karısı haftalardır her gazetenin birinci sayfasındaydı, hayat tarzı herkesin gözü önünde eleştiriliyordu. Hayatıyla ilgili her şey, bedeninin her santimetrekaresi dedikodu sitelerinde, hatta haber sitelerinde inceleniyordu.

“Okula git,” dedi annem emreden bir ses tonuyla. “Biraz daha böyle konuşursan seni de almaya gelirler küçükhanım.” Juniper’in burnundan bir makas aldı.

Neredeyse haklıydı.

9

Dışarı çıktığımda, Colleen'i arabalarının önünde görüyorum. Evin ön kapısı açık, bir şeyi bekliyor gibi duruyor. Tahminimce bugün okula değil, annesinin davası için mahkemeye gidecek. Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken kalbim hızla çarpıyor. Selam versem biri beni görebilir, ihbar ederler mi acaba? Ya Bosco kocaman malikânenin pencerelerinden bakarken görürse beni, ya da işe gitmek için evden çıkarken? Selam vermek, ona ve annesine destek olmak anlamına geleceği için Divan'a ihanet etmek olarak yorumlanabilir. Böyle bir şey bir Kusurlu'ya yardım ve yataklık yapmak sayılır mı? Hapse girmek istemiyorum. Ama onu görmezden gelirsem de bu kabalık olur. Kusurlu olan Colleen'in annesi, kendi değil. Dönüp bana bakıyor, yapamayacağım. Elimde değil gözlerimi kaçırıyorum.

Juniper arkamdan, "Bugün için iyi şanslar," diyor Colleen'e. Böyle kolayca söyleyiverip sonra da herkesi görmezden gelerek kulaklıklarını takması sinirimi bozuyor.

Art her zamanki gibi otobüs durağında beni bekliyor.

her zamanki gibi nefis görünüyor. Yanına varır varmaz üstüne atlıyorum.

“Kuşum.”

“Fare.”

Beni öpüyor ama kendimi hızla geri çekiyorum, günün haberi hakkında konuşmak istiyorum bir an önce.

“Jimmy Child olayını duydun mu?” Art herhalde çok sevinmiştir. Jimmy Child onun kahramanı, daha geçen yıla kadar posterlerini odasına asmıştı. Oğlanların çoğunun odasındaydı posterleri. Dava sırasında Art onunla tanışma fırsatı bulmuştu. Gerçi Jimmy Child’ın gözaltında tutulduğu hücrede kısacık bir görüşme ve selamlaşmaydı. Hayatı boyunca hayal ettiğinden çok farklı olduğu için Art bu konuda konuşmayı pek istemezdi.

“Hıı,” diyor. “Babam sabahın köründe çıktı evden. Davayı bir an önce sonuca bağlayıp sabah haberlerine yetiştirmek istiyordu.”

Şimdi, keşke Colleen’e selam verseydim diye geçiyor içimden; Bosco’nun evde olmadığını bilseydim derdim, göremezdi beni. Sadece bir merhaba demenin ne zararı olur ki hem. Şimdi kendime kızıyorum.

“Beynin yanıyor sanki, kokusu ta burnuma geliyor gibi. İyi misin sen?” Yumruğunu alnıma yaslayıp çeviriyor.

Gülüyorum. “Hımm. Sadece düşünüyordum. Gizli Adlandırma Günleri yapıldığını bilmiyordum. Çok sinsice.”

“Seninle benim kadar sinsi değil,” diyor Art, parmakları üstümde tırmanırken.

Gülerek elini durduruyorum, birden aklıma bir şey geliyor. Dönüp Juniper’e bakıyorum. Dinlediği müziğin sesi o kadar yüksek ki şarkının her sözünü duyabiliyorum.

Sesimi alçaltıp, “Sence Jimmy Child’ın karısı da yargılandı mı?” diye soruyorum.

“Serena Child?” diyor şaşkınlıkla.

“Evet. Yani bir düşünsene” -zira Juniper öyle dediği andan itibaren, sabah kalkmamdan bu yana, tutmayan bacaklarım titreye titreye otobüs durağına yürürken ben hep düşünüyordum- “her gün konuşulanlar, Jimmy ya da yaptıklarıyla değil de karısının ne kadar yapmacık, ne kadar sinir bozucu bir kadın olduğuyla ilgiliydi, böyle bir kadın nasıl aldatılmasın ki?”

Art gülüyor. “Pia’nın tam böyle dediğini sanmıyorum.” Sevgi dolu bir gülümsemeyle bana bakıyor. “Canlı bildiriyorum,” diyor Pia’yı taklit ederek. “Serene Child nasıl bir kadın öyle? Aldatmamak elde değil.”

Kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark edip gülüyorum, sonra ciddileşiyorum, beni doğru anlamasını istiyorum. “Hayır, yani dış görünüşü hakkında konuşma şekilleri filan. Ameliyatı. Kıyafetleri. Geçmişi... selülitleri. Bir kızla öpüşmüş - ne olacak ki? Teninin turunculuğu, on beş yaşında atlattığı yeme bozukluğu. Okul arkadaşlarından biri sonra banka soyguncusu olmuş da, kocasına bir kere bile yemek pişirmemiş de... Adam sürekli o lokantaya gitmek zorunda kalmış. Kadın hakkında her şeyi öğrendik. Sanki Jimmy değil de karısı yargılandı.”

Art tekrar gülüyor, söylediklerimin saçmalığından zevk alıyor sanki. Ya da benden beklenmeyecek şekilde konuşmam onu eğlendiriyor. “Neden onu yargılasınlar ki?”

“Jimmy, Kusurlu olmaktan kurtulsun diye. İyi bir eş değilse aldatılması da doğal olur. Yıldız oyuncu da yıldız olmaya devam eder.”

Gülümsemesi birdenbire sönüyor, tanıyamıyormuş gibi bakıyor bana. “Celestine, dikkatli ol.”

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum ama bunları yüksek sesle söylediğim için bile kalbim deli gibi çarpıyor. “Öylesine *konusuyorum* ya.”

Juniper beni tavladı. Zaten bir kuşku vardı içimde, bu sabah söyledikleri beni iyice düşündürdü. Sözlerinde doğruluk payı yok değildi. Okul yolu boyunca bunları düşündüm. Art’la aramızda bir sessizlik hâkimdi. Annesinin davasını izlemeye gitmekte olan Colleen’i düşündüm. Kendi annesinin arzusunu yerine getirmek üzere başka bir ülkeye gittiği için Kusurlu damgası yeme tehdidiyle karşı karşıya kalan annesine gidiyordu. Böyle bir şey onu gerçekten Kusurlu yapar mı? İçimde tutamayacağım bu fikrimi. Sonuçta bu Art, her aklımdan geçeni paylaştığım kişi. Tabii ki bir düşüncemi daha paylaşabilirim. O da kafamdaki bulanıklığı çözmeme yardım eder.

Art elime uzanıyor, kendimi güvende hissediyorum.

“Sence de Angelina kötü bir şey mi yaptı?” diyorum sessizce.

Bana bakıyor.

“Çünkü sürekli bunu düşünüyorum. Bütün gece düşündüm. Bence *o kadar da* kötü değil yani. Hele annesi için yaptıysa. Yani, daha kötüsü de olabilirdi.”

“Elbette daha kötü şeyler de var.”

“Yani, daha kötü şeyler yapanlar da var ama herkes aynı şekilde damgalanıyor.”

“Sadece bir damga yapılacak ona. Eline. Bazılarına iki damga yapılıyor.”

Bu konuda doğru dürüst düşünemiyor. Düşünemediği-

KUSURLU

ni biliyorum. Onu tanıyorum. Yanıtları çok çabuk geliyor. Ona saldırmadığım halde savunmaya geçiyor. İnsanlar bir Kusurlu hakkında tartışırken hep böyle olur. Herkesin kanıları o kadar güçlüdür ki mesele neredeyse kişisel bir hal alır. Art söz konusu olunca biraz daha ileri gidiyor tabii çünkü babası bütün yargıçların üstündeki başarı ve büyükbabası da Divan'ın kurucu üyelerinden biri. Onlara hep hayrandım bu nedenle. Hâlâ da öyleyim. Yoksa değil miyim?

Otobüste her zamanki yerimizde otururken dikkatimi Kusurlulara ayrılan koltukta oturan Kusurlu kadına yöneltiyorum. Otobüste onlara ayrılan iki koltuk var. Kurallara göre üç ve daha fazla Kusurlu aynı anda bir araya gelemmez. Bu kural Kusurluluk cezası yürürlüğe konduğunda ortaya çıkan isyanlara önlem olarak konuldu. Şimdi ilk defa neden otobüste arka tarafa ya da uzak bir noktaya iki Kusurlu koltuğu daha konmadığını düşünüyorum. Kusurlu koltukları ile normal koltukları bir şekilde ayarlayabilirler. Çoğu zaman otobüste bir sürü boş yer varken ayakta seyahat eden Kusurlular oluyor. Bu durum beni ahlaki açıdan hiç rahatız etmemişti, sadece inerken onların arasından sıkışarak ilerlemek zorunda kaldığım için rahatsız olurdum. Bazılarının, geçerken Kusurlu bedenleri arasında sıkışıp kalmam için bilerek hareket etmediklerine yemin edebilirdim. Kusurlu koltukları parlak kırmızı kumaşla kaplanır ve otobüsün en önünde, herkes Kusurluları görebilsin diye diğer yolculara dönük yerleştirilir. Küçük bir kızken yol boyunca onla-

ra bakarak gitmek beni çok rahatsız ederdi. Büyüdükçe ve onlara alıştıkça, benim için görünmez oldular.

Koltukta, kendini belli eden kırmızı kolluğuyla oturan kadını seyrediyorum.

Şakağındaki sembole bakıyorum, kendisini bu duruma düşürecek nasıl bir yanlış karar almış olabileceğini merak ediyorum. Şakağındaki yara kesinlikle yeni değil. Bazı Kusurlularda görülen, taze damgalanmış, kırmızı ve kabuklu görüntü yok. Uzunca bir süredir Kusurlu olarak yaşıyor olmalı. Zamanla daha da kötüleşip kötüleşmediğini merak ediyorum doğrusu. Kusurlu zamanla daha Kusurlu hale mi geliyor yoksa yaşlandıkça durumu kabullenip Kusurluluğun genişlemesi ve büyümesi duruyor mu? Mesaj yazıyor, telefonu kucağında, ekran resmini görüyorum; çocuklarıyla beraber. Hayatımda ilk defa, sevdikleriyle aynı ortamda ama farklı kurallara tabi olarak yaşamının bir Kusurlu için nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Daha önce aklıma bile gelmemişti. Angelina ve çocuklarını düşünüyorum. Angelina'nın işi, giriş çıkış saatleri, seyahatleri kısıtlanacak. Ailesinden önce nasıl yatacak mesela? Farklı kurallara göre yaşarken nasıl anelik yapacak? Yeni doğum yapan Kusurlu bir anne, gece yarısı bebeğini nasıl besleyebilir? Tinder ailesi yurtdışı-na tatile gitmek ister de Angelina onlara katılamazsa?

Colleen yurtdışında çalışıp yaşamak isterse? Annesi onu ziyaret edemeyecek. Asla. Ve ben tüm bunları neden daha önce hiç düşünmedim?

Çünkü daha önce umurumda değildi, işte bundan. Çünkü hep yanlış bir şey yapanların cezalarını hak ettiklerine inandım. Suçlu olmasalar da sadece fiziksel olarak hapiste değiller, hayatları hapis gibi. Karıncayı bile incitemeyeceğine inandığım Angelina böyle kolayca Kusurlu olabiliyorsa, belki bu kadın daha kötü biri olmayabilir. Daha önce hiçbir Kusurlu ile konuşmadım. İzin verilmediğinden değil, sadece ne diyeceğimi bilemezdim. Onlar yakınımdayken etraflarından dolandım, göz temasından kaçındım. Onlar yokmuş gibi davrandım sanırım. Süpermarkette onlar hep kendilerine ayrılan bölümde basit hayatlarına uyan basit beslenmeleri için tahıl ve yulaf alırlar, ben o bölümlerden mümkün olduğunca hızla uzaklaşıyorum. Lüksten uzak bir hayat, onların cezasıdır. Bunun o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünürdüm; sonuçta parmaklıklar ardında fiilan değillerdi ya. Ama insanın kocası, çocukları, toplumun geri kalanı başka bir hayat sürerken, bu şekilde yaşamak zorunda kaldıklarını fark etmemiştim. Kendi aralarında sosyalleşmelerine de izin verilmez. İki bile bir araya gelemez yalnız başına. Bir araya gelen iki Kusurlu'nun yanında bir normal insan bulunmak zorunda, sayıyı tutturmak için. Kusurluların düğünlerini, doğum günü partilerini düşününce titriyorum. Kendi aralarında ne konuştuklarını merak ediyorum. Nasıl Kusurlu damgası yediklerine dair hikâyeleri mi paylaşıyorlar? Birbirlerine damgalarını mı gösteriyorlar gülerek ve gururla? Yoksa olması gerektiği gibi utanıyorlar mı?

Kulağımda Art'ın dudaklarını hissediyorum. "Düşünmeyi bırakmazsan kafan patlayacak," diye fısıldıyor. Sıcak nefesi ensemdeki saçları diken diken ediyor. Düşünmeyi bırakmak istiyorum. Gerçekten istiyorum ama bırakamıyorum. İlk defa tüm dikkatim onda değil. Beni kendine geri çekmek istiyor ama ben oraya gidemiyorum bir türlü. Şu anda başka düşüncelere kapılmış durumdayım.

Otobüs duruyor ve koltuk değnekli bir kadın biniyor. Şoför ona yardım ederek, bacaklarını daha rahat uzatabileceği Kusurlu koltuklarına yönlendiriyor. Koltuklar onlara dokunmayalım, kazayla çarpmayalım diye, aradaki uçurumu pekiştirmek için uzağa yerleştiriliyor. Koltuk değnekli kadın yanına oturunca Kusurlu ona gülümsüyor.

Gülümsemesine öyle bir bakışla karşılık alıyor ki Kusurlu kadına karşı mahcubiyet hissediyorum. Kadın gözlerini kaçırıp uzağa bakıyor, bakışlarındaki acı fark ediliyor. Ona baktığımı fark edince ufacık bir an bakışlarımız kesişiyor ve ben kalbim küt küt atarak gözlerimi kaçıyorum. Kimse görmemiştir umarım. Onun yandaşı gibi görünmemişimdir umarım.

"Ne oluyor sana bugün böyle?" diye soruyor Art. Yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ve eğlenen bir ifade var.

"Bir şey yok," diyorum gülümsemeye çalışarak. "Mükemmelim. Hepsi bu."

Gülümsüyor ve başparmağıyla avcumun içini okşuyor. Ben eriyorum.

Juniper koridorun öbür tarafında, bizimle aynı sırada oturuyor. Kendini cama öyle bir yapıştırmış ki Art'la benden ya da otobüsteki herhangi birinden bundan fazla uzaklaşamaz.

Onunla aramız nasıl bu hale geldi bilmiyorum. Fotoğraflara ve anlatılan hikâyelere bakılırsa çocukken birbirimize son derece yakındık. Juniper benden biraz büyüktür ama üstüme titrer, bana bakan abla rolünden keyif alırdı. Ama liseye başlayınca işler değişti. Aynı sene başladığımız halde farklı sınıflara düştük, kendi arkadaşlarımızı edindik ve böylece ayrılık başladı. Ben derslerimde çok başarılı oldum - bir şeyler öğrenmeye bayılıyorum ve hep yeni bilgilere açım. Kitap okuyorum, belgesel izliyorum, en sevdiğim ders matematik ve bu sene okulu bitirince şehir üniversitesine gitmek istiyorum. Asıl amacım, Fields Madalyası'nı kazanmak. Matematikte sıra dışı keşifler yapanlara verilen uluslararası bir ödül bu. Bir matematikçinin alabileceği en büyük ödül, matematikte Nobel Ödülü gibi bir şey. Kazanmak için kırk yaşın altında olmak gerek. Ben on yedi yaşındayım. Daha zamanım var. Deneme sınavlarının sonuçlarına göre, istediğim üniversiteye kolayca girebileceğim. Juniper aslında kıskanç bir tip değildir ama notlarımızdaki farklar bizi ayıran ilk konu oldu.

Benim notlarım hep alkışlandı, hâlâ da alkışlanıyor, onunkiler değil. Kötü değil dersleri ama mükemmel de değiller işte. Herkes ondan hep daha iyisini yapmasını, daha iyi olmasını bekledi. Üstündeki baskıyı anlıyorum, sonunda suçladığı kişi değil de onu destekleyen kişi de olabilirdim oysa.

Benim çokbilmişin teki olduğumu düşünüyor ve bunu defalarca dile getirdi. Ona karşı çokbilmişlik taslamaya çalışıyorum ben de. Biliyorum, dilbilgisi hatalarını düzeltmek ve sözlük anlamlarını sıralamak gibi bir hu-

yum var ama ben de buyum işte. İnsanları düzeltmek, onlardan daha üstün olduğumu hissettirmiyor bana. Bu sadece benim kişiliğimin bir ifadesi. Bazen ona bir şeyler sormaya çalışıyorum, kelimelerin anlamlarını filan, bildiğim bir şeyi bilmiyormuş gibi yapıyorum. O da bunu patronluk taslamak gibi algılıyor. Aslında haklı ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Mükemmelliğe kavuşma arzum, kardeşimle ilişkimi de kapsıyor. Onunla, kız kardeşliğin sonsuza kadar süren tek gerçek ilişki ve sevgi olduğunu anlatan filmlerde gördüğüm, kitaplarda okuduğum ideal ilişkiyi kurmak istiyorum.

Juniper disleksik. Bunu da başka bir başarısızlık, onu aşağı çeken başka bir özelliği olarak görüyor. Oysa bana göre, başka bir bakış açısı kazandırıyor ona. Ben bir problem çözücüyüm. İşaretleri okurum, önümdeki kanıta bakarım ve bir sonuca ulaşıyorum. Onunsa olayları okurken farklı bir bakış açısı vardır. O insanları okur. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama izler, dinler ve benim aklıma bile gelmeyecek sonuçlara ulaşır ve genelde haklıdır da. Ben olaylara dümdüz bakarım ama onun perspektifi daha kıvraktır, olayların etrafında döner dolaşır, onları altüst eder ve bir yanıt bulur. Onun hakkında böyle düşündüğümü hiç söylemedim. Kendime başka bir büyüklük taslama gibi algılamasın diye onunla paylaşmadığımı söylesem de içten içe aslında bir şekilde kıskandığımı için sessiz kaldığımı biliyorum.

Annemin, Jimmy Child'ın mahkemede Kusurlu bulunmayan tek kişi olmadığını söylemesi geliyor aklıma.

"Mahkemeye gidip de Kusurlu bulunmayan bir kişi daha olduğunu biliyor muydun?" diye fısıldıyorum Art'a.

Elimi tutan elini gevşetiyor ve bana dönüyor. Bu konuyu uzattığım için rahatsız oldu sanki. “Hayır, bilmiyordum.”

“Bilmediğimiz başka masum bulunan insanlar da olabilir. Baban hiçbir şey söyledi mi?”

“Celestine, artık kesecek misin?”

“Sadece soruyorum.”

“Sormaman gerekiyor.”

“Sormamam mı gerekiyor?”

“Burada değil en azından,” diyor sinirle etrafına bakarak.

Susuyorum. Kusurlu kadına bakabiliyorum sadece. Kafamda tuhaf düşünceler dönüp duruyor. Tehlikeli düşünceler.

Bir sonraki durakta Kusurlu kadın iniyor ve irice bir kadın biniyor. Koltuk değnekli kadını tanıyıp onun yanına oturuyor ve konuşmaya başlıyorlar.

Bir sonraki durakta yaşlı bir adam biniyor, büyükbabama o kadar benziyor ki ona seslenmeye kalkıyorum. O olduğundan neredeyse eminim ama bu çok saçma çünkü büyükbabam şehir dışında bir çiftlikte yaşıyor. Birden koluğundaki K damgasını görüp titriyorum. Kusurlu birinin akrabam olabileceğini düşündüğüm için kendime sinir oluyorum.

Önyargılarım yüzüme çarpıyor birden. Koltuk değnekli kadının kendisine gülümseyen Kusurlu'ya verdiği tepkiden rahatsız olurken, farkında bile olmadan ben de benzer fikirler taşıyorum.

Adam yetmiş-seksen yaşlarında olmalı. Emin değilim. Çok *yaşlı* ve şık bir takım, cilalı ayakkabılar giymiş işe gider gibi. Oturduğum açıdan damgalandığı yeri göremiyorum. Belki de göğsünde, dilinde ya da ayağındadır. Saygın biri gibi görünüyor, görünüşü beni şaşırtıyor, onu

inceliyorum. Kusurluların bizden aşağıda olduklarını düşünürdüm, bunu kendime itiraf ettiğime inanamıyorum. İki Kusurlu koltuğu da dolu olduğu için adam oturamıyor. Kusurlu koltuklarında oturan kadınlar sohbe öyle dalmışlar ki onu fark etmiyorlar bile. Onlara yakın bir yerde durup direğe tutunmaya çalışıyor.

Onu kısa sürede fark etmelerini umuyorum. Ayakta fazla uzun durabilecek gibi görünmüyor.

Birkaç dakika geçiyor. Adam hâlâ ayakta duruyor. Etrafa bakıyorum. Oturabileceği neredeyse bir düzine koltuk var ama o oturamaz. Ben mantığa inanan biriyim ve bu durum bana hiç de mantıklı gelmiyor.

Juniper'e bakıyorum, kulaklıklarını çıkarmış, yerinde doğrulmuş benim baktığım yere bakıyor. Juniper hep benden daha duygusal olmuştur. Koltuğun ucunda atlamaya hazır halde durduğunu fark ediyorum. Aptalca bir şey yapmaktan korkar gibi görünmüyor hiç. İlk defa ikimizin de aynı şekilde hissetmesi beni mutlu ediyor.

Yaşlı adam öksürmeye başlıyor ve öksürüğü durmuyor.

Nefesi hırıltılı, öksürmeye başlamadan kısa kısa kesiyor. Bir mendil çıkarıp ona doğru öksürüyor, mikropları ve sesi engellemek istercesine. Yüzü beyazdan pembeye, pembeden mora dönüyor. Juniper'in koltuğun ucuna iyice yaklaştığını görüyorum. Bir konuşan kadınlara, bir yaşlı adama bakıyor. Sonunda adamın öksürüğü duruyor.

Dakikalar sonra tekrar öksürmeye başlıyor ve bütün başlar dönüp pencereden dışarı bakmaya başlıyor. Şişman kadın konuşmayı kesip ona bakınca bir an rahatlıyorum ve yer vereceğini düşünüyorum. Oysa kadın adamdan ra-

hatsız olmuş gibi bakıp konuşmasına devam ediyor.

Şimdi ben oturduğum yerde dikleşiyorum.

Öksürük kadını rahatsız ediyor. Otobüsteki herkesi rahatsız ediyor. Nefes almak için çıkardığı sesleri duymamak imkânsız ama kimse duymuyor sanki. Kurallara göre, Kusurlulara yardım edenler hapse atılır. Ama bu durumda bile mi? Tam önümüzde can çekişmesini mi seyredeceğiz?

Öksürük duruyor.

Kalbim deli gibi çarpıyor.

Art'ın elini bırakıyorum. Yapış yapış olmuş.

"N'oluyo?"

"Duymuyor musun?"

"Neyi?"

"Öksürüğü."

Etrafa bakınıyor. "Kimse öksürmüyor ki."

Öksürük tekrar başlıyor ve Art gözünü bile kırpmadan bana sokulup, "Biliyorsun baş başa kalmak için sabırsızlanıyorum. İlk dersi kırsak mı?"

Öksürüğün ve atan kalbimin sesinden dediklerini zar zor duyuyorum. Kimse yaşlı adamı duymuyor mu? Kimse onu görmüyor mu? Telaşla etrafıma bakıyorum. Tüm gözler ya pencereden dışarı ya da tiksintiyle adama bakıyor. Kusurlarını hepimize bulaştıracakmış gibi...

Juniper'in gözleri yaş dolu. Kendi kanımdan canımdan birinin aynı şeyleri hissetmesi benim için yeterli bir onay. Hareketlenip ayağa kalkıyorum ve Art kollarıyla beni sarıyor.

"Sakin," diyor sertçe.

"Ayy!" Hareket etmeye çalışıyorum ama kolları beni

sanki yakıyor. “Canımı acıtıyorsun.”

“Seni damgaladıklarında daha mı az acıyacak sanıyorsun?” Daha da sıkı tutuyor.

“Art, dur! Ay!” Tenimin yandığını hissediyorum. Duruyor.

“Bu nasıl bir adalet?” diye tıslıyorum.

“Yanlış bir şey yapmış o Celestine.”

“Ne gibi? Başka bir ülkede tamamen yasal olan bir şey için insanlar burada yargılanıyorlar.”

Onu sokmuşum gibi bana bakıyor.

“Aptalca bir şey yapma Celestine,” diyor tartışmayı kaybettiğini hissederek. “Sakın ona yardım etme,” diye de ekliyor hızla.

“Öyle bir niyetim yok.”

Öksüren, hırıldayan, nefes almaya mücadele eden adamın yanından nasıl geçtiğimi bilmiyorum, yanından geçerken şakağında K harfini görüyorum. Uzun zamandır orada gibi görünüyor, onun bir parçası gibi, lekeler ve saçlar sarmış etrafını. Kusurlu koltuklarında oturan kadınlara doğru yürüyorum. Hiçbir şey yokmuş gibi reçel tarifi veriyorlar birbirlerine.

“Özür dilerim,” diyorum tatlı bir sesle, mümkün olan en nazik gülümsememi takmıyorum. Kendi parlak gülüşleriyle karşılık veriyorlar. İki nazik, dost canlısı kadın bana her konuda yardımcı olmaya hazırlar. Neredeyse her konuda.

“Evet canım.”

“Bir konuda yardımınızı rica edeceğim.”

“Tabii tatlım.”

“Mümkünse biriniz başka bir koltuğa geçebilir misi-

niz? Ya da erkek arkadaşım la ben yerimizi size verebiliriz sohbe te devam edebilmeniz için.”

Art’a baktığımda yüzündeki dehşet ifadesini görebiliyorum. Komik olan ben artık öyle hissetmiyorum. Ben çözümleri severim. Bu problem de beni rahatsız etti ve çözmek mantıklı geldi. Yanlış bir şey yapmıyorum, herhangi bir yasayı ya da kuralı çiğnemiyorum. Zamanla mam konusunda daima iltifat almışımıdır. İyi bir aileden geliyorum. İyi huyluyum. Bileğimdaki geometrik armoni halhalı bunu kanıtlıyor.

“Neden diye sorabilir miyim?” diyor kırık bacaklı kadın.

“Şu adam, belli ki bir Kusurlu, sizler de Kusurlu koltuklarında oturuyorsunuz. Başka bir yere oturamaz. Çok da zorlanıyor.”

Bunu söylediğim an birkaç kafanın bana doğru döndüğünü fark ediyorum. Beni anladıklarını umuyorum. Bu konuşmanın daha fazla uzamamasını umuyorum. Hatta duyan birkaç kişinin de bana destek olmasını umuyorum. Ama öyle olmuyor. Kafaları karışmış gibi, bazıları korkuyor. Adamın biri eğleniyor sanki. Bu mantık dışı. Burası Juniper’in alanı, benim değil. Ona bakıyorum. Yüzünde Art gibi bir dehşet ifadesi var. Yerinden kıpırdamıyor. Bir an bana destek olacağını düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum ki olmayacak.

“Ama konuşuyoruz biz,” diyor diğer kadın.

“Adam da boğulmak üzere,” diyorum, yüzümde aynı gülümseme. Biraz psikopat gibi görünüyor olmalıyım çünkü artık kibarlığı bir yana bıraktık.

“Ona yardım etmeye mi çalışıyorsun?” diye soruyor

koltuk değnekli kadın.

“Ha-ha-hayır.” Kekeliyorum. “Yardım etmeye çalışmıyorum. Duruma bir çözüm...” Paspırlak bir gülümseme takınıyorum ama kadın kendini geri çekiyor.

“Bu konuda hiçbir şey yapamam,” diyor yüksek sesle, daha da dikkat çekiyor.

“Hangi konuda?” Sinirle gülüyorum. “Ayağınız iyi durumda. Siz bir koltuk kayabilirsiniz arkadaşınız da burada kalır...”

“Olduğum yerde kalıyorum,” diye haykırıyor.

Şimdi tüm otobüsün dikkati üzerimizde.

Yanımdaki yaşlı adam zar zor ayakta duruyor. Öksürmekten iki büklüm olmuş. Bana dönüp konuşmaya çalışıyor, yüzü mosmor, nefessiz kalıp bir şey diyemiyor.

Ne demeye çalıştığını bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl bir tıbbi yardımda bulunabilirim, bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini bilsem de yapamam. *Düşün Celestine, düşün, düşün. Ben yardım edemem ama bir doktor edebilir.*

“Doktor var mı?” Otobüse sesleniyorum, Art başını ellerinin arasında almış, görüyorum.

Otobüste nefeslerin kesildiği duyuluyor.

Herkese tek tek bakıyorum, şaşkınlık içinde yargılayan yüzler. Başım dönüyor, kafam karmakarışık. Adam düştü düşecek, belki de ölecek. Gözlerim doluyor.

“Buna seyirci mi kalacağız?” diye bağıriyorum.

“Canım artık dur,” diyor bir kadın hafifçe. Belli ki o da durumdan rahatsız olmuş. Yalnız değilim ama beni uyarıyor. Fazla ileri gittim.

Bu tamamen mantıksız. Hiç mi merhametimiz yok;

Kusurlu ya da değil, bir insana yardım etmeyecek miyiz?

Yüzler başka tarafa dönüyor. Gözler kaçıyor.

“Tamam tamam,” diyorum paniğe kapılan yaşlı adama. Öksürmeye devam ediyor, dilindeki damgayı da görünce bir adım geri çekiliyorum. Nasıl bir acı olduğunu hayal bile edemiyorum. “Tamam, geçti.”

Göğsünü yumruklayıp dizlerinin üstüne çöküyor.

Kollarının altından tutup kaldırıyorum ve en yakın boş koltuğa taşıyorum.

“Otobüsü durdurun!”

Otobüs duruyor, yaşlı adama her şey yoluna girecek diyorum.

Juniper’e baktığımda ağladığını görüyorum.

“Her şey yolunda,” diyorum ona ve Art’a. “Her şey yoluna girecek.” Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyor. “Bunların hepsi çok saçma.” Sesim öyle tiz çıkıyor ki sanki konuşan ben değilim. Sonra siren sesini duyuyorum, yüksek, yankın, yoğun ve tehditkâr.

12

Herkes koltuğunda hareketsiz duruyor, bekliyor, kalbimin atışı sessizliği bastırıyor. İki Muhbir otobüse binerken gümüş düdükleri öyle bir çalıyorlar ki çoğu kişi kulaklarını tıkıyor. Bana ve yaşlı adama doğru geliyorlar.

“Gördün mü? Her şey yoluna girecek demiştim,” diyorum adama, gürültüyü bastırmaya çalışarak. “Geldiler. Yardım etmeye geldiler.”

Belli belirsiz başını sallıyor, gözleri kapanıyor. Koltukta bayılıp kalan, kısa kısa nefes alan, ter içindeki adama gitmelerini bekliyorum. Ama ona yönelmiyorlar. Benim için gelmişler.

Beni alıp götürüyorlar.

Beni bıraksınlar diye haykırıyor Juniper, ondan daha iyi durumda olmayan Art tarafından tutuluyor. Beni kollarımın altından tutup dirseğimden sürüklerlerken Juniper bağılıyor, “Kardeşim! Kardeşim!” Beni basamaklardan indirip araçlarına bindiriyorlar, düdük sesleri kulaklarımda çınlıyor.

13

Ben doğmadan önce ülkede büyük bir ekonomik çöküş yaşanmış; bankalar iflas etmiş, hükümet devrilmiş, ekonomi yerle bir olmuş, işsizlik ve göç tavana vurmuş. Olaylara at gözlüğüyle bakan halk, dönemin liderlerini suçlamış. Liderlerin öngörülü olması gerektiğini, baştan tedbir almaları gerektiğini düşünmüşler. Liderlerin yanlış ve kötü kararlarının ülkeyi çöküşe sürüklediğine inanmışlar. Liderlerin aileleri yok eden, yuvaları yakan caniler olduğunu söylemişler. Liderler, onların gözünde ülkenin yıkımına yol açan, ahlaki kusurlara sahip insanlar haline gelmiş.

Sonuçta, en ufak bir kusur işleyen herkes anında cezalandırılır olmuş. Bu kişiler halk önünde aşağılanmış, kötü örnek gösterilmiş ve istifaya zorlanmış. Hemen utanç damgası yapıştırılmış. Yasal suçlar işlemeseler bile kötü kararları için suçlanmışlar. Toplum, hatalarından ders alan liderler değil, baştan hiç hata yapmayacak liderler talep etmiş. Artık ikinci şanslara, merhamete yer yokmuş; açıklamalar ve bahaneler ne istenmiş ne de on-

lara izin verilmiş. Geçmişte herhangi bir hata yapanın, ileride liderlik yapması engellenmiş. Yüz binlerce insan hükümetin üstüne yürüdüğü için hatalı karar veren herkesin toplumdan anında koparılmasına karar verilmiş. Öngörüsüzlük kavramının tamamen geçmişte kalmasını istemişler. Herkesin daima -daima- geç olmadan önünü görmesini, tedbir almasını, hiç hata yapmamasını istemişler.

Mükemmellik üretilebilir mi? Başarmak için pek çok yol denemişler ve sonunda Crevan'ın Divan mahkemesi ve Kusurlu damgalama sistemi ortaya çıkmış. Artık ne yaparsanız yapın, Kusurlu etiketi asla ortadan kalkmıyor. Ölene kadar taşıyorsunuz. Yaptığınız her hatanın sonuçlarına hayatınız boyunca katlanıyorsunuz. Aldığınız ceza, diğer herkese hareket etmeden önce düşünmeleri gerektiğini hatırlatıyor.

Beni Highland Kalesi'nin bodrumunda bir hücreye götürüp, üstünde Divan hakkında bilmem gereken her şeyi bulabileceğim bir dosya bulunan masaya yönlendirdiler. Dosyadaki bölümlerden biri, Kusurlu olarak yaşarken uymam gereken kuralları anlatıyor. Hatta bir bölümde, derinin dağlanması ve damgalandıktan sonra nasıl bir bakım uygulamam gerektiğine değiniliyor. Dosyayı hızla kapatıp etrafa bakıyorum.

Gözaltı hücreleri gayet hoş, yeni bakımdan geçmiş. Odanın iki tarafında ikişer adet olmak üzere toplam dört hücre var, ortalarında bir koridor. Ses ve kurşun geçirmeyen camla ayrılmışlar. Bilgi kitine göre cam sistemin şeffaflığını simgeliyor ama bana göre, bizi bekleyen itibarsızlaştırma sürecine ve hayatımızın işgaline hazırlı-

yor. Her hücrede, etrafında dört sandalye duran bir masa ve tek kişilik bir yatak var. Tuvalet ve banyo kısmı gerçek duvarlarla ayrılmış. Bir de sanki hücrede parti yapma isteğine kapılacakmışım gibi ortalıkta duran birkaç sandalye daha var. Her şey toprak tonlarında boyanmış, bizi dünyanın en doğal ortamında bulunuyormuşuz gibi hissettirmek için...

Tek tutuklu benim şu anda. İki hücre boş, diğerindeki kıyafetler ve eşyalardan orada da birinin tutulduğunu anlıyorum. O tutuklunun şimdi mahkemede kaderine karar verilmesini beklediğini sanıyorum. Çok şükür, tuvaletin gerçek duvarları var ama o kadar küçük ki nefessiz kalmadan içeride bir dakikadan daha uzun süre geçirmek imkânsız. Ağlamak için oraya kaçıyorum. Aslında kaçmama gerek yok çünkü yüzümdeki yaşlar ve kırmızı gözlerim beni ele veriyor, zaten ortada ağladığımı görecektir kimse de yok.

Henüz kimseyle konuşma şansım olmadı, olanı biteni analiz etme, ölçüp biçme, tartışma şansım olmadı. Resepsiyonda Muhbir üniforması giyen Tina adında nazik bir hanım tarafından kaydım alındı. Sonra Divan ofislerinin bulunduğu Saat Kulesi'nin altındaki bu odaya getirildim. Televizyonda seyrettiğim davalardan biliyorum burayı. Pia, canlı yayınlarda sanığı Saat Kulesi'nden takip etmeye başlar, arnavutkaldırımını avludan başı önde utanç içinde mahkemeye yürüyüşünü, onu yuhalayarak mahkemeye desteğini sergileyen halkı gösterir.

Kesinlikle şoktayım. Olmalıyım da. Benim gibi biri nasıl *burada* olur anlam veremiyorum. Ben hiç yanlış bir şey yapmam, insanları memnun ederim, karnem en

yüksek notlarla doludur hep. Erkek arkadaşımın babası, Divan mahkemesinin başyargıcı üstelik.

Otobüste yaptıklarımı kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum. Üst üste dinlediğim bir şarkı gibi giderek belirginliğini yitiriyor aklımdan geçenler. Ne yaptığımı, aslında ne yapmam gerektiğini, neyi daha doğru yapmış olabileceğimi düşünüyorum. Gerçekten neler olduğu konusunda kafam karışıyor. Birinin yüzüne uzun süre bakınca farklı görünmeye başlar ya, yaşananlar da öyle değişiyor kafamın içinde tekrar tekrar oynattıkça. Yatakta oturup sırtımı hücremin tek gerçek duvarına yaslıyorum, dizlerimi göğsüme çekip başımı koyuyorum. Bu şekilde ne kadar oturduğumu hatırlamıyorum bile, dakikalarca olabilir, saatlerce de. Düşündükçe, kalbim sükûnetle panik arasında gidip geliyor.

Ben Kusurlu olamam. Ben Kusurlu olamam.

Ben mükemmelim.

Annem babam öyle der, öğretmenlerim öyle der, erkek arkadaşım, hatta benden nefret eden kız kardeşim bile öyle der. Kardeşim. Ben götürülürken Juniper'in beni savunmak için nasıl haykırdığını düşünüyorum, gözlerim doluyor. Bana ulaşmak için onu tutan Art'ı yumruklayan ablam. Umarım iyidir. Umarım onu da almamışlardır. Benim davranışlarımı onaylamadığını söylemeye zorlarlar onu, hemen endişeye kapılıyorum. Onu da arkamdan sürüklemek istemiyorum. Ne diyeceğini kim bilebilir? Peki ya Art? O nasıl hissediyor şimdi acaba? Başı belaya girdi mi? Babası bana yardım edecek mi yoksa bir daha benimle asla konuşmayacak mı? Art benimle bir daha konuşur mu? Onunla tekrar birlikte olmama düşüncesi midemi bulandırıyor.

Tüm bunlar dönüp duruyor kafamda.

Bir kapı çarpılıyor ve yukarı bakıyorum.

Tina ve bir erkek gardiyan, ben yaşlarda, belki benden biraz daha büyük bir oğlanı getiriyorlar. Hücremin önünden geçip yandaki hücreye giriyorlar. Ortamı tanıyor gibi görüldüğü için buraya yeni gelmediğini anlıyorum. Ben geldiğimde yön göstermeleri gerekmişti ve yeni mekânımı tanımak için iyice incelemiştim. Üstündeki tişört ve saçları beyaz pudrayla kaplanmış. Tina ve erkek gardiyan da pudra izleri var. Kafam karışıyor. Oğlan irice. Cesur, inatçı ve suçlu bir ifade var yüzünde. Benim gibi genç biri ama yüzü daha yaşlı görünüyor.

Genç olduğu gerçeği yerimde doğrulmama yol açıyor. Beni görmesini istiyorum. Bakışmak istiyorum, onu rahatlatmak istiyorum ve beni rahatlatmasını. Gardiyanlar ona, bana davrandıkları gibi nazik davranmıyorlar. Bu yüzden, bencilce de olsa, bir hata sonucu buraya getirildiğim ve çıkıp gidebileceğim umuduna kapılıyorum. Çocuğu seyrediyorum; aksi, sert, cesur yüzüne bakıyorum ve bana bakmasını istiyorum. Ne yaptığını merak ediyorum. Cezai bir suç değildir, buraya getirilmezdi yoksa. Ama yakın bir şey olmalı. Her neyle suçlanıyorsa muhtemelen gerçekten yapmıştır diye düşünüyorum.

Bir an bana bakıp hücremine giriyor ve paylaştığımız şeffaf duvardan bana bakıyor. Kalbim çarpıyor. Saatler sonra ilk insani temasım. Bana bakar bakmaz gözlerini kaçırıyor ve ince uzun bacaklarıyla sıçrayıp sırtını şeffaf duvara yaslıyor. Artık görebildiğim, lekeli tişörtünün altından fark edilen sırt kasları.

Hakarete uğramış gibiyim, korkuyorum ve artık daha

da yalnız hissediyorum kendimi. Gözyaşlarımın yine dö-
küldüğünü fark ediyorum. Onlar beni rahatlatıyor, insan
gibi hissettiriyor, bana insanlığımı hatırlatıyorlar bura-
da, kutular arasında bir kutu olan bu yerde.

Gardiyanlar odasını kilitleyip gidiyor. Ana odadan çı-
kıyorlar ve ben tekrar yapayalnız kalıyorum. Ama bu se-
fer, bana dönüp bakmayan çocukla beraber.

Ana kapı açılıyor ve annemi görüyorum; yüzünde endi-
şe ve dehşet ifadesi var. Babam, sert ve kendini tutabilmek
için geniş çenesini fazlasıyla sıkıyor. Annem bana bakar
bakmaz kendini toparlıyor, parkta yürüyüşe çıkmış da
etrafını inceliyor gibi. Böylece ne kadar kötü hissettiğini
anlıyorum. Babamsa beni görünce çöküyor. Hislerini hiç
saklayamaz. Tina hücremin kilidini açıyor, annemle ba-
bam odaya girince onlara sarılmak için koşuyorum.

“Ah, Celestine,” diyor annem, sesinde acı var, sıkıca sa-
rılıyor bana. “Hangi şeytana uydun böyle?”

“Summer,” diyor babam sertçe, annem tokat yemişe
dönüyor.

Bana da bir iğne batıyor sanki. Ailemle ilk temasta
biraz destek beklemiştim; annemin beni suçlamasını,
onlarla bir olup bana saldırmasını değil. Başımın belada
olduğunu biliyordum da şimdi gerçekten yüreğime otu-
ruyor.

“Özür dilerim,” diyor yumuşak bir sesle. “Öyle demek
istemedim, ama hiç senin yapacağın bir şey değil bu. Ju-
niper bize olanları anlattı.”

“Çok anlamsız,” diyorum. “Olanlar akla mantığa sığ-
mıyor.”

Babam hüznle gülümsüyor.

“Adam öksürüyordu. Hırıldıyordu. Bayılacaktı neredeyse, belki de ölecekti, kırık ayaklı şişman kadın görmezden gelmeye devam etti! Onun oturması gereken yerde oturuyorlardı!” Hızlı hızlı konuşuyorum, öne eğilip yüzlerine yaklaşıyorum, anlamalarını sağlamaya çalışıyorum. Olaylara benim açımdan bakmaları için yalvarıyorum adeta, yaşananların ne kadar iğrenç, ne kadar adaletsiz olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Ayağa kalkıp daha da hızlı konuşmaya başlıyorum. Her şeyi en baştan anlatıyorum, tüm detayları, biraz abartıyorum belki. Şişman kadını daha şişman, öksürükleri daha ölümcül tarif ediyorum belki. Benim gibi bakmalarını sağlamaya çalışıyorum, beni anladıklarını söylemelerini, kendilerini benim yerime koymalarını istiyorum, benim yerimde olsalar aynı şeyi yapacaklarını duymak istiyorum. Bana Kusurlu olmadığımı söylesinler istiyorum.

Babam gözlerinde yaşlarla izliyor. Savaşıyor. Bir anda sıçrayıp beni omuzlarımdan kavrayansa annem. Bu ani tutuşla şaşırıp etrafıma bakınca, yan hücredeki çocuğun artık arkası dönük değil yatağında bizi görecektir şekilde oturduğunu fark ediyorum. Bir şekilde dediklerimi anlayıp anlamadığını, dudaklarımı filan okuyup okumadığını merak ediyorum. Annem öyle sıkı tutuyor ki beni, dikkatim tekrar ona yöneliyor.

“Dinle.” Sesi alçak, fısıldıyor neredeyse. “Fazla zamanımız yok. Yargıç Crevan birkaç dakika içinde seni görmeye gelecek, tüm cazibeni kullanmalısın. Sana öğrettiğimiz her şeyi unut. Doğruyu yanlışını unut şimdi. Bu senin *hayatın* Celestine.”

Annemi hiç böyle görmemiş, böyle konuşurken duyma-

mıştım; beni korkutuyor. “Anne, Bosco o, o beni anla...”

“Ona hata yaptığını söylemen lazım,” diyor telaşla. “Ona bir hata yaptığının farkında olduğunu söylemen lazım. Anladın mı?”

Bakışlarımı şok olmuş babama çeviriyorum. Elleriyle yüzünü kapamış.

“Baba?”

“Cutter, söyle ona,” diyor annem hızla.

Yavaşça ellerini indiriyor. Öyle üzgün, öyle yıkılmış görünüyor ki. Ben ne yaptım? Annemin kollarına sığmıyorum. Beni masanın yanındaki sandalyelerden birine taşıyor.

“Bosco’ya hata yaptığımı söylersem, Kusurlu olduğumu itiraf etmem anlamına gelir ama.”

Babam sonunda konuşmaya başlıyor. “Asıl davranışlarında *kendini haklı gördüğünü* söylersen damgayı yersin.”

“Yaptıkların hakkında yalan söyleme, hata yaptığının farkında olduğunu söyle. Güven bana,” diye fısıldıyor annem, birinin duymasından korkarak.

“Ama... yaşlı adam...”

“Yaşlı adamı filan unut,” diyor annem sert bir sesle; buz gibi, varlığından emin olduğum tüm sevgisinden arınmış sesi, onu tanıyamıyorum, bu dünyayı tanıyamıyorum. Onlar benim köklerim, benim temelim. Oysa şimdi karşıma oturmuş, söyleyeceklerini asla düşünmediğim şeyler söylüyorlar. “Bir Kusurlu’nun hayatını mahvetmesine izin vermeyeceksin,” diyor ve sesi çatlıyor.

Annem kendini toplamaya, maskesini tekrar takmaya çalışırken sessizce oturuyoruz. Babam yumuşak ve ritmik hareketlerle sırtını sıvazlıyor annemin, ben put gibi

yerimde duruyorum. Aklımdan geçenlere düşünce bile denilemez, biri bitmeden diğeri başlıyor az önce bana söyledikleri yüzünden.

Yalan söylememi istiyorlar. Yaptığımın yanlış olduğunu söylememi istiyorlar. Oysa yalan söylemek bile Kusurlu olmak anlamına geliyor. Özgürlüğümü kazanmak için hayatımda ilk defa Kusurlu davranmam gerek. Anlamsız. Mantıksız.

Kapı açılınca annemle babam dikeliyor. Yargıç Crevan geliyor.

Diğer hücredeki çocuğun da oturduğu yerde dikeldiğini fark ediyorum. Önce kırmızı bir ışık çakıyor sanki gözümün önünde. Yargıç Crevan, kan kırmızı geniş cübbesinin içinde kanatlı bir adam gibi görünüyor. Pırıl pırıl mavi gözlerini, sarı saçlarını görüyorum ve aklıma Art’la beraber evde hissettiklerim geliyor. Camın arkasından bana gülümsüyor, gözlerinin kenarları her zamanki gibi kırışıyor, içimde bir yerde rahatlıyorum. Güvendeyim.

“Celestine,” diyor, Tina onu hücreye alır almaz. Mükemmel beyaz dişlerini göstererek kollarını açıyor, uçmaya hazırlanan bir kuş gibi kanatlarını açıyor sanki. O kanatlara doğru koşuyorum ve bana sıkıca sarılıyor, kırmızı cübbe beni sarıyor. Korunduğumu hissediyorum. Onun kozasındayım. Her şey yoluna girecek. Bosco benimle ilgilenecek. Bunun daha da ileri gitmesine izin vermeyecek.

Ona sarılırken yanağım göğsündeki sert armaya sürüyor. Divan arması ve sloganıyla yüz yüzeyim: “Mükemmelliğin Koruyucuları.”

Başımı öpüp beni bırakıyor.

“Pekâlâ. Hadi oturalım. Konuşacak çok şey var Celestine.” Meşhur sert bakışlarını bana sabitliyor. Bu bakışlarla ne zaman karşılaştım hissettiğim gibi hissediyorum, komik geliyor, karikatür gibi. Evde görmeye alıştığım adam değil bu.

Dudaklarımda beliren endişeli gülümsemeyi saklıyorum. Şu anda gülmek iyi olmaz.

“Bizi zor birkaç gün bekliyor ama atlatacağız, tamam mı?”

Babama bakıyor. Babam bir anda tükenivermiş gibi görünüyor. İlk defa, işyerinde arkadaşlarına ne diyeceğini düşünüyorum. Kendi kızı ana haber olmuşken nasıl yönetecek kanalı?

Başımı sallıyorum.

“Beni dinlemeli ve dediklerimi yapmalısın.”

Yine başımı sallıyorum heyecanla.

“Yapacak,” diyor annem ciddiyetle, yüzü poker oyuncusu gibi renk vermiyor.

Bosco bana bakarak tepkimi bekliyor.

“Yapacağım.”

“İyi. Şimdi.” Tabletini çıkarıp belgelerini inceliyor. “Bu sabah otobüsteki saçmalık.” İç çekip başını sallıyor. “Art bana hepsini anlattı.”

Şaşırmadım. Art’ın başka şansı yoktu. Davranışlarım sevdiklerimi de etkilediği için üzgünüm. Art ona gerçeği anlatmıştır, diye düşünüyorum. Babasına asla yalan söylemez, peki beni korur mu? Nasıl bir hikâye anlatmam gerektiğinden emin değilim artık, hele annemle babam yalan söylememi istedikten sonra.

“Maalesef, insanlar Art ile bağlantısından faydalana-
rak Divan’ın çalışmalarına saldırmaya başladılar bile.
Azınlıktalar tabii. Onların piyonu olma ihtimalin var Ce-
lestine.” Önce bizimkilere sonra bana bakıyor. “Zamanla-
ma çok kötü. Bu sabah verilen Jimmy Child kararında,
insanlar fazla hoşgörölü davrandığımı düşünüyor. Ama
Celestine, sen her zaman en büyük destekçilerimden biri
oldun. Her şey yoluna girecek.”

Gülümsüyorum, rahatladım.

“Elimde notlar var ama bu sabah yaşananları anlat-
manı istiyorum.”

Art’ın ne dediğini merak ediyorum ama sonunda ger-
çeği anlatmaya karar veriyorum, umarım Art’ın başını
belaya sokmam. Sonuçta otobüste tamamen aynı şeyi gör-
düğüne dair tanıklık yapacak otuz kişi daha vardı. Tek
yapmam gereken, hata yaptığımı bildiğimi söylemek. Bu
çok kolay *olmalı*.

“Kusurlulara ayrılan koltuklarda oturan iki kadın
vardı. Birinin ayağı kırıktı ve ayağını uzatabilmek için
oraya oturmuştu, diğeri de bir arkadaşıydı. Otobüse yaşlı
bir Kusurlu bindi. Oturacak yer yoktu. Adam öksürme-
ye başladı. Ayakta zor duruyordu. Giderek kötüleşiyordu.
Ayağı sağlam olan kadına...”

“Margaret,” diye bölüyor sözlerimi Bosco, bakışları
gözlerimden dudaklarıma yöneliyor, şüpheyi kısıyor,
her sözümü, her yüz ifademi analiz ediyor, her küçük anı.
Hikâyeye odaklanıyorum.

“Doğru. Margaret. Adam otursun diye yerinden kalk-
masını rica ettim.”

“Neden?”

“Çünkü...”

“Çünkü adam otobüsteki diğer yolcuları rahatsız ediyordu, işte bu yüzden,” diye araya giriyor. “Çünkü o bir Kusurlu, iğrenç biri, pis öksürüğüyle toplumumuzun iyi insanların zehirliyordu, sen de kendin ve diğerleri için endişelendin.”

Duruyorum, ağzım açık, ne diyeceğimden emin değilim. Annemle babama bakıyorum. Annem sakince başını sallıyor, babam kanlanmış gözleriyle masaya bakıyor, ifadesiz. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunu beklemiyordum.

“Devam et,” diyor Bosco.

“Kadın yerinden kımıldamadı, ben de sonunda doktor var mı diye...”

“Bu iğrenç hastalık daha fazla yayılmasın diye. Otobüsteki diğer insanları düşünüyordun. Onları Kusurlu’nun yarattığı tehlikelerden korumak için.”

Susuyorum.

“Devam et.”

“Sonra şoförden otobüsü durdurmasını istedim.”

“Neden?”

“Yardım etmek...”

“Onu otobüsten indirmek için.” Sinirleniyor. “Ondan kurtulmak için. Diğer yolcuların soluduğu hava temizlensin, daha fazla kirlenmesin diye. Sen aslında bir kahramansın. Dışardaki halk buna inanıyor. Pia iki saattir bu hikâyeyi anlatıyor. İnsanlar seni görmek için toplanıyorlar. Kusurlu’ya karşı harekete geçen kahramanı görmek için.”

Ağzım açık kalıyor ve babama bakıyorum, neden böyle darmadağın göründüğünü şimdi anlıyorum. Tüm sabahı, bu hikâyeyi yaymakla uğraşarak mı geçirdi?

“Ama bir sorun var,” diyor Bosco. “Onu bir koltuğa götürmüşsün. Normal insanlara ayrılan bir koltuğa. İşte bu noktada meslektaşlarımla fikir birliğine varamıyoruz, bir saat boyunca bunu tartıştık. Pia’ya bu noktayı söylemedik ama tabii ki otobüste tüm hikâyeyi anlatacak en az bir düzine insan vardı. Ellerinde video bile vardır muhtemelen.”

Babama bakıyor, babam da başını sallıyor. Eline bir video geçmiş bile, otobüsteki birinin telefonuyla kaydettiği görüntü haber merkezine gönderilmiş. Herhalde tüm sabahı bu görüntüyü saklamakla uğraşarak geçirmiştir. Ortaya çıkarsa neler olacağını biliyor.

“İçini ferah tut, baban video yayınlanmasın diye elinden geleni yapacaktır.” Kulağıma bir tür tehdit gibi geliyor.

“Sana yapabildiğim her şeyi yaptığımı söyledim,” diyor babam, gözlerinin içine kararlılıkla bakarak.

Bosco da gözlerini sabitliyor; soğuk bakışlarla birbirlerini süzüyorlar.

Annem bu bakışmayı bölmek için boğazını temizliyor.

“Yani,” diyor Bosco, “ifadeni dinledikten sonra bu suçlamanın ciddi bir adaletsizlik olduğunu söyleyebilirim. Gerçekte *Divan’a yardım eden* senin gibi biri Kusurlu damgası yememeli. Ama diğer yargıçlar bana katılmıyor. Benimle de birbirleriyle de fikir birliğine varamıyorlar. Aslında tutarlı bir adam olan Yargıç Jackson ahlaki açıdan yanlış davrandığını düşünüyor ve Kusurlu kararı çıkmasını istiyor şimdi. Yargıç Sanchez de davranışlarını bir Kusurlu’ya yardım ve yataklık olarak yorumluyor ki bu durum hapis cezasını gerektirir.

Annem iç çekiyor. Ben dondum kaldım. Babam hiçbir şey yapmıyor. Muhtemelen önceden biliyordu.

“Bildiğin gibi, Kusurlulara yarım etmenin cezası en az on sekiz ay. Davranış halkın önünde, toplu taşıma aracında, otuz kişinin önünde sergilendiği için ağır suç kapsamına giriyor. Bu konuda tartışıp durduk.” İç çekiyor, bıkkınlığını ve hoşnutsuzluğunu duyabiliyorum sesinde. “Üç yılda anlaştık. Ama iki yıl iki ay sonra serbest kalacaksın.”

“Ne?” Konuşuyorum ama sanki orada değilim; benim hakkımda, ben orada değilmişim gibi konuşuyorlar.

“Çok talihsiz bir zamanlama Celestine senin... hata yapman için,” diyor bizimkilere. “Dışarıdaki akbabalar Celestine’in davasını örnek göstermek istiyorlar. Pia da bir yere kadar dayanabilir. Cutter, sen ve ekibin tabii ki ağırlığınızı kullanıyorsunuz hikâyeyi aktarmanız gerektiği gibi aktarmak için ama diğer taraf da son derece sert muhalefet ediyor. Sanki Celestine değil de Divan yargılanıyor ki buna izin veremeyiz. İzin veremeyiz.” Oturduğu yerde doğrulup derin bir nefes veriyor. “Cutter, senin ekibine büyük iş düşüyor. Candy dedi ki son dönemde... kanalda çatlak sesler çıkıyormuş. Bence, kızının iyiliği için, haberlerin kanalın tarzı ve felsefesine uygun sürmesi gerekecek. Lafı dolandırmadan...”

Bu bir tehdit mi? Az önce Bosco’nun babamı tehdit ettiğini mi duydum? Başımı çevirip babama bakıyorum. Sanki teninin altında kıştırılıp kalmış başka biri var, dışarı çıkmak istiyor da zorla orada tutuluyor.

“Gazeteciliğin altın çağının geçmişte yaşandığını söyleyen pesimistler yanılıyor. Altın çağı şimdi yaşıyoruz, gelecek daha da parlak olacak. Candy, kişisel sorunları yüzünden Bob Tinder’a bir süre izin verdi. Şimdiki atmosferi göz önüne alarak onun sağlam durması lazım, dedikoducuları ve fırsatçıları bir kenarda tutmalı Bob. Muhalifler, Celestine’in bu işten paçayı sıyracağını, mahkemenin adil olmadığını söylüyor. Yargıcın oğlunun kız arkadaşı olduğu için özel muamele göreceği konuşuluyor. Aslında ben de bunu yapmak istiyorum Celestine,” diyor üzgün bir sesle, üzüntüsü çok samimi. “Art’ı mutlu ediyorsun, annesi öldüğünden beri bunu başaran ilk insan-sın. Sana dünyalar kadar değer verdiğini biliyorum. Ama ne yazık ki meslektaşlarım, ekibim seni bir piyon olarak kullanmak istiyor. Seni, muhaliflere sistemin nasıl adil işlediğini gösteren kanıt olarak kullanmak istiyorlar. Yargıcın oğlunun mükemmel görünen kız arkadaşının bile Kusurlu damgası yiyebileceğini göstermek istiyorlar. İki cephede birden savaşıyorum sevgili Celestine.”

Zorlukla yutkunuyorum.

“Ben de hiç kimsenin mahkemenin üstünde olmadığına inanıyorum. Kimse Divan adaletinden kaçamaz.”

Divan’ın asıl işlevini düşünüyorum. Asıl görevi adalet dağıtmak değil, sorgulamak olmalı. Yüksek sesle söylemek istiyorum ama susmam gerektiğini biliyorum. Şimdi benim siyah-beyaz mantığımın hiç sırası değil ama tam olması gereken bir zaman, değil mi?

“Ne kadar büyük bir belaya bulaştığının farkındasın değil mi çocuğum?” diye soruyor Bosco.

“Çocuk,” diyorum birden. “Beni hapse atamazlar. On

sekiz yaşıma daha altı ay var.”

“Celestine,” diyor, “on altı yaşını geçen her birey Kusurlu damgası yiyebilir. Hapis cezanı da yaş gününe kadar erteleyebiliriz.”

Bosco on sekizinci doğum günümde yatında parti verebileceğimi söylemişti. Onun yerine bir yetişkin olarak ilk gecemi hapiste geçirebilirim. Ben bunu hak etmiyorum. Yoksa ediyor muyum? Kimse ediyor mu? Angelina etmiyordu mesela kesinlikle.

Yan odada, yatağında başı yerde oturan çocuğa bakıyorum. Ne zamandır orada olduğunu merak ediyorum, ne yaptığını. Bosco da beni takip ederek ona bakıyor. Çocuk bakışları hissetmiş gibi kafasını kaldırıyor, Bosco'ya soğuk, sert bir bakış fırlatıyor, gözleri nefret dolu. Bosco ise iğrenme ve küçümsemeyle bakıyor çocuğa. Öyle ki neredeyse çocuktan onun adına özür dileme ihtiyacı hissediyorum.

“Bu pislikle beraber burada olmamalısın,” diyor sadece Bosco, çocuk duymadığı için seviniyorum.

“Ne yaptı ki?”

“O mu? İliğine kadar Kusurlu,” diyor iğrenerek. “Henüz bilmiyor ama. Bu tür bir davada delilleri dinlememe bile gerek yok. Yüzüne bakınca görebiliyorum. O senin gibi değil Celestine. Sen safsın. Onun kaderindeki gelecek, senin olmamalı.”

“Ne yapmalıyım?” diye soruyorum sesim titreyerek.

“Az önce konuştuğumuz hikâyeyi tekrarlayacaksın. Adamı koltuğa oturtman gündeme geldiğinde, yapmadığını, adamın kendi kendine oturduğunu söyleyeceksin.”

Ağzım açık kalıyor. “Ama bu yüzden cezalandırılır.”

“Evet, cezalandırılacak. Yaşlı ve hasta. Adlandırma Günü’nden önce ölüp gider muhtemelen.”

Yaşlı adam kendi oturmadı. Ayakta durabilmek için tüm gücünü kullandı. Onu ben oturttum.

“Yapamam...”

“Ne yapamazsın?” Bosco bana bakıyor.

“*Yalan* söyleyemem.”

“Tabii ki söyleyemezsin,” Bosco bana bakıyor, kafası karıştı, beni tanıyamıyormuş gibi. “*Yalan* söylemek Kusurlu olman anlamına gelir. Senden *yalan söylemeni* asla isteyemem,” diyor ona hakaret etmişim gibi. “Özgürlüğün için tek yol bu, damga yemekten kurtulmak için, toplum dışına itilmemek için. *Tek çaren* bu. Burada konuştuğumuz gerçekte ne yaşandıysa o, sen de mahkemede onaylayacaksın, yüksek sesle ve net bir şekilde söyleyeceksin ki tüm toplum içimizdeki Kusurlu pislikleri temizlemeye çalışsın. Divan bunun için çalışıyor, sen de mahkemeye ve değerlerine tam destek veren biri olarak kurallara uygun hareket ettin. Bir Kusurlu’ya yardım etmedin. Sen aslında Divan’a ve dolayısıyla topluma hizmet ettin. Tam olarak bunları anlatacaksın. Anlaştık mı?”

Ben bir poster kıızıyım. Bir taraf beni mahkemenin önyargılı hareket ettiğini kanıtlamak için kullanıyor, bir taraf da etmediğini. Mahkemenin gücünü kanıtlayacak mükemmel kız. Benim korkuyu beslememi istiyorlar.

“Anlaştık,” diyorum titreyerek.

Öğleden sonra ifadem dinlenecek. Yan odadaki çocuğa Asker lakabını taktım, o beni görmezden gelmeye devam ediyor. Bosco'ya sarıldığımı görmesi, hakkımda iyi düşünceler beslemesini sağlamamıştır eminim. Crevan'ı destekleyen yayınları sürdüren Pia'nın, toplumu otobüsteki Kusurlu'dan korumaya çalıştığımı söylemesi de. Eğer yayınları görmüşse ki hücrede sadece Kusurlu Mahkemesi kanalına izin verildiği için görmüştür, yüzüme bile bakmamasının sebebi budur. Anlıyorum ki Kusurlu karşıtı biri değil, davranışlarımın adil olmadığını düşünüyor. Gerçeği bilseydi yan hücrede bir yandaşı olduğunu anlardı. Söylenen yalanın hayatımı kurtaracağını biliyorum ama hakkımdaki bu algıdan da utanıyorum. Asker'in benden tiksindiğini duvarın ardından bile hissedebiliyorum ve onu suçlamıyorum. Bir yandan da merak ediyorum, içinde bulunduğu durumdan kurtulma şansı olsaydı o da kullanmaz mıydı?

Babam işe gidiyor, annem benimle. Bana mahkeme için bir bavul dolusu kıyafet getirmiş. Görünen o ki ma-

ğazaya girip raflarda ne var ne yoksa almış. Annem kıyafetleri yatağın üstüne çıkarıp hücrede bulabildiği her noktaya asarken Asker alaycı bakışlarla izliyor. Başını sallayıp voltasına devam ediyor. Onun yalnız geçirdiği sabah boyunca benim hücremde olan biten gümbürtünün farkındayım. Onun varlığını bir yana bırakıp kendi hayatımı kurtarmaya odaklanmak istiyorum.

“Fazla pembe,” diyorum annemin seçimlerini incelerken.

“Soluk pembe, bebek pembesi, orkide pembesi, şampanya pembesi, pembe dantel, kiraz çiçeği pembesi, lavanta pembesi, pamuk şeker, sıcak pembe...” Annem tüm tonları sıralarken beğenmediklerini bavula geri tıkıyor. Sıcak pembe, şeker pembe ve dantel kaldırılıyor. Önü fazla kısa dekolte üstler de gidiyor. Bebek pembesinde karar kılıyoruz: Dar kesim pantolon ve beyaza yakın açıklıkta pembe bir bluz. Bluz önden düğmeleniyor, fırırlı. Ayakkabı olarak da düz babetler. Arnavutkaldırımı avludan yüksek topuklarla geçmek, sendelemek, topuk takılması felaketlerine yol açabilir. Kameralar ve beni izlemeye gelen isterik halk için hiç de iyi bir görüntü değil. Babetler de pembe ve üstlerinde ten rengi leopar deseni var.

“Tatlı ama ‘benimle fazla uğraşma’ mesajı veriyor bir yandan,” diyor annem. “Unutma bu dünyada imaj her şeydir.”

Tina bir erkek mankenle beraber geliyor sonra da çıkıp gidiyor.

“Tatlım, bu Bay Berry,” diyor annem. “Mahkemede seni temsil edecek. Yargıç Crevan önerdi, en iyisi olduğunu söylüyor. Jimmy Child’ı da o temsil etti.”

Manken birden hareket ediyor. Kocaman bir gülümseme

sunuyor bana, öyle sahte ki inanmıyorum, pürüzsüz cildi gibi sahte. Boynundan aşağısı altmış, üstü otuz yaşında görünüyor. Bir derginin photoshoplu sayfalarından fırlamış gibi görünüyor; şık bir takım, parlak ayakkabılar, ceket cebinde mükemmel bir şekilde duran mendil, altın rengi kravatına uyan altın kol düğmeleri. Elmacıkkemiklerinin tam tepe noktasında cildi ışıltıyor, yüzünde pudra olduğundan kesinlikle eminim. Mükemmel görünüyor ve ben yine de ona güvenemiyorum. Asker'e dönüyorum, yeni atanan temsilci-me şüpheyile bakıyor. Ona katıldığımı söylemeliyim, onun içgüdülerine. Gözlerimiz buluşuyor, ben hiç kimseymişim gibi başını sallıyor ve hücresinin köşesine doğru yürüyor, benden olabildiğince uzaklaşmak ister gibi.

"Celestine," diyor annem. Başını Bay Berry'ye doğru uzatıyor birden adamı selamlamadığımı fark ediyorum.

"Özür dilerim." Sanki biri beni itmiş gibi hızla öne atılıyor.

"Anlıyorum," diyor her türlü anlayış ve şefkatten arınmış bir sesle, büyük beyaz dişlerinin arasından. "Hadi işe koyulalım." Bir sandalyeye oturup çantasını masanın üzerine koyuyor. Çantanın soğuk kilidi açılıyor. "Bugün sadece prosedür icabı. Kusurlu suçlamasını reddetmek dışında yapman ya da söylemen gereken bir şey yok. Yarıncı mahkeme için bir saat belirlenecek, sonra da seni eve gönderecekler."

Rahatlayarak nefes veriyorum.

"Celestine," diyor gerginliğini hissetmiş olacak, "ben ne dersem onu yap sadece, evlat, benim dediklerimi yaparsan bu işten beraber çıkarız. Bu işi milyonlarca kez yaptım."

Beraber kısmı bende kayıp.

“Tabii ki senin durumun biraz farklı. Basının ve MTV’nin her muhabirinin kapımda beklemesine alışık değilim. Jimmy Child için bile böyle olmadı. Ama genç kadınlar medyanın ilgisini çeker hep. Jimmy davasında çok işimize yaradı bu. Jimmy yerine karısı ve kız kardeşiyle ilgilendiler.”

“MTV?”

“On yedi yaşında güzel bir genç kızsın. Şehrin iyi bir bölgesinden, hiçbir ciddi sorun yaşamamış, Yargıç Crevan’ın oğlunun kız arkadaşı. İlgilenmesinler de ne yapsınlar? Hem yeni bir *reality show* arıyorlar, görünen o ki yeni hedefleri de sensin. Davanın her detayıyla ilgilenecek bir neslin temsilcisisin. Eğilip bükülebilir, her kalıba uydurulabilir ve diğer demografik gruplardan daha yüksek bir gelir seviyesine sahip bir grubu temsil ediyorsun. Bugün hangi ayakkabıyı giyersen yarın onu giymek isteyecekler. Bugün taktığın küpeler daha hafta bitmeden yok satacak. Bugün sıktığın parfüm için yarın bekleme listeleri oluşacak. Celestine North etkisi. Moda ve pazarlama sektörü sana bayılacak.”

Öyle hızlı konuşuyor ki zar zor takip ediyorum. Sürekli gülümsüyor ve neredeyse yerinden kıpırdamayan şişirilmiş dudaklarını okumak iyice imkânsız hale geliyor.

“Her bir mecra seni kendi çıkarı için kullanacak, bunu aklından çıkarma. Divan için de Divan karşıtları için de, giydiğin kıyafetler için de hangisini kullandığını deli gibi merak edecekleri dudak parlaticın için de reklam yüzü olacaksın. Yeme düzenin karbonhidrat içeriyor mu, günde kaç mekik çekiyorsun? Saçını kim yapıyor? Kaç tane

erkek arkadaşın oldu? Göğüslerin silikon mu? Yaptırmalı mısın? Estetik cerrahlar sıraya girip her yerini inceleyecekler Celestine North, ben de bunların hepsiyle sonuna kadar ilgileneceğim çünkü hepsi asıl büyük sorunun yanıtını etkileyecek: Sen Kusurlu musun?”

Bir yanıt bekleyip beklemediğini bilmiyorum. Sadece beni inceliyor, her yerimi, yılan gibi gözleriyle, gözaltı ameliyatından geçmiş gözleriyle. Tepki vermiyorum. Ona fırsat vermeyeceğim ve bu inadın neden kaynaklandığını merak ediyorum.

“Herkes hazırlanmış seni kendi çıkarına kullanmak üzere bekliyor, sadece bunu hatırla.”

Herkes? “Peki, sizin bakış açınız ne?” diye soruyorum.

“Celestine.” Annem derin bir soluk alıyor. “Özür dilerim, Bay Berry. Celestine’in her şeyi ciddiye alma eğilimi vardır da.”

“Sıkıntı yok,” diyor Bay Berry, kocaman gülümsemeyle beni incelemeye devam ediyor ve sesi büyük bir sıkıntı olduğunu söylüyor aslında. “Dediğim gibi bugün prosedür icabı. Suçlamaları reddedip eve gideceksin ve yarınki duruşmayı bekleyeceksin. Yarın akşam her şey geçmiş olacak. Karakter tanıklarını düşünmelisin. Annen, baban, kardeşlerin, senin için ölümü göze alacak yakın arkadaşlarını mesela.”

“Erkek arkadaşım Art benim en yakın dostum. Benim için tanıklık yapar.”

“Çok tatlı,” diyor elindeki belgeleri incelerken, “ama yapmayacak.”

“Neden?” diye soruyorum şaşkınlık içinde.

“Soruları ben sorsam daha iyi olur,” diyor. “Ama ma-

dem sordun, Yargıç Crevan onu bu meselenin dışında tutmaya karar verdi.”

Bu karardan rahatsız oluyorum ve nedenini çok iyi anlıyorum. Bosco oğlundan, yaşlı adamı oturtmam konusunda yalan söylemesini isteyemez. Aklıma yatıyor ama yine de Art yanımda yer almayacağı için derin bir düş kırıklığı yaşıyorum. Ona ihtiyacım var. Benim lehime tanıklık yapmak için ne kadar mücadele verdiğini merak ediyorum. Ya da mücadele verip vermediğini?

“Her neyse, fark etmez. Kimsenin erkek arkadaşının seni nasıl mükemmel bulduğunu dinlemesine gerek yok. Bütün erkek arkadaşlar böyle düşünür ya da böyle düşündüklerine dair yalan söylerler. Olayın tanığı olarak da çağrılmayacak, bu konuda ifade vermek için sabırsızca bekleyen otuz kişi var ne de olsa. Özellikle Margaret ve Fiona, olayın içindeki iki kadın.”

Sessizim, düşünüyorum. “Kardeşim Juniper.”

“Hayır,” diyor annem. “Juniper kürsüye çıkmayacak.”

Bay Berry ve annem birbirlerine bakıyor, benim anlamadığımı sessiz bir dilde konuşuyorlar.

“Neden?” diye soruyorum.

“Bu konuda sonra konuşuruz,” diyor gülümseyerek ama bir yandan gözleriyle bu konuda daha fazla konuşmamamı söylüyor.

Demek Juniper de benim için tanıklık etmeyecek. Paranoyak bir şekilde benden utandığını, bana sırt çevirdiğini düşünüyorum. Benim için yalan söylemez, bizimkiler izin vermez. Onu da benimle beraber aşağı çekmek istemezler. Sadece bir tanesini kaybetmek varken neden iki kızlarını birden kaybetsinler ki? Bu kötü düşünceler beni

şaşırtıyor. Başta onun başı belaya girmesin istiyordum ama şimdi ben dibi boylarken yanımdan uzaklaşanlara sinirleniyorum.

“Başka arkadaşların da vardır herhalde erkek arkadaşın ve kardeşin dışında. Bir tane bile yeter bize.”

Annesi öldükten sonra Art benim hayatım oldu. Birlikte o kadar çok vakit geçirdik ki grubun geri kalanından uzaklaştık. Anlayışla karşılaşalar bile biraz dışlanmış hissettiler onlar da. Ama Marlena var, çocukluktan beri en yakın arkadaşım. O, ne kadar dışlanmış hissetse de bana yardım eder.”

“Bu gece buradan çıkacaksın,” diyor Bay Berry.

“Burada tutmayacaklar mı beni?”

“Hayır, hayır. Çok özel vakaları tutarlar. Yandaki adam gibi kaçma riski taşıyanları.”

Hepimiz dönüp Asker’e bakıyoruz. Annem belli olacak şekilde titriyor. Öyle boşlukta, öyle öfkeli görünüyor ki Asker, hiç şansı yok.

“Onu kim temsil ediyor?”

“Onu mu?” Bay Berry homurdanıyor. “Kendini temsil etmeyi tercih etti ve çok kötü gidiyor. Neredeyse Kusurlu olmayı *istiyor* diyeceğim.”

“Kim ister ki?” diyor annem başını öbür tarafa çevirirken.

Her gün yanından geçip gittiğim Kusurluları düşünüyorum, gözünün içine bakamadığım, değmemek için uzaklaştığım insanları. Kendilerini belli eden yaraları, kollukları, kısıtlanmış imkânlarıyla isteyebilecekleri her şeyin imkânsız hale geldiği bir toplumda yaşıyorlar. Kışın saat ondan, yazın on birden önce evde olabilmek için

özel otobüs duraklarında beklerken görürüz onları. Aynı dünyada ama farklı koşullarda yaşarlar. Onlardan biri olmak ister miyim?

“Adı ne?” diye soruyorum.

“Hiçbir fikrim yok,” diyor Bay Berry, sıkıldı ve bu konuyu kapatmak istiyor.

Ona bakıyorum. Yapayalnız. Ben burada kıyafet seçeneklerim, annem, temsilcim ve bizzat başyargıçlayım. Benim yanımda birileri var. Benden nefret ediyordur ama buradan sağ salım çıkabilmek için bunlara ihtiyacım var. Benim için bir ışık yanıyor. Daha kötü durumda da olabilirdim. *Onun* yerinde olabilirdim. Beni ondan ayıran her şey yalan. Mükemmel olduğumu kanıtlamak için yanlış yapmalıyım. Bay Berry ne diyorsa onu yapmalıyım.

Mahkemeye gitmek için avluya çıkmadan önce Tina bana bir tepsinde yemek getiriyor. Bir şey yiyemeyecek kadar gerginim. Yan hücrede Asker, hayatı bu yemeğe bağılıymış gibi ağzına tıkıyor her şeyi.

“Adı ne onun?” diye soruyorum Tina’ya.

“Onun mu?” Çocuğa şimdiye kadar herkesin baktığı gibi bakıyor, sanki geldiğimden beri öyle davranan kendisi değilmiş gibi.

“Carrick.”

“Carrick,” diyorum yüksek sesle. Sonunda bir adı var.

Tina gözlerini şüpheyile kocaman açarak bana bakıyor. “O çocuktan uzak durmalısın.”

İkimiz de çocuğu izliyoruz. Tina’nın bakışlarının ağırlığını kendi üzerimde hissediyorum sonra.

Boğazımı temizliyorum ve umursamaz bir tavır takıyorum. “Ne yapmış ki?”

Tekrar çocuğa bakıyor. “Bir şey yapmasına gerek yok. Onun gibiler hep çürük yumurta.” Tepsime bakıyor. “Yemiyor musun?”

Başımı sallıyorum. Eve gidince yemek yemeyi tercih ederim.

“Her şey yoluna girecek Celestine,” diyor yumuşak bir tavırla. “Tam senin yaşında bir kızım var. Seni hatırlatıyor bana. Burası senin yerin değil. Bu gece kendi evinde, kendi yatağında olacaksın, ait olduğun yerde.”

Şükranla gülümsüyorum.

“Beni yukarı bir toplantıya çağırdılar.” Komik bir ifade takınıyor. “İlk defa çağırıyorlar. Nerede hata yaptım merak ediyorum.” Tekrar aynı komik ifade, tepkimi görünce gülüyor. “Geri geleceğim merak etme. Çok iyi gidiyorsun yavrucuğum. Yarım saat içinde avluya gidiyoruz, bir şeyler ye.”

Yemeğime dokunamıyorum. Carrick her bir kırıntıyı silip süpürüyor. Başka bir gardiyan, Funar beliriyor. Carrick’in kapısını açıyor ve ona bir şey diyor. Her ne dediyse çocuk heyecanlanıyor. Zıplayarak doğruluyor. Funar sonra benim hücreme geliyor.

“Biraz temiz hava almak ister misin?”

Ben de zıplıyorum. Kesinlikle. Hücremin kilidini açıyor ve Carrick’in peşine takılıyorum. Onu yakından görünce ne kadar yapılı olduğunu fark ediyorum. Sırtının üst kısmındaki kaslar çok geniş, biceps ve triseps kasları sürekli gergin. Aklıma Art gelince, ona baktığım için suçlu hissediyorum. Funar dışarı açılan kapıyı açmaya çalışıyor ama kapı kilitli.

“Kahretsin, anahtarı almak için geri gitmem lazım. Burada oturun ve bir yere kıpırdamayın. Bir dakikaya gelirim.”

Koridordaki bankı gösteriyor, ikimiz de itaat edip yan yana oturuyoruz.

Tenlerimiz değmiyor ama oturduğum yerden bedeninden gelen sıcaklığı hissedebiliyorum. Radyatör gibi. Ona bir şey deyip demeyeceğimden emin değilim. Ne diyeceğimi de bilemiyorum. Tanıdığım en sıcakkanlı insan değil ki. Davası hakkında soru mu sormalıyım? Ortadaki buzları eritmek mümkün değil. Öylece oturuyorum, dondum kaldım; söyleyecek bir şeyler düşünüyor, bana doğru bakmadığında onu izlemeye çalışıyorum. Sonunda onun bir şey diyeceğini hissettiğim anda koridorun köşesinden altı kişi birden dönüyor. Kadınlar ağlayarak erkeklere sokuluyor, adamların da gözleri kızarmış. Cenaze alayı gibi önümüzden geçerek yandaki kapıdan giriyorlar. Kapı açılınca küçük bir odada iki sıra sandalye dizildiğini görüyorum. Tavandan yere uzanan bir cam panel o odayı başka bir odadan ayırıyor. Diğer odanın ortasında büyük bir dişçi koltuğuna benzeyen bir şey duruyor, duvarda da metal bölmeler. Gardiyanlardan biri, Bark, metal bölmeyi açıyor, içerde ateş yanıyor. Kafam karışıyor, ne olduğunu çözmeye çalışıyorum.

Sonra iki gardiyan koridorda bir adamı sürüklüyor. Adam bize bakmıyor. Korkmuş görünüyor, daha doğrusu dehşet içinde. Otuzlarında olmalı, hastane gömleği gibi bir şey giymiş ama rengi kırmızı, Kusurluların rengi. Ağlayan kadınların girdiği odaya sokuyorlar onu da; tahminimce oradan da dişçi koltuğunun durduğu odaya girecekler. Damga odasına.

Carrick ve ben yakınlaşıyoruz. Kapı yüzümüze çarpıyor. Korkuyla sığıyorum. Carrick arkasına yaslanıyor, kollarını kavuşturup yüzünde hain bir ifadeyle karşıya bakıyor. Görünüşü hiç davetkâr değil, bu yüzden tek ke-

lime etmiyorum, ama içimdeki kurtlar durmuyor, odada olup bitenleri merak ediyorum. Bir dakika sonra sessizlik, içerde derisi Kusurlu damgalı demirle dağlanan adamın korkutucu, kan dondurucu çığlıklarıyla bozuluyor.

Önce donup kalıyorum ama sonra bedenim titremeye başlıyor. Carrick'e bakıyorum. Sinirle soluk alıp veriyor, dev gibi âdemelması kalın boynunda hareket ediyor.

Funar, gururlu bir şekilde koridorda ilerliyor, elindeki anahtarları sallıyor. "Buldum sonunda, cebimdelermiş meğer." Gülümsüyor ve kapıyı açıyor. Dışarı çıkan dar merdivenler önümüzde.

Carrick ayağa kalkıp hızla kapıdan çıkıyor. Çıkar çıkmaz dönüp beni yanma çağırır gibi bakıyor

Etrafımdaki her şey hareketleniyor. Duvarlar yaklaşıyor, yer yükseliyor. Gözümün önünde kara noktalar uçuşuyor. Kusacak gibiyim. Carrick endişeyle bana bakıyor. Bayılıyorum.

Hiç konuşmadık.

Yarım saat kadar sonra, titreyen bacaklarımla avluya açılan işlemeli dev tahta kapıların önünde duruyorum. Bu kapıyı haberlerden tanıyorum. İnsanların mahkemedен Saat Kulesi'ne gidip gelmelerini izledim. Bu haberler halka suçlananları izleme, duygularını harekete geçirme imkânı veriyor. Annemle babam bir yanımdalar, annem koluma girmiş, Bay Berry diğer yanımda. Tina ve Bark bize eşlik ediyorlar.

Bay Berry kravatını düzeltiyor. "Düzgün duruyor mu?" diye soruyor Tina'ya.

Tina evet anlamında başını sallayıp Bark'a öyle bir bakış fırlatıyor ki ne demek istediğini anlamak çok kolay.

Kapı açılırken derin bir nefes alıyorum. Öyle sesler ve haykırışlarla karşılaşıyorum ki kendimi buna hazırlamam imkânsızdı. Gördüğüm ilk şey bana doğru uçan bir lahana. Beni tam göğsümün ortasından vuruyor. Yuhalamalar ve ıslıklar kulaklarımı, kafamı dolduruyor. Bay Berry beni yanına alıp yürümeye başlıyor. Bir an annemin duraksadığını hissediyorum, sonra birden adeta

podyumdaymış gibi yola koyuluyor. Onu takip ediyorum, çenemi dikleştirip üstüme gelen yumurta, un ve halkın tükürüklerinden kendimi sakınmaya çalışıyorum.

Bay Berry kocaman gülümsemesinin ardından bana emirler veriyor: *Gül, şimdi gülme, çene yukarı, endişeli ve suçlu görünme, tepki verme, o adamı görmemiş gibi yap, köpek pisliğine dikkat.* Tüm bunları söylerken mükemmel gülüşü sabit. Gamzeleri filan.

Annemin koluna daha sıkı sarılıyorum, vücudumu ona yaklaştırıyorum iyice, hızlıca bir bakıyorum anneme. Babamın elini tutuyor, başı dik, yüzü tamamen sakın, topuzu mükemmel. Onu taklit etmeye çalışıyorum, her şey yerli yerinde, duruşum, masumiyetim, sükûnetim, mükemmelliğim.

Kameralar yüzüme doğrulmuş; flaşlar gözümü kör ediyor. Bazı soruları duyuyor, bazılarını duyamıyorum.

“Kusurlu musun, Celestine?”

“Kıyafetin kime ait?”

“Adil bir şekilde yargılanacağına inanıyor musun?”

“Jimmy Child gibi bir sonuç bekliyor musun?”

“En sevdiğin şarkıcı kim?”

“Burnunun estetik olduğu doğru mu?”

“Hükümet-Divan ilişkilerini nasıl değerlendiriyorsun?”

On yıllar boyunca bu yolu yürüyen bir sürü insanı düşünüyorum. Yolu mükemmel olarak gidip Kusurlu olarak dönen, avluda hakaret ve suçlamaları duymak zorunda kalan, önyargı taşları üzerinde yürüyenleri. Bu sabah tişörtünde un lekesiyle dönen Carrick geliyor aklıma, sebebini şimdi anlıyorum. Dünyanın geri kalanına en kötü kâbuslarını hatırlatmak üzere gösteriliyoruz. Hayatla-

rında yanlış giden her şeyin günah keçileriyiz.

Kameralar yüzüme sabitlendi, hayatımın en uzun yürüyüşü bu. Mikrofonlar, hakaretler, ışıklar. Yüzümdeki kasların titrediğini fark ediyorum ve dışardan görünüp görünmediğini merak ediyorum. Hızla kalabalıktaki yüzleri tarıyorum. Her gün karşılaştığım sıradan insan yüzleri ama nefret dolular. Bazıları sadece olup biteni görmek istiyor; diğerleri kendilerini ortaya atıyor. Kadının biri beni başıyla selamlıyor. Saygı dolu, çabasına müteşekkirim.

Sonra içeri giriyoruz.

“İnsanları ikna etmemiz gerektiğini görüyorum,” diyor Bay Berry, takım elbisesini silkelerken biraz sarsılmış görünüyor.

Kan kırmızı cübbeleri içinde üç yargıç yukarıda oturuyor. Odanın çoğu sıralanmış sandalyelerle kaplı. Tipik bir mahkeme salonu değil burası çünkü dava eski kalenin balo salonunda görülüyor. Hiç boş yer yok. Arka tarafta insanlar tıktış tıktış ayakta duruyor. Basın mensuplarıdır herhalde diyorum ama yakından bakınca kolluklarından Kusurlular olduklarını anlıyorum. İkişer ikişer duruyorlar. Kusurlu toplanma kuralları gereği ikili gruplar bir basın mensubu ya da gözlemci tarafından bölünüyor.

Sandalyelerin önündeki masama oturuyorum, Bay Berry yanımda.

Annemle babam arkamdaki sırada oturuyorlar. Juniper ortada yok. Art'ı görmek için umutsuzca etrafıma bakıyorum, onu görmenin bana vereceği enerjiye ihtiyacım var. Ondan da iz yok, kalbim kırılıyor. Büyükbabamı görünce ağlayacak gibi oluyorum. Şapkasına dokunuyor.

Bosco ayağa kalkmamı istiyor.

“Celestine North,” diye başlıyor. “Kusurlu bir birey olmakla suçlandığın için karşımdasın. Yanlış bir karar verdiğin için buradasın ve toplumdan dışlanma kararıyla yüz yüzesin. Suçlamaları kabul veya inkâr ediyor musun?”

“İnkâr ediyorum,” diyorum. Sesim koca salonda çok cıvıllı çıkıyor. Bitip gittiği için çok mutluyum, bugün için tek söylemem gerekeni söylediğim için seviniyorum. Çünkü çok fena titreyen bacaklarımın altımda çöküp gitmesinden korkuyorum.

“Pekâlâ. İfademi kayda geçiriyoruz ve dava boyunca tanıklardan hem olay hem de karakterin hakkında bilgi alacağız. Bunlara dayanarak kararı açıklayacağız. Şimdi gidebilirsin, eve git, yarın sabah saat...”

“Bir dakika Yargıç Crevan,” diye araya giriyor Yargıç Sanchez. “Yargıç Jackson ve ben, Bayan North’un dava sonuna kadar hücrede tutulmasını talep ediyoruz.”

Bosco duyduklarına şaşırıyor.

“Bayan North’un konumu ve uyandırdığı ilgi nedeniyle evine, hayatına dönmesinden faydalanılabileceğini düşünüyoruz.”

“Böyle bir şeyi ilk defa duyuyorum,” diyor Bosco öfkeyle. “Bu fikre karşıyım. Sanıkları sadece kaçma riski varsa tutarız, Bayan North böyle bir risk taşıyor. Kendisine gösterilen ilgi nedeniyle kaçması mümkün değil.”

“Haklısınız Yargıç Crevan. Ama kendisine gösterilen ilgi göz önüne alınırsa bu ciddi davanın bir tür sirk gösterisine dönüşmesini engellemek isteriz.”

“Evde kalırsa kimseyle konuşamaz ki?”

“Jimmy Child için de aynı durum geçerliydi ama kurulan engellerin aşıldığını gördük.”

Bosco sinirleniyor, şahsına saldırmışlar gibi. “Bayan North, Bay Child gibi değil.”

“Hayır, ama o davada dersimizi aldık. Bu davada sanığın Highland Kalesi duvarları içinde kalmasının hem Divan’ın hem de sanığın faydasına olacağını düşünüyoruz.”

“Bu konuyu odamda konuşmalıyız. Burada konuşulacak bir mesele...”

“Şu an önerimi sunuyorum,” diyor Yargıç Sanchez sakince.

“Ben de destekliyorum,” diye katılıyor Yargıç Jackson da.

“Ben de karşı çıkıyorum,” diyor Bosco öfkeyle. “O daha bir çocuk.”

“Altı ay sonra on sekiz yaşına girecek. Diğer tutuklulardan ayrı tutuluyor üstelik. Hücresindeki diğer sanık da on sekiz yaşında. Bu şartlar altında yapabileceğimizin en iyisini yapıyoruz.”

Bosco’nun nutku tutuldu.

“Karar verilmiştir. Celestine North, yargılama boyunca hücrede tutulacaktır.” Yargıç Sanchez tokmağı vuruyor, yüzünde kibirli bir ifade var.

Odada bir patlama oluyor adeta.

Bay Berry donup kalmış, Bosco’ya bakıyor. Odanın geri kalanı sürekli bir hareket içinde, dönüp duruyor.

“Böyle bir şey nasıl olur?” diye soruyor annem Bay Berry’ye. Adam öyle hareketsiz ki annemi duymamış gibi. İnce pembe çizgili takımının kolundan tutuyor annem. “Bunun olmasına nasıl izin verdiniz?”

“Bir şeyler dönüyor,” diyor, kendi kendine söylüyor aslında, onu duyuyorum.

Bana bakıyor, kusursuz dış kaplamada bir çatlak belirmiş gibi. Gözlerinde acıma görüyorum, beni korkutuyor. “Üzgünüm Bayan North. Yargıç Crevan’ın düşmanları da sizi oyunlarına piyon etmeye karar vermişler.”

Dönüş yolunda üstüme kim bilir neler atılırsa onlarla kaplı bir halde hücreme dönüyorum, Carrick anında yerinde sıçırıyor. Geri dönmem onu da şaşırtmış olacak. Ben de şaşkınım. Tina beni hücreye sokuyor. Bizimkilere çoktan veda ettim. Carrick yatağıma gidene kadar beni takip ediyor. Buraya geldiğimden beri ilk defa dikkatimi çekmeye çalışıyor. Onu gördüğümden beri ben de aynı şeyin peşinde olsam da ona bakamıyorum. Herkes eve döneceğimi düşünüyordu, bundan kurtulacağıma inanıyordu. Carrick kuralları bildiğini sanıyordu ama kurallar değişti. Neler döndüğünü herkesten çok bilmek istiyor. Benim sonum gelmişse, onun da gelmiş demektir.

Ona bir açıklama yapacak halde değilim. Bir açıklamam yok zaten. Tamamen aptallaştım. Yatağımda oturuyorum, boşluğa bakıyorum, bakışları hâlâ üzerimde hissediyorum. Camın yanında duruyor, iki elini de yapıştırmış, neredeyse ona bakmamı emrediyor. Art'ı istiyorum. Art'a ihtiyacım var. Her şeyi ancak o yoluna koyabilir, bir

KUSURLU

anda. Yatıp, Carrick'e arkamı dönüyorum. Bütün gece hiç kıpırdamıyorum. Onun ya da herhangi birinin ağladığını görmesini istemiyorum.

Damga odasından gelen acılı çığlıkları duyduğum, kanayan diller, avluda yürürken bana uzanmaya, dokunmaya çalışan Kusurlular gördüğüm kâbuslarla geçen geceden sonra yorgun ve korkmuş bir şekilde uyanıyorum, nerede olduğumu bile hatırlayamıyorum. Bugün mahkemede ifade vereceğim. Bugün Bosco'nun yalanlarını söyleyeceğim. Bugün Adlandırma Günü.

Sabah saat beşte uyandım, beş buçuğa kadar kalkmadım, vahşi bir hayvan gibi hücremde dolaşarak her şeyin başlamasını bekledim. Carrick altıda uyandı, battaniyelerin altında beni izledi. Bir süre sonra sırtını duvara yaslayıp, bacaklarını karnına çekip dirseklerini dizlerine koydu. Bu hareketlere zaten aşinayım. Beni daha büyük bir düş kırıklığına sürüklüyor. Küçük tuvalet dışında ondan kaçabileceğim bir yer yok. Ama orada da işimi hallettikten sonra uzun süre kalamıyorum. O deliği bu ebatla yapmalarının sebebi bu olmalı.

Saat sekizde Tina ve Funar hücrelere geliyorlar ve bizi duşa götürüyorlar. Carrick'in dün yaptığı gibi beni yok

saymasını bekliyorum ama başıyla ufak bir selam veriyor, bakışları daha yumuşak. Dün eve dönmeyince gözündeki yerim değişti sanırım, anlıyorum tabii. Hücreye girdiğimden beri bu işte birlikte olduğumuzu düşündüm ben, onun buna katılması on sekiz saat aldı. Gece boyu gördüğüm kâbuslar arasında uyandığımda dönüp ona baktım ve bu sakinleşmemi sağladı. Sadece onu görmek beni sakinleştirdi. Bilmiyorum, onun gibi yapıli birinin yandaşım olduğunu hissetmek boş bir inanç mı? Biliyorum bu kadar kısa sürede birine bu kadar bağlanmak biraz fazla. Ama kendimi düdüklü tencere içindeymiş gibi hissediyorum; o da hislerimi anlayabilecek tek insan sanki. Aynı yaşta olmamız da kurduğum bağı güçlendiriyor.

Günaydın dercesine gülümsüyorum, o da eliyle benim önden yürümemi işaret ediyor. Funar, çocuksu bir hafiflikle ısıık çalıyor, Tina dönüp susmasını söylüyor. Çabucak dönüp Carrick'in tepkisine bakıyorum. Gülümsemiyor ama gözlerinde bir ışıltı var. Galiba gözleri yeşil. Bakışlarımız buluşuyor bir an için, Funar'ın susturulduğu için duyduğu utançtan dolayı seviniyoruz gibi. Sonra dönüp Tina'nın peşinden yürümeye devam ediyoruz. Carrick'in varlığını arkamda hissediyorum, umarım başka bir "ders" almaya götürmüyorlardır bizi. Tina burada olduğuna göre öyle değildir. Bir an Tina'ya dün o üst kat-tayken olanları söylesem mi diye geçiyor içimden, yoksa Carrick gibi çenemi tutmalı mıyım? Belki de cesaretin belli kuralları vardır. Eğer öyleyse, Carrick ne yaparsa öyle yapacağım.

O soldaki duşa giriyor ben de sağdakine. Duştan sonra temiz kıyafetler giyiyorum ve beni hücreme geri götü-

rüyolar. Carrick dönmüş bile, masada eski püskü takım elbiseli tıknaz bir adamla oturuyor. Saçları parlıyor, tıraş olmuş, haki bir tişört var üzerinde. Eminim annem olsa başka bir kıyafet seçerdi, gözlerinin rengini -artık her ne renkse- ortaya çıkaracak daha sıcak bir renk. Ama ben bu rengi sevdim. Asker gibi görünüyor, birden anlıyorum merhamet peşinde değil o, savaşmayı istiyor. Onu inceliyorum bana bakmadığı anlarda, gözlerinin rengini anlamaya çalışıyorum. Neden bu kadar takıldım anlamadım. Galiba Art'ın gözleri masmavi olduğu için. Art'ı görmenden önce gözlerini görürsünüz. En çok gözlerini severim. Carrick'in gözleri siyah görünüyor oysa bu mümkün değil. Belki de sürekli bir öfke içinde olduğundan gözbebekleri büyük her zaman.

Carrick'in odasındaki tıknaz adamın kırmızı, şiş bir yüzü var, görünen o ki nefes almakta zorlanıyor. Önündeki kâğıtları karıştırıyorlar. Önemli bir şey konuşuyor gibi görünüyorlar ama onları duyamıyorum. Adam bir şeyi açıklamaya çalışıyor gibi. Ateşli ve gergin görünüyor, Carrick ise öfkeli.

Kapım açılıyor. Tina geldi.

"Bu adam kim?" diye soruyorum.

"Danışmanı."

Carrick'in adını hiç kullanmadığını fark ediyorum.

"Kendi kendini temsil ettiğini sanıyordum."

"Öyle ama yine de yardıma ihtiyacı var. Belgeleri doldurmak için filan. Paddy de onun akıl hocası. Sana da bir tane tahsis edilecekti ama Bay Berry var."

Paddy'ye bakıyorum, her an kalp krizinden ölecekmiş gibi görünüyor. Başka koşullarda olsak hiçbir şekilde gü-

venemeyeceğim Bay Berry'nin varlığına şükrediyorum.

"Ziyaretçin var, kantinde bekliyor."

Kalbim çarpıyor, Art! Ona ihtiyacım var. Zirveye dönmek, bacaklarımı ona dolayıp göğsünden taşan kalp atışını hissetmek istiyorum. Onu görür görmez sakinleşip kendimi vahşi bir hayvan gibi değil de insan gibi hissedeceğimden eminim.

Carrick'in hücresinin yanından geçerken bir şey görür gibi oluyorum. Camlar ses geçirmez olduğu için duyamıyorum ama gözüme takılıyor işte. Durup bakıyorum, yemek tepsiyi pencereden yere düşüyor, üstündeki fincan, sosluk ve yemek artıkları hücrenin içine dağılıyor. Arkasında da çok öfkeli bir Carrick, tepsiyi doğrudan kafama hedefleyen Carrick, yüzü saldırgan bir ifadeyle allak bulak.

Donup kalıyorum. Tepsiyi kesinlikle bana fırlattı ama onu kızdıracak ne yaptığımı bilmiyorum.

Tina'nın kahkahası beni şaşırtıyor. "Galiba sonunda öğrendi."

"Neyi öğrendi?"

"Bark! Funar! Çürük yumurta!" diye diğerlerini çağırıyor.

Funar gardiyan odasının kapısında belirip homurdanıyor.

Tina bana dönüyor ve yürümeye devam ediyoruz. "Senin davan bitene kadar kendi davasının askıya alındığını öğrendi," diyor. "Bu dördüncü oldu. Önce Dr. Blake, sonra Jimmy Child, sonra da Angelina Tinder."

"Ne zamandır burada?"

"Birkaç hafta."

“Hafta?” Şaşkınlıkla soruyorum. “Daha ne kadar kalacak?”

“Senin dava bitene kadar. Kaçma riski ve öfke sorunu var gördüğün gibi. Serbest bırakmayı göze alamayız. Geldiğinden beri de sorun çıkarıyor. Dürüst olmak gerekirse tutuklu kalmayı hak ediyor. Hayvan gibi davranmasa davası çoktan işleme alınırdı. Şimdi böyle gel, kahvaltını burada yapabilirsin.” Dirseğimden tutup beni çekiyor.

Dönüp Carrick’e bakıyorum. Soğuk ve sert bakışlarla beni izliyor, çenesi yukarıda, göğsü öfkeyle inip kalkıyor. Tina ona hayvan dedi ama ben onu hiç suçlayamıyorum. Bu hücrede birkaç hafta geçirsem ben de hayvan gibi davranmaya başladım. Bakışlarımla özür dilemek istiyorum ama nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Kelimelere ihtiyacım var, onunla tek bir kelime bile paylaşmadık. Tina beni çekiştirirken yarı yürür yarı koşar adımlarla gidiyorum. Carrick sabit duruyor, elleri kalçasında kapıdan çıkıp gidişimi izliyor, muhtemelen asla geri dönmemi diliyor. Belki de gözleri gerçekten simsiyah.

Kantine vardığımda kalbim deli gibi çarpıyor, çıktığım yere göre bambaşka bir atmosfer. Medeniyete dönmüş gibiyim, inanmakta güçlük çekiyorum ama daha dün ben de medeniyette özgürce dolaşıyordum. İnsanlar mesaiden önce kahvaltı toplantılarını yapıyor, baş başa vermiş koyu renk takımlı insanlar, her masada tabletler ortada. İsteddiği gibi gelip giden özgür insanlar. Ve Art. Odada bir yerde Art var. Midem çalkalanıyor.

“İşte orada.” Tina parmağıyla gösterip geri çekiliyor. “Yarım saat sonra gelip seni alırım, büyük ana hazırlanman lazım.”

O anın düşüncesiyle yutkunuyorum.

Tina’nın gösterdiği tarafa yürüyüp Art’ı arıyorum. Beyazımsı sarı saçlarını, turkuvaz-mavi gözlerini göremiyorum. Masaların arasından geçerken bütün gözlerin bana dikildiğinin farkındayım. Odanın sonuna kadar gidince etrafa bakınıyorum, şaşkınım, geri dönüyorum.

Bir el beni bileğimden tutuyor.

“Ay,” diye geri çekiliyorum. Damarları fırlamış buruşuk bir el kolumu tutuyor.

“Büyükbaba!”

“Otur,” diyor sertçe ama yüzündeki ifade yumuşacık.

Ona sıkıca sarılıp karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Onu gördüğüm için çok mutluyum ama Art’ı göremediğim için yıkıldığımı saklamaya çalışıyorum. Acaba izin vermedikleri için mi gelmiyor, yoksa istemediği için mi?

Geçen sene Dünya Günü’nde annemle bozuştuklarından beri büyükbabamı çok sık göremiyorum. Davet edilmeden bizim eve gelmiyor artık ve eskisi kadar da davet almıyor. Her şey anneme bağlı şimdi. Büyükbabam sekiz yıl önce öldü, büyükbabam yalnız yaşıyor, mandırasını işletiyor.

Şüphe içine etrafa bakınıyor, ilk kez paranoyakça değil böyle bakması. Etraftakilerin çoğu bizi izliyor.

“Alçak sesle konuşmalıyız,” diyor, başını bana yaklaştırarak. “Bunu gördün mü?”

Ceketinin cebinden bir gazete çıkarıyor. Gazete uzunlamasına katlanmış, masanın üzerinden bana uzatıyor. “Bunu görmeni istemezler eminim.”

Gazeteyi açınca şoka giriyorum. Benim fotoğrafım ilk sayfayı kaplamış resmen. Sadece dramatik bir başlığa ve hikâyenin iç sayfalarda olduğu notuna yer ayrılmış. Ağzım bir karış açık kalıyor. Manşet şöyle diyor: DEĞİŞİMİN YÜZÜ MÜ?

Bir gazete daha uzatıyor. Aynı fotoğrafın başka bir versiyonu. Manşet: KUSURLU DAVASINDA YENİ BİR YÖN.

“Nasıl? Bunlar hangi gazeteler?” diye soruyorum, anlamadım.

“Bu gazeteleri buralarda bulamazsın,” diye fısıldıyor. “Crevan’a ait değiller. Bütün gazeteler onun değil biliyorsun.”

“Hiçbirinin sahibi o değil ki, kız kardeşi Candy’nin,” diye düzeltiyorum, makaleleri tararken bir yandan.

“Kâğıt üstünde. Crevan’ın o gazetelere herkesten fazla müdahalesi olduğunu göreceksin. Ona ait gazetelerde de hep sen varsın. Ama onların kullandığı dil biraz daha farklı. Toplumcu Kusurlulardan koruyan kız olarak geçiyor adın. Her iki taraf için de bir kahramansın, nereden baktığına bağlı olarak.”

Avludaki büyük öfkeyi şimdi anladım. Düşünebileceğiniz her tarafı epeyce kızdırmışım. Kimse bir Kusurlu’yu avludan geçerken desteklemeye gelmez zaten.

Annemle büyükbabamın arasını açan onun komplo teorileriydi. Issız çiftliğinde oturup kendi kendine bunları düşünmesi kimseye zarar vermezdi ama bu düşünceleri bizim eşiğimizden soktuğunda, anneme göre, evimizi tehlikeye atıyordu. Özellikle de Bosco ile aynı sofrada otururken. O zamanlar yaptığı yorumları eğlenceli bulurdum ama şimdi annemin neden korktuğunu anlayabiliyorum.

Birinci sayfalarda kendimi görmek çok garip. Hakkımda söyledikleri, davranışlarımı derin derin analiz etmeleri. Hele bu davranışları sergileyen ben bile bu kadar ince düşünmemişken. Bahsettikleri kişi bensem gerçekten, hangi tarafa inanacağım? Her iki tarafın da beni hiç tanımadığını düşünüyorum.

“Büyükbaba, hiç Juniper’le konuştun mu? Bir şey biliyor musun? İyi mi o? Karakterim için tanıklık etmeyecekmiş. Benden nefret mi ediyor?”

“Onu görmedim ve senden nefret etmediğine eminim. Annen beni eve sokmuyor. Denedim ama aklımı kaçırdığımı düşünüyor. Hepsi bunları bulduğum için. Bu kanıtları.” Ceketinin her cebinden kâğıt parçacıkları çıkarmaya başlıyor, gazete kupürleri, bazılarının üzerinde notlar. “Bilgi topluyorum. Sana yardımı dokunacak bir sürü bilgi. Annen dinlemiyor bile ama sen dinlemelisin. Aklında tutman gereken iki önemli isim var Celestine: Dr. Blake ve Raphale Angelo. Bay Berry’yi unut. Sana ancak onlar yardım edebilir. Onları bulmamız lazım.”

“Büyükbaba, dur lütfen,” diyorum nazıkçe, ellerimi ellerinin üzerine koyup. “Her şey yoluna girecek.” Sesim hissettiğimden daha sakın çıkıyor. Dün gördüğüm damga odası beni gerçekten sarstı. Çok iyi farkındayım ki onun gösterilmesi bir tür uyarıydı. Bu uyarıyı yok sayacak değilim. “Bosco bana yardım ediyor.” Sesimi son derece alçak tutuyorum. “Onunla konuştuk bile. Onun ve Bay Berry’nin dediklerini yapacağım sadece ve her şey yoluna girecek.”

Oysa vicdanım yaşlı adam için hiçbir şeyin yolunda gitmeyeceğini söylüyor. Kusurlu kurallarını delmekle suçlayacağım yaşlı adam için. Bana kendi büyükbabamı hatırlatan yaşlı adam. Ona bunu nasıl yaparım? Bu düşünceleri bir tarafa atıyorum, hayatta kalma mücadelesi içinde olduğumu unutmamalıyım.

Büyükbaban iç çekiyor. “Celestine, o adam sana her ne söz verirse versin ben olsam güvenmezdim. Daha dün kendi yargıçları ona tepki verdiler. Sanchez ve Jackson ondan ve çifte standartlarından bıkmış durumdalar, gene aynısı olacak. Son zamanlardaki kararlarından şikâyetçiler. Medya gücünü istediği kararları destekle-

mek için kullandığını düşünüyorlar. Haber editörünün zavallı karısına yaptıklarını söyleyemiyorum bile. Bir savaş başlıyor Celestine. Seni kullanmalarına izin verme.”

“Bosco beni *kullanmaz*, büyükbaba.”

Beni inceliyor. “Sen kendi yaptığının arkasında mısın canım?”

Yere bakıyorum. Sonra ona bakıp kafamı sallıyorum.

“O zaman neden korkuyorsun?”

“*Kusurlu* olmaktan! *Acı*, yara izleri, kurallar, giriş çıkış saatleri, hayat, Muhbirler, arkadaşlarımı kaybetmek, insanların gülmesi, bakması. *Onlardan* biri olmak. Dün odada birini dinlettiler bana büyükbaba. Öyle çılgınlıklar attı ki asla unutamam,” diyorum, gözlerim doluyor.

“Ah canım,” diyor ellerimi tutarak. “Sana oyun oynuyorlar, biliyorsun. Hepsi akıl oyunu. Her şey güçle ilgili. Kontrol. Yaşadığımız bu toplum.”

Bu komplo sözleriyle beni tekrar kaybediyor.

“Gel benimle yaşa,” diyor birden heyecanla dolarak. “Basit bir hayat ama dilediğini yaparsın. Kimse omzunun üzerinden seni izleyip ne yapacağını, neyi seveceğini sana söyleyemez. Ben giriş çıkış saatlerini filan dert etmem, yeme içme kısıtlaması saçmalığını da. İstedğin zaman yatar, istediğin zaman kalkar, istediğini yer, kiminle istersen onunla çıkarsın. Orası şehir gibi değil. Dilediğin kadar özgür olursun.”

“Kırsalda da Muhbirler var büyükbaba,” diyorum nazikçe, bu düşünceli öneri için minnettarım ama bu fikre katlanamıyorum bile. “Yapamam. Kusurlu olamam. Art’ı özlerim bir de. Söylesene onu gördün mü? Gazetelerde onunla ilgili bir şey var mı? Beni ziyaret eder, mesaj filan

gönderir diye düşünüyordum...” Tırnağımı kemiriyorum.

Büyükbabam sessizleşip beni inceliyor, gözlerinde endişe var.

“Ben sadece...” Parmağımı ağzımdan çekiyorum. “Çocukça bir şey değil, biliyorsun, onunla ben, ciddiyiz. Planlarımız var. Okul bitince yapmak istediklerimizi filan konuştuk hep. Ben onu gerçekten seviyorum.” Bunu daha kendisine bile söylememiştim ama söyleyeceğim. Buradan çıkar çıkmaz yapacağım ilk iş olacak. Şimdi daha derinden hissediyorum, ondan uzakta daha da derinden.

Büyükbabam üzgün görünüyor. Cebine uzanıyor, başka bir gazete çıkaracak diye bekliyorum, onun yerine masadan bir zarf uzatıyor bana. “Art gönderdi. Sana vermek istemedim. Onlar sana göre değil Celestine, o aile.” Başını sallıyor. “Daha iyisine layıksın. Ama senin hayatında Tanrı rolünü oynayamam. Artık kendi kararlarını vermelisin. Ve vermek gereken büyük kararlar var artık.”

Başımı sallıyorum, dediklerini zar zor duyuyorum. Mektup beni çok heyecanlandırdı. Bir an önce gitsin de zarfı yırtıp Art’ın sözlerini göreyim istiyorum.

“Sadece bir düşün canım: Sence arkadaşın Bosco sen burada çıkınca Art’ın yanına yaklaşmana izin verir mi? Kusurlu olmasan bile? Senin yerinde olsam iki kere düşünürdüm. Kendini hazırla. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

Bunu düşünmüştüm, zihnimin en derin, en karanlık köşelerinde. Ama Art hayatıma devam etmemi sağlayan tek şey olduğu için onu kaybetmeyi aklımdan geçirmek bile uçurumdan aşağı yuvarlanmama yol açar.

“Bugün mahkemede doğruyu söyle Celestine. Kusurlu

kararı çıksa bile şeref madalyası gibi taşı. Gazetelerin dediklerine bak! Bir değişim yaratma ihtimalin var. Kendin de bunu hissettin. Hislerini dinledin, doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın, insanlara ilham verdin.”

“İlham vermek?” Gözlerim yaşla doluyor. “Yaşlı bir kadının dün bana *tükürdü* büyükbaba. Hoş, düzgün bir yaşlı kadın.”

“Tamam, o kadar da düzgün değilmiş demek ki. Değişim isteyen insanlar senin o kız olman için yalvarıyorlar. Divan’ın seni kan kırmızı kanatlarıyla kuşatmasına izin verme, onlardan biri olma. Değilsin ve asla olmayacaksın. Anı yakala Celestine ve söyle. Susturulmuşların sesi ol.”

Gözleri ıslıl ıslıl, yaşlarla dolu, torununun görmek istediği kız olduğunu görme umuduyla dolu.

“Ben, sen ve Juniper gibi değilim,” diyorum hüznüyle, yenik hissediyorum. “Ben bu değilim. Ben kurallara uyarım, mantığın sesini dinlerim, problem çözerim. Haklarında hiçbir şey bilmediğim şeyleri değiştirecek şeyleri söyleyecek kişi değilim. Öne çıkmak istemiyorum. Uyum sağlamak istiyorum. Hiçbir şeyin temsilcisi, poster kızı olmak istemiyorum.”

“Ah, oldun bile Celestine. İşler değişti, Kusurlu damgası yesen de buradan özgür bir kadın olarak çıksan da artık o eski kız olamayacaksın. Seni izleyecekler, hepsi birden. Kimi izlemelerini tercih edersin? *Seni* mi, oymuş gibi yaptığın kızı mı?”

22

Selam, Mükemmel Kız,

Umarım orada iyisindir. Eve dönmene izin vermemelerine inanamıyorum ama babam senin için elinden geleni yaptığını söylüyor. Yanında olmak isterdim ama izin vermiyorlar. Çok fazla basın mensubu filan. Umarım anlarsın. Televizyonda hep seni seyrediyorum ama. Çok güzel görünüyorsun. Umarım halhalı takıyorsundur. Benim gözümde her zaman mükemmel olacaksın. Babam ve Bay Berry ne derlerse yap. Göz açıp kapayana kadar tekrar zirvede bir arada oluruz.

Senin yanındayım.

Her zaman seni seven,

Art

Not: Filin biri çıplak adama ne sormuş?

O kadar küçük delikten nasıl nefes alıyorsun?

Kıkırdayarak kâğıdı küçücük bir kare halinde katlayıp cebime sokuyorum. *Her zaman seven! Her zaman seven!*

Tamam, *seni seviyorum* değil ama yakın sayılır değil mi? Aynı şey değil mi?

Yan hücredeki Carrick'e bakmıyorum, sırtını herkese dönmüş yatağında uzanıyor, eminim benden eskisinden bile çok nefret ediyor. Art'ın sözleri buradan çıkınca beraber olacağımıza dair umut verdi. Bu umuda tutunuyorum. Moralim yükselmiş hissediyorum, gerçek dünyayla bağlantı kurmuş gibi. Tüm bu Kusurlu meselesi kolayca çözülebilecek bir yanlış anlama. Düşünürken annemle Bay Berry'nin hücreye geldiğini fark etmemişim, bakıp onları görünce vaktin geldiğini anlıyorum.

"Yeşil," diyor annem gördüğüm en güzel elbiseyi gösterirken. "Doğanın, gençliğin, baharın ve umudun rengi."

Elbise yemyeşil değil. Nefis bir manzara gibi. Yeşil yapraklar, çiçekler, egzotik kuşlarla doğal güzellikleri resmeden bir tablo gibi.

"Aynı zamanda kıskançlığın rengi," diyor Bay Berry, yeşil ipek kravatını düzelterek. "Biz de toplumdaki her Kusurlu'yu kıskandıracanız," diyor sırtarak. "Gün bugündür sevgili Celestine, buraya nasıl girdiysen aynı şekilde çıkacağın gün."

Bu benzetmeden hoşlanmadım. Asla eskisi gibi olmayacağım. Belki de doğru söylüyor ama. Buraya girerken nasıl yargılandıysam çıkınca da yargılanmaya devam edeceğim. Büyükbabam haklı. Hiç bitmeyecek.

Hücreden çıkmadan bir şey -herhangi bir tepki- görme umuduyla Carrick'e bakıyorum. Yatağında doğrulmuş elbisemi süzüyor. Bakışları altında kendimi çıplak hissediyorum ama yerimden kıpırdamıyorum da.

Başıyla selam veriyor. Bir hoşça kal selamı, iyi şanslar

dileği belki bilmiyorum ama öfkeli değil. Ben de selam veriyorum. Aklımda bir resmini çekiyorum, hayatlarımız başka yönlere giderken onu son görüşüm olacağını biliyorum.

Babam, annem, Bay Berry, iki yanlarında Bark ve Tina ile önümüzdeki çifte kapıya bakıyorlar. Bir şeyler dönüyor kesin çünkü Bark ve Tina isyan kalkanlarını kuşanmışlar. Bu durum Bay Berry'yi rahatsız ediyor. Yeşil kravatını en az beşinci kez kontrol ediyor. Hepsi benim bilmediğim bir şey biliyor. Kapılar açılınca güvenliğin ve kalabalığın düne göre iki katına çıktığını görüyorum, medyanın da. Kalabalık barikatlarla geride tutuluyor, güvenlik görevlileri kask takmışlar ve deri eldivenli ellerinde kırmızı kalkanlar tutuyorlar. Kalabalıktan çıkan ses katlanılmaz. Ne dendiğini ayırt edemiyorum ama öyle bir ses ki öfkeyi bir kavanoza sıkıştırırsanız kapağı açarken her çevirişinizde duyacağınız ses bu olurdu işte.

Önümüze uçan bir teneke kutu düşüyor, artık içinde ne varsa buhar çıkıyor. Güvenlik görevlileri hemen sarıyor etrafını biz de adımlarımızı hızlandırıyoruz. Annemde hiçbir tereddüt belirtisi yok bugün, başı dik, çenesi yukarda. Benim bakışlarım ne zaman yere yönelse kendisi gibi yapmam için beni uyarıyor. Öyle hissetmesem de onun için güçlü görünmek istiyorum.

Bugünkü kalabalığın içinde bazıları Kusurlu olduğum için, bazıları da Kusurlulardan nefret ettiğim için bağırıyor. Tek ortak noktaları benden nefret etmeleri ve Kusurlu olarak damgalanmamı, toplumdan dışlanmamı istemeleri. Kimse destek olmaya gelmez buraya, burası

herkesin öfkesini boşalttığı yer, beni yumruk torbası olarak kullanarak. Bosco ve Pia'nın beni Divan kahramanı olarak göstermeye çalıştıkları medya kampanyası nasıl gidiyor bilmiyorum ama bugünkü tepkiye bakarsak tek bir kaybeden var: Ben.

Dehşet içinde olmama rağmen etrafa bakıyorum. Belki bu sesleri yüzlerle eşleştirirsem daha iyi hissederim. Pia Wang yükseltilmiş bir platform üzerinde, mükemmel kıyafetleri, mükemmel saçlarıyla oyuncak bebek gibi haberi aktarıyor. Saçları kısıcak kesilmiş tanıdık bir kadın beni saygıyla selamlıyor dünkü gibi. Barikatların ardında tuhaf görünen adamın biri bana öpücük gönderiyor. Adamda tanıdık gelen bir şeyler var ama onu daha önce görmediğime eminim. Sakallı ve uzun saçlı, hippie gibi görünüyor ama yüzünde bu kadar sakal bulunan birine göre de fazla genç bir havası var. Çocuksu, fil şeklinde yün şapka takmış. Filin kocaman yelpaze kulakları adamın kulaklarını kapatmış, kocaman bir hortum da kafasından sallanıyor. Bu yaştaki adam için garip bir şapka, havanın soğuk olmadığı dönemde takmak için de. Yaklaştıkça onu daha iyi inceleyebiliyorum, göz kırpmıyor. Mavi gözleri onu ele veriyor. Art. Gelmenin bir yolunu bulacağını biliyordum. Duraksayacak gibi oluyorum ama annem ve Bay Berry yola devam etmeye zorluyor. Gönderdiği nottaki fil fıkrasını düşünüyorum, şapka da fıkraya bir gönderme, beni neşelendirmeye çalışıyor. Bu durumda beni güldüremiyor tabii ama içimi ferahlatıyor. Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum aslında.

"Celestine! Haber 24'ten Pia Wang," diye sesleniyor Pia. Kamera bana döndü, kırmızı ışığı yanıyor. "Canlı ya-

yındayız. Evlerinde bizi izleyenlere el sallar mısın?”

“Gülümse,” diyor Bay Berry dişlerinin arasından. Yüzümü kaldırıp kameraya bakıyorum ve hafifçe gülümsüyorum. Olanlardan zevk alıyor gibi görünmek istemiyorum.

Dünkü gibi havada uçuşan çok şey var, kalkanlar engellemekte başarılı. Yine de bazı şeyler elbisemi lekeliyor ama annem bu sefer hazırlıklı. İçeri girer girmez ıslak mendillerini çıkarıp üstümü başımı temizliyor. Tekrar mükemmel görünüyorum. İçeri girince hepimizin biraz sarsıldığı anlaşılıyor. Bay Berry bir bardak su isteyip kendini toparlamaya çalışıyor. Annem de tuvalete koşuyor.

Babam beni yanına çekiyor.

“Tatlım, bugün ne olursa olsun, bil ki seninle gurur duyuyorum. Ne olursa olsun seni seviyorum,” diyor aceleyle.

“Sağ ol baba.”

Etrafa bakınıyor, gergin biraz, bir şey söyleyip söylememekte kararsız gibi.

“Baba, söyleyebilirsin,” diyorum alçak sesle.

“Bu konuda pek bir şey demedim sana. Annen sussam daha iyi olacağını söyledi. Ama söylemem gerek bence. Bence, yani... benim *işim* yüzünden kendini bir şey yapmak zorunda hissetme, anlıyor musun?” Dikkatle bana bakıyor. Yorgun görünüyor, günlerdir uyumamış gibi. Gözleri kan çanağı. “Bob, işinde bir duruş sergiledi, içinden geldiği gibi konuştu... yani bu nedenle cezalandırıldı. Angelina onun yüzünden ceza aldı. Hepimize bir uyarı olarak. Ne olursa olsun seni savunacağım Celestine. Bu konuda hiçbir sorun yok. Crevan hangi haberi hazırlamamı isterse yapacağım. Çünkü *işim* bu ve anneni, seni,

Juniper'i ve Ewan'ı korumak zorundayım. Ama sen ben olma. *Sen* ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Şimdi? Bana bunu *şimdi* mi söylüyor? Angelina Tinder, Bob çatlak ses çıkardığı için mi damgalandı? Aslında içimde bir yerde zaten biliyordum da sesli söylemeye korkuyordum.

Zorlukla yutkunup başımı sallıyorum, bana bakışındaki derinlik, kolumu tutan eli beni korkutuyor neredeyse. Babamın yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum. Ama *onun* ne yapmamı istediği konusunda kafamın karışmasına engel olamıyorum. Baştan beri planımız yalan söylememdi.

Kusurlu cezası *almamak* için otobüsteki yaşlı adama ihanet etmem gerek.

Kendime karşı dürüst olmak, Kusurlu damgası yeme-me neden olacak.

Koridorda dikiliyorum, sersemlemiş haldeyim. On yedi yaşındayım, annemlerle bana verdiklerinden daha fazla sorumluluk için savaştım ama bu kadar ağı-
rına hazır değilim henüz. Mahkeme salonuna giriyorum, kafam hiç net değil, odaklandığım planım bulanıklaşıyor. Neyin doğru olduğunu bilmiyorum bile. Ben, her zaman emin olan ben. Siyahım ve beyazım karıştı, her şey gri.

Salonda Art'ı arıyorum. Kılık değiştirmiş şekilde dışarda kaldığını biliyorum ama izlemeye gelen halkın arasında olmasını umuyorum. Salonun arka tarafına bakınca gözlerime inanamıyorum. Carrick orada duruyor, kepini yüzüne indirmiş, kollarını kavuşturmuş, bir korma gibi omuzlarını kaldırmış. Bakışlarımız buluşuyor ama ikimiz de tepki vermiyoruz. Henüz karar verilme-
de Kusurlularla birlikte duruyor. Onun varlığı beni çok etkiliyor, gözlerim doluyor. Acaba bizi damgalanan adamı dinlemeye zorladıkları gibi, zorladılar mı onu mahkemeyi izlemesi için? Ya beni desteklemek için burada ya da onu korkutmaya çalışıyorlar.

Büyükbabam neredeyse sırtarak gülüyor bana. Başparmaklarını kaldırıp selamlıyor. Juniper onun yanında, ufacık ve korkmuş görünüyor. Hafifçe gülümsüyor bana. Gelmesine sevindim. Benden utanmaması rahatlatıyor.

Dava, karakterimle ilgili ifade verecek ilk tanıkla başlıyor. Sekiz yaşından beri arkadaşım olan Marlena. Biraz gergin ama çok sadık bir şekilde her zaman nasıl düşünceli ve doğru davrandığımı anlatıyor, etraftakiler yanlış davranşalar bile onlara uymadığımı. Beni iyi özetlediğini düşünüyorum: Mantıklı, sadık, eğlenceli ve her zaman kurallara uyan biri. İki gündür ilk defa benim hakkımda söylenenlerde kendimi tanıyabiliyorum. Sıkıcı bir ergen olarak tanımlandığım için mutluyum.

“Bayan Ponta, sizin görüşünüze göre Celestine North Kusurlu bir karaktere sahip mi?” diye soruyor Bosco.

Bana bakıyor, gözlerinde yaş var ama kararlı bir sesle konuşuyor. “Hayır, hayır kesinlikle değil.”

“Teşekkürler Bayan Ponta.”

Babam, annem ve kendi adına konuşuyor. Ben küçükken işyerine kanala götürdüğünde montaj odasından çıkarmak zorunda kaldıklarını çünkü her şeyin mükemmel olmasına takıntılı olduğumu, bütün kusurları ve devamlılık hatalarını işaret edip durduğumu anlatıyor. “Celestine mantıklı bir çocuktur. Bir matematikçidir; sınıfın en yüksek notlarını alır; şehir üniversitesinde matematik okumak istiyor; aralık ayı notlarına göre gereken puandan fazlasını almayı garanti etti. Pırıl pırıl bir genç hanımdır ve onun babası olmak gurur verici. Her şeyin yerli yerinde olmasını ister; bir problemi ele alır ve kramları kullanarak çözer. Her zaman kurallara uyar.”

Babama gülümsüyorum. Tam beni anlatıyor.

Yargıç Sanchez babama bakıyor, parlak kırmızı yüzü aydan görünecek neredeyse, yüzünde sinsî bir gülüş. “Anlıyorum Bay North. Matematik hakkında Kaplansky’den bir alıntı yapacağım izin verirseniz: ‘En ilginç anlar bir şeyin kanıtlandığı değil, yeni bir kavramın ortaya çıktığı andır.’ Matematik temel kavramları ele alır ama farklı uygulamalar muğlak teorilerin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Kızınız da böyle bir zihniyete mi sahiptir Bay North? Yeni kavramlar, yeni kuramlar oluşturan, risk alan ve sürüden ayrılan?”

Babam bir an düşünüp bana bakıyor. “Hayır.” Duraklıyor. “Celestine’in sürüden ayrı giden biri olduğunu asla söyleyemem. Asla.”

Ne dediğini anlıyorum. Bu koşullar altında sürüye uymamak kendimi reddetmek olacak. İnandığı gibi davranmayan biri olmadım ben hiç. Bana kalbimin sesini dinlememi söylüyor.

Yargıç Sanchez gülümsüyor. O da benim duyduğumu duyuyor. “Peki ya şimdi Bay North?” diyor bal gibi tatlı sesiyle. “Çocuklarımız bizi şaşırtmakta ustadır hep. Biz fark etmeden değişirler.”

Babam bana ilk defa görüyormuş gibi bakıyor. Ne diyeceğini deli gibi merak ediyorum.

Bosco rahatsız olup araya giriyor. “Yargıç Sanchez, kızınızın Kusurlu bir karaktere sahip olduğunu düşünüp düşünmediğinizi sormak istiyor Bay North.”

Babam dönüp ona bakıyor. “Hayır efendim. Kızım hiçbir şekilde Kusurlu değildir,” diyor sesindeki öfkeyi kontrol altına almaya çalışarak. Biliyorum ki sıçrayıp önüne

ilk çıkanı yumruklamak istiyor aslında.

“Teşekkürler Bay North.”

Sonra Margaret ve Fiona sahnede yerlerini alıyorlar. İfadelerini dinlerken başka birinden bahsediyorlarmış gibi geliyor. Bu ben değilim. Hiçbir zaman o kadar cesur olmadım. Sonra bir grup soytarının tamamen akıl dışı konuşmalarını dinliyor gibi hissediyorum. Kusurlu kuralları hakkında anlatılanlar artık hiç mantıklı gelmiyor. Dinlediklerim sadece otobüste ne kadar doğru davrandığımı onaylatıyor bana, öyle davranmasam onlardan biri olacaktım.

Bay Berry’nin performansı hiç de beklediğim gibi değil. Filmlerdeki gibi şov yapacağını, dans eder gibi oraya buraya gideceğini düşünüyordum. Normal ve düz bir şekilde konuşuyor, bu da daha güvenilir duruyor. Ama hızlı ve keskin, sesini alçaltıp yükseliyor, tonunu farklılaştırıyor ve Juniper’den bile hızlı bir şekilde arada duruyor. Kadınlar ona şüpheyle bakıyor ama hoşlanmaktan da kendilerini alamıyorlar. Adam çok etkileyici ve onlarla ilgileniyor, henüz onlara yalancı da demiş değil. Onlara Bosco’nun yarattığı, benim otobüstekileri Kusurlu adamdan koruduğum hikâyesini anlatıyor.

Kadınlar bu konuda biraz düşünüyor.

Margaret, bunun mümkün olduğunu söylese de Fiona, koltuk değnekli olan, hiç de öyle olmadığı konusunda net.

“Savunmanın nasıl bir hikâye anlattığı umurumda değil,” diyor Fiona. “Benim beynimi yıkayamazlar. Ben gördüğümü bilirim. Bu kız...” koltuk değneğini bana doğrultuyor, “Kusurlu’nun oturmasına yardım etti.”

Halk bu suçlamayla patlıyor. Basından birkaç kişi haber geçmek üzere dışarı fırlıyor.

Bosco o sırada, otobüsteki kamera kayıtları Divan tarafından ele geçirildiğinde bozuk olduğu için delil olarak kullanılamayacağını ilan ediyor. Eminim Bosco beni yok edecek kanıtları ortadan kaldırmak için yaptı bunu. Sadece otobüstekilerin bakış açılarının dinlendiğini aktarıyor Bosco. Yaptıklarımın görülmesinin daha çok zarar vereceğini bildiğimden bu oyun için minnettarım.

Birden, herkes ondan bahsetse bile yaşlı adamın adını bile bilmediğimi fark ediyorum. Hiç sormadım, önemsiz bir şeymiş gibi hiç kullanılmadı. Bütün dava onun etrafında dönüyor ama bir hiçmiş gibi bir kenara atılmış durumda. Bay Berry'ye sormak istemiyorum. Adama acıyormuş, bir Kusurlu'ya merhamet ediyormuş gibi görünmek istemiyorum. Bay Berry'nin bana inanması herkesin inanmasından daha önemli.

Davaya yemek arası verilince beni alıp götürmelerinden önce büyükbabama gidiyorum. "Yaşlı adam hakkında bilgi edindin mi?" diye fısıldıyorum kulağına. Başını sallıyor, yüzü gergin, beni yarı yolda bırakmayacağını biliyorum.

Bu eğlenceden sonra herkes hayatına dönüyor, muhabirler dışarda haber aktarmaya devam ediyor. Salonun yakınındaki bir odada beklediğimiz için memnunum, o avludan bir daha geçmek zorunda değilim.

Annem, babam, Juniper ve Bay Berry bekleme odasında bekliyoruz. Önümüzdeki kraker ve şarküteri ürünlerini tırtıklıyoruz. Açlıktan midem bulanıyor ama bir şey yiyemiyorum. Herkesin yanımda olmasına minnettarım ama konuşmuyorum. Tüm o gürültüden, istemediğim ilgiden uzak olduğu için mutluyum. Her bir parçamın

analiz edilmesini dert etmek zorunda değilim: yüz ifadelerimin, tepkilerimin, oturuşumun, yürüyüşümün. Sadece kendim gibi olabiliyorum.

Tina odaya girip bana bir zarf uzatıyor. Büyükbabamdan geldiğini biliyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Kimden geldiğini bilmeyen Bay Berry ve annem zarfa bir el bombasıymış gibi bakıyorlar. İçindekileri okuduğumda bende de tam bir bomba etkisi yaratıyor zaten.

Büyükbabamın notlarından şunu öğrendim: Clayton Byrne, otobüsteki yaşlı adam, Beacon Yayınları'nın CEO'suydu. Prestijli Humming Üniversitesi'nin İngiliz edebiyatı bölümünden mezundu. Karısıyla üniversitede tanışmış 26 yaşında da evlenmişlerdi. Dört çocukları vardı. 42 yaşında Beacon Yayınları'nın CEO'su olmuştu ve o zamanlar liderlik becerileri, yaratıcılığı ve şirketi ileri taşımasıyla herkesin takdirini kazanmıştı. Şirket için pek çok risk almış, biri dışında hepsinde başarılı olmuştu. Bu tek hatası yüzünden, risk aldığı için, istifaya zorlanmış ve şirketin gelecekteki tüm çalışanlarına örnek olsun diye Divan karşısında çıkarılıp Kusurlu damgası yemişti. İşinde yanlış kararlar aldığı için şakağı, iş arkadaşlarından gizlemeye çalışırken yalan söylediği için dili damgalanmıştı. Karısı iki yıl önce ölmüştü. Amfizem hastasıydı. O gün de evden oksijenini almadan çıkmıştı.

Sonunda kürsüye çıkıyorum. Mahkeme salonu tıklım tıklık dolu. Carrick arkada duruyor, kollarını kavuştur-

muş. Yanında, avluda bana selam veren kısa saçlı kadın. Juniper ön sırada büyükbabamın yanında. Büyükbabam bana bakınca başımla işaret veriyorum notunu aldığımı anlasın diye. Art ortada görünmüyor. Yine de kılık değiştirmiş şekilde dışarda olduğunu bilmek hiç olmamasından daha iyi.

“Otobüste olan biteni hepimiz biliyoruz,” diye başlıyor Yargıç Sanchez. “İki gündür bu salonda tekrar tekrar anlatıldı, otobüsteki diğer otuz kişinin ifadelerini dinleyerek bir-iki gün daha geçirebiliriz. Temsilciniz Bay Berry, anlatılanların doğru olduğunu kabul ettiğinizi ifade ettiğinden, zamanımızın kıymetini anladığınız için teşekkür ediyoruz. Bu nedenle neler yaşandığını bir kez daha sormayacağız. Anlatılanlarla sizin hikâyeniz arasındaki tek fark, herkes yaşlı adama yardım ettiğinizi söylerken siz ondan kurtulmaya çalıştığınızı ifade ediyorsunuz. Çoğunluk oturmasına yardım ettiğinize dair tanıklık ederken, siz kendi kendine oturduğunu iddia ediyorsunuz değil mi?”

Derin bir nefes alıyorum.

Birden mahkeme salonunda bir patırtı kopuyor. İki kadınla iki adamdan oluşan bir grup ayağa kalkıp bağırarak beni gösteriyorlar. Bana yalancı diyorlar. Tekrar tekrar.

“Sessizlik.” Bosco tokmağını vuruyor. “Sessizlik.”

“Hemen susmazsanız salondan çıkarılacaksınız,” diyor Yargıç Sanchez sesini yükselterek.

Üçü susup oturuyorlar ama kadınlardan biri devam ediyor. “Babamız yanlış bir şey yapmadı! Babamız tüm kurallara uydu! Sen bir yalancısın Celestine North! Ken-

dinden utanmalısın, kendinden tiksинmelisin!”

Gardiyanlar kadına yöneliyorlar; ona dokundukları anda diğer üçü kız kardeşlerini korumak için atlıyorlar. Clayton Byrne’in çocuklarına *özür dilerim* demek üzereyim, dilimin ucunda ama ağzım kuruyor ve kalbim man-yak gibi çarpıyor.

“Yaptığın hiç doğru değil,” diye bağılıyor oğullarından biri.

“Sessiz olmanız söylendi,” diyor Yargıç Sanchez. “Bir daha taşkınlık yaparsanız salondan atılacaksınız.”

Dördü de susup oturuyor. Kızlarından biri ağlamaya başlayınca diğeri onu teselli etmeye çalışıyor.

Kalbin iyice hızlanıyor, nefes alış verişlerim düzensiz. Bütün gözler bende, beni yargılıyorlar, benim hakkımda bir şeyler düşünüyorlar. Tüm bunlar benim Kusurlu olmadığımı kanıtlamak içinken ben böyle yaparak mükemmellikten uzaklaşıyorum. Çok yanlış geliyor.

“Tamam, Celestine?” Bay Berry gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Gözlerimle odayı tarayıp yalanımla hayal kırıklığına uğratacağım herkesi belirliyorum: Büyükbabam, Juniper, babam; hatta arkada duran Carrick, şimdiye kadar yalan söylediğimi anlamış olmalı; iki gündür bana saygıyla selam veren kısa saçlı kadın. Dışarda bir yerde beni bekleyen Art, Bay Berry ne derse onu yapmamı söyleyen Art. Kendim. Kusurlu olduğumu itiraf edersem hayal kırıklığına uğrayacak insan sayısı daha az.

“Müvekkilim biraz su içebilir mi?” diye soruyor Bay Berry.

Bir bardağa su koyup bana getirişini izlerken zihnim

at gibi koşuyor. Bir yudum alıyorum, zihnim koşmaya devam ediyor, birden Bay Berry'nin dikkatimi çekmeye çalıştığını anlıyorum. Yargıçlar bana bir şeyler söylüyor ve ben dinlemiyorum.

"Pardon, çok özür dilerim duymadım?" Dikkatimi salona verdim.

"Dedim ki, hangi şeytana uydun Celestine? Basit bir soru değil mi?" Yargıç Sanchez rujuyla uyum sağlayan parlak kırmızı gözlük çerçevelerinin arkasından bana bakıyor.

Annem de aynı soruyu sormuştu, sayısız bir sürü insan sormuştu. Hangi şeytana uydum? Bu soruya cevabım yoktu o zaman ama şimdi var. Bay Berry ile provasını yaptığımız cevap değil bu. Ama sadece bu sözcükleri söylememe izin verecek ağzım.

"Bana büyükbabamı anımsattı," diyorum, birden oda da hiç hava kalmamış gibi geliyor. Tek bir çıt bile çıkmıyor. Carrick'in arkada doğruluğunu görüyorum, dikkat kesiliyor. Şimdi gözlerini görebiliyorum, kepin arkasında gizli gözlerini. Tam bana bakıyor. Gözlerini üzerimde hissetmek bir şekilde güç veriyor bana.

"Yaşlı adam, adı Clayton Byrne," diyorum mikrofona yaklaşarak, ilk defa adı anılmış oluyor. "Clayton otobüse bindiğinde önce büyükbabam sandım onu." Öksürmeye başladığında nasıl hissettiğimi hatırladım. "Öksürüyordu, tek düşündüğüm ölebileceğiydi. Kusurlu olması umurumda değildi. Ben birini gördüm, bir insanı, bana büyükbabamı anımsatan bir adamı, kimse ona yardım etmiyordu. Sorunuzu yanıtlamam gerekirse, hangi şeytana uydum... yanıtlım merhamet olacaktır. Ve mantık.

Oturacağı bir yer yoktu, ben de ona yardım ettim. O zaman,” salondaki herkese sesleniyorum şimdi, anlamalarını istiyorum, “yapabileceğim en doğru şey buymuş gibi geldi.”

Öfke. Çılgınlık. Sesler. Tokmağın tak tak vuruşu.

Mahkeme salonuna bakınca tam bir delilik hali görüyorum. Basın mensupları salondan çıkıp haberi aktarmak için koşturuyor, halktan insanlar benden tiksinererek el kol sallıyorlar. Beni destekleyenler ihanete uğramış gibiler. Arkadaşım Marlana'nın yüzünü ellerinin arasına gömdüğünü görüyorum. Bana kefil oldu ama ben onun dediklerini desteklemedim. Arka sıradaki Kusurlular tarafında bir hareket var, bazıları işleri buraya kadar getirdiğim için kızgınlar, günlerdir Clayton Byrne'in ismine leke sürülmesine izin verdiğim için. Annem gözyaşları içinde, babam annemin başını göğsüne yaslamış ileri geri gidip gelerek onu teselli etmeye çalışıyor, bir koluyla da şok içinde yere bakan Juniper'e sarılmış.

Tüm bu çılgınlığın, deliliğin ortasında büyükbabam ayağa kalkmış gururlu bir gülümsemeyle alkışlıyor. İfadeesine, yüzüne odaklanıyorum, aklım ve bedenim az önce yaptığım şeyle baş etmeye çalışırken.

Yargıçlar tokmaklarını vuruyor, halkın sesini bastırma-ya çalışıyorlar, birbirlerinin sesini bastırmaya çalışıyorlar.

Kusurlular adeta bir zafer kazanmış gibi duygulandılar. Birbirlerine sarılıyorlar bir anda iki kişiden fazla yan yana gelmemeye çalışarak. Yaşlı adamın çocukları babalarının ismi temize çıkınca neşeyle sokuluyorlar birbirlerine. Daha en başta söylenmesi gerekeni söylediğim için beni takdir etmelerini beklemiyorum.

Arka sırada Carrick'i görüyorum. Kepini çıkarmış, çenesi yukarıda. Etrafta kopan çılgınlığın ortasında dimdik duruyor, başıyla beni desteklediğini anlatıyor, gözleri gözlerimde, kımıldamıyor. Dikkatimi ona veriyorum. İlk defa beni yargılamıyor, bana gülümsüyor. Onun saygı duymasını bu kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Oysa şimdi bunu ne kadar istediğimi anlıyorum. Daha hiç konuşmadan, hakkımda düşündüklerini tahmin edebiliyordum ve onunla hemfikirdim. Bunu biliyorum çünkü başıma gelecekler yüzünden dehşete kapılsam da kendimi tatmin olmuş hissediyorum.

Tina ve Bark beni almaya geldiklerinde bile tüm dikkatim Carrick'in üzerinde. Onu seyrediyorum, dimdik, güçlü, sessiz. Tıpkı ona adını veren kaya gibi.

Tina ve Bark beni mahkeme salonundan çıkarıp az önce öğle yemeği yediğim bekleme odasına götürüyorlar. Mahkemede olanlar yüzünden hâlâ başım dönüyor. Daha şimdiden her şey netliğini yitirdi, birinin kafamı toparlamasına ihtiyacım var, neler olduğunu hatırlatmasına. Ne dedim ben?

Tina'mın kolumu her zamankinden daha sıkı tuttuğunu fark ediyorum, yüzü de daha asık.

"Tina?" Ses tonum dehşete düşmüş gibi. O eski kesinlik ve cesarettten, öyle denirse tabii, eser yok. Cesaretin her bir adımda korkuya kapılmak demek olduğunu öğrendim. Cesaret, söylediğin her sözde, attığın her adımda savaşıyor durur. Bu bir savaş ya da kimin, neyin hâkim olacağı belirsiz bir dans gibidir. Bir şeylerin üstesinden gelmek cesaret ister ama cesaret korkuyu yanında taşır.

Tina beni görmezden geliyor, başını bilerek öbür tarafa çevirse de kaşlarının çatıldığını görebiliyorum. "Beni nasıl aptal durumuna düşürdüğünün farkında mısın? Sana

inanmıştım. Herkese senin iyi bir kız olduğunu anlatmıştım.”

“Tina, çok... çok özür dilerim. Ne diyeceğimi...”

“Bitti artık,” diyor pat diye.

Beni odaya sokuyor, etrafa bakıyorum, korkuyorum birden, bir dakika sonra ne olacağını bilemiyorum. Bark arkamdan kapıyı kapatıyor. Kilit sesini duyuyorum ve yapayalnızım.

Bana doğru gelen ayak sesleri duyuyorum koridorda. Yüksek sesli, telaşlı adımlar. Bir çift ayak sesi sadece. Odanın ortasında dikilip cesaretimi topluyorum.

“Aç kapıyı!” diye haykırıyor Bosco, yerimden sıçıyorum.

Kapı hızla açılıyor ve uçuşan kırmızı cüppe gözümü alıyor. Gelen Bosco ama kesinlikle önceden gördüğüm, tanıdığım Bosco değil. Yüzünde şimşekler çakıyor ve öfkeden cübbesiyle aynı renge bürünmüş.

“Ne biçim bir oyun oynuyorsun sen?” diye bağılıyor, kimse bana bu kadar yüksek sesle bağırmamıştı, donup kalıyorum.

Tina önce ona, sonra bana bakıyor gergin gözlerle, kapıyı hızla kapatıp ikimizi odada yalnız bırakıyor.

“Bosco, öz...”

“*Yargıç Crevan!*” diye bağılıyor. “Bundan sonra bana böyle diyeceksin hep, anladın mı?”

Manyak gibi başımı sallıyorum.

Üstümde bıraktığı etkiyi fark edince biraz sakinleşip sesini alçaltıyor.

“Celestine. Bana söz verdin. Ne yapacağımızı konuşmuştuk. Kendi saygınlığımı, *kariyerimi* riske attım senin için ve sen bana ihanet ettin.”

“Öyle yapmak istememiştim, yani, öyle düşün...” Gevelememi kesiyor.

“Düşünmedin, kahretsin hiç düşünmedin değil mi?” diyor odayı hızla arşınlarken, düşüncelere boğulmuş. Artık öfkesinin hedefinde olmadığı için biraz rahatlıyorum. “Dışardakiler bayram ediyor şimdi. Benim basınım ve halk. On yedi yaşında, eğitilmiş, her genç kızın imrendiği bir kız gibi tanıttılar seni, ben seni öyle tanıttım...” Gözlerini deviriyor. “...şimdi bu kız mahkemede *Kusurlu* olduğunu itiraf edip bir de bununla gururlanıyor. Neler olabileceğinin farkında mısın? Ne kadar tehlikeli olduğunun? Koca bir nesli kusurlu olmaya, hata yapmaya, hırslanmaya teşvik edebilir.” Durup bana yaklaşıyor yüzünü, nasıl olup da onu yakışıklı bulduğumu anlamıyorum, tüm yakışıklılığı gitmiş şimdi. “Anladın mı Celestine, bunun seninle bir ilgisi yok? Bu ülkemizin geleceğiyle ilgili bir mesele. Güvenilir, mükemmel, ahlaken tutarlı ve yeterli liderler tarafından yönetileceğimizi garanti almakla ilgili bir konu. Bunu anlamadın mı acaba?”

Yüzüme bakıyor, cevaplar ve açıklamalar bekliyor, oysa ben düşünemiyorum bile.

“*Onların* seni poster kızı yapmalarını istemedim. Senin bizim yanımızda olmanı istedim.”

“Ben sizin yanınızdayım Bos... Yargıç Crevan,” hızla sözlerimi düzeltiyorum. “İnsanlar üzerindeki etkim hakkında endişelenmeyin bence. Ben insanları istesem bile yönlendiremem bir tarafa. Sadece normal olmak istiyorum. Uyum sağlamak istiyorum. Arkadaşlarımla olmak, eve gitmek istiyorum. Kimsenin beni olmadığı bir şeye dönüştürmesine izin vermek istemiyorum,” diyorum göz-

yaşları içinde. “Biliyorsunuz Art’ı çok seviyorum. Ailenizin bir parçası olmayı çok seviyorum. İkinci de incitecek bir şeyi asla yapmam. Sizi utandırdığım için özür dileirim, sizi bu duruma soktuğum için de. Ama o yaşlı adama bunu yapamazdım. Benim yaptığım bir şey yüzünden cezalandırılmasına göz yumamazdım.”

“Kim?” diyor, kafası karıştı.

“Clayton Byrne. Kusurlu adam.”

“Kimse sana söylemedi mi? Adam öldü Celestine. Dün gece hastanede öldü. Sana cezasını göremeden öleceğini söylemiştim.”

“Ah.” Titreyerek nefes veriyorum. Hepsi boşuna mıydı?

“Ailesi mahkemeye gelmemeliydi.” Tekrar odada yürümeye başlıyor. “Ben olsam izin vermezdim. Sanchez verdi herhalde izni. Kadın bir oyun oynuyor, Jackson da bu oyuna geliyor. Bir süredir bana karşı zaten ama bir adım ileri taşıdı. Artık bambaşka bir seviyede.”

Kaşının üzerini ter basmış. Onu daha önce hiç böyle görmedim. En sıcak günlerde mangal yaparken bile. Fön-lü saçlarının dipleri alnındaki boncuk boncuk terle dikişiyor. Adımlarını kesip bana bakıyor umutsuzca, iyice yüzüme yaklaşıyor.

“İfademi geri alır mısın, Celestine?”

“Ne?”

“Bunu geri çevirebiliriz. Zor olur ama Pia yapabilir. Bir *reality show*. Seni her yerde takip eder, tüm ülkeye ne kadar mükemmel olduğunu gösterir. Ve de dünyaya. Biliyorsun, sistemimizi beğenen ve benimseyen başka ülkeler de var. Bir süredir bizi izliyorlar. Küresel Divan’ın başkanı olabilirim. Bu ay Brüksel’de bir konuşma yapaca-

ğım. Celestine, bu kadar kötü bir zamanlama olamazdı.” Tekrar bana bakıyor, vahşi, umutsuz, gergin. Korkunç. İçinde Art’a dair ne varsa yok oldu gitti. Onun yüzünde sevdiğimin yüzünün izlerini göremiyorum artık. “İfadeni değiştirecek misin?”

“Be... be... ben yapamam.” Oraya dönüp sözlerimi geri alamam. Tamamen mantıksız olur. Bana kim güvenir ki?

Bosco benim idolümdü eskiden. Her şeyi bildiğini, mükemmel olduğunu düşünürdüm. Şimdi gördüklerim beni şaşkına çeviriyor. Panik içinde düzmeceler kurmaya çalışsan, elinden kayıp giden gücü tutmaya çalışsan bu adamı tanıyamıyorum. Bir dokunuşla yok olacak hassaslıkta ip-leri çekiyor ve bunun için beni kullanıyor. Büyükbabam haklıymış.

“Yapamam. Özür dilerim,” diyorum nazıkçe. “Art’a biz-zat açıklamama izin verir misiniz?”

Yüzü sertleşiyor, kendimi yeni bir bağırışa hazırlıyorum ama öyle sessiz konuşuyor ki zar zor duyuyorum. Neredeyse tıslıyor.

“Oğlumun sana yaklaşmasına izin vereceğimi sanıyorsan, delirmiş olmalısın. Mahkemede Kusurlu kararı çık-sa da çıkmasa da ona bir adım bile yaklaşmana izin verme niyetim yoktu zaten. Hele şimdi, sen bir Kusurlu’sun Celestine North. İliğine kadar Kusurlu.”

Bunu deyip cübbesini savurarak dönüp gidiyor. Kapıyı çarparak kapatıyor.

Birkaç dakika sonra Tina yanında yeni bir kadın gardiyanla geliyor. “Seni bekliyorlar.” Belki de aklına kızı geldiği için ses tonu yumuşuyor. “Bu arkadaşım June.”

June konuşmaya başlıyor. “Bark damganı ısıtıyor, Kusura, senin güzel küçük tenin için sımsıcak yapacak.”

Dehşet içinde Tina’ya bakıyorum ve June’a öfkeyle baktığını görüyorum. Yürümeyi kesiyorum bir adım daha atmaktan korkarak ama beni çekiştiriyorlar.

“Gel hadi, yürümeye devam et,” diye fısıldıyor Tina.

Bacaklarımın güçsüzleştiğini hissediyorum, sendeliyorum, Tina beni ayakta tutuyor.

“Henüz damgalanmıyorsun Celestine. Önce kusurlarını belirlemeleri lazım.”

Beni labirent gibi koridorlarda sürüklemelerine izin veriyorum. Bez bebek gibi çekiştiriyorlar. Yeni bir kapının önünde duruyoruz. Belki daha önce de geçmişimdir bu kapıdan ama hatırlamıyorum.

Tina bana bakıyor. “Hazır mısın?”

“Hayır.”

Kapı açılıyor ve içerisi bomba düşmüş gibi oluyor.

İlk gördüğüm insan Carrick, odanın arka tarafında aynı yerde duruyor. Beni görünce dikleşiyor, bedenini bana doğru çeviriyor ve yerime gidene kadar sanki takip ediyor. Bana duymaya başladığı saygıyı hissediyorum; bu gece hücrede bana sırtını dönmeyecek.

Oda sıcak ve havasız. Ter kokuyor, heyecan kokuyor; benim hayatım onların eğlencesi. Kadının biri yanındaki adama elindeki torbadan şeker ikram ediyor. Geçişimi izlerken ağızlarına şeker atıyorlar, sanki onları görmüyor-muşum gibi beni baştan aşağı süzüyorlar.

Bay Berry’nin yanında yerimi alıyorum.

“Neler oluyor?” diye soruyorum, bilmiyorum der gibi omuz silkiyor, benim kadar kafası karışık.

“Bayan Celestine North, ayağa kalkın lütfen,” diyor Crevan.

Kalkıyorum, bacaklarım titriyor. Annem babama tutunmuş. Büyükbabamın elindeki şapkasını tutuyor sıkıca, eklemeleri bembeyaz.

Mahkeme salonunda bir başıma ayaktayım. Hayatımın geri kalanının böyle geçeceğini anlıyorum. Bir tek hareket yüzünden Kusurlu damgası yemiş biri olarak yapayalnız kalacağım.

Birden kapı hızla açılıyor.

“Sakın yapmayın,” diye bir ses geliyor kapıdan.

Art bu. Dönüp bakıyorum. Sahte kılığından sıyrılmış.

“Art,” diyorum ona, kokuyorum, sesimin titrediğini duyuyorum.

“Sessizlik,” diyor Crevan tokmağını vurarak

“*Sakın yapmayın!*” diye bağılıyor tekrar.

“Tutun onu,” diyor Crevan aşağı bakarak, sinirle önündeki belgelerle oynuyor.

İki güvenlik görevlisi Art’ı kollarından tutuyor. Oda-
dan çıkarırlarken direniyor Art, bağılıyor. Başımı çevirip
önüme dönüyorum, gözlerim yerde.

“Devam edebilir miyim?” diye soruyor Yargıç Sanchez
Crevan’a her zamanki yumuşak sesiyle, tatlı ve sakin.

“Hayır!” Crevan çileden çıkmış. “Celestine North,” di-
yor, kanlı vahşi gözleriyle bana bakıyor. İş iyice ciddileşti.
“Mahkemedeki sözde cesaretiniz birilerinin poster kızı
olmaya niyetlendiğinizi gösteriyor. Biz burada poster kız-
larını hafife almayız. Özellikle de topluma bu kadar teh-
likeli bir mesaj veriyorken. Sizi iyi ve düzgün insanlardan
oluşan bu topluma karşı bir zehir gibi görüyoruz. Bunu
destekçilerine bir güzel anlat poster kızı.

“Sanığın birden fazla yerden damgalanması ender
bir durumdur. Ama toplumun kimi kesimlerince örnek
alınacak biriysen, baktıkları her yerde kusurlarını gör-
meleri gerek. Kamu önünde yapılan bu davranışın ciddi-
yetini göz önüne almalıyız. Yalnızca birkaç kişiye zarar
veren, özel alanda bir davranış değildi. Kamusal alanda
gerçekleşti ve daha da geniş bir kitleye ulaştı. Dünyanın
dikkatini üzerine çektin Bayan North, bu nedenle biz de
mesajımızı iletmeliyiz. Şimdi kusurlarını sayacağım.”

Kusurlar mı?

O durunca bütün salon öyle sessizleşiyor ki eminim
herkes kalp atışlarını duyuyordur.

“Toplum değerlerini çaldığın için sağ elinden damgala-
nacaksın. Ne zaman toplumun saygın bireylerinden biri-

nin elini sıkacak olsan hırsızlığını bilecek.”

Herkes konuşmaya başlıyor bittiğini düşünerek ama o konuşmaya devam edince susuyorlar.

“Kötü kararın için sağ şakağından.”

İki damga. Ve devam ediyor.

“Kusurlularla işbirliği yaptığın, onların yanında yürüyüp toplumdan uzaklaştığın için sağ ayağının tabanından damgalanacaksın. Yeryüzü ile her temasında köklerine kadar Kusurlu olduğunu fark edeceksin.”

Dördüncü damga için konuşmaya devam ederken se-yirciler protesto ediyor. Şimdiye kadar üç damga ve gerisi de gelecek, duyulmamış şey. Divan tarihinde sadece bir kişi üç damga yedi şimdiye kadar.

“Divan ve topluma karşı sadakatsizliğin için göğsünden damgalanacaksın. Gelecekte biri sana güvenecek, seni sevecek olursa kalbinin üstünde sadakatsizliğin damgasını görecektir.

“Ve son olarak da mahkemede yalan söylediğin için dilinden damgalanacaksın. Konuştuğun ve öptüğün herkes sözlerinin damgalı bir dilden geldiğini ve sana güvenilir-meyeceğini bilecek.”

Mahkeme salonuna bomba düşmüş gibi. Haykırıışlar, adalet yerini bulduğu için kutlamalar başlıyor, toplum bir pisliği daha tespit etti. Bazıları da öfkeyle bağırıyor büyük adaletsizliğe karşı. Kararı duyduktan sonra daha büyük bir öfkeyle. Bazı destekçiler kazandım, fazla olmasa da ama artık ne faydası var? Çok geç. Adlandırma Günü geldi ve en büyük korkumla karşı karşıyayım: damgalar, bir değil beş tane. Duyulmamış şey.

Bacaklarım öyle titriyor ki altımda düğümlenecekler

neredeyse. Bay Berry beni tutmaya çalışıyor ama çok da istekli değil. Tina bana doğru koşup yakalıyor beni. June da öbür kolumdan tutuyor ve salonda çılgına dönen halkın arasından çıkarıyorlar beni, ana kapıdan geçip avlu-ya geçiyoruz. Bana bağırıyorlar, tükürüyorlar üstüme. Üstüme bir şeyler çarpıyor. Ek güvenlik görevlileri de gelmiş, halkı geride tutmaya çalışıyorlar, her zamankinden daha çok gazeteci var, kameralar bana dönmüş, geçerken flaşları zar zo görüyorum. Highland Kalesi'nin duvarında dev ekranı görüyorum bir an, anlıyorum ki dışarıdaki halk da davayı buradan izlemiş. Barikatın arkasında büyük bir kalabalık birikmiş.

Beni hücreme getiriyorlar. Üstüme her ne atıldıysa onlarla kaplıyım, kulaklarımda bana ettikleri küfürler çınıyor, gözümün önünde hâlâ flaşlar patlıyor. Buradaki ışığa alışmakta zorlanıyorum. Bir an sendeleyince Tina beni tutuyor, Tina ve June'un birbirlerine endişeli gözlerle baktıklarının farkındayım. Benimle beraber oturuyorlar, benim kadar sarsılmış haldeler.

Onların da üstünde başında bana atılan pisliklerden var.

"Özür dilerim," diyorum ikisine birden.

Bu özrüm June'u şaşırtıyor.

"Alıştık artık," diyor Tina, üstündeki yumurta sarısını silkelerken. "Bu kadar fazlasına değil tabii. Bana bakın, hepimiz için yeni bunlar. Herkes çay içer mi?"

June evet anlamında başını sallayıp gardiyan odasına gidiyor.

"Sana temiz kıyafetler getireyim." Tina beni bırakıp gidiyor. "Şuradaki dosyayı okumanı söylemek zorundayım."

Beni yeni geleceğime hazırlayacak olan Kusurlu dosyası.

O odadan çıkar çıkmaz Carrick geri geliyor, Funar eşliğinde. O kadar hızlı yürüyor ki. Bana endişeyle bakıyor. İri, siyah gözleri kaygılı, kaybolmuş. Hücreesine girip doğruca bizi ayıran duvara yöneliyor. İlk günü hatırlıyorum, bana sırtını dönmüştü. Bu sefer sol elini cama dayıyor.

Başta ne yaptığını anlayamıyorum, bir şey ifade etmiyor, birden aklım başıma geliyor. Cama yaklaşıp sağ elimi cam duvara, onun elinin tam karşısına koyuyorum. Onun elinin yanında benimki oyuncak bebek eli gibi duruyor. Fark ediyorum ki bizi hep ayıran duvar şimdi bizi birleştiren tek şey. Alnımı cama yaslıyorum, elini yüzüme yaklaştırıyor, eli cama çarpınca geri çekiyor.

Böyle ne kadar kaldığımızın farkında değilim ama ağlamaya başlıyorum. Hiç konuşmuyoruz.

Tina'nın getirdiği "temiz kıyafet" hastane önlüğüne benzeyen kan kırmızı bir önlük, arkadan bağlanıyor ve göğüsten damgalama için V yakalı. Damga odasına giderken bunu giyeceğim. Derisi dağlanırken Carrick'le bana zorla dinlettikleri adamın da üzerinde bundan vardı.

Carrick benim önlüğü alışıımı izlerken çenesi kasılıyor, siyah gözleri petrol kuyuları gibi. Artık beni görmezden gelmiyor. Tepeden bakışlar, ukala yüz ifadeleri yok artık. Artık onun dikkatini çektim, saygısını kazandım. Bakışlarından zar zor kaçıyorum. Giyinme odasından döndüğümde hücrelerini altüst ettiğini görüyorum, Bark onu tutuyor. Demek ki pek iyi bir tepki vermedi benim gidişime. Belki de benim durumum onu daha da zora soktu. Vedalaşmıyoruz. Yüzünü bile göremiyorum. Bark'ın dizinin altında başı, yanağı yere bastırılmış, yüzü diğer tarafa bakıyor. Tek bir kelime bile etmedik, edemeyeceğiz de, sanki kelimelere ihtiyacımız var da. Eminim o da bu

önlüğü giyecek ve benim çıktığım bu yola çıkacak.

Damga odasına girmeden önce Tina ve June ile beklemeye odasında oturuyoruz. Ellerindeki broşürleri gösterip bana olacakları anlatıyorlar; ne göreceğim, ne hissedeceğim -derimi uyuşturacakları için bir şey hissetmeyecekmişim- sonra yaralarım nasıl bakmam gerekecek. Damgalama sonrası bakımla ilgili bir sürü broşür veriyorlar, terapi hizmetleri, acil durum hatları falan, hepsinin üzerinde Kusurlu simgesi var. Tüm sorumluluğun bende olduğuna dair bazı belgeler imzalatıyorlar. Damgalardan biri kötüleşirse Divan sorumlu olamayacak. Her şey çok tıbbi bir havada, sakın, sanki burnuma estetik yaptıracağım.

Damga odasına giden uzun dar koridora çıkınca, Carrick'in yanında Funar ile daha önce beraber oturduğumuz sırada oturduğunu görüyorum. Funar'ın yüzünden küçümseme okunuyor. Eminim benim düştüğüm durum da Carrick'in beni dinlemek zorunda bırakılması da onu mutlu ediyor. Carrick çılgınlıklarımı duyacak. Ailem çılgınlıklarımı duyacak. *Ben* çılgık atacağım.

Hayır. Buna izin vermeyeceğim. Bana bunu yapmalarına izin vermeyeceğim. Çılgık falan atmayacağım.

İlk defa kendimi asi hissediyorum. Otobüsteki hissim merhametti, mahkemede ifade verirken cesaret değil suçluluk duygusu beni yönlendirdi, oysa şimdi öfkeli ve isyankâрім.

Gözlerimiz buluşuyor. Onun bakışları çok güçlü, etkisini hissediyorum.

Birden, "Gelip seni bulacağım," diyor, sesi derinden ve güçlü geliyor, şaşkırım.

Teşekkür eder gibi başımı sallıyorum, konuşmaya kalkarsam sesimin çıkacağından şüpheliyim. Odaya girecek cesareti onun sayesinde topluyorum, onun önünde kendimi kaybetmek istemiyorum. Annem, babam ve büyükbabam camın arkasına oturmuşlar bile, başlayacak filmi bekliyor gibiler. Yüzlerinde benim de hissettiğim dehşeti görüyorum. Olacakları seyretmeyi istemeseler de kendimi yalnız hissetmeyeyim diye gelmişler. Onları görünce, yalnız kalmayı tercih edeceğimi anlıyorum. Her zaman ailesini etrafında isteyen biri için değişik bir duygu. Toplum dışına itilme etkisi şimdiden kendini göstermeye başladı. Ailemden kopmuş gibi hissediyorum. Yalnız kalması gereken bir yabancı gibiyim.

Bay Berry'nin de burada olması beni rahatsız ediyor. Eminim yasal zorunluluk olduğu için gelmiştir. Açık kapının öbür tarafında, koridora döner dönmez Carrick oturuyor. Bunu bilmek bana güç veriyor.

Tina beni dişçi koltuğuna benzeyen koltuğa oturtuyor. Sıradan bir dişçi koltuğu gibi, sadece derim dağlanırken kıpırdamayayım diye el ve ayak bileklerimden, belimden ve başımdan koltuğa bağlanıyorum. Tenimde hep kalacak, net bir damga vurmak istiyorlar. Kusursuz Kusurlu damgası ironisi benim için de geçerli. Tina beni bağlayan kemerleri sıkarken gergin. June'da alaycı bir ifade var. Hiç zamanı değil. Ben hak ettiğim cezayı çekeceğim, onların adına konuşmanın cezasını.

Bark malzemelerle meşgul, ne yapması gerekiyorsa yapıyor işte.

Motorlu koltuk geriye yaslanıyor. Tavandaki parlak ışıklar gözümü alıyor. Işıklar üstümde parlarken sıcaklı-

ğ1 hissediyorum, herkes seyretsin diye sahneye çıkmışım gibi spotlar benim üzerimde. Hepsi bu.

“Bakmazsan daha iyi olur,” diye fısıldıyor Tina kulağıma alnımdaki kemeri bağlarken. Artık bakamam zaten, kıpırdayamıyorum ki.

Önce sağ elime anestezi iğnesi yapıyorlar. Hemen uyuşuyor. Bark üstünde bir çemberin içinde K harfi bulunan sıcak çubuğu eline alıyor. Elimi düzeltip avcumu açıyorlar. Çabuk ve basit. Modern cihazlar filan yok, demir çubuk ve Bark’ın üçe kadar sayması.

“Bir, iki...” damga.

Sıçırıyorum ama acı filan yok. Bir his sadece. Yanan etin kokusu midemi bulandırıyor. Çığlık atmadım. Atmayacağım.

“İhtiyacın olursa burada bir kova var,” diye yanımda beliriyor Tina, tam bir ebe gibi.

Başımı sallıyorum hayır anlamında. Elim içten içe sızlıyor, avcumdaki yanığı görebiliyorum. Pürüzsüz tenimde taptaze bir yara. Dört tane daha. En çok dilden korkuyorum. Sona bıraktılar, herhalde en zoru olduğu için, önden söylemişlerdi zaten.

Sağ tabanıma iğne anestezi iğnesi yapılıyor, anında hissizleşiyor.

Bark ayağıma doğru ilerliyor. Bileğime bakıp kaşlarını çatıyor, halhalımı gördü.

“Nereden buldun bunu?”

“Bark.” Tina kızıyor. “Takmasına ben izin verdim. Devam et.”

“Hayır... ben... onu ben yaptım. Genç bir adam için. Kız arkadaşına. Onun mükemmel olduğunu söylemişti...”

Bana bakıp durumu anlıyor.

Art'ın, halhalı Highland Kalesi'nde bir adamın yaptığını söylediğini hatırlıyorum. Bark bana mükemmellik sembolünü yapan adamdı, şimdi de Kusurlu damgasını vuruyor. Uzun uzun bakışıyoruz.

"Bark," diyor June sertçe.

Bark bir an için insanlığına geri dönüyor bana bakarken sonra çabucak çıkıyor tekrar.

"Kendini hazırla," diyor Tina yumuşak bir sesle, elleri omuzlarıma destek oluyor.

"Bir, iki..." damga.

Annemin bir mendil yığını arkasında ağladığını görebiliyorum. O mükemmel görüntüsü dağılmış, yıkılmış, çatlamış. Babam ayakta volta atıyor. Yanında kızıl saçlı bir gardiyan tetikte, çizgiyi aşacak olursa her an müdahale etmeye hazır. Ben onları duyamıyorum ama onlar beni duyabilirler. Toplum üzerine korku salma çabasının bir parçası da bu. Çılgınlıklarımı duymalarına izin vermek. Hele bir hata yapın, siz de kendinizi burada bulursunuz.

Şimdiye kadar gıkım bile çıkmadı, çıkmayacak.

Bark'ın elleri görüş alanıma giriyor, göğsüme iğne yapıyor. Yine anında uyuşuyor. Sıcak demir çubuk yine bana doğru geliyor. Sıcaklığını hissedebiliyorum. Tina'nın tanıdık gelen destek dokunuşunu da. Birden anlıyorum ki destek için değil prosedür gereği tutuyor. Beni hazırlıyor. Ama artık sadece bayılmaya hazırım. Koku dayanılacak gibi değil. Kendi yanan etimin kokusu.

Bir hava dalgası geliyor. June pencere açmış olmalı koku dağılsın diye. Bu kadarına alışkın değiller, yüzlerindeki endişeli ifade belli ediyor. Kusurlulara genelde

tek damga vurulur, arada sırada iki. Tarih boyunca tek bir adama üç damga vurulmuş. Ama beş hiç olmamış. Ben dünyada beş damga birden yiyen tek kişiyim. Başım dönüyor ama hareket edemiyorum. Gözlerimi kapatıp sıkıca tutunuyorum.

“Bir, iki...” damga.

Nefes alamıyorum. Göğsümde daha bir şey hissetmedim ama psikolojik olarak hissediyor gibiyim. Göğsümdeki baskı o kadar yoğun ki bağları çözüp kaçmak istiyorum. Onlara karşı mücadele ediyorum, hiç ses çıkarmadan. Reddediyorum. Yer hareket ediyor. Yukarı doğru geliyor. Yüzüme vuracak gibi.

“Celestine? Celestine, iyi misin?” Tina’nın sesini duyuyorum ama ona odaklanamıyorum, yüzü oynayıp duruyor. Kova hakkında bir şeyler diyor ama konsantre olamıyorum. Dilimi düşünüyorum. Öksürürken gördüğüm Clayton Byrne’in dili geliyor aklıma. Dilimin damgalanmasını istemiyorum.

Tina derin derin nefes almamı söylüyor.

“Bu kadarı onun için çok fazla,” diyor Tina endişeyle. Hayret, Bark da emin değilmiş gibi bakıyor bana. “Birilerine haber vermeliyiz. Belki de ara vermek lazım. Yarın devam ederiz.”

“Arkadaşlar çok zor biliyorum ama yapmamız lazım,” diyor June alçak bir sesle. “Çene çalmayı uzatırsak onun için daha zor olacak. Kızı daha fazla zorlamayalım. Ailesi de izliyor,” diye ekliyor fısıltıyla. “Herkesin hayrı için bitirelim şu işi.”

Şakağıma bir iğne. Bu sefer daha hızlı.

Tina omzumu sıkıyor. Bundan sonra ne zaman biri

omzumu sıkırsa beni bu ana geri getirecek bir tetikleyici olacak.

“Bir, iki...” damga.

İçim kalkıyor. Öğürüyorum. Yanan etin kokusu. Kendi etimin kokusu.

Bark bir şeyler mırıldanıyor.

“Tanrı aşkına,” diyor June, birden fikrini değiştirip. “Artık yaralarla ilgilenmemiz lazım. Fazla uzun sürdü.”

“Harika gidiyorsun Celestine,” diyor Tina kulağıma yaklaşıp. “Gerçek bir küçük kahramansın, bitmesine az kaldı, tamam mı? Dayan.”

Yarı gülüyor yarı ağlıyorum.

Yukarı baktığımda bizimkilerin ayağa kalktığını görüyorum, pencerenin önünde dizilmişler. Kendinden geçmiş öfkeli yüzler. Bay Berry de memnun değil. Volta atıyor. Telefonda. Muhtemelen gardiyanların endişelerini duydu, bir şeyler yapmaya çalışıyor. Büyükbabam güvenlik görevlisiyle tartışıyor. Odadaki gerilimi buradan hissedebiliyorum. Derin nefesler alıyorum, çılgılık atmayacağım.

“Al bakalım.” Bark bir şişe su ve pipetle beliriyor. Bu bir tuzak, bu bir tuzak olmalı. Tina pipeti ağzıma yönlendiriyor. Emerken dilim damgalanınca ne olacak diye düşünüyorum. Sırada o var. Tekrar öğürüyorum. Suyu tutamıyorum.

Galeridekiler pandomim gösterisi gibi. Enerjilerini, çılgın gibi öfkeli hareketlerini hissediyorum. Gözüm bir o yana bir bu yana kayıyor. Odaklanmaya çalışıyorum olmuyor. Bir an neden burada olduğumu biliyorum, bir an unutuyorum. Bir an anlıyorum, bir an anlamsızlaşıyor. Bir an hak ettiğimi düşünüyorum, bir an hak etmediğimi.

Keşke öyle yapmasaydım diyorum, sonra yaptıklarımın gurur duyuyorum. Çılgılık atmak istiyorum, atmıyorum.

Birden bizimkiler üstüne taş atılmış kuş sürüsü gibi dağılıyor. Yargıç Crevan yüzünde küçümseyen bir gülüşle tam karşımda. Bay Berry bu insanlık dışı şeyi durdurmak için ona ulaşmış olmalı. Çok geç ama geldi işte damga odasına. Ailemle aramda durup onları görmemi engelliyor.

“Bu kadar yeter, değil mi Celestine?”

Homurdanıyorum. Ağlamayacağım. Onun karşısında hiç.

Uyuşturulduğumu söylüyorlar ama yaralı bedenimde bir şeyler hissediyorum. Karıncalanma. Anestezi etkisi geçince batmaya dönecek, sonra da yanmaya. Geçmesini istemiyorum. Birden bu en büyük korkum haline geliyor. Keşke hücrede bana anlatılanları daha dikkatli dinleseydim, anestezinin etki süresi ne kadardı?

“Seni uyarmıştım. Başına bunların geleceğini söylemiştim ama sen dinlemedin.”

Crevan'ın cübbesi elimdeki yarayla aynı renkte, tahminimce ayağımdaki, göğsümdeki ve şakağımdaki yarayla da. Kanım onun cübbesinde. Bana bunu o yaptı. O. Ona duyduğum tek his nefret. Onun gibi insancıl birinden bu kadar korkabileceğime inanmazdım. Ama şimdi anlıyorum ki beni asıl korkutan insani yanı. Tüm o özelliklerine rağmen, paylaştığımız onca şeye rağmen bana bunu yapabildi. Şimdi ondan çok korkuyorum. İçindeki kötülüğü görüyorum.

“Ah Celestine. Bana böyle bakman içimi parçalıyor. Biliyorsun bunun bana da faydası olmadı. Art benimle bir

daha konuşmayacağını söylüyor. Tahmin edersin, kalbim kırılıyor. Önce Annie'yi kaybettim, şimdi de Art'ı. Ve bu senin yüzünden oldu.”

Sakın konuşma diyorum kendime. Bir damga daha, sonra bitecek. Sonra hepsi bitecek.

“Sana merhamet etmeye geldim Celestine. Özür dile, hata yaptığını kabul et, Kusurlu olduğunu itiraf et ve dili iptal edeyim. Dil çok fena, en fenası. Herkes öyle diyor.”

Başımı iki yana sallamaya çalışıyorum. Olmuyor. Konuşmayacağım. Onun yerine dilimi uzatıp damgalanmaya hazır olduğumu gösteriyorum.

Herkesin yüzünde bir şaşkınlık görüyorum. Büyükbambam havaya bir yumruk savuruyor, mutlu değil, öfkeli bir patlama. Teslim olmamı istemez. Buraya kadar dayandım, şimdi durmak mantıksız, bana bir şey kazandırmaz. Yüzümün iki yanında gözyaşlarımı hissediyorum ama ağlamıyorum.

“Dilini damgalayın,” diyor soğuk bir sesle, bir adım geri çekilerek.

Ailemin de camdan bir adım geri çekildiğini görüyorum, ona bu kadar yakın olmak onlara fazla geliyor.

Ailem yerinde duramıyor. Bay Berry de. Cama tıklatıp Crevan'ın dikkatini çekmeye çalışıyor. Babam gardiyanı dürterek olanları durdurmasını sağlamaya çalışıyor, sonunda birbirlerine girdiklerini görüyorum. Babamı daha önce hiç böyle görmedim. Crevan arkasını dönüp bu pandomim gösterisini seyrediyor.

"Aileyi dışarı çıkarın!" diye bağırıyor. Funar kapıda belirip annemi ve büyükbabamı çıkarmayı başarıyor. Bay Berry de Funar'a söylenerek onları takip ediyor. Babam hâlâ güvelik görevlisiyle yumruk yumruğa, çenesine doğru bir tane sallarken ailemi başka bir yere, muhtemelen bekleme odasına götüren Funar geri geliyor. İki görevli babamı alt edip onu dışarı sürüklüyorlar. İzleme odası artık boş.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor June omuzumun üzerinden.

"Hadi," diyor Crevan.

Ağzımı açıp kısıkcı takarlarken hafifçe inliyorum.

“Çabucak olup bitecek canım,” diyor Tina. Sesinde bir telaş ve panik.

“Uzaklaş ondan,” diye emrediyor Crevan öfkeyle.

“Eğer sizin için fark etmeyecekse, işimi yapıp yanında kalmak isterim,” diyor Tina titrek bir sesle.

“Pekâlâ.”

Dilime bir iğne. Birden şiştiğini, ağzımın içinde kocaman olduğunu hissediyorum. Öğürüyorum.

“Bir, iki...” damga.

Çığlık atmıyorum. Atamıyorum. Dilimi kullanamıyorum. Tekmeler atmak, ayaklarımı vurmak, kollarımı oynatmak istiyorum ama bağlandığım için kıpırdayamıyorum. Vücudumla bağları zorluyorum ve ancak bir dakika sonra benden geldiğini fark edebildiğim bir ses duyuyorum. Bir çığlıktan daha fena, derinden gelen hayvani bir böğürme, bir homurtu. Daha önce yaşamadığım, duymadığım bir acı. Bir daha duymak istemeyeceğim ama kâbuslarımda tekrar tekrar yaşayacağım bir acı.

“Tövbe et Celestine!” diye bağırıyor Crevan.

Dilim hissiz ve şiş olduğu için ağzımdan hiçbir kelime çıkamıyor. Artık huzursuzlandığını görebiliyorum. İstediklerini alamıyor. Onun planına uymuyorum. Hepsi özür dileyeyim de damgalama bitsin diyeydi. Ondan asla özür dilemeyeceğim.

“Yargıç Crevan, onu revire götürmemiz lazım. Hemen yaralarına müdahale etmeliyiz,” diyor Tina telaşlı bir sesle. “Hiçbiri bu kadar uzun sürmemiştii. Hemen bakmamız lazım.”

Kafamdaki kemerin çözüldüğünü hissediyorum. Başı-

mı kaldırılabildiğim anda doğrudan ona bakıyorum.

“*Töve et!*” daha da yüksek bir sesle bağıyor.

Şiddetle başımı sallıyorum. Buraya kadar geldim. Bittim. Şu anda tek hissettiğim pişmanlık olduğu halde bunu ona söylemeyeceğim.

El ve ayak bileklerimi de çözüyorlar. Hızla hareket ederek beni de muhtemelen kendilerini de bu durumdan kurtarmak istiyorlar. Tina bir yanda, June bir yanda ayağa kalkmama yardım ediyorlar. Bark malzemeleri toplayıp temizlemeye başlıyor. Beni buradan çıkarmak için sabırsızlanıyorlar. Yürüyemiyorum, ayağım tamamen uyuşuk ve bacaklarım çok fena titriyor. Yanımda bir tekerlekli sandalye var.

“Omurgasını damgalayın,” diyor Yargıç Crevan birden ürperten bir sesle.

Bark yavaşça ona dönüyor. “Anlamadım efendim?”

Tina ve June gözleri fal taşı gibi açık birbirlerine bakarak donup kalıyorlar.

“Duydunuz beni.”

“Efendim, o daha bir çocuk,” diye fısıldıyor Tina. Sesinin titrediğini, ağlamak üzere olduğunu fark edebiliyorum.

“Yapın.”

“Efendim, daha önce hiç omurga dağlamadık,” diyor Bark gergin bir sesle.

“Çünkü bu hanım gibi omurgasına kadar Kusurlu biriyle daha önce hiç karşılaşmadık. O-mur-ga-sı-nı dam-ga-la-yın.”

“Yapamam Efendim. Önce şeye bakmalı...”

“Ben Divan’ın başkanıyım, ya dediğimi yaparsınız ya da sabah ilk iş kendinizi mahkemede bulursunuz. Bir

Kusurlu'ya yardım mı ediyorsunuz yoksa?"

Bark donup kalıyor.

"Ediyor musunuz?"

"Hayır. Hayır, efendim."

"Öyleyse işe koyul. Omurgasını damgala."

"Ama elimizde anestezi malzemesi kalmadı."

"Onsuz yapın."

"Ama efendim, yasaya göre..."

"*Yasa benim. Hadi yap!*" diye bağılıyor. "Divan'ın emridir!"

"Hayır!" Karşı çıkıyorum ama kulağa hiç öyle gelmiyor. Dilim yaralardan ve uyuşturucudan ağzımın içinde şişmiş durumda. Kanın tadını alıyorum, boğazımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Öksürmeye başlıyorum. Tek yapabildiğim sızlanmak ama kendimden çıkan seslerden nefret ediyorum. Susuyorum. Gözlerindeki şeytanı görüyorum, olanlardan nasıl zevk aldığını. Daha fazla zevk almasına izin vermeyeceğim.

Ne olacaksa olacak. Kendimi hazırlamalıyım. İzleme odasında az önce yaşanan deliliği ve pandomimi, şu anda damga odasında yaşanan haksızlığı görmezden gelmeliyim. Aileme ne yaptıklarına dair korkularımı bir yana bırakıp kendi içimde huzur bulmalıyım.

Tina ve Bark önlüğümün arkasındaki ipleri çözüyorlar.

"Ah güzel kızım, çok üzgünüm," diyor June omzumu tutarak. "Ah Tanrım."

"Konuşmayı kes," diye patlıyor Yargıç Crevan.

Tina damgalanmayan sol elimi nazıkçe tutuyor. Yargıç Crevan gözyaşlarını görmesin diye arkasını dönüyor.

Bark elinde kızgın demir çubukla bana doğru gelirken tereddüt içinde.

“Hadi durma,” diyor Yargıç Crevan tekrar ve bana bakıyor. “Durmalarını istiyorsan pişman olduğunu söyleyebilirsin.”

“Konusamıyor ki Sayın Yargıç,” diyor Tina gözyaşları içinde. “Nasıl durdurabilir ki?”

“Eğer isterse durdurabilir,” diyor yavaş ve sessizce.

Durdurmamı, pişman olduğumu söylememi istiyor. Yapmıyorum.

Birden izleme odasında Carrick beliriyor. Siyah gözlerinde yaşlar görüyorum, hepsini duymuş olmalı. Maratonda koşar gibi kalbi çarpıyor. Kaşlarının üzerinde kan ve ter var, dudağı yarılmış. Tişörtünün üstüne kan damlıyor. Funar, yaralanmış bir burunla, iki büküm peşinden odaya girmeye çalışıyor. Bay Berry de elinde telefonla geri geliyor. Babamla kavga eden güvenlik görevlisi içeri koşup Carrick’ in üstüne atlıyor ama Carrick sağlam bir yumrukla onu yere seriyor. Funar daha fazla kavga etmenin anlamı olmadığını fark edip odadan sıvışıyor, eli kanayan burnunda. Bay Berry kapıyı kapatıyor, yüzüne bakıyorum, işte şimdi yaşını gösteriyor. Telefonunu havaya kaldırmış ses kaydı alıyor. Crevan henüz arkasında olup bitenleri fark etmedi. Bark da June da Tina da ona bir şey demediler.

“Hadi durmayın,” diyor telaşla, dudaklarının üstü terlemiş. “Omurgasını damgalayın.”

Carrick tam pencerenin yanında gözlerini dikmiş bana bakıyor. Beni bakışlarımı ondan ayırmamaya zorluyor adeta. Bir elini cama yaslamış sıkıca bastırıyor. Bir

anda odada yaşanan delilikten sıyrılıp Carrick'in bedeninin sabitliğine odaklanıyorum. Eline odaklanıyorum. Daha önce bana dostluğunu sunduğu eline.

Seni bulacağım.

En azından bir arkadaşım var. Yorgunum. Hareketsizim. Hazırım.

"Bir, iki...." Tina sayıyor. Ama hiçbir şey olmuyor. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Yargıç, bunu yapamam," diyor Bark. "Yapamam işte; doğru değil."

"Pekâlâ," diye çemkiliyor Crevan. "Sen yapamazsan, ben yaparım." Demiri Bark'ın elinden çekip alıyor, o ve Bark yer değiştiriyor, Bark Crevan'ın olduğu yerde dikiliyor, böylece Crevan'ın Carrick'i görmesini engelliyor. Bakışlarımı Carrick'ten ayıramıyorum; bakışlarımı Carrick'ten ayırmayacağım. Derin bir nefes alıyorum.

Kızgın demir omurgama değiyor, çıkardığım ses en acı, en korkutucu hayvan sesi şimdiye kadar duyduğum. Sesim Highland Kalesi'nin koridorlarında çınlıyor, herkes Crevan'ın poster kızını damgalandığını duysun diye.

Birinci Gün.

Evdeyim, annem yatağıma bana destek olsun diye bir sürü yastık doldurdu, dakika başı gelip onları bir sanat eseri gibi düzenliyor, kabartıyor. Beni iyileştiremeyeceği için etrafımdaki görüntüyü düzeltiyor adeta. Hepsi birazdan aile hekimimiz Dr. Smith geleceği için. Pansumanları kontrol ettikten sonra yatağımın yanındaki sandalyeye oturup annemin sorularını yanıtlıyor.

“Dildeki yanıklar daha farklı görünür ve hissedilir, yanığın derecesine göre değişir. Birinci derece yanıklar, dilin en dış katmanını etkiler. Acı ve şişmeye yol açar. İkinci derece yanık daha acı vericidir çünkü bir alttaki katmanı da etkiler. Su toplaması gözlenebilir, burada olduğu gibi ve tüm dil şişer. Üçüncü derece yanıklar en alt katmana kadar etkiler. Beyaz ya da kara bir dil görüntüsü ortaya çıkar. Hissizlik ya da keskin bir acı görülür.”

Ya da ikisi birden.

Dr. Smith iç çekiyor, dostane babacan yüzü yaşananları zor kaldırdığını belli ediyor.

“Kalede doğru tıbbi müdahale yapılmış gibi görünüyor. Dilinde enfeksiyon oluşmamış, su kabarcıkları zamanla iyileşecek. Tat alma işlevi hasar görmüş.”

“Zaten bir şey yediği de yok,” diye bölüyor annem.

“Beklenen bir şey. Celestine çok büyük işkenceden çıktı. İştahı zamanla yerine gelir, tat alma duyusu da iki haftada yenilenir. Şimdi çektiği büyük acı nedeniyle depresyon ve kaygı belirtileri görülebilir.”

Deme canım.

Annem dudaklarını büzüp çenesini havaya kaldırıyor. Yatağımın tam yanında, ben orada değilmişim gibi konuşmalarını dinliyorum.

“Yanıkların çoğu iki haftada iyileşir; ama bazılarının iyileşmesi altı haftaya uzayabilir.”

Bana bakıyor, üzgün, burada olduğumu birden hatırlamış gibi.

“Bir şey daha var,” diye ekliyor. “Altıncı... Damga...” Ondan bahsederken huzursuz görünüyor.

Annem panik içinde ona bakıyor. Cümle havada asılı kaldı.

“Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz Summer,” diyor yumuşak bir sesle. “Celestine’i ve aileyi kızamık, suçiçeği geçirirken tedavi ettim, aşılarını yaptım. Bana sonuna kadar güvenebilirsin.”

Annem evet anlamında başını sallıyor, içindeki korkuyu görebiliyorum. Son iki damga yapılırken annem izleme odasında değildi, aileden kimse yoktu. Ben de bu konuda konuşmak istemiyorum. Asla. Bay Berry onlara anlattı mı bilmiyorum bile. Ama sonuçta o benim annem ve oradaydı. Crevan o haldeyken neler yaptı tahmin ediyor ben-

ce ama suskun kalma arzuma saygı duyuyor. Babamsa olan biteni duymak istiyor. Bana her baktığında, o soru dilinin ucuna geliyor ama kendini tutuyor. Muhtemelen dürüst olmam için bana cesaret verip bu acıya katlanmak zorunda kalmamdan kendini sorumlu tutuyor. Bence ikisi de en korkunç kâbuslarında bile altıncı ve sonuncu damgayı Crevan'ın yaptığını tahmin edemezler.

“Birkaç gün sonra yine gelip pansumanları kontrol ederim, ama o arada yapabileceğim bir şey olursa lütfen aramaya çekinmeyin.”

Tamam diye başımı hareket ettirme zahmetine bile girmiyorum.

Bu aralar herkes benim adıma konuşuyor zaten. Oda da değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorlar.

Ben burada değilim.

Gözlerimi kapatıp az önce aldığım ilaçların beni başka yerlere götürmesine izin veriyorum.

İkinci Gün.

Uyku. Uykudan ve acıdan, bir de rahatsız edici rüyalardan başka bir şey yok.

Üçüncü Gün.

Kapım tıklatılıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Annem içeri giriyor. Parfümünün kokusundan ve hiçbir şeye dokunmadan süzülüp oturmasından o olduğunu anlıyorum. Bir süre sonra konuşmaya başlıyor.

“Uyanık olduğunu biliyorum.”

Gözlerimi açmıyorum.

“Tina geldi az önce. Highland Kalesi'nden Tina. Seni

sordu. *Dışardakileri* de düşünürsen büyük risk aldı. Onu görmek istemeyeceğini biliyordum. Sana bunları vermek istemiş.”

Gözlerimi açıyorum ve bir kutu küçük kek görüyorum. Pembe, leylak rengi, mavi ve sarı renkteler. Üstlerinde yenebilir çiçekler ve kelebekler var.

“Kızının senin için yaptığını söyledi. Bu hafta içinde bir tane yiyebilirsin,” diyor harika bir şeymiş gibi söylemeye çalışarak.

Kusurluların haftada bir lüks hakları var. Kendimizi arındırmamız için sürmemiz gereken basit hayatın kurallarından biri. Sadece temel besinleri yiyebiliriz, lüks ya da şık yemeklere izin yok, sadece vücudumuzun temel ihtiyaçlarını karşılayacak kadar. Temel. Her günün sonunda bir testle o gün aldığımız besinler ölçülüyor, ben daha yapmadım testi.

“Bir de bunları getirmiş sana.” Annem bana bir torba uzatıyor.

Highland Kalesi turistik dükkânının kâğıt torbası, uygunsuz bir tercih gibi geliyor bana. Hayatımın en kötü dönemine dair anılar saklamak istediğimi düşünüyorsa fena halde yanılıyor.

Torbanın içinde bir kutu var. Açmayı hiç istemesem de merakım galip geliyor. Kutunun içinden bir kar küresi çıkıyor, minyatür Highland Kalesi. Hafifçe sallıyorum, kürenin içinde parlak kırmızı parçacıklar uçuşuyor. Son derece uygunsuz. Annem bile tiksinerken bakıyor. Tina beni çok şaşırttı. Eminim niyeti iyidir, hatta belki özür dilemek istemiş olabilir, ya da ben fazla iyi niyetli düşünüyorum. Küreyi kutusuna geri koyup yatağımın yanın-

daki dolaba tıkıyorum. Bir daha görmek istemiyorum.
Gözlerimi kapatıyorum.

Dördüncü Gün.

Ziyaretçim var. Angelina Tinder, tepeden tırnağa siyah giyinmiş yatağımın yanında oturuyor. Onu daha önce hiç siyah giyerken görmemiştim. Viktorya döneminde kocasının yasını tutan dullara benziyor. Elindeki damgayı saklamak için parmaksız eldiven giymiş. Uzun piyanist parmakları siyah derinin altında kar gibi beyaz görünüyor. Kamusal alanda eldiven giymesine izin yok ama evde damgasını saklayabilir isterse. Kendi evinde değil şimdi. Kuralları çiğniyor. Damgasını benden değil, asıl kendinden saklıyor olsa bile. Sandalyede dikleşiyor, bana şöyle bir bakıyor, onu dinleyip dinlemediğimi görece kadar, sonra konuşmaya başlıyor.

Damgalandığından beri ağıyormuş gibi gözleri kanlanmış. Burnunun ucu da kızarmış. Yüzü her zamankinden daha soluk, haftalardır güneş görmemiş gibi.

“Senin için bir Muhbir tahsis edilecek,” diyor. “Benimkini verecekler sana. Yaşlı bir kadın. Yapacak daha iyi bir işi olmayan korkunç bir kadın. Para almasa bile gönüllü yapardı bu işi. Adı Mary May. Kendini Hristiyan bir hanım olarak tanımlıyor. Yeri geldiğinde diğer kadınları ateşe atan türden biri. Sana bir santimlik alan bile tanımayacak Celestine, aklından çıkarma.” Bir an için bana bakıyor, sonra hemen gözlerini kaçırıyor. “Seni yakalamak için fırsat kollayacak. Senden tiksiniyor.” Kötü bir koku almış gibi burnunu çekiyor. “Ama onlar tiksindiriciler zaten. Kusurlular. Son derece iğrenç. Biz onlardan

değiliz Celestine, seni öyle görmelerine asla izin verme. Otobüste o Kusurlu'ya yardım ederken aklından ne geçiyordu senin? Mahkemede konuşurken? Her yerde o görüntü dolaşıyor biliyorsun. Otobüsteki görüntün her tarafa yayıldı." Bana bakıyor, yüzü allak bullak ve iğreniyor gibi.

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Verebilsem bile vermezdim zaten.

"On buçukta evde ol. On bir dönüş saati ama kapıda seni bekleyecek ve her şey olabilir. Kendine hep gecikme payı bırak. Seni yoldan çıkarmaya bile çalışabilirler. Sürekli sınava tabi tutulacaksın. Bir kere giriş saatini kaçırdım. Emin ol bir daha asla kaçırmam." Bir an durup düşünüyor. "Her akşam test yapacak. Temel besinlerden şaşma sakın ve yalan makinesine sokacaklar, gün içinde kuralları uyup uymadığına dair sorular sorarken. Tüm bunların işe yaradığına pek güveniyorlar. Her an seni izleyemiyorlar ama Tanrı bilir yakında o laboratuvarlarda bunun da çözümünü keşfederler. Başına bir kamera filan dikip gördüğün her şeyi görüp, düşündüğün her şeyi dinlerler mesela. Bunları öğrenmek istiyorlar, biliyorsun. İçimize girmek, derimizin altına yerleşmek istiyorlar."

Tekrar burnunu çekip kolunu kaşıyor. Parmaklarına bakınca titrediğini görüyorum.

Parmaklarına baktığımı fark ediyor.

"Durduramıyorum. Artık piyano çalamıyorum. Sanki parmaklarım artık bana ait değil."

Bir an susuyor, ben de sıradaki darbeye hazırlanıyorum. Gecikmeden başlıyor. "Çok korkunç. Bugün kadının biri sanki bütün çocuklarını kesmişim gibi baktı bana.

Böyle yaşamaktansa beni öldürmelerini tercih ederdim.”

Dilimin konuşamayacağım kadar hasar görmüş olmasından memnunum. Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü.

“İyi şanslar Celestine.”

Ayağa kalkıp odadan çıkıyor.

Annem az sonra yüzünde umutlu bir ifadeyle geliyor. “Onunla konuşmak sana iyi geldi mi hayatım?”

Gözlerimi kapatıp dalıp gidiyorum.

Beşinci Gün.

Uyanıyorum. Eve geldiğimden beri yaptığım gibi kendimi tekrar uyumaya zorluyorum. Hepsinin bir kâbus olmadığını fark ediyorum. Hepsi gerçektir. Uyku bu günlerde tek arkadaşım. Sırtım çok ağrıdığı için yan dönüyorum, alnımdaki yara kumaşa değmesin diye başımı çeviriyorum, yaram acımasın diye göğsümü düz tutmaya çalışıyorum, sağ elimi açık tutmaya çalışıyorum, pansuman yüzünden zaten tam kapatamıyorum. Ancak bu şekilde biraz huzur bulabiliyorum. Evet, tam bir tanımlamalar kızıyım ama bu durumda *huzur* kelimesini gerçek anlamıyla kullanmıyorum.

Üç gündür odamdan çıkmadım. Yataktan sadece tuvalete gitmek için çıktım. Dr. Smith ve Angelina Tinder dışında sadece annemi, babamı ve Juniper’i gördüm. Ewan’ı benden koruyorlar, anlayışla karşılıyorum. Annem bana gece gündüz bakıyor, yaralarımı temizliyor, pansumanları değiştiriyor, acıyı azaltacak, enfeksiyonu önleyecek kremleri ve losyonları sürüyor. Bazı geceler uyanıp Juniper’i yanımda oturmuş boşluğa bakar halde gördüm. Bir daha uyandığımdaysa göremedim. Rüya olup

olmadığını bilmiyorum. Kaleden döndükten sonra çok kısa konuştuk. Tuhaf ve soğuktu. Onun suçu değildi biliyorum, başıma gelenleri planlamamıştı ama içimde bir şey olaylardaki rolü yüzünden öfkeli ona karşı. Otobüste bana yardım edebilirdi ya da mahkemede yaşlı adama yardım etmediğime dair ifade verebilirdi. Neden öyle demedi ki? Eve gelir gelmez suçluluk duyduğunu anladım, bu da beni sinirlendirdi, onu suçlamak istedim. Kendimi suçlamamak için.

Ağrı kesicilerle doluyum ve bu hoşuma gidiyor. Beni vücudumun dışında bir yerlere taşıyor, gerçeklerden uzaklaştırıyor, darbeyi hafifletiyorlar. Kapının önündeki kalabalığın farkındayım bir derece ama onlara bakmıyorum, onlar hakkında konuşmuyoruz. Babamın işe gittiğini ve eve döndüğünü arabanın sesinden değil kalabalıktaki canlanmadan anlıyorum. Flaş sesleri, sorular filan. Bazıları nazik, bazıları iğrenç. Her giriş çıkışında soruyorlar. Cevap veriyorsa bile ben duymuyorum. Aslında, ben de ülke tarihindeki gelmiş geçmiş en Kusurlu insanı hâlâ sevip sevmediğini merak ediyorum.

“Kızınızı seviyor musunuz Bay North?”

“Kızınızı nasıl hâlâ sevebiliyorsunuz?” diye bir başkası bağırıyor.

Yine de ikincinin, benim için hâlâ sevgi duyulabileceği varsayımını takdir ediyorum. Bu kavram bile onlar için çok karışık. Onların başına asla gelmez bu, sevdikleri birinin de. İmkânsız. Bu insanların bazısının gözünde ben bir zehirim, bazıları için de sadece eğlence aracı. Babam arabaya binip giderken, arkasından gülüp sonra işlerine devam etmelerinden anladım bunu. Benim hayatımsa en

güçlü dramlardan biri.

Bazı sesleri tanıyorum. Magazin muhabirleri, haber sunucuları, geçmişimden tanıdık sesler. Şimdi benim hakkımda konuşuyorlar. Sadece benmişim gibi gelmiyor, bu insan değilim ben, bu hareketlendirilmiş versiyonu tanıyorum ben. Yaptıklarımı benim düşündüğümünden bile fazla düşünüp analiz ediyorlar. Umursayamayacak kadar güçsüzüm ve can kulağıyla dinleyemeyecek kadar utanıyorum. Kulaklarım oraya bir açılıyor bir kapanıyor. En iyisi uyumak.

Odamda bir televizyon var ama daha hiç açmadım. Telefonumu da açmadım. Onlar benim kaybettiğim parçama aitler. Çok önemli olduğunu hiç fark etmediğim görünmez parçama. Bir hiç olmak uğruna vazgeçtiğim parçama.

Şu ana kadar Kusurlu olmak hayatımı fazla değiştirmede. Daha hiçbir yere gitmedim, hiçbir şey yapmadım. Yataktan hiç çıkmadım ama kesinlikle aynı hissetmiyorum. Yaralar ve ağrı yüzünden değil. İliğime kadar farklı hissediyorum. Tam Crevan'ın istediği gibi.

Kapım tıklatılıyor, annem olduğunu biliyorum. Farklı çalış tarzlarından kimin geldiğini anlamaya başladım. Babam beni rahatsız etmekten korkar gibi kısa ve çekimser, annemse daha görev icabı, bu odaya aitmiş gibi çalışıyor. Yanıt bile beklemeden giriyor zaten. Ona bakmak için sırtımın üzerinde dönerken omurgamdaki acıyı hissediyorum.

"Baban ziyarete gelmek isteyenler için bir çözüm buldu. Cipinin pencerelerini kararttı. Ziyaretçileri istasyondan alıp kimse görmeden garaja getirebilecek."

Garajdan mutfığa giriş var ya, gelenler dışarda görünmeden eve gelebilecekler.

“Görmek isteğin biri varsa eğer...”

“Art,” diyorum sadece. Günlerdir ağzımdan çıkan ilk söz muhtemelen. Bu koşullar altında olmasaydık romantik bile denebilirdi.

Başını eğip ellerine bakıyor, onu sormamın ürküttüğünü anlayabiliyorum. Şimdiye kadar çoktan ziyarete gelirdi diye düşünüyordum. Bekliyordum. Dinliyordum. Her kapı sesinde gelenin o olmasını umuyordum, olmadı, hiç olmadı.

“Onun nerede olduğunu kimse bilmiyor,” diyor annem sonunda. “Karardan sonra eve gidip eşyalarını alıp çekip gitmiş.”

“Eminim Crevan nerede olduğunu biliyordur,” diyorum halsizce, dilim hâlâ ağzımın içinde taş gibi. Boğazım kurudu ve kelimeler zor çıkıyor. Dilim kocaman. Su kibarlıkları ve kabuklar en zoru.

“Hayır. Onu bulacağım diye aklını kaybetmek üzere.”

Gülümsüyorum. Çok güzel.

Annem bir bardak su ve pipet uzatıyor.

“İnsanlar beni ziyaret etmekten utanıyorlar mı? O yüzden mi garajdan gelecekler?”

“Hayır.” Bir an duruyor. “Gizlilik için. *Sen* gizlice girip çıkabilesin diye.”

“Ben bir yere çıkmayı düşünmüyorum.”

“Okula.”

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

“Gelecek hafta. İyileştiğinde. Sonsuza kadar saklanamazsın.”

Garip bir şekilde evden hiç çıkmamak için hiç iyileşmemeyi istiyorum.

“Hem daha fazla kalmana izin vermezler. Dünyayla yüzleşmek zorundasın Celestine.”

Bu durum kendisi için de geçerli mi diye merak ediyorum. Gözlerinin çevresinden yorgunluğu okunuyor. Evden hiç çıkmadı, kliniğe uğramadı. Tüm bunlardan sonra yepyeni bir yüz istiyordur muhtemelen. Olanlar işini nasıl etkiledi merak ediyorum, müşteri kaybetti mi? Kaybetmediğini düşünmek saflık olur. Ailede Kusurlu olduğu için kimse ayrımcılığa uğrayamaz aslında. Sevdiklerinin davranışlarından sorumlu tutamazsınız insanları. Ama herkes bir şekilde bu kuralı da eğip büküyor. Annem hayatını mahvettiklerimden biri daha.

“Mary May sana tahsis edilen Muhbir. Her gün geldi, yapabileceklerimiz konusunda çok katı. İşinde çok...titiz.” Annem konuşurken sinirlendiğini fark ediyorum. Bu kadının bir tür doğal afet olması. “Seni her gün görmekte ısrar etti ama ona izin vermedim,” diyor annem kararlı bir ifadeyle, bunu çok zor başardığını anlıyorum. “Birkaç gün içinde onunla tanışacaksın. Kuralların üstünden geçecek ve akşam yemeğini bizimle yiyecek. İlk birkaç günde kurallara uyduğumuzu *gözlemlemek* istiyormuş. Ondan sonra her gün görüşeceksiniz. Her akşam iki tane test yapacak.”

“Angelina söylemişti,” diye bölüyorum, hayatıma nasıl müdahale edileceğini tekrar duymak istemiyorum.

“Bunlar dışında, hayatında olmayacak.” Günlük müdahalenin olduğundan daha iyi görünmesini sağlamaya çalışıyor. “Bir şeyler yemelisin,” diyor yemek dolu tepsime

bakarak. "Günlerdir açsın."

"Nasıl olsa tat alamayacağım."

"Dr. Smith tat duyunun geri geleceğini söylüyor."

"Kanın tadını alıyorum. Demek ki iyiyim." Kötü espri. Kanın tadını alıp alamadığımdan emin değilim aslında. Dilimde kabarcıklar ve kabuklar var, her yutkundduğumda kanın boğazımdan aktığını hayal ediyorum.

Annem ürperiyor.

"Bundan sonra yememe izin verilen şeyleri düşünürsek tat duyumun gitmesi daha iyi olabilir belki de."

"Sağlıklı bir beslenme düzeni," diyor annem şen şakarak bir sesle. "Belki hepimiz öyle beslenmeliyiz. Öyle de yapacağız. Ama üzgünüm, sana katılmamıza izin yok."

"Yaptıkları her şeyi savunacak mısınız?"

"Sadece iyi yanından bakmak istiyorum, Celestine."

"İyi bir bok yok ki bu işte."

"Kelimelere dikkat," diyor yastıkları kabartırken ama çok da umursuyor gibi değil aslında.

"Kusurluların küfretmesine izin yok mu?"

"Bence, Kusurlular küfretmeyi herkesten çok hak ediyor," diyor.

Gülümsüyoruz.

"İşte bu," diye fısıldıyor, yüzümü parmaklarıyla okşayarak. "Benim cesur bebeğim."

Ona bakıyorum. "Sen nasılsın anne? Yorgun görünüyorsun," diyorum şefkatle.

"Ben iyiyim." Katı görünüşü yumuşuyor. "Göz kaldırma için randevu aldım," diyor ve birlikte gülüyoruz. Yüzüne bir şeyler yaptırdığını ilk defa itiraf ediyor.

"Juniper nerede?"

“Dışarıda şimdi.” Birden sertleşiyor.

“Biraz tuhaf davranıyor bana.”

“Korkuyor canım. Ona kızgın olduğunu düşünüyor.”

Beni gördüğündeki üzüntüsünü, bir şey isteyip istemediğimi sorarken yumuşak ses tonunu ve hep ona çemkirmek isteğini düşünüyorum. Geyik yaptığımız günlerle dönmek istiyorum. Onu rahatsız ettiğim zamanlarda daha rahattım, şimdiyse bana acıdığını görüyorum. Otobüste bana yardım etmediği ve mahkemede ifade vermediği geliyor aklıma. Annem haklı; ona öfkeden başka bir şey hissetmiyorum. Hatalı olduğumu biliyorum ama içimde bir şey yanıyor.

“Art’a kızgın mısın peki?” diye soruyor annem. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum: Kendi kardeşime kızıyorum da neden Art’a kızmıyorum? Oysa derinde bir yerde bunları durdurmak için neden daha fazla çaba sarf etmediğini sorguluyorum. Neden babasını ikna edemedi? Ama anlıyorum. Ben de bir zamanlar Yargıç Crevan’a güvendim, o da babasının bana bu kadar kötü şeyler yapmasını beklemezdi.

“Ziyarete geleceğini düşünüyor musun?”

Dudaklarını büzüp duraksıyor, cevabın hayır olduğunu anlıyorum. “Eminim düşünmesi gereken şeyler vardır. Babasından uzakta,” diyor ve gözlerindeki öfkeyi görüyorum. “Ama Celestine,” nasıl diyeceğini düşünüyor, “bence gelmesini bekleme.”

“Beklemiyorum ki,” diye bölüyorum. “Zaten gelmeyeceğini biliyorum.”

Gerçekçi düşünmem gerekirse Art asla bana dönmeyecek. Biliyorum. Ama umutlarıma engel olamıyorum. Her

şeyin eskisi gibi olduğunu hayal etmeyi durduramıyorum.

“Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama son damga hakkında Bay Berry ile iletişime geçmeyi düşünüyoruz.”

“Hayır,” daha uzatmadan onu bölüyorum.

“Dinle Celestine, orijinal kararın bir parçası değildi. Sana yapılan duyulmuş şey değil. Önümüzdeki seçenekleri öğrenmek için onunla konuşmak istiyoruz.”

“Ne olabilir ki o seçenekler?” diyorum öfkeyle. “Silecekler mi onu? Crevan özür mü dileyecek? Hayır. Daha önce duyulmamış olması onu ortadan kaldırmıyor. Crevan bu. İstedikini yapar o. Bana tekrar bir şey yapmak isterse onu da yapar. Söz ver, bu işin peşini bırakacaksınız.”

Dudaklarını büzüp başını sallıyor. “Anlıyorum Celestine. Baban seni korumak, seni savunmak istiyor. Senin adına savaşmak istiyor.” Yumuşak bir tebessümle gülüyor, babamın bu yanını seviyor. “Ama ben sana katılıyorum. Bence de sessiz kalmalıyız. Bay Berry ile konuşursak daha çok dikkat çekmekten korkuyorum. Farkında mı, değil mi bilmiyorum ama dosyanda hâlâ beş damga diye geçiyor. Düzeltme için bizimle irtibata geçmediler, medyada da yer almıyor. Herkes beş damgadan bahsediyor. Medyada kimse altıncı damgayı bilmiyor, onun hakkında konuşmuyor.”

Henüz. Bu sessiz kelime havada asılı kalıyor. Bu haber beni hiç de rahatlatmıyor. Ben hâlâ dünyada en çok damga yiyen Kusurlu'yum. En acayip şekilde damgalanan olduğum henüz duyulmadı. Beş damgama bir de bonus ekleneceğini hiç düşünmemiştim.

Bay Berry altıncı damgayı zaten biliyor. Yapılırken gördü. Ona söylesem mi diye düşünüyorum ama söylemiyorum. Odada yaşananlar hakkında konuşmak istemiyorum. Unutmak istiyorum. Unutamıyorum. Carrick de biliyor.

Cama yaslanan elini görüyorum, sesini duyuyorum. "Seni bulacağım."

Beni bu halde bulmasını istiyor muyum bilmiyorum.

Bu düşünceyle gözlerimi kapatıp, dalıp gidiyorum.

Altıncı Gün.

Bir kâbus gördüm. Juniper yatağımın yanındaki sandalyede oturmuş beni seyrediyor. Gözlerimiz buluşuyor, sinsi, tatmin olmuş bir tebessümle bana gülüyor. Ter içinde uyanıyorum, çarşafım sıırılsıklam olmuş. Başım dönüyor, etrafa bakıyorum. Juniper burada değil. Ev sessiz. Gece yarısı. Odamda birinin olduğuna eminim; bir varlık hissettim. Yataktan kalkıp sessizce kapıyı açıyorum, damgalı ayağıma ağırlık vermemek için topallayarak yürüyorum. Juniper'in odasını dinliyorum. Sessiz. Yavaşça, ses çıkarmadan kapısını açıyorum. Onu odada, yatakta, uyurken görmem lazım. Yatağı boş. Bozulmamış.

Yedinci Gün.

Mary May ile ilk kez tanışıyorum. Hükümet gibi bir kadın bekliyordum, karşımda Mary Poppins var. Onun gibi giyinen başka kadınlar da görmüştüm ama kim olduklarını, ne yaptıklarını bilmiyordum. Eski dadı kıyafetleri gibi giyinmiş: muhafazakâr bir siyah elbise, beyaz gömlek, siyah boyun bağı. Boyun bağının üstünde kırmı-

zı K simgesi var. Siyah çorap ve kaba siyah ayakkabılar giymiş. Elbisesinin üstüne giydiği düğmeli ağır siyah mantonun geniş bir yakası ve kırmızı kadifeden manşetleri var. Siyah melon şapkasının üstünde kırmızı bir bant üzerinde yine K harfi. Saçları düzgünce arkada bir topuzla toplanmış. Yüzünde hiç makyaj yok, ifadesi katı. Yaş tahmininde çok başarılı değilimdir ama kırklarında ya da ellilerinde, serçe gibi ufak tefek bir kadın. Kış ortasındaymışız gibi giyinmiş. Odaya girerken beni süzüyor tepeden tırnağa.

“Selam,” diyorum. Elini sıksam mı bilemiyorum. Ağır siyah eldivenleri, teşebbüs bile etme diyor sanki.

“Ben Mary May. Yakın gelecekte senin Muhbir’in olacağım. Kuralları biliyorsun değil mi? Bir kez daha üstünden geçmeli miyiz?”

Hayır der gibi kafamı sallıyorum.

“Sözlü iletişim,” diye patlıyor.

“Hayır, yani, evet,” diye kekeliyorum. “Kuralları biliyorum.” Gerginim çünkü hata yapmak istemiyorum. Tekrar cezalandırılmak istemiyorum. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum, bu yeni dünyada benden ne beklendiğini bilmiyorum. Kuralları okudum, bana anlatıldı. Ama gerçekler çok farklı. Ailem masada oturmuş bizi seyrediyor. Odadaki gerilimi hissedebiliyorum. Hata yapmamam lazım. Bir daha olmaz.

Sinirlerimi bozduğu için memnun. Gözlerindeki gülümsemeyi görüyorum.

Döndüğümünden beri ilk defa akşam yemeği sofrasına oturuyorum. Sıradan bir aile yemeği. Mary May köşede duruyor, şapkası, mantosu, eldivenleri hâlâ üzerinde,

varlığı Azrail gibi sükûnet veriyor. Annem rahatsız edici sessizliği bozsun diye müzik açıyor. Juniper masada, bakışları yerde, bakmadığımı düşündüğü zamanlarda bana kayıyor. Korkmuş gibi davrandıkça o, öfkem kabarıyor. Ewan sürekli bana bakıyor, sanki buraya onu görmeye gelmişim gibi.

“O ne yiyor?” diye soruyor Ewan, tabağıma iğrenerek bakarak.

“Tahıl,” diyor annem. “Kabak çekirdeği. Bu da somon.”

“Köpek mamasına benziyor.”

Köpek maması gibi kokuyor.

Diğerleri tavuk ve pilav yiyor. Tavuk kurumuş gibi, pilav da lapa, bilerek mi böyle yaptılar merak ediyorum. Annem bir de lahana pişirmiş, nefret ettiğimi bilir. Bana yardım etmeye, işleri kolaylaştırmaya çalıştığını görüyorum. Annem yemeği basit tutmaya çalışmış ama yine de onların yediklerinden yemek istiyorum. Benimkinden daha iyi görüldüğü için değil, aç filan olduğum için de değil. O yemeği istiyorum çünkü yiyemeyeceğim söylendi. Bu tarafım nereden çıktı merak ediyorum. Ben kurallara uyan kızdım, onların yanındaydım. Hiçbir şeyi sorgulamazdım, şimdi her şeyin yanlış tarafında, her şeyi sorgular buldum kendimi. Juniper her gün böyle hissediyordu muhtemelen. Ona bakıyorum. Başını öne eğmiş yemeğiyle oynuyor. Yememesi beni bir kez daha sinir ediyor. Yemeği *yiyebilir*. Yeme hakkı var ve dokunmuyor bile. Başını kaldırıyor ve yüzümdeki ifadeyi görüyor, yutkunup tekrar gözlerini kaçırıyor.

Ewan bana bakıyor. Elimdeki pansumana, şakağımı kaplayana. Merakla göğsümü süzüyor.

“Anne, baba,” diye mızımlanıyor. “Sürekli bana bakıyor.”

“Kes sesini Ewan.” Juniper tükürüyor neredeyse.

“Sana bakabilir,” diye patlıyor babam. “Ablan o senin.” Ewan homurdanarak yemeye devam ediyor.

“Benimle konuşmana izin var, biliyorsun Ewan,” diyorum yumuşak bir sesle, nazık olma gücünü bir şekilde buldum. O benim küçük kardeşim. Benden korksun istemem.

Onunla konuştuğum için şaşkın.

“Lütfen tuzu uzatabilir misin?”

Tuz Ewan’ın yanında. Donup kalıyor. “Sana yardım etmeme izin yok. Anne, baba,” diye tekrar söylenmeye başlıyor. Mutfağın köşesinde defterine notlar alan Mary May’e bakıyor.

Kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpıyor, yumruk yemiş gibi hissediyorum, içimdeki tüm hava çekilmiş gibi. Küçük kardeşimi nasıl bir dehşetin içine attım ben.

“Ay, Tanrı aşkına!” Juniper ona bağırıyor, tuzu alıp benim önüme vurarak koyuyor. “Tuzu uzatmana izin var.”

Sessizlik içinde yemeye devam ediyorlar.

Onları seyrediyorum, robot gibiler, başları eğik, ağızlarına yemek tıkıyorlar. Juniper hariç hepsi. Hiçbiri yemek istemiyor, biliyorum. Ewan dışında tabii, her neyse, yiyorlar yine de benim için yaptıklarını biliyorum. Juniper de yese keşke. Ona zorla tavuk yedirmek gibi garip bir isteğe kapılıyorum. Kendi kardeşime duyduğum bu öfkeyi, bu nefreti daha fazla kaldıramayacağım. Onun bir suçu yok ama ben yine de onu suçluyorum.

Ayağa kalkıyorum. Tabagımı, Mary May’in oturduğu

yerin yanındaki çöp kutusuna götürüyorum. Çöpün pedalına basıp açıyorum ve tabaktakileri boşaltıyorum. Dibe vurduğunda çıkan sesi duyuyorum. Kılını bile kıpırdatmıyor. Teste hazır olduğumu göstermek için parmağımı uzatıyorum. Olup bitsin de yatağıma gideyim istiyorum. Parmağımdan bir parça kan alıp bandın üzerine koyuyor sonra da test bandını bileğine saat gibi taktığı alete yerleştiriyor. Alet kan değerlerimi gösteriyor. Makine anında “temiz” diyor.

Sonra parmağımın etrafına bir bant daha sarıyor, tansiyon aletine benzeyen bir şey, bileğindeki sensöre bağlı bir kablo var, bana soruyu soruyor.

“Celestine North, bugün bütün Kusurlu kurallarına uydun mu?”

“Evet.” Kalbim deli gibi çarpıyor. Kurallara uyduğumu biliyorum ama ya alet aksini söylerse? Ya beni tuzağa düşürürlerse? Bu testler ne kadar doğru? Divan tarafından kontrol edilen bu aletlere ne kadar güvenebilirim? Yalan söylemesem de söyledin diyebilirler. Onların sözüne karşı benim sözüme kim inanır?

Saat tekrar sonucu veriyor. “Temiz.” Mary May parmağımdaki aleti çıkarıyor.

Aileme dönüp bakmıyorum bile, küçük düşmüş hissediyorum. Yukarı çıkıyorum. Uyumak istiyorum.

Ama bir türlü uyku tutmuyor. Aldığım ağrı kesiciler azaldı. O kadar uzakta, öyle havada hissetmiyorum artık ve o hissin geri gelmesini istiyorum. Mary May’in evden çıktığını duyuyorum, kurallara uyduğum için memnun. Pencerede oturup karşıdaki Art’ın evine bakıyorum. Büyük ve tüm sokağa hâkim, bizim çıkmazdaki en büyük

ev. Malikâne demek yanlış olmaz. Sokağın başında, herkese tepeden bakıyor. Evi Crevan'ın kardeşi yaptı, futbol kulübüne ortak olan, tüm Crevan medyası çalışanlarını aynı sokakta toplamak istediler. Bizi kontrol etmek için. Neden daha önce anlamadım bunu? Bob, babam, Yargıç Crevan, Dünya Günü'nde hep beraber. Sıcak ve eğlenceli olduğunu düşünürdüm. Şimdi hepsinin kontrol için olduğunu anlıyorum. Art'ın evindeki çoğu pencere karanlık. Evde kimse yok herhalde. Geçtiğimiz birkaç günde gördüğüm tek canlı, evin kâhyası Hillary. Ziyaret edememesini anlıyorum, evin önünde çok fazla gazeteci ve fotoğrafçı var, hele babasından da saklanıyorken iyice zor. Ama beni ziyaret etmesinin bir zararı olmaz ki. Yasak değil. Babasına saygısızlık olur ama zaten öyle yapmıyor mu? Hadi, ziyareti geçtim, telefon etse, mesaj atsa ya da kaledeyken yaptığı gibi umursadığını, beni desteklediğini gösteren bir mektup gönderse. Bir şey yapsa. Herhangi bir şey.

Bir Kusurlu'yu ziyaret etmek ona yardım etmek sayılmaz herhalde. Gerçi onun kollarında bir dakika bile beni kurtaracak. Konuştuğum herkese, Art ve benim için bir gelecek olmadığını söyleyecek olsam bile içimde, derinde bir yerde bir umut var hâlâ. Olabilir belki. Babasının karşısında dikilse sonra ikimiz birlikte tüm dünyaya karşı dursak.

Cep telefonunda ismini bulup arama tuşuna basıyorum. Ne olacak biliyorum, geçen birkaç gün ne olduysa aynısı. Doğrudan telesekretere düşecek. Telesekreterdeki sesini dinliyorum, neşeli, her an kahkaha atacak gibi, yüzündeki neşeli ifadeyi düşünüp kapatıyorum.

Aşağıda Ewan ile ciddi bir konuşma sürüyor ve kural-

larm üzerinden bir kez daha geçiyorlar.

Uyur gibi yapıp annemle babamın iyi geceler öpücüğü vermesini istiyorum. Yatağa gittiklerini duyuyorum. Alçak sesle konuşuyorlar, sonrası sessizlik.

Sonra tam da beklediğim şey oluyor. Juniper'in evden sıvıştığını duyuyorum.

Aynanın karşısında çıplak dikiliyorum. Pansumanlar alındı. Gördüğüm şeyden nefret ediyorum. Bakışlarım derimdeki yaralarda dolaştıkça gözyaşlarım dökülüyor. Kendi bedenimi aldılar benden, bedenimi sahiplendiler. Damgaları söküp atmak istiyorum. Gözlerimi aynadan kaçırıyorum. Bir daha asla kendime bakmayacağım. Kimsenin çıplak bedenimi görmesine izin vermeyeceğim. Arkadaşlarımın. Bir adamın. Hiç kimsenin.

Okul herkese farklı bir şey ifade eder. Juniper'i kaygılandırır mesela, biliyorum. Yatağa girdiği andan eve dönene kadar okulla ilgili endişelenir. Kendini rahatsız, kısıtlanmış, belki de derinliğinden uzaklaştırılmış hissederek. Okul bitsin de hayatının daha önemli kısmı başlasın diye sabırsızlanır. Ödevlerden sıkılır, sınıfta yanlış cevap vermekten korkar, sınavlardan da ne giyeceğinden de endişelenir. Endişesi tembel olmasından kaynaklanmaz, çabalamamasından veya aptal olmasından da. Akıllıdır. Sürekli çalışır. Sürekli derslerden bahseder, ders çalışır,

kıyafetler dener, kıyafetlerini serip bakar, sonra tekrar bakar. Yakın bir arkadaşı var, koridorda yapışık ikiz gibi yürürler, baş başa. Başka birini istemezler yanlarında, başkasına ihtiyaçları da yoktur. Sadece bu dönemi atlatıp çıkıp gitmek isterler.

Benim için okul iyidir. Okula gitmeyi severim. Orada kendimi rahat hissederim. Her yeni günü iple çekerim. Okuldan korkmam. Çok çalışırım ama öyle kendimi boğacak, strese sokacak kadar değil. Öğretmenlerim beni sever, ben de onları severim. Onları üzmem. Şahane bir arkadaş grubum var. Üç kız, üç erkek; Art ve ben dahil olmak üzere. Mahkemede benim için ifade veren Marlana da tabii. Eğleniriz. İnek de sayılmayız, serseri de. Belki gelecekte bizi hatırlarlar, belki unuturlar. Sadece varız işte.

Ama şimdi hayatımda ilk defa, belki de Juniper'in her sabah hissettiği duyguyu hissediyorum. Ne giyeceğime karar veremiyorum. Dolabımdaki her şey öyle tasasız görünüyor ki. Topluma uyum sağlayan ve saklayacak hiçbir şeyi olmayana biri tarafından alınan ve giyilen kıyafetler. Ben artık o kişi değilim.

Annemin bir araya getirmeme yardım ettiği üç kıyafete bakıyorum. Hiçbiri saklanabileceğim bir yer hissi vermiyor.

Kurallara göre, evin dışında elimdeki ve şakağımdaki damgaları saklayamam. Tabanım için bir şey yapılamaz tabii. Artık ev içinde belli giyim tercihlerim var. Örgülerimi salıyorum ki şakağımı kapatsınlar. Giysilerin kolları sağ elimi kapatacak kadar uzun olmalı. Göğsümü kapatmak için kapalı yakalar giyiyorum. Ayak tabanım

ve omurgam plaj ve yüzme dersi dışında sorun olmaz ama terlik giyemem. Vücudumda kapatmak ihtiyacı hissettiğim yerler için kontrol listem var. Vücudumdan nefret ediyorum.

Koridorun karşısında Juniper'in odasına bakıyorum. Kapısını tıklatıyorum.

"Selam," diye yanıtıyor, şaşkın. Yorgun görünüyor, gece nereye gidiyor merak ediyorum. Son zamanlarda aramızda tuhaf bir hava estiği için soracak kadar yakın hissetmiyorum. Yalan söyleyeceğini düşündüğüm için aslında.

"Giyecek bir şeye ihtiyacım var," diyorum. Konuşurken dilim ağzımın içinde büyüyor, sesim arkadaşım Lisa dilini deldirdikten sonra sesi nasıl çıkıyorsa öyle çıkıyor. Konuşmam birkaç gün öncesine göre daha netleşse de henüz çok az olduğunu fark ediyorum.

"Benim kıyafetlerimi mi istiyorsun?" diye soruyor, kafası karıştı.

"Benimkilerin hiçbiri uygun değil."

"Ah. Tamam. Peki. Gel." Kapıyı iyice açıyor, odaya bomba düşmüş gibi, kıyafetleri her yere dağılmış. "Ben de bir türlü karar veremedim."

Ona bir tokat atmak geçiyor içimden, bu sefer bambaşka bir nedenle, ama atmıyorum. İçime atıyorum. Gözlerim ortadaki karmaşayı tarıyor. Neyi aradığımı biliyorum ve hemen de buluyorum.

"Teşekkürler," deyip geri çekiliyorum.

"Emin misin?" Elimdekilere bakıyor. "Sevebileceğin başka şeyler de var."

"Yok, bunlar iyidir, teşekkürler."

Odama dönüp deniyorum. Giyince aynada kendime bakıp ağlamaya başlıyorum. Siyah, uzun kollu, yüksek yakalı bir üst. Siyah dar kot pantolon. Siyah botlar. Juniper gibi görünüyorum.

Ama daha tamam değil.

Kırmızı *K* kol bandını kolumda kaydırıp yapışkan tarafını kumaşa sıkıca yapıştırıyorum. Çok sıkı olmalı.

İkinci derim gibi.

Okul müdürü Hamilton'un odasının perdeleri kapalı çünkü odanın çok yakınında, Grace O'Malley ortaokulunun girişinde medya kamp kurmuş durumda. Okuldan biri bugün okula döneceğim bilgisini vermiş onlara. Babamın cipinin karartılmış camlarına öyle bir yaslamışlar ki kameraları camlar kırılacak neredeyse. Babam önünü görmeden onları yararak sürmek zorunda kaldı. Bense içerde dehşet içindeydim, kısıtılmış gibi, bana yönelen bu kadar göz yüzünden boğulacak gibi hissettim, burada oturmam bile nasıl irdelenecek, nasıl analiz edilecek merak ediyordum. Juniper, dosdoğru karşıya bakıyordu, kılı bile kıpırdamandan, olanların farkında değilmiş gibi. Görünüşe göre Müdür Hamilton'a da hayatı cehennem etmişlerdi. Yüzünü kaplayan kızarıklık, boynundan gömleğinin altında kadar uzanıyordu. Koca burnundaki kılcal damarlar iyice belirginleşmişti.

Onunla daha önce hiç konuşmamıştım, buna gerek olmamıştı, oysa bugün benim hakkımda konuşmak için bir toplantı çağrısı yapıldı. Matematik öğretmenim Bayan

Dockery, yurttaşlık bilgisi öğretmenim Bay Browne odadalar. Bayan Dockery bana gergin bir tebessümle gülümsedi ben otururken. Bay Browne bakmıyor bile. Üstlerine atlayıp hayvani bir sesle Kusurlu lanetini bulaştırmak için kendimi zor tutuyorum. Bu onları fena korkutur.

Bay Hamilton toplantıyı başlatmak için kendimi toparlama konusunda zorlanıyor gibi ve telefon bir daha çalıyor.

“Susan, telefon bağlama demedim mi sana, lütfen.” Dinliyor. “Hayır, basın toplantısı filan yapmayacağım. Hayır, Okul Aile Birliği ve Yönetim Kurulu ile konuşuldu bu konu.” İç çekiyor. “Demeç de vermeyeceğim.” Telefonu kapatıyor.

“Bay Hamilton,” diye başlıyor babam. “Büyük bir baskı altında olduğunuzu anlıyorum. Hepimiz öyleyiz, dahil olan herkes için en kolay şekilde halletmek istiyoruz. Bildiğim kadarıyla Celestine’in kullanabileceği başka bir giriş kapısı daha var. Bu sabah gördüğü muameleyi görmeden girip çıkabilir oradan. Artık Highland Kalesi’nde değil. Dava bitti. Kendi okulunda bunları yaşamamalı.”

“Sizi anlıyorum Bay North ve kendi adıma katılıyorum da.”

Bay Browne karşı çıkıyor ve Bay Hamilton ona bir bakış fırlatıyor. “Bütün öğrencilere eşit davranılması gerektiğini düşünüyorum ve buradaki bütün öğretmenlere de aynı bakış açısını aktarmaya çalışıyorum.”

Bay Browne tekrar karşı çıkıyor ama susturuluyor.

“O konuya geleceğiz,” diye Bay Browne’in sözünü kesiyor Bay Hamilton. “Diğer girişi kullanmak benim de aklıma gelmişti ama elimdeki belgeye göre...” belgenin girişini

kontrol ediyor "... Mary May, Muhbiriniz, bana kendi okulunda ne yapıp ne yapamayacağını bildiriyor." Bundan rahatsız olmuş, belli. "Ve görünen o ki, Celestine'in okula giriş çıkışını kolaylaştırmak için diğer kapıyı kullanmasına izin vermek, Kusurlu'ya *yardım etmek* anlamına gelecek."

"O sizin öğrencilerinizden biri, Allah kahretsin!" Babam öfkeyle masaya vuruyor.

Bay Hamilton sakinleşmesi için babama biraz süre tanıyor. "Size katılıyorum. Ama gelen belgeler böyle. Öğretmenlerimi de okulumu da daha fazla kargaşaya sürükleyemem."

"Her gün Celestine'i okula bırakıp, okuldan alamayız Bay Hamilton," diyor babam sakince. "Bu alışılmadık durumda tek başına otobüse de binemez. Bisikletle gelse fazla göz önünde olur, daha ehliyetini de almadı. Tek başına seyahat etmesinden endişeleniyorum; hele bu fotoğrafçılar böyle araba kullanıyorken. Onun durumuna göre özel bir şey yapılmalı. Çok tehlikeli çünkü."

Duyduklarıma şaşırmamam lazım ama şaşkıyım. Babamın söyledikleri sessiz korkularımı gerçek kıldı.

"Anlıyorum. İnanın." Endişeyle bana bakıyor. "Belki de Celestine sınıfa gittikten sonra konuşsak daha iyi olur."

"Konu benimle ilgili. Duymak istiyorum," diyorum sadece. Yalan. Duymak filan istemiyorum aslında, duymaya ihtiyacım var.

"Pekâlâ. Evde eğitim konusunu gündeme getirmek istiyorum."

"Ne?" babam soruyor tiksinererek.

"Celestine'in bitirme sınavlarına girmesine birkaç ay var. Çok uzun değil. Neredeyse bitti bile. Notlarına bakınca en iyi öğrencilerimizden biri. Bu sonuçların düşme-

sini istemem. Okul Aile Birliği ile uzun uzun konuştuk. Bazıları, hepsi değil, okulda bir Kusurlu olmasının saygınlığımızı zedeleyeceğini düşünüyor.”

“Kusurlu olduğu için kızıma ayrımcılık yapamazsınız. Bu okulda okumaya hakkı var.”

“Biliyorum. Ama eylül kayıtlarında azalma şimdiden başladı, bu... karardan sonra. Aileler endişeli. Öğrenciler okulun itibarı zedelenecek, üniversite ve iş başvurularında zarar görecekler diye endişeli. Ben sadece konuşulanları aktarıyorum Bay North,” diyor babam bir daha patlamadan önce. “Okulun itibarını düşünmeliyim.”

“Öğrencilerinizin iyiliğini de düşünmelisiniz.”

“Ne yazık ki, burada Bay Browne tarafından temsil edilen bir grup öğretmen de Celestine’e ders vermeye gönüllü değiller artık. Bu onların kararı, benim değil. Ben öğretmenlerimi desteklemek ve size gerçekleri aktarmak durumundayım,” diyor kaba bir sesle. “Eminim siz de evde eğitimin okuldan atılmaktan daha iyi olduğunu düşünürsünüz.”

Midem bulanıyor, Carrick geliyor aklıma, ilk defa değil. Ne zaman Kusurlu olmanın yeni bir gerçekliği ile karşılaşsam o geliyor aklıma. Onun nasıl hayatta kaldığını merak ediyorum. Ondan haber alamamak iyiye mi işaret, kötüye mi bilemiyorum.

“Celestine’in matematik öğretmeni Bayan Dockery ona evde eğitim vermeyi kabul etme nezaketini gösterdi.”

Tüm ilgi ona dönerken yerinde doğruluyor. şaşkınlık içinde ona bakıyorum. Bana iyilik mi yapıyor, kötülük mü anlayamadım. Ya o da beni okulda istemiyor ve benden kurtulmak için bu yolu seçti ya da bir şekilde bana yardımcı olmaya çalışıyor. Gözümde yaşlar birikiyor, daha

da büzülüyorum. Daha da kötüsü olmaz dediğim anda, daha kötüsü başıma geliyor.

“Bence Celestine’in evde eğitim almasını ciddi ciddi düşünmelisiniz,” diyor Bayan Dockery. “Evde dikkati de dağılmaz; yüksek not ortalamasını korumayı başarır. Ne kadar erken ev eğitimine başlarsa o kadar iyi, hem onun için hem herkes için.”

Toplantı arada hararetlelenerek sürüyor ve tarafların anlaşmaya varamamasıyla sonlanıyor. Durumu zaman içinde değerlendireceğiz. Bay Browne’in yanı sıra Fransızca ve coğrafya öğretmenlerim de beni derse almayacaklar, Bay Hamilton bir çözüm bulana kadar bu derslerde kütüphaneye gitmek zorunda kalacağım. Herkesin fikir birliğine vardığı tek konu, medyanın bir süre sonra okuldan çekilmesi. Haber güncelliğini yitirince gideceklerini düşünüyoruz, hatta hâlâ ilgi göstermelerine şaşırıyoruz. Hâlâ ilk baştaki gibi taze haber değeri taşıyorum, farklı bakış açıları geliştirmeye devam ediyorlar. Haberlerde ne yayınlandığına dair bir fikrim yok. Bakmadım bile, ailem de bana göstermedi. Aslında evde haber açılmıyor bile. Evim benim kozam, günbegün hayatımın gerçeği ile yüzleşiyoruz evde, başkalarının ne düşündüğünü umursamadan. Hayata devam edebilmem için böyle olması gerek. Diğerlerinin çarpık algılarını duymadan önce kendi gerçeğimle yüzleşmem gerek. Oysa bir buçuk hafta geçti ve haber eskimemiş bile. İlk kez, benim hakkımda neler demiş olabileceklerini merak ediyorum.

Toplantı yüzünden İngilizce dersine geç kalıyorum. İçeri girer girmez bütün gözler bana dönüyor. Sınıf arkadaşlarım beni tanımıyor gibi, sınıfa ilk defa giren biriyim gibi bakıyorlar. Benim sıramın yanındaki Art’ın

sırası boş. Her nerede saklanıyorsa hâlâ orada. Gözümde yaşlar birikiyor, bütün gözler bana boğulmuşken hızla siliyorum. O ders ve takip eden bütün derslerde yalnız oturuyorum. Kimsenin görmediğine emin olduğu bir anda Marlana yanıma geliyor. Gözyaşları içinde onun duygularını nasıl incittiğimi, benim için kellesini ortaya koyduğunu ve ona ihanet ettiğimi söylüyor. Tanık kürsüsüne çıktığından beri hayatının ne hale geldiğini, her günün nasıl dayanılmaz geçtiğini, herkesin ona bir Kusurlu'ya yardım eden biri gibi davrandığını anlatıyor. Bir gün fotoğrafçının biri onu takip etmiş mesela. Kendi güvenliğinden endişeli. Karakterim hakkında olumlu görüş bildirdiği için başının belaya gireceğinden korkuyor. Onu elimden geldiğince teselli etmeye çalışıyorum. Benden sonsuza kadar uzak duracağı konusunda anlaşarak ayrılıyoruz. Nasıl olduğumu bir kere bile sormuyor.

Bir sonraki ders, biyoloji öğretmenim bana ders vermeyi reddediyor. Ben oturur oturmaz gözlerini dikey ve kalkıp gidiyor. On dakika sonra Bay Browne ve iyice şaşkına dönmüş Bay Hamilton ile geri geliyorlar. Bay Hamilton beni dışarı çıkarıyor.

"Celestine," diyor yapış yapış tombul ellerini ceketinin kollarına silerken. "Bu ders seni spor salonuna göndermem gerekiyor." Gözlerimin içine bakıyor. "Özür dilerim."

Özür dilemesinin benim için ne kadar değerli olduğunu asla bilemez.

"Kütüphaneye gideceğimi sanıyordum."

"Sonra gideceksin. Bütün gün seni kütüphanede tutmam."

Hımm. Demek öğretmenler birer birer düşünüyor.

Gözlerim doluyor. “Kıyafetlerim yanımda değil ama.”

“Okul malzemelerini kullanabilirsin. Öyle bakma. Genel inanışın aksine yıkanıyorlar. Susan’a söyle sana dola-bın anahtarını versin.”

Beden dersi yirmi dakika yüzme, yirmi dakika da jim-nastikten oluşuyor. Mayo giymeyeceğim. Kendi mayom yanımda değil, okulun mayolarından birini de giymek istemiyorum. Bu sefer kesimini beğenmediğim için değil, kimsenin bedenimi görmesini istemediğim için giyme-yeceğim. Bir de yaralarım su değmesini istemiyorum. Bir buçuk hafta içinde yaralarım iyileşmeye başladı ama soğuk ya da sıcak su değmemesine dikkat etmeye çalışıyorum. Aslında yaralarımın ağrısına katlanabilirim ama bedenimin görülmesine dayanamam. Yaralarımı sa-dece beni damgalayan ekip, sağlık ekibi, aile ve elbette Carrick gördü şimdiye kadar. Başkalarının da görmesine asla izin vermeyeceğim. Acaba Art beni görecektir mi, bana tekrar dokunacak mı, onu merak ediyorum işte.

Havuzda doğru ilerleyenleri takip ediyorum. Hepsi ma-yolarını giymişler. Kızlarla oğlanlar birbirlerine sırtıyor. Birilerini kısmen çıplak görünce verilen alışıldık tepki. İzleme odasında oturup onları seyretme niyetindeyim.

“Sen, oradaki, ne yapıyorsun?” diye bağılıyor beden öğretmeni Bay Farrell.

“Ben yüzmeyeceğim hocam.”

“Nedenmiş o?” Bana doğru geliyor, göğsünde sallanan düdükler bana Muhbirleri hatırlatıyor. Diğer öğrenciler kıs kıs gülmeye başlıyor.

Sesimi alçak tutmaya çalışıyorum. “Yaralarımı suya sokmamam lazım nocam.” Yalan söylüyorum.

Birden kim olduğumu, ne olduğumu anlayıp bir adım geri çekiliyor.

“Doktor raporu lazım hocam,” diye bağıyor Natasha. “Raporu yoksa havuza girmesi gerek.” Yanında duran Logan’a masum bir gülücük atıyor. Logan’ı kimya dersinden tanıyorum ama hiç konuşmuşluğumuz yok.

“Raporun var mı?”

“Yok hocam.”

“Raporun yoksa gel.”

“Bugün beden dersim yoktu aslında. Biyoloji dersinde olmam gerekiyor.”

“Neden o derste değilsin öyleyse?”

“Çünkü Bayan Barnes beni derse kabul etmiyor.”

“Eğer havuza girmezsen ben de etmiyorum.”

“Giremem hocam.”

“Duş alabiliyor musun?”

“Evet.”

“Öyleyse havuza da girebilirsin. Gel.”

Hiçbir sorun çıkarmayacağımı söyledikten daha birkaç saat sonra, kendimi tekrar müdürün odasında buluyorum. Dr. Smith yaralarımın klorlu su değmemesinin daha iyi olacağına dair bir e-posta gönderiyor. Ama artık çok geç, içim acıdı bir kere.

Sinirden midem bulanıyor. Kantine girince herkes susup bana bakmaya, beni yargılamaya başlıyor. Angelina Tinder’ın kızı Colleen tek başına oturuyor. Cesaretimi toplayıp yanına gidiyorum. Masanın yanında duruyorum, kafasını kaldırıp bakmıyor. O duyguyu biliyorum. Birinin kalbini kıracak şeyler söyleceğini biliyorsan bakmamayı tercih edersin.

“Selam,” diyorum.

Şaşırdı.

“Annen nasıl?” diye soruyorum.

Gözlerini kısıp kahkaha atıyor. “Vay be.”

“Efendim?”

“O kadar mı çaresizsin? İki hafta önce neredeydin? Neden o zaman sormadın? Tabii o zaman bana selam vermeyecek kadar kendinle meşguldün.” O utangaç Colleen gitmiş, öfkeli ve kindar bir genç kadın almış yerini. Onu, her yıl Dünya Gün’ünü beraber kutladığımız, ailecek vakit geçirdiğimiz bu kızı tanıyamıyorum şimdi. O zamanlar ne kadar tasasızdık, böyle bir hayat aklımızın ucundan bile geçmezdi. Bana dediklerinde haklı. Annesi götürüldükten sonraki sabah ona selam vermedim. Kortum. Sonra da hayatımın en büyük hatasını yaptım. Ona göre başıma gelenleri hak ettim.

Birkaç kişi masaya gelip Colleen’in yanına oturuyor. Yüzme dersindeki Logan -nadiren dostane bir ifade vardır yüzünde- Natasha ve Gavin diye bir çocuk.

“Seni rahatsız mı ediyor?” diye soruyor Natasha.

Colleen başta şaşırmış gibi görünse de sonra kibirli bir ifadeyle bana bakıyor. Anında oradan uzaklaşıyorum, olay çıksın istemiyorum. Bizi izleyen komşu masalardan çıt çıkmıyor.

“Galiba kantinde Kusurlulara bir masa ayrılması lazım,” diyor Natasha. Koyu renk gözlerinde sinsî bir ifade var.

Başım eğik kantinden çıkıyorum. Gözlerim yanıyor. Tıpkı damga odasındaki gibi burada da kimsenin ağladığını görmesini istemiyorum.

Okuldaki korkunç günüm sonunda eve döndüğümde annemi tepeden tırnağa mükemmel giyinmiş vaziyette buluyorum: pırıl pırıl sağlıklı sarı saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülmüş, yüzünde mutlu bir gülümseme. Fırından kurabiye kokusu geliyor. 1950'lerin ev hanımları gibi görünüyor. Bir şeylerin ters gittiğini anında anlıyorum. Günümün nasıl geçtiğini sormuyor bile. Memnun oluyorum aslında çünkü her an gözyaşlarına boğulacak gibi hissediyorum.

“Pia Wang seni görmeye geldi,” diyor.

Juniper şaşkınlık içinde bize bakıyor, sonra özel konuşmak istediğimizi anlıyor. Kendini dışlanmış hissederek yukarı odasına çıkıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Kusurlu damgası yemem tuhaf bir şekilde, annem ve babamla yakınlaşmamızı sağladı. Özel konuşmak için birçok sebep var şimdi. Bu da Juniper'in dışlanmış hissetmesine yol açıyor, biliyorum.

“Burada mı? Bizim evde?” diye fısıldıyorum, etrafa bakınarak bir ipucu arıyorum.

Annem evet anlamında başını sallıyor, beni bir kenara çekip, "Kütüphanede," diyor fısıltıyla.

"Öyle davetsiz mi geldi?"

"Evet. Yani hayır. Her gün röportaj yapmak için arıyor, ben de onu başımızdan savıyorum bir şekilde, senin evde...iyileşme sürecinde olduğunu söylüyorum. Ama şimdi sen okula başlayınca daha fazla başımdan savamadım."

"Onunla konuşmak istemiyorum," diye tıslıyorum.

"Divan'ın emri," diyor annem alçak sesle. "Anlaşılan paketin bir parçası da bu. Her Kusurlu mahkemeden sonra Pia Wang ile konuşmalı. Eğer onu eve almasaydım..."

"Sen de bir Kusurlu'ya yardım etmiş olacaktın."

"Sen benim *kızım*sın." Gözleri doluyor.

"Anne, tamam. Röportaj yapacağım."

"Ne diyeceksin?" diye soruyor, sesi gergin. "Bay Berry'yi çağırırsak mı?"

"Bana koçluk yapılmasına ihtiyacım yok. Benden yalan söylememi isteyecek, ben de söyleyemeyeceğim."

Damgalı ayağıma ağırlık verince hâlâ canım yanıyor ama Pia'nın topalladığını görmesini istemiyorum. Kütüphanede beni bekliyor. Derin bir nefes alıp giriyorum. Anneme ikimizin baş başa kalmasında bir sorun olmadığını söylüyorum. Sürekli ona bakıp doğru mu konuşuyorum diye endişelenmektense baş başa kalmayı tercih ederim. Fazla bir şey söylemeyi düşünmüyorum zaten. Tek heceli cevaplar Pia'yı delirtecektir. Ben de öyle cevaplar vermeyi planlıyorum.

Pia televizyonda görüldüğünden bile ufak tefek. Rüzgârda uçurecek minik bir oyuncak bebek gibi görünüyor. Hiç de öyle olmadığını biliyorum ama. Cildi şeftali

gibi yumuşacık ve pürüzsüz, kıyafetleri ince bir zevkle seçilmiş ve çok güzel; organze çiçeklerle süslü fildişi bir bluz ve dantel kalem etek giymiş. Kokusu bile şeftali gibi. Her şeyi güzel ve narin. Ama gözleri sert. Soğuk değil ama her şeye hazır gibi görünen bakışlar. Kameraların her şeyi zumlayan lensleri gibi olan bitene tam bir hâkimiyet kurmuş.

“Pia Wang,” diyerek elini uzatıyor nezaketle.

Ne yapacağımı bilmeden duraksıyorum. Dağlanan elimde artık sargı yok. Yaralarımı saklıyor gibi görünmemek için gazlı bezi çıkardım okula giderken. Kimseyle el sıkışmak durumunda kalmamıştım henüz. Ellerim iki yanımda sallanıyor. Uzattığı eli havada bıraktım. Bakışlarını elime indiriyor ve gülümsüyor. “Ah, tabii ya.” Elini indiriyor. Eminim ne yaptığının gayet de farkındaydı.

Ona zaten güvenmezdim, şimdi hiç güvenmiyorum. Eğer bana haddimi bildirmek istediye bunu başaramadı. Kendisi bir adım geri atmak zorunda kaldı hatta. Bu işi onun için kolaylaştırmayacağımı anladı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diyor. “Burada oturulm mı?”

Annemin kendini şişman hissettiği günlerde ilgilenildiği çiçek bahçesine bakan pencerenin önünde iki koltuk var. Ama basından korunmak için perdeleri kapattık.

Sanki kendi eviymiş gibi bana eliyle yer gösteriyor.

Koca bir sırtışla, “Uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum,” diyor. “Büyük habersin Celestine. Art Crevan’ın on yedi yaşındaki eski kız arkadaşı, beş yerinden damgalanıp tarihteki en çok damgalanan kişi oluyor. Seninle konuşmak yılın olayı.”

“Hayatımın sizi bu kadar eğlendirmesi bana ilginç geliyor.”

Sırıttışı biraz soluyor. “Yalnız olmadığım çok açık.” Evin dışındaki basın mensuplarını kast ediyor. “Bildğin gibi, Divan kuralları gereği her Kusurlu ile röportaj yaparım ve internette, televizyonda, dergilerde yayınlanır.”

“Crevan medyasında.”

Duruyor. “Evet. Bence önce röportajı yapalım sonra değişik bir önerim olacak. Şimdiki hayatını takip eden bir dizi röportajla devam edelim diyorum.”

“Bir *reality show* yani?”

“Öyle demek istersen de. Ben belgesel demeyi tercih ederim.”

“Çünkü ciddi bir gazetecisiniz filan.”

Bu hakaretten sonra da bir an duruyor. “Ben insan hikâyeleriyle ilgileniyorum. Onları harekete geçiren şeylerle, sana gelince...” beni süzüyor, “seni daha çözemedim. Bunu yapmak isterim.”

“Kameraların beni takip etmesini istemiyorum. Babam bir televizyon editörü. Beni nasıl göstereceğinizi biliyorum: nasıl göstermek isterseniz öyle göstereceksiniz. Röportaj yapmam şartsa yapacağım. Ama hepsi o kadar.”

Hayal kırıklığına uğradığı açık ama yapabileceği bir şey yok. “Tamam. Röportaj tek seferde bitmeyecek. Birkaç defa buluşacağız. Derinlemesine irdelemek istiyorum. Seni anlamak istiyorum Celestine. Gerçek anlamda tanımak istiyorum.”

Yarım yamalak gülüyorum.

“Eğlendirdim mi seni?”

“Crevan adına çalışıyorsunuz. Beni anlamak istediği-

nize inanacak kadar aptal mıyım sizce? Benim için olumlu tek bir şey olsun söyleyecek misiniz? Söylediğim tek kelime yazılarınızda yer alacak mı?”

“İlginç bir vakasın Celestine.”

“Ben bir insanım. Vaka değil.”

“Yargıç Crevan’ın arkadaşı, sürekli takdir alan bir öğrenci, mükemmel iyi kız. Bu duruma düşmen çok olası değil. İnsanlar seni tanımak istiyor.”

“Ben ve Angelina Tinder. Komik değil mi? İki gün içinde aynı sokakta iki kusurlu birden. Aman ne tesadüf.”

Gözünde bir şey çıkıyor. Farklı bir şey. Bir tür tereddüt ifadesi gibi. Sonra normale dönüyor.

“Ötenazi toplumumuzda hoş karşılanmaz,” diye savunuyor Angelina Tinder hakkında verilen kararı.

“Merhamet de pek hoş karşılanmıyor. Yaşlı bir adamın oturmasına yardım ettim.”

Birden ona manşeti verdiğini anladım. Çok heyecanlandı.

Oturduğu yerde öne uzanıyor sırtarak. “İşte Celestine. Bu tür yorumların insanların seninle daha fazla ilgilenmesine yol açıyor. Taze bir boyut katıyorsun. Öyle gençsin ki.”

“Ben bir şey yapmaya filan *çalışmıyorum*.”

Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor ama ses tonunu değiştirmeden önce hızlıca etrafa bakınıyor. Sanki soracağı şeyi aslında sormaması gerekiyormuş gibi davranıyor. Ben de tam uçtayım, taktiklerini analiz etmeye çalışıyorum. “Enya Sleepwell her gün mahkemedeydi.”

Öylece bakıyorum ona. Kimden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.

“Kim olduğunu biliyorsun değil mi?” diyor tepeden bakan bir ses tonuyla.

“Hayır,” diye iç çekiyorum. “Hiçbir fikrim yok. Bana tüküren yaşlı kadın mıydı? Ya da üstüme lahana atan genç kadın mı? Belki de üçüncü sırada bütün Adlandırma Günümü kraker yiyerek seyreden kadındır.”

Kaşlarını çatıyor. “Bugünlerde sürekli haberlere çıkıyor. Duymadın mı hiç?”

“Haber seyretmiyorum.”

“İnanamıyorum. Her gün sen de haberlerdesin.”

“Eh, yani o zaman neden seyredeyim ki? Her gün ne yaptığımı biliyorum zaten.”

Kocaman gülümsüyor. “Ailen olan biteni anlatmıyor mu? Neler konuşulduğunu?”

“Hakkımda konuşulanlar çok önemli değil. Duymama gerek yok. Ne kontrol edebilirim, ne değiştirebilirim.”

Kafası karışmış gibi. Kapıya bakıp kapalı olduğundan emin oluyor. “Yani, sen cidden... bilmiyor musun? Enya Sleepwell, Hayat Partisi üyesi. Onları biliyorsundur. Son seçimlerde bir sürü koltuk kazandılar. Mecliste en hızlı büyüyen parti.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Siyaseti takip etmem. On yedi yaşındayım. Arkadaşlarım da pek takmaz. On sekizi doldurana kadar oy veremiyoruz zaten.”

Şaşkınlık içinde bana bakıyor, söylediklerime inanmıyor gibi, beni çözmeye çalışıyor. “Siyaset seni takip ediyor ama Celestine.”

Ben de arkamı kontrol eder gibi yaparak onunla dalga geçiyorum. Tek heceli yanıtlar kararımın yerini alay etmek aldı. Böylesi daha çok tatmin ediyor beni.

“Yani Enya Sleepwell ile beraber çalışmadın? Onunla buluşmadın? Otobüsteki olaydan önce?”

“Ne? Hayır!”

“Bazıları kahraman olmaya çalıştığını söylüyor. Kendini hâlâ bir kahraman gibi gördüğünü, kendini herkes-ten yukarıda gördüğünü. Fedakâr davranışının seni bir Kusurlu yapmadığını, öyleyse bile diğer Kusurlulardan üstün olduğunu düşündüğün söyleniyor. Bence farklı olmak istedin, öne çıkmak istedin. Sıradan, ortalama, kurallara uyan, sıkıcı, normal kız olmaktan sıkıldın.”

Tam da istediği gibi ona yumruk atmamak için üstdu-dağımı ısııyorum.

“Bir kahraman olduğunu düşünüyor musun Celestine?”

İç çekiyorum. “Eğer bir kahraman olsaydım o yaşlı adam bugün hayatta olurdu. Kimse adamın öldüğü gerçeğinden bahsetmiyor. Adam bir otobüs dolusu insan ona yardım etmediği için öldü. Sizce bir kahraman mıyım? Hayır. Yardım edemedim.”

Kaşlarını çatıyor. “Ama meseleyi bir üst seviyeye taşımayı başardın. Herkesin dilinde ‘Kusurlu’ya yardım etmeme’ kuralı var. Bir sürü insan bu kuralın kaldırılmasını istiyor.”

Duyduklarım beni şaşırtıyor. Bu kural kalkarsa benim Kusurluluğum da kalkar mı? Yaralarım nasıl silinir? Silinemezler. Asla.

Önce saatine sonra bana bakıyor telaşla. “Bir daha ne zaman buluşabiliriz?”

Omuz silkiyorum. “Her gün okuldan sonra evdeyim. Bir yere gitmeyi filan planlamıyorum.”

“Senin gibi popüler bir kız? Bir sürü teklif geliyordu eminim. Parfüm reklamı teklifi aldığını duydum.”

Burnumu çekiyorum. “Ne, Kusurlu’nun Kokusu markası için mi? Kim öyle bir parfüm alır ki, hem ben neden isteyeyim böyle bir şeyi? Benim hakkımda hiçbir fikrin yok gerçekten değil mi?”

“Bugün sadece tanışmak istedim. Yarın tekrar bir araya gelelim,” diyor telaşla çantasını alırken. “Sıradan hayatından sıkıldığı için dikkat çekmek uğruna bu işi yapan sıkıcı bir ergen değilsen benimle konuşmaya devam etmeni öneririm. Aksi halde tam da bu hikâyeyi anlatacağım.” Bu sefer sol elini uzatıyor. Damgalanmamış elimi uzatıp isteksizce sıkıyorum.

Oturduğum yerde kalıp konuşmamızı tekrar tekrar aklımdan geçiriyorum. “Bu arada, damga sayım beş değil.”

Tam kapıdayken donup kalıyor. Şeftali kokusu saçarak zarafetle geri dönüyor.

“Efendim?”

“Beş damgayla ülkede en çok damgaya sahip insan olduğumu söylediniz. Crevan, altı yerimden damgaladı beni.”

Pia gözlerini dikmiş bana bakıyor; bir kez olsun kırpmadı. Altıncı damgamdan basında hiç bahsedilmemesi beni şaşırtıyordu zaten. Crevan'ın bütün dünyaya duyurmak isteyeceğini sanıyordum. Onun bilmesini istemediyse, yayınlamasına da izin vermez. Pia'nın bilmemesi beni rahatlattı. Onun da benim hakkımda her şeyi bilmediğini anlamasına sevindim. Benim hakkımdaki en temel bilgileri bile yanlış. İçeri girdiğimde beni alt etmek istemişti. Şimdi çıkarken ben onu alt ediyorum. Eğer Crevan ona yalan söylediyse, sapasağlam sandığı dünyası sarsılacak. Kendimi iyi hissetmek için gözlerinde o bakışı görmek istiyorum. Pia'nın tepkisi bunu söylemem değdi.

“Ne yaptı?” diyor, şok oldu, sakın havası yerle bir. “Mahkemede açık açık beş damga dedi.”

Devam etmeye karar veriyorum. Zaten bir ara ortaya çıkacaktı. En azından benden çıksın. Yayınlansa bile söylediğim doğru olduğu için Crevan bir şey yapamaz. Yüksek sesle söylerken kalbim deli gibi çarpıyor. “Damga Odası’na geldi. Pişman olduğumu söylememi istedi.

Söylemedim. Omurgama altıncı damga vurulması emrini verdi. Uyuşturulmadan. Omurgama kadar Kusurlu olduğumu söyledi.”

“O... ne yaptı?” Zar zor konuşuyor. “Ama bu yasaktır, yani, hiç böyle bir şey...”

Fazla bir şey diyemeyeceğini biliyor. Yargıç Crevan’ı sorgulamak? Hem de bir Kusurlu’nun karşısında? O kadar da aptal değil.

“Arkadaşın Crevan’a sor.” Onu kapının önünde dehşet içinde bırakıp yanından uzaklaşıyorum.

Son bir hafta içinde belki de ilk defa gülümsüyorum. Bu kadar dipteyken, zaferler de böyle küçük oluyor ancak. Ama yine de kazanılan zafer, zaferdir. Görmesini bilmek lazım, karanlığın içinde saklanan bu ufak umut ışığını.

Odama dönünce Mary May’i görüyorum. Başucumdaki dolap didik didik edilmiş. Odama şöyle bir bakınca iyice şaşırıyorum. Gardıroplar açılmış, askıdaki kıyafetler yere atılmış, tüm raflar yerle bir edilmiş. Yatağımda oturmuş, günlüğümü dizinin üstüne koymuş okuyor. Benim özel günlüğümü. Tam burada ağlamak istiyorum. Mahkeme öncesinden beri hiçbir şey yazmadım, enerjim yoktu. Başka bir hayatın günlüğü gibi. Orada yazanlar benim özel düşüncelerim, aptalca şeyler, utandıracak şeyler. Ama yazdığım dönemde benim için önemli olan şeyler. Benim *gizli* düşüncelerim ve kadın orada oturmuş onları çalıyor.

İtiraz etmek üzere ağzımı açıyorum ama beni susturmak için eldivenli elini kaldırıyor. Sayfayı çeviriyor. Sonunda günlüğü çarparak kapatıyor ve ruhumu görüyormuş gibi beni baştan ayağa süzüyor.

“Kurallara göre arada sırada odanın ve kişisel eşyala-

rının denetleneneceğini biliyorsun. Günlüğe yeni şeyler yazarsan, basenlerinin şişman olup olmadığı ya da yatakta iyi olup olmayacağına dair soruların gibi mesela...” sinsi sinsi gülüyor, utançtan yüzüme ateş basıyor “...her cuma günlüğünü bana vermeni bekliyorum. Anlaşıldı mı?”

Yutkunuyorum ve evet der gibi başımı sallıyorum.

Dolabın üstündeki Highland Kalesi küresini alıp sallıyor.

“Hatıraları saklamak iyidir değil mi?” diyor küreyi elim bırakıp giderken. Kırmızı zerreler yere düşerken kan gibi görünüyor. Bir tür uyarı gibi.

Yatağa koşup küreyi çekmeceye geri koyuyorum. Onu bir daha görmek istemiyorum. Günlüğü alıp sayfalarını önce bir bir yırtıyorum, sonra hepsini parçalıyorum. İşim bitince parçalar yerde darmadağın.

Annem geliyor ve endişe içinde beni seyrediyor.

“Günlüğümü okuyordu.”

Annem gelip yere yanıma oturuyor ve sayfalara bakıyor. Sonra o da eline alıp ufak parçalara bölmeye başlıyor. Yüzü her zamanki gibi sakın değil, gözünde yaşlar var. Böyle yapması, söyleyeceği herhangi bir şeyden çok daha fazlasını ifade ediyor. Ben de onunla beraber parçalamaya devam ediyorum. El yazımla, heyecanlı ünlemlerimle, yıldızlarla, Art’ın isminin etrafına çizdiğim kalplerle, yüreğimden kopan karalamalar ve kelimelerle, kalbimi sızlatan endişelerimle, beni güldüren hikâyelerle, bir zamanlar sadece bana ait olan özel düşüncelerle dolu sayfaları parçalıyoruz.

Angelina Tinder haklıydı. Kafamızın içine girmek istiyorlar. Bir daha kafamın içine girmelerine asla izin veremeyeceğim.

Juniper'le neredeyse hiç konuşmuyoruz. Kendini suçlu ve dışlanmış hissediyor. Ben de öfkeli ve kin doluyum. Çektiğim acıyı onun üstüne atmanın kendimce bir yolunu bulduğumu itiraf etmeliyim. Düşünmek, analiz etmek, olanları didik didik etmek için bu kadar zamanım olunca, zihnim hep otobüste yaşananlara götürüyor beni. O anı başa sarıp, başka türlü olsaydı sonuç değişir miydi diye düşünüyorum. Otobüsü düşündüğüm her an, Juniper'in sessiz kalışını düşünmeden edemiyorum. Her durumda söyleyecek bir şey bulan ve çenesini asla tutamayan Juniper, ne otobüste ne de mahkemede beni savunmak için tek kelime etmedi. En çok öfkeliendiren de ben böyle acı içindeyken onun kendi hayatına devam etmesini seyretmek.

Onun da bana sinirlendiğini görebiliyorum. İçinden bir suçu olmadığını yüzüme bağırdığını görebiliyorum. Kendisini yeterince kötü hissettiğini, benim de ona sinirlenerek daha da üstüne gelmeme gerek olmadığını söylüyor. Ben de tüm bunlara sessiz kalarak karşılık veri-

yorum. Her zaman söyleneni yapan kişi *bendim*, o değil. Bir andan benim o, onun ben haline gelmesi en tuhafı. Onun kıyafetlerini giyiyorum, onun yaşadığı güvensizlikleri yaşıyorum. O ise bir anda sessizleşti, daha önce bir an susmazken şimdi çenesini tutuyor, benim evden çıkmamın yasak olduğu saatlerde kaçıp kim bilir kimlerle buluşuyor. Birbirimize böyle davranmaya başlamamız benim suçum ama hissettiklerime engel olamıyorum.

Her şeyden çok Art'ı özlüyorum. Kalbim kırıldı ve ona ihtiyacım var. Neden bana yazmadığını, beni aramadığını, bir şekilde bana ulaşmaya çalışmadığını anlamıyorum. Eğer evden kaçtığı doğruysa, babasının baskısından uzaktaysa benimle iletişime geçme özgürlüğü de olmalı. Art'ın babasından değil benden uzak durmak için kaçtığını düşünmeye başlıyorum. Bu düşünce, damgalarımdan bile daha çok canımı yakıyor.

Colleen ile yaşananlardan sonra kantine gitmeyi de bıraktım. Onun yerine kütüphanede kitap okuyorum, köşedeki minderlerden birine sinip başkalarının zaferleri ve dertleri ile oyalanıyorum. Daha önce bu kadar çok roman okumaya vaktim yoktu. Gerçek hayatı tercih ederdim. Matematik. Çözümler. Gerçek hayatta işime yarayacak şeyler. Oysa şimdi insanların neden roman okuduklarını, neden başkalarının hayatlarında kaybolmak istediklerini çok iyi anlıyorum. Bazen okuduğum bir cümle oturduğum yerden zıplatıyor beni, ben de tam aynısını hissedip dile getirememiş olduğumdan. Sayfaya uzanıp karaktere onu çok iyi anladığımı, böyle hissetmesinin çok doğal olduğunu söylemek istiyorum. Sonra öğle teneffüsü zili çalıyor, kitabımı kapatıp hayatın gerçeklerine dönme vakti geliyor.

Bugün kitap okuyamayacak kadar yorgunum. İyi uyuyamıyorum. Kâbuslarım beni damga odasına götürdüğü için uyumamaya çalışıyorum. Son zamanlarda kâbusların merkezinde Carrick var. Odada damgalanan benim yerime o oluyor, seyreden de ben. Nerede ki o? Beni bulacağını söylemişti. Ne zaman? Bulmamaya mı karar verdi, yoksa benden yardım mı bekliyor? Onu çok düşündüm, o kadar çok düşündüm ki artık kâbuslarımda başrol oynamaya başladı. İnternette *Carrick Kusurlu* diye yaptığım aramalar sonuçsuz kaldı. Soyadını bilmiyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nereli? Suçu neydi? Kusurlu bulunup bulunmadığını bile bilmiyorum ama bulunduğunu tahmin ediyorum. Cezasını merak ediyorum. Odadayken onun bana destek olduğu gibi ona da destek olanlar var mıydı? Not defterime adını yazdım, kırmızı kalemle o kadar çok üstünden geçtim ki sayfalar yırtıldı neredeyse. Düşüneme yardım ediyorum.

Birden kütüphanede duyduğum ses beni yerimden sıratıyor, Logan karşımda.

“Hey,” diyor neşeyle. “Ben de seni arıyordum.”

“Beni mi?” Şaşkınım.

Uzanıp bir zarf uzatıyor. Her zaman kendine güveni yerindedir ama şimdi biraz utangaç görünüyor. “On sekizinci doğum günü davetiyem. Bu cuma.”

“Teşekkür ederim.” Gülümsüyorum, kalbim çarpıyor.

“Yol tarifi de zarfta. Geleceksin değil mi?” Gözümün içine bakıyor.

Davetiyey elimde, dona kaldım ve emin değilim. “Hımm, neden?”

Gülüyor. “Ne neden?”

“Neden beni çağırıyorsun?”

“Bütün sınıfı çağırdım. Seni ayıramazdım.”

“Beni orada isteyeceklerini sanmıyorum Logan.”

“Ama ben istiyorum,” diyor kararlı bir sesle. “Gelecek misin, gelmeyecek misin?”

“Tamam. Gelirim yani. Teşekkürler.” Yüzümü bir sırtışın kapladığını hissediyorum ama engel olamıyorum. Logan gider gitmez heyecan içinde ayaklarımı çırpmaya başlıyorum. Belki de her şey o kadar kötü değildir. Belki bir şeyler değişir.

Kütüphanede bir ses daha duyuyorum. “Logan? Sen misin?”

Rafların sonuna kadar yürüyüp sola bakıyorum. Sağ taraftan bir el tutuyor beni ve yandaki koridora çekiyor. Bağırarak üzereyim ki karşımda Art'ı görüyorum.

“Şşşt,” parmaklarıyla dudaklarımı kapatıyor. Beni kütüphanenin en uç köşesine sürüklüyor, rafların arkasındaki en kuytu köşeye.

Kalbim deli gibi atıyor. İnanamıyorum. Yüzümdeki sı-
kırıtışı silemiyorum.

O kadar yakınız ki. Rafa yapıştım. Ben yapıştıkça ar-
kamda birkaç kitabın kaydığını hissediyorum. Yorgun
görünüyor, saçları parlaklığını kaybetmiş, dağılmış, düz-
leşmiş, bukleleri düğüm düğüm olmuş. Haftalardır uyu-
mamış gibi gözlerinin etrafında mor halkalar var. Göz-
lerindeki o yaramaz ışıltı gitmiş, şimdi dümdüz bakıyor.
Ben onu incelerken, o da aynısını yapıyor. Şakağımdaki
damgayı inceliyor, benim çektiğim acıyı hisseder gibi ür-
kek. Parmakları dokunacak gibi ama dokunmuyor, cildi-
min üzerinde uçuşuyor. Parmaklarını çenemde dolaştırıp
dudaklarıma dokunuyor, dikkatle ağzıma bakıyor. Dilim-
deki damgayı düşündüğünü biliyorum.

“Ben hâlâ benim,” diye fısıldıyorum.

“Biliyorum, sadece...”

“Tamam, tamam.”

Sessizlik. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne zamandır
onu öpmek istiyordum ama şimdi doğru gelmiyor. Değiş-

miş hissediyorum, o da değişmiş. Aklımda bir sürü soru var. Mesela; *bunca zamandır neredeydin?*

“Logan kim?” diye soruyor ben daha bir şey diyemeden. “Ona seslendiğini duydum.”

“Ha, kimse değil. Önemli biri değil. Art, *nerelerdeydin?*”

“Bu nedir?” Elimdeki davetiyeye bakıyor, okuyor.

“Logan Trilby?” Yüzü sertleşti, öfkeli.

“Sadece iyi davranmaya çalışıyordu Art,” diyorum sessizce. “Buraya nasıl geldin?”

Neşesi biraz yerine geliyor ama hâlâ ruhsuz. “Burada çalışmak için o kadar çok oturdum ki, bir çıkış yolu buldum sonunda.”

“Seni çok merak ettim. Ne yaptığını bilmiyordum. Neler *oluyor* bilmiyorum. Bunca zaman nerelerdeydin? Bir buçuk hafta oldu.”

“Nerede olduğumu sana söyleyemem.”

“Neden?”

Etrafa bakınıyor, paranoyak gibi. “Çünkü sana nerede olduğumu sorarlar, yalan söylemen gerekir, başını daha fazla belaya sokmak istemem.”

“Başım daha da belaya giremez, gerçekten.”

İkimiz de gülmüyoruz.

“Lütfen söyle bana.”

“Söyleyemem. Beni bulmak için seni takip ederler. Seni sürekli izliyorlar.”

Bana doğru eğiliyor, öpeceğini sanıyorum. Dudaklarını izleyip beni öpmesini bekliyorum ama geri çekiliyor.

“Sana çok ihtiyacım var,” diyor.

“Benim de.” Gözlerimin dolduğunu hissediyorum, kendime acıyorum. “Beni bıraktığını sandım...”

“Özür dilerim. Babamdan uzaklaşmam gerekiyordu.” Bir adım geri çekiliyor, rahatsız oldu. “Kafam öyle karıştı ki. Olanları anlamam gerekiyordu. Sana çok kızgındım Celestine.” Başını sallıyor. “Her şey o kadar mükemmeldi ki.”

Öyle şaşkınlık ki konuşamıyorum. Babasının yaptıklarından sonra *bana* mı kızdı?

“Sana yaptıklarını düşününce onun yüzüne bakamaz oldum. Beş damga? *Beş?! Sadece seni değil, beni de yaralamak istedi.*”

Altıncı damgayı bilmiyor. O kadar öfkeli ki söyleyemiyorum. Uzanıp ona dokunmak istiyorum ama nedense yapamıyorum.

“Babamın yaptıklarından sonra seninle de yaşayamam.” Bir adım geri çekiliyor. “İkinizin arasında kaldım. Ne yapsam yanlış yapmış olacağım.”

“Art, beni dinle.” Paniğe kapıldım. Onu kaybedemem. Onu da kaybedersem, hiçbir şeyim kalmaz.

“Hayır, sen beni dinle. Otobüste yaptığın şey doğrudu ama bizim için yanlıştı. Benim gibi bencil olsaydın öyle davranmazdın. Senin kadar güçlü olsaydım seni savurdum. Sana destek olurdum. Oysa sessiz kaldım, öylece seyrettim. Sevdiğim insanın alınıp götürülmesine izin verdim.”

Sevdiğim? Beni seviyordu! Hâlâ seviyor mu? İlk andaki sevincim, bu durumun hâlâ devam edip etmediği kuşkusuyla sönüp gitti.

“Senin suçun yok Art. Hiçbiri senin suçun değil. Seni kaybedemem. Hem okul ne olacak? Üniversite?” Ona yalvarıyorum. “Planladığımız her şeyi yapabiliriz. Sonra ikimiz herkesten uzağa gideriz. Kendi planımızı yaparız.”

“Nereye gideriz Celestine? Sen nereye gidebilirsin tam olarak?” diye soruyor, bana kızgınlığını hissediyorum. “Ülkeden ayrılamazsın. Muhbirler fark etmeden hiçbir yere gidemezsin. Bütün Kusurluları sürekli takip ediyorlar. Her hareketini onlara bildirmek zorundalar. Taşınırsan başka bir Muhbir verecekler sana. O da bilecek her hareketini. O her zaman nerede olduğunu bilecek. Ondan hiç kurtulamayacağız. Hayatımızı cehenneme çevirecek.”

“Bir yolunu buluruz.” Gitmesine engel olmak ister gibi tutuyorum onu.

Art’la beraber olsam yeter, başka bir şey istemem. Ben Kusurlu kurallarıyla yaşarken o normal yaşasa da fark etmez. Crevan daha kötüsünü yapmayı başaramaz.

Söylediği başka bir şey takılıyor kafama. Her Kusurlu’ya bir Muhbir atanır dedi, gittiği her yer kayıt altına alınır dedi. Ben Carrick’i arıyorum. Onun da bir Muhbir’i olmalı, gittiği her yer kayıt altında olmalı. Kalp atışlarım hızlanıyor heyecandan. “Art, birini bulmama yardım edebilir misin?”

“Kimi?”

“Bir Kusurlu. Adı Carrick.”

“Kim?” Gözleri kısıyor.

“Carrick. Soyadını bilmiyorum. Yanımdaki hücrededi. Onu bulmam gerekiyor gerçekten.”

Çenesi kasılıyor. “Yaa? Yakınlaştınız, değil mi? Logan gibi?”

“Art!” Şaşkırım.

“Kusura bakma Celestine, artık tam olarak kim olduğunu bilmediğim için sormak zorundayım.”

“Tam olarak kim olduğumu biliyorsun.” Zorla yutkunuyorum.

Beni tekrar inceliyor. İç çekip gözlerini kapatıyor. Sıkıntısı üzerine yapıştı, onu aşağıya çekiyor gibi. Nerede kaldığını bilmiyorum ama kıyafetlerinden toprak kokusu geliyor.

“Carrick bana iyi davrandı Art. Orada yapayalnızdım, o da bana destek oldu. Sadece teşekkür etmek istiyorum. Onun nasıl olduğunu... öğrenmek istiyorum. Benim gibi mi hissediyor merak ediyorum. Anlayan biriyle konuşmak bana...”

“Benim seni anlamadığımı mı düşünüyorsun? Boş ver.” Uzaklaşıyor. “Buraya gelmek benim için ne kadar zordu biliyor musun? Babamın adamları her yerde beni arıyor. Neleri göze aldım biliyor musun? Senin için neleri riske attım? Tam kendimi açıklamaya çalışırken, tuttun hücrede tanıştığın Kusurlu herifin birini sordun? Hiçbir şey olmamış gibi partilere gidiyorsun? Senin için her şeyin yolunda olmasına çok sevindim,” diyor alayla, fırtına gibi koridorda hızla uzaklaşıyor.

Önce donup kalıyorum ama onu kaybedeceğimi anlar anlamaz takip etmeye başlıyorum. Koridorun sonuna geldiğimde gözden kaybolduğunu görüyorum. Her koridora bakıyorum. Gitmiş. Onu kaybettim. Her koridorda deli gibi dolaşıyorum, başım dönüyor, nasıl ortadan kaybolduğunu anlamaya çalışıyorum. Sonunda servis kapısı gibi dar bir metal kapı buluyorum. Kapının kolu oynamaz diye düşünüyorum ama açılıyor. Okul görevlisi Bay Murray’ın malzemelerini koyduğu ve geridönüşüm yaptığı servis alanına açılıyor kapı. Bay Murray, kocaman

kolileri parçalayıp düzleştiriyor ve üst üste yığıyor.

Başını kaldırıp bakmıyor bile. “Kütüphaneye dön kızm.”

“Ne? Birini arıyorum da ben.”

“Kimi aradığını biliyorum. Kütüphaneye geri dön.” Kafasını kaldırıp bakıyor, gözleriyle beni uyarıyor sanki. Yavaş yavaş geri dönüyorum.

Bir anda dev geri dönüşüm kutularının arkasından bir fotoğrafçı fırlıyor. Makinenin flaşı gözümü alıyor.

Bay Murray durmasını söyleyip, kanunları ve kuralları sıralamaya başlıyor. Fotoğrafçı dinlemiyor bile, peş peşe fotoğraf çekip duruyor. Bir ara makinesini biraz indirince yüzünde kocaman bir sırıtış görüyorum. Ben şaşkınlıktan yerimden kıpırdayamadığım için kendini çok şanslı hissediyor olmalı. Yüzündeki sırıtış hemen harekete geçmemi söylüyor, hızla kütüphaneye dönüyorum ve metal kapıyı çarparak kapatıyorum. Tekrar kütüphanenin sessizliğindeyim. Kalbim öyle bir çarpıyor ki eminim kitaplar sesini duyuyordur.

İşte o an fotoğrafçının neden orada olduğunu merak etmeye başlıyorum. Ne gördü? Art'ın kapıdan çıktığını gördü mü? Sonra benim belirlediğimi? Hiçbir kuralı çiğnemedim ama yine de paniğe kapılıyorum. Çünkü Art'ı görmeyi en az benim kadar, belki daha da fazla görmeyi isteyen biri daha var ve onu bulmak için elinden ne gelirse yapar.

Crevan peşime düşecek.

Art'ı kaybettiğim korkunç günün sonunda Pia ile evdeki kütüphanedeyiz. “Art Crevan’ı son görüşünü anlatır mısın?” diye soruyor. Tüm gücüm çekilmiş, hiç onunla konuşacak halde değilim ama tetikte olmalıyım. Hem onun sorularına karşı hem de Crevan ve ordusu her an kapıya vurup beni Art’ın yeri hakkında sorguya çekebilecekleri için.

Çok bitkinim. Art ile ayrıldığımız için, uykusuz kaldığım için ve gözümün önünden sürekli Carrick’in dağılması görüntüsü geçtiği için. Fotoğrafçıya yakalanmak beni korkuttu. Bittim. İçimdeki tüm iyiliği söküp aldılar. Parçalanmış bir kabuk gibiyim. Art hakkındaki soru yerimde doğrulmama yol açıyor. Pia, bedenimdeki gerilimi fark ediyor. İçimdekileri bu kadar açık ettiğim için kızıyorum kendime.

“Herkes Adlandırma Günümde olanları biliyor. Art da mahkemedeydi. Bütün televizyonlar gösterdi. Bu konuda her ne öğrenmek istiyorsanız açıp izleyebilirsiniz.”

“Ben onu sormadım.” Parlak bacaklarını dar kalem

eteğinin içinde bitiştirirken onu kediye benzetiyorum. Öne doğru eğiliyor, yüzünde sinsi bir gülümseme. “İki yalanını yakaladım Celestine. Birincisi...” şeftali rengi oje sürdüğü manikürlü tırnaklarıyla saymaya başlıyor “... bugün okulda onunla buluştun. Elimde Art kütüphaneye girerken çekilen fotoğraflar var. Biliyorum orada buluştunuz. Eğer benimle işbirliği yapar, istediğim röportajı verirsen bu sır ikimiz arasında kalır.”

Kalbimin atışı hızlanıyor.

“İkincisi, altıncı damgan filan yok. Hiçbir kanıt, hiçbir belge, hiçbir kayıt yok ona dair. Bütün dosyaları inceledim.”

Arkasına yaslanıyor, yüzümdeki şaşkın ifadenin onu mutlu ettiği belli.

“Bana altıncı damgadan bahsetmen korkutmuştu aslında Celestine, eminim amacın da buydu. Bu konuyu yayınlamamı, Yargıç Crevan ile karşı karşıya gelmemi istedin, amacın ortalığı karıştırmaktı. Böyle konuşmalar çok tehlikeli olabilir Celestine. Böyle iftiralar Yargıç Crevan’ın ve Divan’m gücünü sarsabilir. Benim de tabii. Beni bu iş için kullanmana izin vermeyeceğim.”

Kendini kullanılmış hissettiği için sinirlendiği belli. Onu tuzağa düşürmeye çalıştığımı sanıyor. Art’ın fotoğraflarını da elinde koz olarak tutuyor. Beynimin daha önce çalışmayan bir bölümü devreye giriyor; entrika, kumpas planları aklımdan geçmeye başlıyor. Altıncı damganın Crevan’ın başını derde sokabileceğini, Divan’ın sonunu getirebileceğini hiç düşünmemiştim. Nasıl olur ki? Bilseydim daha dikkatli davranırdım. Öyle hemen ortaya dökmezdim. Elimde bir güç var?

“Niyetin Crevan’ı alaşağı etmek mi Celestine? Art’ı da planlarına ortak etmeye mi çalışıyorsun? Onu babasına karşı kışkırtıyor musun? Yargıç Crevan’ı devirme görevi Enya Sleepwell’e mi verildi? Planınız ne, söyle Celestine. Çünkü herkes bir şeyler planladığını biliyor artık.”

Büyük planımı yakaladığını sandığı için kendinden öyle memnun ki. Birden çöküvermemi, ağlamamı, itiraf etmemi bekliyor. Bense kafamı geriye atıp büyük bir kahkaha patlatıyorum. Aklıma karpuz kabuğu düşürdü.

Kafası karıştı. Yerinde kıpırdanıp eteğini düzeltiyor. Verdiğim tepkiden rahatsız oldu.

“Bahse girerim Crevan’a altıncı damgayı sormadın, değil mi?”

“Elbette sormadım,” diyor biraz sinirle.

“Tabii, elbette sormadın. Çünkü ondan korkuyorsun. Delinin teki olduğunu biliyorsun.”

“Yargıç Crevan deli filan değil.” Sanki birileri dinliyor gibi, sanki onu tuzağa düşürmeye çalışıyormuşum gibi. “Ve ondan korkmuyorum... ona böyle zırva bir şeyi sormak istemedim sadece. Önce kanıt lazım. Annene sordum ama.” Yüzünde yine aynı sinsî gülüş. “O bile sana destek çıkmıyor. Beşinci damganda odada bile değilmiş, hiçbiri değilmiş. Ailen tutarsız davranışları nedeniyle uzaklaştırılmış. Raporlar her şeyi anlatıyor.”

Raporlar yalan söylüyor.

Okuldan döndüğümde annemin neden gergin olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Pia’nın varlığı yüzünden sanmıştım, meğer altıncı damgayı sorduğu içinmiş. Pia’nın yayınlamasından korkuyor. Ama annemin anlamadığı şeyi ben çok iyi anladım. Pia bu konuda hiçbir şey

yazamaz, Crevan izin vermez. Çünkü böyle bir şeyi *yapmaması gerekiyordu*.

“Raporları kim yazmış?

“Nöbetteki gardiyanlar.”

Tina, June, Bark, Funar. Crevan için yalan söylemişler.

“Yani bu durumda, hiç kanıt olmadığı için büyük planım işlemeyecek.”

“Zerre kanıt yok.” Sırıttıyor.

Düşünüyorum. O anı tekrar yaşıyorum. Çektiğim acıyı ve Crevan pişman olduğumu söylememi isterken nasıl direndiğimi düşünüyorum. Hayatımda en çok acı çektiğim an, en güçlü ve en cesur davrandığım andı. Carrick geliyor aklıma, cama yasladığı eli. Bay Berry’nin telefonuyla olayı kaydettiğini hatırlıyorum. Daha önce ne kadar önemli olduğunu fark etmemişim ama elimizde gerekli kanıt var. Ona hemen söylemeyeceğim ama. Nedense Bay Berry de bu bilgiyi kimseyle paylaşmamış. O videoyu bulup almalıyım. O videoda büyük bir güç var. Belki Bay Berry de kendi çıkarı için saklıyor.

“İstersen kanıtı sana hemen burada gösterebilirim.”

Odaya bakmıyor, sanki biri saklandığı yerden fırlayıp çıkacakmış gibi.

“Seninle paylaşmadan önce, işbirliği yapacağına dair söz vermelisin,” diyorum işleri tersine çevirerek. “Bugün Art’ı gördüğümü yazmayacağını biliyorum, fotoğrafları da kullanmayacağını. Sadece beni tehdit etmek için kullanıyorsun. Biliyorum, çünkü eğer Crevan bugün oğlunun nerede olduğunu bildiğini ve ona söylemediğini öğrenirse dünyayı sana dar eder. Kıymetli oğlunun nerede olduğunu öğrendin ve ortadan kaybolmasına izin verdin,

öyle mi? Onu ne zamandır aradığını biliyor musun? Şimdi sokağın karşısına geçip ona söyleyebilirim.”

İşe yaradı. Ondan çok *korkuyor*.

“Pekâlâ,” diyor yutkunarak. “Haberi gömeceğim. Peki, neredeymiş bu kanıt?” Bana inanmıyormuş gibi görünmeye çalışıyor ama korktuğunu görüyorum. Altıncı damganın doğru olmasından korkuyor, Divan’ın başkanının sahtekârın teki olmasından korkuyor, inandığı her şeyin yalan olmasından korkuyor.

Ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum. İyice arkasına yaslanıyor. Koltuğa tutunup kendini hazırlıyor. Arkamı dönüp tişörtümü kaldırıp pantolonumun belini biraz indiriyorum. Omurgamın kökünü görebilsin diye. Yüzünü göremiyorum ama nefesini duyabiliyorum. Omurgamın alt tarafındaki damga mide bulandırıcı. Beni dağlarlarken kasıldım. Uyuşturulmadığım için tüm acıyı hissettim. İronik bir şekilde damgadaki *K* harfi kusursuz değil, kırmızı kabarmış deri sadece. Tişörtümü indiriyorum ama oturmuyorum. Kapıya yöneliyorum.

“Teşekkürler Pia. Bugünkü röportaj çok bilgilendirici oldu.”

Beni alt etmeye çalışırken aklıma bu fikri soktu. Eğer altıncı damgamla Crevan’ı devirecek güce sahipsem, bunu yapacağım. O zaman Art ile tekrar bir araya geliriz. Bunu başarmak için daha çok kanıta ve yardıma ihtiyacım olacak. Bay Berry’nin elindeki videoya ve bir şeye daha. Daha fazla beklemeyeceğim onu, gidip Carrick’i kendim bulacağım.

38

Kütüphanede ayrıldığımızdan beri Art'tan haber alamadım. Konuşmalarımızı aklımda tekrar tekrar çeviriyorum ve kendimi Carrick konusunu hiç açmamam gerektiğine ikna etmeye çalışıyorum. Öyle bir an için ne kadar salakça bir şey yaptım. Hiç açmasaydım Art'la aramız iyi olacaktı belki. Ama kalbimin derinlerinde bir yerde hiç de iyi olmayacağını biliyorum. Sadece bir arada kalalım diye onun suyuna gidemem. Kütüphanede eskisi gibi değildik. Her şey değişmişti. Beni öpemedi bile. Emin olduğum tek şey şu; dün Carrick'i teşekkür etmek için bulmak istiyordum, bugünse planımı başlatmak için ona ihtiyacım var. Crevan'ı devirmeyi benim kadar çok isteyen biri varsa o da Carrick'dir. Tek başıma yapamam.

Okuldaki son dersim Fransızca ama öğretmen beni derse kabul etmiyor. Yani yine kütüphanede yalnız kalacağım. Kendi kendime vakit geçirmek, kimse bilmeden bir yerlere gitmek için harika bir fırsat. Koridorda Juniper'i yakalıyorum. Herkes etrafımızda geniş bir daire oluşturuyor.

“Ezikler,” diyor Juniper ağzının içinde yuvarlayarak.

“Anneme öğleden sonra bir yere gitmem gerektiğini söyle, beni beklemesin. Eve beni beklemeden dönün.”

“Ne diyorsun. Deliye döner. Nereye gidiyorsun?”

“Ona iyi olduğumu söyle. Bağımsız bir şeyler yapmak istediğimi, yeni hayatıma alışmaya çalıştığımı falan filan söyle. Yutar bunu.”

Şüphayle gözlerini kısıyor. “Neyin peşindesin Celestine?”

Durup kalıyoruz öyle. İkimiz de birbirimize güvenmiyoruz.

“Anneme röportaj için Pia Wang ile buluştuğumu söyle.”

“Gerçekten onunla mı buluşacaksın peki?”

Gözlerimi devirip gidiyorum. İnsanlarla gizlice buluşacak türden biri değil o kesinlikle.

Derse kabul edilmediğim içim kütüphanede otururken, bakıcılığımı yapan okul sekreteri Susan beni kontrol ettikten sonra, kütüphanedeki kapıdan kaçıp gitmeyi planlıyorum. Kapıyı itiyorum ama açılmıyor, kilitli. Hayal kırıklığı içinde yumruklayıp tekmeliyorum. *Hiçbir şey* istediğim gibi olmuyor.

Ağlayarak yere çöküyorum ki birden kapı açılıveriyor ve arkaya doğru dışarı düşüyorum. Bay Murray orada ayakta duruyor.

Tepeden tırnağa titriyorum.

“Sana yardım filan etmedim,” diyor sadece, sonra arkasını dönüp işine bakıyor.

Dışarı çıkmıyorum. Carrick’i bulmak için dışarı çıkma fırsatını kaçırmak istemesem de Bay Murray’ın başını belaya sokmaktan da çekiniyorum. Okula başladığım-

dan beri, hatta belki de daha uzun zamandır, bu okulda çalışıyor.

“Bana yardım etmeniz yasalara aykırı,” diyorum. Onu deniyorum aslında, kapıyı üstüme kapatması için bir şans daha veriyorum.

“Yoo değil,” diyor hâlâ bana bakmadan, çamurlu postallarını haliya sürtüyor. “Ayak tabanımdaki damga öyle değil diyor. Bir Kusurlu’nun başka bir Kusurlu’ya yardım etmesi yasalara aykırı değil.”

“Nasıl yani?” Ayaklarına bakıyorum ve o haliya sürtmeye devam ediyor.

“Ne diyorsam o.”

“Ama... ama kol bandı takmıyorsunuz.”

“Aynen öyle. Kimse bilmiyor. Kaçaklardanım.” Sonunda bana bakıyor.

“Daha önce hiç böyle bir şey duymadım.”

“Sızabileceğimiz bazı çatlaklar var. Senin gibi tanınmış bir isim için zor ama iyi ararsan bulursun. Her zaman onlar kazanmaz. Dikkatli ol.”

Donakaldım, başımla tamam diyorum. “Teşekkürler.”

Hızla okuldan çıkıp ağaçların arasındaki kestirmeden geçerek gazeteci ordusunu atlatıyorum. Otobüse binersem çok dikkat çekerim diye belediyenin paylaşımına soktuğu bisikletlerden birini alıyorum. Şehirde otuz tane bisiklet istasyonu var. İstedğin yerden bir bisiklet alıp, gideceğin yerdeki en yakın istasyona bırakabiliyorsun. Highland Kalesi şehrin en turistik bölgesi ve birçok da çalışan var. Dolayısıyla en büyük bisiklet istasyonlarında biri kalenin önünde. Turistlerin arasından Humming Köprüsü’nü geçip ilerliyorum. Yokuşta bisiklet sürmek çok zorladığı için

inip bisikletimi itmeye başlıyorum. Bisikletimi kilitlerken avludan tanıdık gelen bağırışlar işitiliyor. Kendi yaşadıklarım aklıma geliyor ve dehşete kapılıyorum, bana bağırmadıklarını anlayana kadar. Avludan başka biri geçiyor.

Herkes dikkatini avluya verdiği için kimse beni fark etmiyor. Turist dükkânından bir şapka alıyorum. Yakalanırsam diye şakağımı kapatmamaya çalışarak şapkayı takıyorum ve kalabalığın içinde ön sıraya ulaşmaya çalışıyorum. Vardığımda Saat Kulesi'nden mahkeme salonuna yürüyen el ele bir adam ve kadın görüyorum. Kadın kontrolsüz bir şekilde ağlıyor ve birbirlerine tutunmuşlar. İki yanlarında birer gardiyan var ama bu gardiyanları tanımıyorum. Bu iyi işte. Demek ki dava sırasında Saat Kulesi'ne gidip Tina ile konuşabilirim. Umarım tüm bu kadar zahmetten sonra ondan Carrick'in adresini alabilirim.

Kalabalık hiç de benim davamdaki gibi değil. Pia'nın yerine bakıyorum. Evet, orada. Canlı yayında masum kurbanlar hakkındaki önyargılarını halkla paylaşıyor.

Çift geçerken yanımdaki kadın, "İğrençsiniz!" diye bağırıyor ve tükürüyor. Balgamı havada uçup kadının ayakkabısına düşüyor. Titriyorum, kadın daha da fena ağlamaya başlıyor, adamın kolunun altına iyice sokuluyor.

"Yüzündeki ifadeyi gördün mü?" Yanımdaki kadın gülüyor, seyreden birkaç kişi daha.

"Yüzüne nişan almalıydın," diyor bir adam öfkeyle.

"Ne yapmışlar?" diye soruyorum.

"Haberleri okumadın mı? Her yerde onlardan bahsediliyor."

Başımı iki yana sallıyorum. Hikâyeyi anlatma şansını

yakaladığı için pek memnun, sanki bu insanlara duyduğu nefret onu hayatta tutan tek şey.

“Yapılan tedaviyi onaylamadıkları için ölüm döşeğindeki oğullarını izinsiz hastaneden çıkarmışlar. Çocuğu dünyanın dört yanına sürüklemişler, haftalardır kaçıyorlardı; zavallı oğlan ölebilirdi. İspanya’ya götürmüşler. Başka bir tedavi için.” Gözlerini deviriyor. “Bizim hastanelerimizin nesi var ki? Böyle kendi kendilerine Tanrı gibi davranamazlar.”

“Ama... tedavi işe yaramış mı?”

“Bu sabah geri geldiler. Muhbirler daha uçaktan inmeden yakaladı onları. Oğlan tekrar hastaneye kaldırıldı. İyi durumda. Alternatif tedaviye devam etmesine izin verecekler. İspanyol Polisi sorguya çekmiş ama salıvermiş sonra. Yasadışı bir şey yok ortada ama yaptıkları yanlış. Çocuk yolda ölebilirdi.”

Başımı sallıyorum, tepkim onu tatmin etti, ama aslında ona katılmıyorum. Bütün Divan kararlarına tamamen karşı olduğumu biliyorum artık. Kadın aşağı bakıyor ve kolumdaki *K* harfini görüyor. Gözleri kocama oluyor, ağzı bir karış açılıyor ve yüzünü bir iğrenme ifadesi bürüyor. Kadın etraftakileri uyarmadan kalabalığın arasından sıyrılıyorum ve Saat Kulesi’ne doğru aceleyle ilerliyorum.

Resepsiyon görevlisi bana selam veriyor.

“Gardiyan Tina ile görüşmek istiyorum,” diyorum resepsiyoniste.

“Mümkün değil,” diyor.

Şapkamı çıkarıyorum ki kim olduğumu anlasın. “Kendisini tanıyorum. İki hafta önce burada gözaltındaydım. Ona bir şey sormak istiyordum sadece .”

“Kim olduğunu biliyorum,” diyor nazikçe. Her gün gördüğü için Kusurlu olmam, kolumdaki bant onu etkilemiyor. “Ama Tina artık burada çalışmıyor.”

“Ah.” Planım suya düştü ama başka bir şey düşünüyorum hemen. “Peki ya Bark?”

“O da artık burada değil, ne yazık ki.”

İçim çekiliyor. “Jane peki?”

Başını iki yana sallıyor.

“Funar?” diye soruyorum duraksayarak. Ondan bir şey öğrenebileceğimi sanmıyorum ama en azından denemek lazım.

“O da artık burada çalışmıyor.”

“Ne? Peki, hımm.” İyice düşünüyorum. “Bir gardiyan daha vardı. Adını bilmiyorum, kızıl saçlı. Hımm...”

“Tony,” diyor sessizce. “O da artık burada çalışmıyor.”

Şok içinde ona bakıyorum, dilim tutuldu.

Rahatsız olduğu anlaşılıyor. Odanın köşesine doğru bakıyor, güvenlik kamerasını fark ediyorum. “Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?” diye soruyor yumuşak bir sesle.

“Bay Berry’yi görmem lazım,” diyorum telaşla. Olanlara tanıklık eden gardiyanlar gittiğine göre, Carrick’e de ulaşamayacağım için bizzat Bay Berry’yi görmeliyim. O videoyu hemen bulmalıyım.

Sonunda bana yardımcı olabileceği için biraz rahatladı. “Bay Berry’yi bir süredir görmüyorum. Tatile çıkmış olmalı ama bir bakalım dönmüş mü?” Numarasını çeviriyor sonra hayal kırıklığı içinde kapatıyor telefonu.

“Ne yazık ki ofisinde değil. Mesaj bırakmak ister misin?”

“Beni aramasını söyler misiniz? En kısa zamanda.”

“Elbette.”

“Tina’nın iletişim bilgilerini alabilir miyim? Telefon numarası? Ya da e-posta adresi? Herhangi bir şey? Sadece bir şey soracağım. Onu rahatsız etmeyeceğim, eğer endişeniz buysa.”

Dudağını ısıyor. “Aslında vermemem gerek...” İki lemde kaldığını anlıyorum. “Bir dakika.” Ayağa kalkıp arkasındaki odaya gidiyor. Beklerken hâlâ şoktayım, hepsi gitmişler.

Saate bakarak parmaklarımla resepsiyon masasına vuruyorum. Annem şimdi Juniper’i okuldan alıyordur. Eve onlarla dönmeyeceğimi öğrenince delirecek. Umarım aldığım riske değer. Kapı açılınca karşımda resepsiyonisti görmeyi beklerken Crevan çıkıyor. Kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor. Onu damga odasından sonra ilk defa görüyorum. Olanlar tekrar gözümde canlanıyor. Pişman olduğumu söylemem için bağırırken, acı çekerek dağlanmamı emrederken yüzündeki çılgınlık... Kırmızı cübbesini giymiş, mahkeme için hazırlanmış. Nefesim ağırlaşıyor. Ondan korkuyorum. Artık Art’ın babası gibi görünmüyor gözüme. Başka biri, kötü biri, Art’ın onunla kalmaya katlanamamasını çok iyi anlıyorum. Ben de katlanamıyorum, tepeden tırnağa titriyorum.

Resepsiyonistin yüzü kıpkırmızı. Elinde bir kâğıt parçası tutuyor, Tina’nın iletişim bilgileri olduğunu biliyorum ve o kâğıdı almayı çok istiyorum. Eğer şimdi almazsam bir daha asla vermez bana. Ama Crevan bir ona bir bana bakıyor. Eğer elindeki notu kaparsa her şey biter.

“Celestine,” diyor, burun delikleri açılmış, odada kötü bir koku varmış gibi. Daha önce görmediğim kadar büyük bir nefretle bana bakıyor. “Burada ne işin var?”

“Burada ne işim var?” ben de soruyorum, sesimdeki titremeyi duyabiliyorum.

Açıkça belli ettiğim korkum ona güç veriyor, onu eğlendiriyor, iyice tepeden bakmasına yol açıyor.

“Ben... ben...” Düşünemiyorum bile. Yalan söyleyemem, mantıklı bir açıklama da yapamam. Ne kadar aptalım, kendimi bu duruma düşürdüm. Başım dönüyor. Şimdi koşup gitsem ne olur? Peşimden gelir mi?

“İşte buradasın.” Pia Wang arkamdan geliyor birden, gayet profesyonel görünüyor. “Ben de seni arıyordum. Şimdi hazırım.”

Tam da ihtiyacım olan şey. Pia ve Crevan bir arada.

Yanımda durup Crevan’a bakıyor. “Ah, Yargıç Crevan merhaba, nasılsınız? Celestine ile röportajın yeni bölümünü yapacaktık biz de tam. Sen de beni mi arıyordun?” diye soruyor bana.

Şaşkınım. Bana yardım mı ediyor? Başımla evet diyorum.

Resepsiyonist elindeki kâğıdı buruşturuyor, kalbim parçalanıyor.

“Hadi gidelim. Kafe hemen şu köşeden dönünce. Sayın Yargıç, sizi gördüğüme çok sevindim,” diyor güvenle ve bana yolu gösteriyor.

Bacaklarım titriyor, Crevan beni geri çağırır diye korkumdan arkama bile bakmadan onu takip ediyorum. Kalenin etrafında ve içinde birçok geçit ve arnavutkaldırım patika var. Tina beni bu geçitlerden birindeki ufak bir kafeye götürüyor. Birbirine yakın beş masa var. Boş olacağını biliyordu herhalde, tezgâhtaki genç kahvelerimizi yapıp yüksek tabureye oturuyor ve başını telefonuna gömüyor. Konuştuklarımızı duysa bile umursayacağını hiç sanmıyorum.

Oturana kadar kendimi biraz toparladım.

“Burada ne işin var?”

“Seni arıyordum belli ki,” diyorum alayla. “Ve ta-taa!”

Bana kuşkuyla bakıyor ama başka bir şey söylesem, gerçekten neden burada olduğumu bilmek isteyecek. Carrick’i aramaya geldiğimi söyleyemem.

“Gösterdiğin kanıtı düşündüm.” Önce genç çocuğa sonra bana bakıyor.

“Evet.”

“Tutarsız. Kendi kendine de yapmış olabilirsin.”

Kahve boğazımda kalacak neredeyse. En azından söylediği şey yüzünden bir nebze aptal hissediyormuş gibi görünüyor.

“Ya da başka biri yapmış olabilir. Kanıtın yok... onun... yaptığına dair.”

“Kendimi uyuşturmadan demir çubukla dağlayabileceğimi düşünüyorsan kafayı yemiş olmalısın,” diyorum. Sesim istediğimden biraz yüksek çıkıyor, beni çok kızdır-

dı. İkimiz de genç çocuğa bakıyoruz ama gözlerini telefondan kaldırmamış bile.

“Hikâyesi destekleyecek kimse yok ama,” diyor. “Beşinci damga yapılırken ailen de Bay Berry de odadan çıkarılmışlar. İzleme odasında kimse yokmuş. Raporlarda da geçmiyor.”

Carrick’in ve Bay Berry’nin odada olduğundan haberi yok. Eminim Funar da odaya girip gördüklerini kimseye söylememiştir, kendi suçu olduğunu düşünerek.

“Gardiyanlarla konuştun mu?”

“Hayır. Ama raporları okudum. Gardiyanların yazdığı raporları.”

“Evet. Ama onlarla *konuştun mu?*”

“Hayır.”

“İlginç.” Kahvemden son yudumu alıyorum ve biraz daha kendime güvenim yerine gelmiş şekilde ayağa kalkıyorum. Tüm kalbimle Crevan ile tekrar karşılaşmamayı diliyorum. Elinde oyuncak oldum açıkça. “Eve dönmem gerek, annem merak eder. Gardiyanlarla konuşman lazım. Sana başka şeyler anlatabilirler. Tina, June, Bark, Funar ve Tony. Resepsiyona onları sor.”

Bir kalem bulup isimleri yazıyor. Hareketlerindeki telaş, gerçeğe ulaşmayı ne kadar istediğini gösteriyor. Onları ben bulamazsam, Pia benim adıma bulabilir. Gerçeği öğrense bile yazacağına güvenmesem de...

“Kahve için teşekkürler.” Şapkamı takıyorum, kolumdaki K harfini düzeltiyorum ve dünyaya dönüyorum. Bay Berry’nin cep telefonu telesekreterine üç mesaj bırakıp hemen beni aramasını söylüyorum.

Eve dönmeden uğramam gereken bir yer daha var.

Kusurlu kurallarına göre, ölen Kusurlular ailelerinin yanına gömülemezler; onlara ayrılan başka bir mezarlık var. İyi, ahlaklı ve kurallara uyan insanları Kusurlular ile aynı yere gömmeme fikrinden ortaya çıkmış. Parlak kırmızı parmaklıklarla çevrelenen Kusurlu mezarlığına gidiyorum.

Mezarlık ofisinde orada yatanların isimleri ve işledikleri hataları içeren bir liste var, Kusurlu felsefesi gereği. Ölüm bile kaçış değil. Masaya gidip kayıt defterine bakmama gerek yok. Clayton Byrne'ın mezar yerini bulmam çok kolay. Bir halk kahramanının mezarı gibi görünüyor. Mezarın bir tarafı, trajik bir şekilde ölen bu adama saygı ifadesi olarak düzinelerce çiçek ve mumla donatılmış. Kusurluların değişim umudunun simgesi olmuş mezarı, onun başına gelenlerin bu zulme son vereceğine inanmışlar. Biliyorum çünkü bırakılan notları ve kartları okudum. Bazı ziyaretçiler de sonun geldiğinin işareti olarak görmüşler ölümünü, umutsuzluğa kapılmışlar. Mezarın diğer tarafındaki siyah güller ve siyah mumlar da onlardan gelmiş. Bir renklere bakıyorum bir de karanlığa. Umut ve umutsuzluk. Ben hangi tarafa düşüyorum bilmiyorum.

Mezarın yanına oturup mum yakıyorum; bir siyah, bir de beyaz. Ve ağlıyorum, hem onun kaybı için hem de kendi kaybım için.

Evin ön kapsını açınca gazeteciler şoka giriyor. Hatta bir fotoğrafçı sandviçini ağzına götürürken resmen donup kalıyor. Otobüsteki olaydan beri ilk defa evden ön kapıdan çıkıyorum, şimdiye kadar hep arabayla garajdan girip çıktım. Clayton'ın mezarını ziyaret ettikten sonra bile annemi arayıp beni almasını istemiştım. Endişelendiğı ve kızdığı halde bana anlayışlı davranmıştı. Kendi hayatım için doğru bir adım attığımı düşünmüştü. Hâlâ da evin önündeki güruhtan kaçmak için her şeyi yaparım. Arabayla garaja girmek camlara yaslanan kameralara engel değil tabii ama en azından arabadan inerken eteğimin altına doğrultulmaya çalışılan fotoğraf makinelerini engelliyor. Anneme ve Juniper'e öyle yapıyorlar mesela. Baldır bacak görüntüsü alma ihtimali çok heyecanlı ve çekici geliyor onlara.

Annem internet sitelerinde sık sık haber oluyor. Öyle iyi görünüyor, kötü bir gün geçirmekten o kadar kaçıyor ki sürekli onu inceliyorlar. Her gün gardırobu analiz ediyor, fotoğrafların altında Summer North'un uzun ba-

caklarını “sergilediği,” ince vücudunu “gözler önüne serdiği” yazılıyor. Medya dilinde *sergilemek* ve *gözler önüne sermek*, aslında sadece *sahip olmak* demek. Kıyafetlerini de hep “daracık” ve “üzerine oturan” diye tarif ediyorlar. Bir gün pantolon ceket takım giyse o gün “kapanmış” oluyor. Saki her yerini göstermeyen kadınlar bir şey saklı-yormuş gibi.

Gazeteciler bana bakarken donup kaldılar. Sürpriz yapma avantajını kullanıp garaj yolundan ilerliyorum. Sonunda neden günlerdir burada kamp kurdukları akıllarına geliyor ve mikrofonları, kameraları kuşanıp peşime düşüyorlar. Yolun karşısına geçiyorum ama beni yakalıyorlar. Etrafımı kuşatıyorlar, flaşlar gözümü kör ettiği ve yolumu kapattığı için ne tarafa yürümem gerektiğini anlayamıyorum. İyi görüntü almak için birbirlerini iterlerken kameralar bana çarpıyor. Orada değillermiş gibi aralarından geçmem lazım. Bazıları bağırıyor. “Kıza yol açın!” Bir başkası ona öpücük göndermemi istiyor. Tepki vermemeye çalışıyorum. Neyin peşinde olduklarını biliyorum. Bakışlarımı eğip yere odaklanmaya çalışıyorum. Önümdeki sıra tökezlerse ben de düşerim farkındayım. Tinder’ların bahçesindeki SATILIK levhasının yanından geçiyorum. Basın onların arazisine giremez. Garaj yolundan ilerleyip kapıyı çalıyorum.

Bob Tinder açıyor. Birkaç hafta önce onu son görüşüm-den beri iyice yaşlanmış. Benzi atmış. Yorulmuş. Arkama bakıp çitlerin gerisinde toplanan gazetecileri görünce beni içeri davet ediyor. Kapıyı kapatırken arkadaki gruptan gelen hayal kırıklığı seslerini duyabiliyorum.

“Celestine,” diyor, beni görmekten ve peşimden sürük-

lediği kalabalıktan pek memnun değil gibi. “Colleen evde değil.”

“Onu görmeye gelmedim.” Birbirimizi hiç aramadığımız gerçeğinin farkında değil gibi. “Piyano dersim için geldim.”

Kaşlarını çatıyor.

“Bugün perşembe,” diye açıklıyorum. “Her perşembe piyano dersim var.”

“O, daha hiç...” Yutkunuyor, sesi çatallanıyor. “Şeyden beri hiç çalmadı...”

“Çalmalı ama.”

“Ellerinin hasar gördüğünü düşünüyor. Artık çalamam diyor.”

“Geldiğimi haber verebilir misiniz?”

Bir düşünüyor. “Sen git müzik odasında bekle.”

Koridorda ilerleyip müzik odasına doğru sola dönüyorum. Hayatım değiştiğinden beri hiç buraya gelmedim. Oda hiç değişmemiş ama yine de her şey farklı görünüyor. İçeri giriyorum. Piyanonun önüne oturuyorum. Bekliyorum.

Kapağı kaldırıp parmaklarımı tuşların üzerinde gezdiriyorum. Uzun bir süre bekliyorum. Koridorun başında konuşan Bob ve Angelina’nın seslerindeki iniş çıkışları duyabiliyorum. Gelmek istemiyor. Gelmesini sağlayacağım.

Bana son öğrettiği, en sevdiğim parçayı çalmaya başlıyorum. “Nocturne Carceris” insanı içine çeken bir parça. Her zamankinden daha iyi çalıyorum. Ve ezberden. Piyano derslerini hiç sevmedim. Dersler hep arkadaşlarımla buluşmaktan alıkoyan bir şeydi benim için, egzersizler de televizyon seyretmeme ya da dışarı çıkmama engel oluyordu. Aile toplantılarında çalmamı isterlerdi herkesin önünde,

bundan da rahatsız olurdum çünkü mükemmelliyetçi biriyim, biriydim, o akşam çaldığım parça bitene kadar bir türü rahat edemezdim. Bir hata yapacak olsam hafta boyunca kafama takılırdı. Piyano beni hep strese sokmuştu. Başkaları için çalardım. Derslerde Angelina için, evde egzersiz yaparken annemle babam için, davetlerde misafirler için. Hiç kendim için çalmadım. Öyle bir fırsatım olmadı. Şu an her şey değişti ama. Kendim için çalışıyorum. Parmaklarım tuşların üzerinde kayarken kendi zihnimde kaybolup her zamankinden daha iyi çalışıyorum.

Küçükken, bir şeyden kaçmak için fiziksel olarak kalkıp koşmak gerektiğini düşünürdüm, filmlerdeki çocukların yaptığı gibi. Bağırıp, kapıyı çarpıp, koşarak uzaklaşmaktı kaçmak. Sonra, pek çok insanın hiçbir yere gitmeden kaçtığını öğrendim. Bu kaçıışı annemin cilalı yüzünde, babamın yemek masasındaki dalıp gidişlerinde, Ewan'ın yerde arabalarına ve helikopterlerine odaklanmasında gördüm. Juniper kulaklıklarını takıp müziğe kendini kaptırarak kaçır. Ben bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum. Artık öğrendim. Zihnimde koşuyorum, koşuyorum, sonsuz hiçliğe koşuyorum ve kendimi özgür hissediyorum. Gözlerimi açınca Angelina Tinder'ın beni seyrettiğini görüyorum. Tepeden tırnağa siyah giyinişi, yeni boyanmış beyaz duvarlarla tam bir tezat oluşturuyor. Kapıda durmuş beni dinliyor, ben de çalmaya devam ediyorum. Sonra yavaşça bana yaklaşıyor. Önce yanımda, sonra arkamda hissediyorum onu. Sonra yanıma oturuyor. Kokuturum diye ona bakamıyorum. Bob kapıda durmuş gülümseyerek bakıyor. Hem mutlu, hem buruk. Sonra kapıyı kapatıp gidiyor.

Parça bitince ona bakıyorum, odada çıt çıkmıyor. Yüzünü yaşlar kaplamış.

“Siz çalın,” diye fısıldıyorum.

Başını iki yana sallıyor.

Ellerine bakıyorum, yine siyah parmaksız eldivenlerini giymiş. Ellerini kucacağında sıkıca kavuşturmuş. Yavaşça uzanıp bir elini avcuma alıyorum. İtiraz etmiyor ama endişeli, ellerinin kontrolü onda değil gibi. Elini piyanoya kaldırıp parmaklarını açıyorum. Diğer elini de alıp, bu sefer daha güvenle, tuşların üzerine koyup parmaklarını açıyorum.

Her zamanki mükemmel duruşuyla oturuyor, bu duruş Kusurlu eline taktığı eldivenlerden daha çok yakışıyor ona. Parmakları yavaşça tuşların üzerinde hareket etmeye başlıyor. Tuşlara basmıyor. Hiç ses çıkmasa da tuşları hissediyor tekrar. Gülümsüyor.

“Devam edin,” diye cesaretlendiriyorum onu.

Elini zarafetle kaldırıyor, ne çalmaya başlayacağını merak ediyorum, nefesimi tutup bekliyorum. Birden iki elini birden tuşlara vuruyor hızla. Aşağı yukarı, aşağı yukarı, dan, dan, dan, enstrümanın başına bırakılan bir bebek gibi. Önce yerimden sıçıyorum sonra donup onu seyrediyorum, bu delilik bitsin diye bekliyorum. Tam bir delilik hali; yüzünden anlaşılıyor. Öfke, nefret ve acı patlıyor içinde, gözleri deli gibi ve vahşi. Tuşların sesi rahatsız edici, tekrar tekrar basılan notalar birbirine çarpıyor.

Ne yapacağımı bilmeden etrafa bakıyorum.

“Angelina,” diyorum yavaşça, ama notalar arasında sesim duyulmuyor. Sesimi yükseltiyorum. “Angelina lütfen dur.”

Beni duymamış gibi yapıyor. Piyanoya saldırmaya de-

vam ediyor, alçak notalardan yüksek notalara geçiyor. Eskiden çok güzel çaldığı bu piyanodan korkunç, bozuk sesler çıkarıyor. Onun kulağına nasıl geliyor merak ediyorum, zihni de allak bullak olduğu için belki bu sesler ona iyi geliyordur. Belki ben deliliğin seslerini duyarken o Mozart dinliyor gibidir. Orada değilmişim gibi devam ediyor, dirsekleri bana çarpıyor, neredeyse düşeceğim. Ayağa kalkıp uzaklaşıyorum. Yardım istesem mi diye düşünüyorum, bir tür kriz geçiriyor.

Kapı ardına kadar açılıyor.

“Ne oluyor böyle?” diyor Bob içeri girerken.

İkimizi de görmezden geliyor Angelina, yüzünde gülümsemeyle kendi kayıp şarkısını çalmaya devam ediyor. Ama şarkıda bir mutluluk yok, sadece mutluluğun çarpık bir yüzü var.

Bob şok olmuş halde onu seyrediyor, onu tanıyamıyor.

“Onun burada ne işi var?” Colleen birden kapıda belirip soruyor. “Neler oluyor?” İçeri bakıp annesini görüyor. Ağzı bir karış açık kalıyor. “Ne yaptın ona?” Sesleri bastırmak için bağılıyor.

“Ben mi? Hiç. Hiçbir şey yapmadım...”

“Anneme ne yaptın?” diye bağılıyor, öfkeli, iyice yüzüme yaklaşıyor.

Geri çekiliyorum. “Hiç. Ben bir şey...” Ama beni dinlemiyor.

“Evimizden defol,” diye bağılıyor Colleen.

Bob’a bakıyorum, olayı bir nebze normalleştirsın, mantıklı bir şey söylesin diye. Ama o da dağılmış durumda. Karısına doğru gidiyor, ellerini yaklaşıyor ama dokunmaya da korkuyor.

Colleen bu sese daha fazla katlanamıyor gibi elleriyle kulakların kapatıyor. Sırf annesinin çıkardığı seslere değil, kendi kafasında duyduklarına da katlanamıyor. Kendi seslerine, kendi çılgınlıklarına, kendi öfkesine.

“Defol,” diyor bana, yüzünün her yerinde nefreti okunuyor.

Kapıya doğru gidiyorum. Angelina’ya son bir kez bakıyorum, deli gibi tuşlara vuruyor. Damgası ve onunla beraber gelen muamele yüzünden tamamen çılgına dönmüş, bambaşka bir kadın. Birden sol elini tuşlardan kaldırıyor ama sağ eliyle vurmaya devam ediyor ve piyanonun kapağına uzanıyor. Galiba durması için yalvaran Bob’un sözünü dinleyip çalmayı bırakacak. Sonra ne yapmaya çalıştığını anlıyorum.

“Hayır, Angelina!” Bağırıyorum. İkisi de bana bakarken kapağı sağ elinin üstüne kapattığını görmüyorlar. Damgalı elinin üstüne.

Bir kez yetmiyor. Acı içinde çılgılık atıyor ama tekrar tekrar vurmaya devam ediyor.

“Bu benim elim değil! Bunlar benim parmaklarım değil!”

Colleen ve Bob birlikte durdurmayı başarıyorlar ama olan oldu biliyorum. Parmaklarını kırdı.

Saşkınlık içinde koridorda ilerleyip ön kapıya çıkıyorum. Açar açmaz gazetecilerle yüz yüze geliyorum. Yüzümdeki ifadeyi görüyorlar, kapıyı açmadan kendimi toplamayı unuttum.

“Ne oldu Celestine?”

“Darbe mi planlıyorsunuz?”

“Kusurlu ordusu mu kuruyorsun?”

“Angelina Tinder da örgütün bir parçası mı?”

“Kusurlular için siyasi parti kurduğun doğru mu?”

Aralarından onları iterek geçip eve gidiyorum.

Mary May kapıda beni bekliyor. Gazetecilerin onun fotoğrafını çekmesi yasak ama farkındayım, gördükleri çok hoşlarına gitti. Yanlış bir şey yaptığımı, başımın belada olduğunu anladılar. Büyük haber. Tinderların evinde olanlar zaten yeterince üzdü, daha fazlasını kaldıracıyım sanmıyorum. Mary May geçebileyim diye bir adım kenara çekiliyor.

Juniper ve annem gergin bir şekilde mutfakta bekliyorlar. Ewan yukarı çıkıp her zamanki gibi benden kaç-

yor, benimle aynı odada durmaktan bile korkuyor.

“Ne yaptın?” diye soruyor annem alçak sesle.

“Hiçbir şey,” diyoruz Juniper ve ben aynı anda. Birbirimize bakıp uzun süredir ilk defa gülümsememize yol açıyor bu.

Juniper endişeli bir bakış fırlatıp fısıldıyor, “Dün bir şey yaptın mı?”

Yutkunuyorum. Crevan’a rastlamam geliyor aklıma. Acaba gardiyanlara ve Bay Berry’ye ulaşmaya çalıştığımı keşfetti mi, eğer öyleyse cezam ne olur. Mary May kırmızı-siyah cübbesiyle mutfığa dalıyor ve dosdoğru bana bakıyor. Highland Kalesi ziyaretim ve gardiyanları sormamla ilgili bir şey olmasından o kadar korkuyorum ki bir gazete çıkarıp mutfak tezgâhına atınca rahatlıyorum.

Pia’ya güvenmemem gerektiğini şimdi anlıyorum. Okulda derslere girmeyip yüzdüğümü filan anlatan, bana ayrıcalıklı davranıldığını söyleyen saçma sapan bir makale yazmış. Müdürün beni okuldan atması için baskı yapmaya yönelik olduğundan eminim. Eğer müdür bir Kusurlu’ya yardım ediyormuş gibi yansıtılırsa, diğer veliler de kellesini isteyecektir. Haberin yanında güya gizlice çekilmiş bir fotoğrafım kullanılmış. Fotoğrafta örgülerim Kusurlu kurallarına aykırı olarak şakağımı kapatıyor gibi görünüyor.

“Ben değilim bu,” diyorum bir anda.

Hepimizi birden daha da yakından bakmak için toplanıyoruz.

“Bu benim,” diyor Juniper.

“Kuralları biliyorsun değil mi küçükhanım,” diyor Mary May Juniper’e. “Kardeşini korumak için yalan söy-

leyemezsin. Ceza alman ya da tutuklanman gerekir. Belki ikisi birden.”

“Yalan söylemiyorum,” diyor Juniper. Tepesinin attığını hissediyorum. Eski Juniper geri döndü.

“Gazetede Celestine olduğu yazıyor,” diyor Mary May, sinirlendi, gazeteyi bir kez daha katlıyor. “Bu fotoğrafta kuralları açıkça ihlal ediyorsun Celestine. Cezalandırılacaksn.”

“Gazeteyi arayıp açıklama isteyeceğim,” diyor annem çabukça. “Kesinlikle bir yanlışlık olmuş. Kızlarımı tanıyorum. Fotoğraftaki Celestine değil.”

Mary May dinlemiyor bile. “Bu pazartesiden itibaren bir hafta boyunca ev hapsinde tutulacaksın. Okuldan döndükten sonra evden çıkma iznin yok.” Bir belge imzalayıp gazetenin üzerine bırakıp çıkıyor.

Mary May arabasına binip giderken “Ondan nefret ediyorum,” diyorum.

Duyamayacak kadar uzaklaşmasına rağmen annem beni susturuyor.

“Saçma elbiseler içinde salak kadının teki,” diyor Juniper, iyice tepesi atmış.

“Hayır, hayır, hayır.” Annem onu omuzlarından tutup gözlerinin içine bakıyor. Juniper annemin bu şiddetli tepkisinden afallıyor. Annem birden ne yaptığını fark edip, iç çekiyor. Sonra ikimizi mutfak masasına oturtuyor. “Kızlar, dikkatli olmamız lazım. Onun kindar kadının biri olduğunu sanıyorsunuz ama en yüksek rütbeli Muhbirlerden biridir. Neden biliyor musunuz?”

“Neden?” diye soruyor Juniper.

“Kusurlu kuralları uygulanmaya başlar başlamaz

kendi kız kardeşini ihbar etti. Tüm ailesi ona sırt çevirince onları da ihbar etti. Babasını, kız kardeşlerini, erkek kardeşini. Aile şirketiyle ilgili bir konuydu. Tüm aile alındı, damgalandı, cezalandırıldı.”

“Nasıl yani?” diyorum. “Öz ailesi?”

“Aptalca giyinen kadının biri gibi görünüyor olabilir ama çok tehlikeli. Ne kadar ileri gidebileceğini test etmeyelim isterseniz.”

Zorla yutkunup başımla onaylıyorum. Ucuz kurtulmuş olabilirim. Haftalık ev hapsi dünyanın en kötü cezası değil. Logan’ın partisine gidebilirim yarın. Çok heyecanlıyım. Carrick’i bulma işim biraz sekteye uğrayacak gerçi. Crevan başkalarını da ortadan kaldırmadan önce bulmalıyım onu.

“Eee, gardiyanlarla konuştun mu?” diye soruyorum Pia’ya elimdeki elmayı ısırırken.

Pia sabahın köründe acil görüşme talebiyle eve geldi. Herkesin okula gitmek için hazırlandığını duyuyorum ama benim acelem yok. Az önce okul müdürü aradı, Pia Wang’ın makalesine gelen tepkiler yüzünden başka bir çözüm bulunana kadar okula gitmeyeceğim. Sonunda istedikleri oldu, makaleyi beni alt etmek için kullanıyorlar, eminim Crevan’ın fikridir. Ben yokum ya, artık Art okula gidebilir. Tabii önce onu bulmaları lazım.

Pia, kot, pamuklu bir tişört ve topuklu ayakkabılar giymiş. Böyle rahat kıyafetler giymesine alışık değilim. Neredeyse normal bir insan gibi görünüyor.

“Bana dediğin gibi Tina, June, Bark, Funar ve Tony ile görüşmek istedim,” diye cevap veriyor.

“Harika,” diyorum heyecanla. “Yani dediklerimi doğruladılar değil mi?”

“Yoklardı,” diyor alçak sesle. “Artık Highland Kalesi’nde çalışmıyorlarmış. Ama zaten biliyorsun. Dün onları sormuşsun.”

Omuz silkip elmamı ısıırıyorum. “Belki sormuşumdur, belki sormamışımdır. Tahmin edebileceğin gibi iyice umutsuz durumdayım. Crevan’ın altıncı damgayı vurduğuna dair hiç kanıt yok elimde.”

Bunları yüksek sesle söyleyince biraz geri çekiliyor.

“Ailem odadan çıkarılmıştı, gardiyanlar işten atılmış, Bay Berry de aniden tatile çıkıvermiş. İki haftadır hiçbir davada çalışmamış ve telefonlarımı açmıyor. Kimse yok. Sanki, birisi odada olan kimsenin konuşmasını istemiyor. Tam bir komplo! Ah, bir dakika!” Alaycı bir sesle konuşuyorum.

Söylediklerimin onu huzursuz ettiği belli. Koltukta çakılıp kaldı, düşüncelere daldı. Saklamaya çalışsam da ben de huzursuzum. Crevan gerçekten bana yaptıklarını saklamaya çalışıyor, tanıkları ortadan kaldırıyor, kendimi güvende hissetmiyorum.

“Gardiyanlardan gelen, görevi kötüye kullanma raporu filan yoktu,” diyor Pia. “İşten atılmadan önce uyarı da almamışlar. İhbar edilen bir şey yok. Bütçe kesintisine dair bir bilgi de. Sözleşmeleri bitmemiş. Aniden olmuş. Hepsi gitmiş. Aynı gün içinde. Damga odasında olanlardan bir gün sonra. Bildiğim kadarıyla başka bir yerde de çalışmıyorlar şimdi. Tina’nın evini aradım. Açmadılar. Bir kızı var, o bir şeyler biliyor olmalı. Sanırım yarın bizzat gideceğim.”

“Yani bana inanıyorsun,” diyorum, gerginim.

“Hayır, sana inandığımı söylemiyorum,” diyor birden. “Yani, bilemiyorum, belki, sanırım önce her şeyi araştırmalıyım, şeyden önce... yani biliyorsun. Mesele ciddi, eğer böyle bir şey yaptıysa...”

“Yaptıysa?”

“Yaptıysa... .” İç çekiyor. “Pek çok soru işareti doğar.”

“*Sistemin tamamı* hakkında soru işaretleri ortaya çıkar.”

“Damga odasında haksızlığa uğraman Kusurlu olmadığın anlamına gelmez Celestine.”

Gözlerimi deviriyorum. Ona karşı kazanamam. “Ama *onun* Kusurlu olduğu anlamına gelir. Kusurlu mahkemesinin başında Kusurlu birinin olması ne demek sence?”

Cevap vermiyor. “Okuldan uzaklaştırılmışsın diye duydum.”

İçimdeki öfkenin kabardığını hissediyorum. “Senin makalen yüzünden, hani *kardeşimin* fotoğrafını kullandığın.”

Yüzündeki suçlu ifade bana bilmek istediğim her şeyi anlatıyor. Ama bir yandan da içinde bir yerlerde, daha önce varlığından haberdar olmadığım, bir tür vicdan barındırdığını da gösteriyor.

“Evde olmak daha iyi değil mi?” diye soruyor. “Okuldaki tek Kusurlu olmak zordur. Böylesi daha rahat olmaz mı?”

“Kendini bana iyilik yaptığına mı ikna etmeye çalışıyorsun? Yapmadın çünkü. Okula gitmek istiyorum. Hak kım bu benim.”

Kafası karıştı, bir düşünüyor. “Okul hayatında Kusurlu olmak nasıl bir şey? Okuldaki *tek* Kusurlu olmak?”

Bu sorularında bir art niyet bulamıyorum. Ama daha önce bana hiç bu tür, nasıl *hissettiğime* dair sorular sormamıştı. Okurlara Kusurlu’nun nasıl hissettiği anlatılmaz. Eğer onları korkutma amacı yoksa tabii.

İç çekiyorum. “İlerleyen yaşlarda nasıldır bilemem ama bizim yaşımızda herkes mükemmel olmak ister. Ayrı düşmek istemeyeyiz, ben istemezdim en azından. Bir şekilde ayrılanlar da sadece içlerinden öyle geldiği için ayrılırlar. Herkes, bilinçli hareket ediyor gibi görünmek ister, ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri olmasa bile. Belki yetişkinlerde durum farklıdır.”

Pia gülümsüyor. “Hayır, hiç de farklı değil. Gazetecilik kolay iş değil,” diyor, sıkkın gözlerle ona bakıyorum. “Hayır, cidden. Yazdıklarımız istediğimiz gibi yayınlanmıyor. Kendi sözlerimiz üzerinde hiç kontrolümüz yok.”

Okuldan uzaklaştırılmama yol açan makale için asla özür dilemeyecek ama bu da bir tür özür sanırım kendince. Bugünkü haber de Angelina Tinder’ın Kusurlu olmam için bana “koçluk” yapıp yapmadığıyla ilgili. Diğer piyano öğrencilerine de. Birkaç yerde söylediklerimi çarpıtmış, bu bağlama uydurmaya çalışmış. Angelina’nın damgalanmadan önceki fotoğraflarından biri ve benim evlerinden çıkarken allak bullak fotoğrafım kullanılmış. Manşet de şöyle: KUSURLU PİYANO ÖĞRETMENİ ADAM TOPLUYOR.

Onu inceliyorum, mücadele veriyor biliyorum: altıncı damgayı anlatmak mı anlatmamak mı? Crevan’ı devirmek mi, devirmemek mi?

“E, onlara istediğin gibi yayınlamalarını söyle.”

“O kadar kolay değil.”

“O kadar kolay.”

“Dinlemezler.”

“O zaman bırak işi. Başka bir iş bul.”

“İşler öyle yürümüyor, Celestine.”

Omuz silkiyorum.

“Tam istediğim gibi olmasa da haberlerimi yayınlayan, son derece iyi para kazandığım, kendi programıma, kendi köşeme sahip olduğum bu işi bırakırsam evdeki iki çocuğa nasıl bakarım?”

“Yalanlarla da bakamazsın.”

Bu sözüm onu etkiliyor, bir süre daha susuyor.

“Fikrimi değiştirdim. Tina’yı bugün arayacağım, bazı sorularım var. Akşama buluşabilir miyiz?”

“Evde olmayacağım.” Sorar gibi bakınca söylüyorum. “Bir parti var. Okuldan birinin partisi.”

“İyi bari,” diyor Pia.

Onu bu kadar iyi tanımasam, benim için sevindiğini bile düşüneneğim. Ama ona tam olarak güvenemiyorum. Ya Crevan adına planımı öğrenmek için çalışıyorsa? Ya gardiyanları bulup gerçeği anlatmalarını engellemeye çalışacaksa? Onları tehdit edebilir, bir Kusurlu’ya yardım etmekle suçlayabilir. Ya ona Bay Berry’nin elindeki kayıttan söz edersem de kaydı ortadan kaldırırsa? Hayır, ona güvenemem. Crevan’a çok yakın ve güvenimi kazanacak pek bir şey yapmadı. Carrick’in odada olduğunu da Bay Berry’nin videosunu da söyleyemem.

Pia’dan önce onlara ulaşmalıyım sadece.

“Kimin partisine gidiyorsun?” diye soruyor Juniper kahvaltıda, Pia gittikten sonra.

“Logan Trilby’nin.”

Mısır gevreğini çiğnemeyi bırakıyor, ben yulaf ezmesine mahkûmken yediği şekerli mısır gevreğini. “Logan adinin önde gidenidir.”

“Bana iyi davranıyor.”

Kaşlarını çatıyor. “Ne kutluyor ki?”

“On sekizini.”

“Bence on dokuz yaşında Logan. Aptalın teki, son sınıfı tekrar ediyor.”

“Yoo, öyle değil.” Davetiyeyi çıkarıyorum.

Çatık kaşlarla inceliyor. “Hımm.” Geri veriyor ve bir süre sessiz oturuyoruz. “Parti hakkında hiçbir şey duymadım ben.”

Aramızdaki gerginliğe rağmen o benim kız kardeşim, onun adına üzülebilme kapasitem var hâlâ. Çok şükür. İnsan olduğumu hatırlatıyor bana.

“Bana iyilik olsun diye çağırmışlardır. Kendini üzme bence,” diyorum nazikçe.

Gölmeye başlıyor. “Kıskandığımı mı düşünöyorsun? Asla. İnan kıskanmıyorum. Partin senin olsun. Demeye çalıştığım; parti marti duymadım ben, yerinde olsam onlara güvenmezdim.”

“Neden? Kusurlu olduğum için mi?” Derinlerde bir yerde depoladığım öfkem bir anda alevleniyor. “Beni çağır-malarının tek sebebi tuzak kurmak mı sence?”

“*Tuzak* olduğunu söylemiyorum,” diyor zayıf bir sesle.

“Sen bu gece nereye gidiyorsun?” diyorum öfkem içimde patlıyor. “Her gece yaptığın gibi bu gece de sıvışacak mısın?”

Juniper ağzı mısır gevreğiyle dolu şaşkınlık içinde bana bakıyor. Yavaş yavaş çiğnemeye başlıyor, düşünmek için vakit kazandığını anlıyorum.

Herkesin önünde konuyu açmanın doğru olmadığını biliyorum ama bir şeyler çeviriyor ve Logan hakkında söyledikleri beni çok incitti. Sonunda birkaç arkadaş edinmeye başlayacağım ki Juniper hevesimi kursağımda bırakıyor. Şekerli mısır gevreğini yemesini seyrederken kalbim deli gibi çarpıyor: öfkem arttıkça artıyor.

“Neden bahsediyorsun?”

“İki haftadır, gece yarısı odana geldiğimde seni bulamadım.”

Komik bir şey söylemişim gibi gülüyor, iyice sinirleniyorum. İnsanların deli olduğumu düşünmelerinden hoşlanmıyorum. Bu aralar hiç hoşlanmıyorum. Angelina Tinder’ın kafayı yemesini gördükten sonra hele. Benim de başıma gelmesini istemiyorum. Mary May önündeki belgeleri bırakıp kafasını kaldırıyor. Annemle babam merakla bize bakıyor.

"Kavga, kavga, kavga." Ewan tempo tutmaya başlıyor, Juniper masanın altından onu tekmeleyince susuyor.

"Tuvalete gitmişimdir."

"Hayır.

"Nereden biliyorsun?"

"Baktım."

"Pekâlâ, takipçi."

Bana bakışları hiç hoşuma gitmiyor.

"Doğru mu bunlar Juniper?" Babam masaya gelip soruyor.

"Celestine'in de Art'la buluşmak için evden kaçtığını bildiğiniz halde benim üzerime mi geleceksiniz?"

Annem paniğe kapılıp Mary May'e bakıyor. "Damgalamadan önce olduğunu belirt lütfen Juniper," diyor keskin bir tonla.

"Damgalamadan önce," diyor Juniper azar işitmiş çocuk gibi.

"İkinizin de önceden yapabilecekleri ile şimdikiler farklı Juniper. Birileri Celestine olduğunu zannederse onun başı belaya girer. Saç meselesinde olduğu gibi," diyor babam öfkeyle Mary May'e bakarak.

"Celestine hayatını yaşayamıyor diye ben de mi yaşayamayacağım yani?"

"Celestine hayatını yaşayabilir, sözlerine dikkat et küçükhanım." Babam sesini yükseltince hepimiz allak bulak oluyoruz.

"Her neyse, evden filan kaçmıyorum," diyor, gözleri yerde, yalan söylediğini biliyorum.

"Bana yalancı mı diyorsun?"

Bana öfkeyle bakıyor. "Sana bir şey dememe gerek yok.

Dilini çıkar istersen.”

“Seni aptal, küçük...” Yulaf ezmesini alıp ona fırlatıyorum.

Annemle babam hemen yanımıza gelip bizi ayırıyorlar. Juniper, kirlenen kıyafetlerini değiştirmek üzere yukarı yollanıyor.

“Git bakalım, her zamanki gibi giyinmek için bir saat daha uğraş,” diye arkasından bağıryorum.

“Celestine, sus.” Annem uyarıyor.

Mary May not defterini çıkarıyor.

“Nasıl yani?” diye çıkışıyorum. “Kardeş kavgası da mı yasak? Cezam ne olacak? Akşam yemeğinde biraz daha kabak çekirdeği mi?” Ayağa kalkıp lavaboya doğru gidiyorum. Yulaf ezmesini temizlemek için Mary May’in arkasındaki beze uzanacakken ona hamle yaptığımı düşünüp deri eldivenli eliyle yüzüme bir tokat atıyor. Acıdan ve şoktan donup kalıyorum.

“Bu ne cüret!” Babam bağıryor, ona doğru koşuyor ama tam önünde duruyor. Sanki daha ilerlemesini engelleyen bir tür güç duvarı var. Sanırım gerçekten var öyle bir duvar. O dokunulmaz. Benim de eskiden olduğumu sandığım gibi.

Gözlerim doluyor, yüzüm yanıyor. Ama Mary May ağladığımı görmeyecek.

Annem bana doğru koşuyor. “Ah benim zavallı bebeğim.” Annem bana sarılırken, Mary May omzunun üstünden soğuk mavi gözleriyle beni izliyor. Annem geri çekilip bezi alıyor, artık neye uzandığımı ortada olduğu halde Mary May’de hiçbir pişmanlık ifadesi yok. “Ben silerim,” diyor annem öfkeden titreyen bir sesle. “Bir anne kızına

yardım edebilir. Bu sabah sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı, yoksa işiniz bitti mi?”

Mary May hiç etkilenmemiş gibi, hatta zevk almış bile olabilir. “Anladığım kadarıyla Celestine bu akşam bir partiye gidecek. Dönüş saatini kaçırmak ciddi bir kural ihlalidir. Cezasına Divan mahkemesinde karar verilir, bu cezalar da genelde tüm aileyi etkiler. Kısaca, kurallar ihlal edilirse tüm aile cezalandırılır. Arkadaşınız Angelina Tinder’a sorun isterseniz, oğulları bu hafta neredeymiş?”

Gittiğimde evin ne kadar sessiz olduğu geliyor aklıma, çocuklara dair hiçbir iz yoktu, hiçbir ses. Yutkunuyorum.

Annem bana bakıyor, korktuğu belli. “Bir haftalığına geçici bakımevine alındılar.”

“Geç kalmam,” diyorum alçak sesle. Ewan’ın bizden uzaklaştırılmasına katlanamam.

Mary May gitmek üzere eşyalarını topluyor. “Bu arada yargıç Crevan, yakında eski bir dostunuzun aramıza katılacağını söyledi. Art Crevan Muhbirler ekibine katılacak, ben de bizzat onu eğitime şerefîyle onurlandırıldım.” Bana bakıyor, tatmin olmanın verdiği ışıltı var yüzünde. Kapıyı çekip giderken ben korkuyla titriyorum.

“Art yapamaz. Yapmaz. Divan için çalışmak yapacağı son şey. Üniversiteye gitmek istiyor. Ben matematik okuyacağım o da bilim. Planımız böyle.”

Annem iyice kızarmasın diye yüzüme krem sürerken babam diğer yanıma oturuyor.

İç çekiyor. “Celestine üzgünüm.” Alnımdan öpüyor. “Endişelenmemeye çalış. Son duyduğumda henüz Art’ın nerede olduğunu bilmiyorlardı. Crevan onu bulmak için bir sürü adam görevlendirdi ama bir haber çıkmadı daha.”

“Umarım kaçabilmiştir,” diyorum, Art ilişkimizin yürümeyeceğini söylerken haklıydı gibi geliyor şimdi.

“Ben de öyle umuyorum.” Babamın gülümsemesi buruk. “Şimdi unut bunları. Zor biliyorum ama önüne bakman lazım. Bu geceyi düşün. Yeni başlangıçları. Yeni arkadaşlıkları.”

Başım la onaylıyorum. Yanağımdaki yangını unutmaya çalışıyorum.

“O gürültü de neydi öyle?” Juniper mutfaka giriyor. “Baba, bağırdın mı sen?”

Giyinmesi tahminimden çok daha kısa sürdü, onu görür görmez hayretten ağzım açık kalıyor. Benim kıyafetlerimi giymiş. Dar pembe kotumu ve geçen akşam attığım krem rengi bluzu. Ben denediğimde omurgamın altındaki damgayı gösterdiğini fark etmişim. Bir daha giyemezdim onu. Bana daha önce olduğum insanı, daha önce yaşadığım hayatı hatırlatan kıyafetleri bir daha görmeyeyim diye atıyorum. Şimdi Juniper bluzumu giymiş. Onun üstünde eğreti duruyor.

“Ne?” Yaptığı şeyin farkında bana bakıyor, öfkeli ve onu karşılayan sessizlikten utanıyor. Kaçışını açığa çıkarmamın karşılığında giymiş bunları ama geri tepiyor. Annemle babam bile gördüklerinden rahatsızlar. “Benim kıyafetlerimi giymişsin. Ne dememi bekliyorsun?”

Juniper mutfakta büyük bir özgüvenle yürürken onu seyrediyorum. Hem göğsümdeki hem omurgamdaki damgayı gösterecek kısa bluzu ve ayağımın altını gösterecek terlikleri giymiş. Damgalarımı yüzüme vuruyor.

Bugün okula otobüsle gidecek. Babamın şoförlüğünden pek memnundu ama ben okula gitmediğim için oto-

büse binecek. Otobüste başı belaya girer diye endişeleniyordum önceden ama artık hiç umurumda değil.

“Biraz hava almam lazım,” diyorum, başım dönüyor.

“Bir dakika.” Juniper basın ordusunun ortasına doğru adım atarken, annem beni omuzlarımdan tutuyor. Dudaklarında minik bir gülümseme var. “Onu sen sanacaklar.”

Dışarı bakıp Juniper’in etrafını saran gazetecileri seyrederiyorum. Öyle bir dibine girmişler ki kıpırdayamıyor. Gülümsemeyi saklamak için dudaklarımı ısırıyorum. Dışarı süzülüyorum. Belki de Bay Murray çatlaklara sızmak konusunda haklıydı.

Logan'ın evi şehrin diğer tarafında, bizimki kadar yeşil ve hoş bir mahallede. Müziği açıp arabanın camını indiriyorum yüzüme vuran rüzgârı hissetmek için. Yüksek sesle şarkı söylüyorum, özgür hissediyorum. Bana destek olan, ben olduğum için arkadaşlık eden dostlarım olduğu sürece yapabilirim, yaşayabilirim. İstedğim bu değildi, geçen sene özenle planladığım hayat bu değildi ama oyun kâğıtları dağıtılırken benim elime bu hayat geldi, ben de elimden geldiğince yaşayacağım. Radyodaki şarkıya eşlik ediyorum, mutluyum, belki de Crevan'ın odada yaptıklarını ortaya çıkarmama bile gerek yok. Yaşayabilirim. Mutlu olabilirim.

Tanımadığım insanlarla dolu partiye gideceğim için biraz gerginim ama daha çok heyecanlıyım. Yeni şeylere hazırım. Saat sekizde orada olacağım. Önümde gençliğimi yaşayabileceğim iki saat var. Geç kalmak istemiyorum. Mary May gelmeden dönmüş olmalıyım ki kuralları çiğnediğime dair bir şüphe doğmasın. İki saat ideal. Yeni arkadaşlar, yeni başlangıçlar.

Bizimkiler biraz endişelense de on yedi yaşında bir kızın yapması gereken bir şey yaptığım için mutlular. Birkaç gündür yaptığım gibi odaya kapanıp ağlamayacağım için de. Partiye gitmeme izin vermelerinin en önemli sebebi de Logan'ın ailesini bilmeleri. Tanışmıyorlar aslında ama biliyorlar. Herkes bilir. Karı-koca ikisi de papaz. Ekip olarak çalışıyorlar. Basında sık sık yer alıyorlar ve toplumda saygın bir yerleri var. Logan bana bu nedenle zeytin dalı uzattı sanırım. Anlayışı ve affetmeyi önemseyen bir evde yaşıyor. Farklı olmanın, başkalarının karşısında çırılçıplak kalana kadar didik didik incelenmenin, analiz edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor.

Davetiyedeki yol tarifini takip edip güzel bahçeli mütevazı eve geliyoruz. Bahçenin etrafında çit bile var. Annemle sıkı sıkı sarılıyoruz, beni gitmeme izin vermekten korkar gibi tutuyor, sonunda yaşlı gözlerle bırakıyor.

“Saat onda gelirim. Daha erken gelmemi istersen ara. Başka bir şey olursa da ara. Minicik bir şey olsa bile. Biri kötü bir şey derse ya da...”

“Anne!” Gülüyorum. “İyi olacak.”

“Tamam, tamam.” Sırıttıyor ve sonunda beni gönderiyor.

Kapıya doğru ilerlerken beni seyrediyor. Destek tekerleklerini çıkardıktan sonra ilk bisiklete binişimi seyretmesi geliyor aklıma. Arabadaki annem bakıyorum, her an düşebileceğim için korkuyor gibi beni seyrediyor.

Ortam bir parti için fazla sessiz, belki papaz çocuklarının partileri böyledir. Garaj yolunda Natasha'nın arabasını görüyorum. Biraz geriliyorum. Natasha ile pek tanışamıyorum. Aslında konuşmuşluğumuz yok ama okul-

daki varlığını yüksek sesle dile getiriyor, döndüğüm gün yüzme dersinde yaptığı gibi. Benim gelmemden pek hoşlanmayacaktır. Logan ile aralarının iyi olduğunu biliyorum, belki Logan onu ikna eder. Fark ediyorum ki bu gece hakkındaki beklentilerimi biraz daha şekillendirmem gerek. Belki çok eğlenceli geçmeyecek. Bu gece buzlar kırılacak, bir sonraki sefer eğleneceğiz. Bebek adımları...

Kapıya ilerlerken yüksek topukların üstünde bacaklarım titriyor. Kapıyı çalıp bekliyorum. Anneme dönüp gitmesi için el sallıyorum. Sonunda pes edip yola koyuluyor.

İçerisi sessiz, kenardaki pencereden bakınca çarmıha gerilmiş İsa figürünü görüyorum. Başı bir yana düşmüş. dikenli tacı takmış, elleri ve ayakları çivilenmiş. Canlı gibi görünüyor, daha önce gördüklerimden daha etkileyici, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Antenlerim çalışıyor, aniden geri adım atıyorum ve arkamda duran birine çarpıyorum.

Korkuyla haykırıyorum. Sonra kafama bir torba geçiyor ve nefes alamıyorum.

“Biri ellerini tutsun.” Logan tıslarken, ben de yüzüne bir yumruk daha sallıyorum. Yüzü olduğunu biliyorum çünkü parmağım göz çukuruna girip sonra da diline ve dişlerine çarpıyor.

Artık ellerimi tutmalarına gerek yok. Sesini duyduktan sonra donup kalıyorum. Mücadele ettiğim ilk dakikalarda, beni tutmaya çalışan kollara direnirken, sesimi Logan’a ve arkadaşlarına duyurursam beni gelip kurtarırlar gibi saçma bir fikre kapılmıştım. Şimdi anlıyorum ki beni tutanlar zaten Logan ve arkadaşları. Kanım donuyor. Bir şey kaybettim gibi geliyor, ellerimi arkadan bağlayıp beni bir yerde sürüklediklerini fark edince anlıyorum: İnancımı kaybettim, herkese ve her şeye inancımı. Hayatımı toparlayıp elimden geldiğince normal yaşamama arzum yok oldu. Kusurlu hayatıma teslim oluyorum; onlar kazandı, ben kaybettim.

Kafamdaki torbanın içinde çok zor nefes alıyorum. Torbayı çenemin altında, boynumun etrafından sıkıştırdım. Panikle nefes almaya çalışırken bütün oksijeni tüke-

tiyorum ama çığlıklarına engel olamıyorum. Beni çekiştirmelerine izin vermemek için kendimi yere atıp dizlerimi betona vuruyorum. Haykırıyorum.

“Bu ne şimdi?” Logan tekrar homurdanıyor. Sesini alçak tutmaya çalışıyor; onun mahallesindeyiz. Biri görürse işi biter. Keşke annem gitmeseydi diye düşünürken bağırmaya devam ediyorum. Karnıma yediğim tekme nefesimi kesiyor.

Biri beni kaldırıp taşımaya başlıyor. Nefes almak için çabalıyorum; daha fazla mücadele edemeyeceğim.

“Canını yakmayacağınızı söylemişsiniz.” Duyduğum kız sesiyle ürperiyorum.

Colleen.

Neyin karşılığı bu? Selam vermediğim için mi? Annesinin parmakları için mi? O da mı benim suçum? Toplumun ve tanıdığım herkesin günah keçisiyim. Bütün sorunlar benim suçum. Kendi kararları, kendi hataları değil suçlu olan. Koyunlar.

“Ne yapmamı istiyorsun? Bağırarak ortalığı ayağa kaldıracak,” diyor öfkeyle. Beni taşıyanın Logan olduğunu anlıyorum.

Tekmelemeye başlıyorum. Birden bir kahkaha yükseliyor.

“Sesi domuz gibi.” Natasha’nın pis kahkahasını duyuyorum.

Araba kapısı açılıyor. “Çabuk sokun.” Tanımadığım başka bir erkek sesi. Kaç kişiler? Korku kaplıyor her yanı. Bana ne yapacaklar?

“Onu öldüreceğiz demediniz!” diyor Colleen birden, titriyorum.

Logan bir küfür sallıyor.

“Ölecek, nefes alamaz orada.”

“Aman iyi,” diyor Logan öfkeyle.

Colleen, Logan’ı beni bagaja atmamaya ikna ediyor. Çok etkili konuştuğundan değil de Logan bir an önce binmek istediğinden ve zaten bagaja atmanın iyi bir fikir olduğundan şüphe ettiğinden sanırım. Beni arabaya tıkarlarken şükrediyorum. Alnımı kapıya çarptığım anda başım dönmeye başlıyor.

“Ayy!” Logan kıkırdıyor.

Koltuğa düşünüyorum, biri daha düzgün oturmama yardım ediyor. Colleen. Yanımda oturuyor. Logan diğer tarafa sıkışıyor. Natasha kullanacak arabayı. Dördüncü kişi de öne oturuyor. Sanırım kimya dersindeki Gavin. Hayatım boyunca tek kelime konuşmadım onunla. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Oysa kendisi şimdi zevk için hayatımı mahvediyor.

“Dikkat et dostum,” diyor Gavin.

“Sen de mi neşemizi bozacaksın?” Logan öfkeleni.

“Geberip giderse aşağılamanın zevki çıkmaz ki,” diye geliyor yanıt. “Ne anlamı kalır?”

Logan sessiz. Kapıya çarptığım yer zonkluyor ve yapış yapış. Torbanın içi çok sıcak, akan terler yüzüme batıyor. Galiba başım yarıldı. Beni aşağılayacaklar? Kalbim çarpıyor.

“Nefes alamıyorum,” diyorum. Çuvalın arkasından hıçkırık gibi çıkıyor sesim. Terimin tuzunu dudaklarımda hissediyorum. Yan tarafım Logan bana tekme mi tokat mı her ne attıysa onun acısıyla sızlıyor.

Sesimi kesmemi söylüyorlar ama çuvalı biraz genişle-

tiyorlar, dizlerimi görebiliyorum. İçeri hava girince derin bir nefes alıyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Beni öldürmeyecekler; beni öldüremezler. Başka bir şey yapacaklar ama ne? Elbisemin sıyrıldığını görüyorum, bacaklarım meydanda, indirmek istiyorum ama ellerim arkadan bağlı. Bu kadarı bile yeterince büyük bir aşağılanma benim için. Şimdi bana bakıp dalga geçiyorlar mı bilmiyorum.

Ne kadar gittiğimizi bilmiyorum. Aklımda senaryolar uçuşuyor. Ne yaparlarsa yapsınlar umarım on birden önce eve gidebilirim. Şu anda asıl derdim bu. Araba bir benzin istasyonunda duruyor. Colleen ve Gavin iniyorlar. Logan ve Natasha bana bir şey yapacaklar diye dehşete kapılıyorum ama sadece okuldakilerle ilgili konuşuyorlar, dinlemeye katlanamadığım dedikodu yumağı. Sigara kokusu geliyor, ikisi de içiyorlar. Duman çuvaldan içeri sızınca öksürüyorum.

“Rahatsız mı ettik Kusurlu?” diyor Logan kulağıma eğilip.

Sigarasını çuvalın altındaki açıklığa tutuyor ve içeri si dumanla doluyor. Kurtulmak için kafamı çeviriyorum. Gülüyor. Sonra külünü bacağıma silkiyor. Derime değene kadar soğuduğu için canım yanmıyor ama görmek bile içimi korkuyla dolduruyor.

“Sana bir şey hatırlatıyor mu bu?” Sıcak sigarayı bacağıma yaklaştırtıyor, kendimi tekrar damga odasında buluyorum bir anda.

Sigara tenime yaklaştıkça yanağıma yaşlar süzülüyor. Kapı açılıp Gavin ve Colleen dönünce şükrediyorum.

“Ne yaptınız?” diye soruyor Colleen sert bir sesle.

“Böyle neşemizi kaçırmaya devam edersen bir başına dışarda bulursun kendini,” diyor. “Sadece kül. Biramı aldın mı?”

Birbirlerine içkilerini uzatmakla meşguller. Kutuların açıldığını duyuyorum, kafalarına dikme seslerini. Logan hepsinden daha hızlı.

Kulağımın dibinde bir geçirti duyuyorum, Gavin gülüyor. “İğrençsin be.”

“Hadi gidelim,” diyor Natasha ve motoru çalıştırıyor.

Gidiyoruz. Tam ortalarında oturuyorum. Araba sigara ve içki kokuyor, müziğin sesi öyle yüksek ki konuşamıyorlar bile. Birkaç kavşakta dönüp duruyoruz sonra bana saatler gibi gelen bir süre gidiyoruz. Nereye gittiğimizi anlamayayım diye böyle yapıyorlar galiba. Bilmiyorlar ki arabaya bindiğim anda yön duygumu kaybettim. Nereye gideceğimizi anlamaya çalışayım diye düşünecek kafa zaten yok bende. Ben orada değilmişim gibi konuşuyorlar. Ben de birkaç saat önce nasıl hissettiğimi düşünüyorum. Annemle beraber giyiniyorduk, parti ve yapacağım yeni başlangıçlar beni heyecanlandırmıştı. Şimdi Logan'ın sigarasından bacağıma küller dökülüyor, bazıları soğuk, bazıları sıcak, iyice dibe batmış hissediyorum.

Bana ne yapmayı planladılar bilmiyorum. Eğer amaçları küçük düşürmekse çoktan başardılar. Dahası da gelecekse, olanlar daha başlangıçsa, bir dakika daha fazlasını kaldıracak halde değilim. Bacaklarım titriyor. Keşke üstünde zar zor dengede durabildiğim yüksek topuklar yerine daha rahat ayakkabılar giyseydim, spor ayakkabı filan, koşarak kaçabilirdim.

Kendimi tutamayıp ağlamaya başlıyorum.

“Durun,” diyor Logan muhabbeti kesip. “Müziğin sesi-
ni kısın.”

Hemen susuyorum.

“Ağlıyor musun bakayım, Kusurlu?”

Dinliyor. Nefesini omzumda ve boynumda hissediyorum.

Hep beraber gülüyorlar.

“Seni gerçekten doğum gününe çağıracağımı düşün-
medin değil mi?” diye soruyor buz gibi. “Yani, buna kan-
dığına inanmıyorum. On dokuz yaşındayım ben Kusur-
lu. Pia senin partilere gittiğini filan yazınca neredeyse
mahvolacaktı her şey ama neyse ki adımımı vermemiş. Bu
gece olanları birine anlatacak olursan inanmazlar zaten.
Annem de babam da papaz. Annemin başpiskopos olacağı
söyleniyor. Saygın bir aileyiz yani,” diyor.

“Yani, aileden iki kişi saygın,” diyor Gavin, Natasha
ile beraber gülüyorlar.

“Belki bundan sonra sana İsa demeliyiz,” diyor Natas-
ha ve tekrar gülüyorlar.

Logan’ın yanımda gerildiğini hissediyorum. Bana ya-
pacaklarından çok kokuyorum. Yanımda oturan Colleen
yol boyunca sustu. Varlığına minnettarım, diğerlerinden
daha duyarlı. Ama o da biraları peş peşe yuvarlıyor. Açıl-
an kapak seslerinden anladım. Cesaret toplamaya çalışı-
yor. Ama ne için? Asıl derdim bu. Beni bagaja kapatma-
maya ikna etmesinin tüm bu olanlardaki sorumluluğunu
ortadan kaldırdığını düşünmedim bir an bile. Çantam
nerede acaba? Yanlarında mı?

“Al bir yudum Kusurlu,” diyor Logan, çuvalın altında-
ki bira kutusunu görebiliyorum.

"İçki içmesine izin yok diyor," Colleen sertçe.

"Gavin'in ailesi de oğlanlarla yatmasına izin vermiyor ama o yine de yatıyor," diyor Logan. Gavin bu sözün karşılığında ona bir şey fırlatınca bira bacaklarıma dökülüyor.

"İç hadi Kusurlu."

Bira kutusunu dudaklarıma getirecek kadar kaldırıyor çuvalı. Başka tarafa bakıp dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Yüksek sesle gülerek sigara kokan diğer eliyle dudaklarımı açmaya çalışıyor. Birayı ağzımdan döküyor ama bira nefes boruma gidiyor. Öksürmeye başlıyorum.

Kahkahalar içinde çuvalı indirip kutuda kalan birayı içiyor.

"Buradan sola," diyor Gavin birden. Giriş kısmının bittiğini ve her ne yapacaklarsa vaktin geldiğini anlıyorum.

Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Neredeyse iki saatir arabadayız, belki daha da fazla, belki de sadece bir saat oldu. Zaman kavramını kaybettim. Dik bir tepeye tırmanıyoruz. Şehir dışına çıkıp dağlara mı geldik? Beni burada mı bırakacaklar? Eve nasıl dönerim? Dönüş saatini kaçıracam. Bittim. Ailem de bitti. Yine herkesi mahvedeceğim. Buradan çıkışım olacak mı onu da merak ediyorum. Beni öldürecekler mi? Çok içtiler. Planları her neyse aksi gitmesi de mümkün.

Birden aklıma Art geliyor ve onunla olmak istiyorum. O bunlar gibi değil, bana sahip çıkar. Çıkardı... önceden. Gelip beni kurtarsa keşke. Gitmeye devam ediyoruz, kimse gelmiyor beni kurtarmaya. Yanımda kalıp yaşananlarla yüzleşmek yerine çekip gitti.

"Uyan bakalım." Logan kavalkemiğime tekme atınca bacaklarımı kendime çekiyorum, ondan uzaklaşıp

Colleen'e sokuluyorum. Colleen'in de benden uzağa kaydığını hissediyorum.

Sonunda araba duruyor, kapılar açılıyor. Temiz hava nihayet. Duman ve içki kokusu azalıyor, tekrar nefes alabiliyorum. Logan beni arabadan çekerek çıkarıyor. Elbistem öyle kısa ki şimdi belimde toplanmış olmalı. Sallayarak indirmeye çalışıyorum. Yerde çakıl taşları var, bu ayakkabılarla dengeli yürümem mümkün değil. İki defa bileğim burkuluyor.

"Çıkar şu aptal şeyleri," diyor Natasha.

Ayakkabılarımı çıkarıyorlar, taşlara basıyorum. Tabanımdaki damga yere değdikçe ne kadar Kusurlu olduğumu hatırlıyorum.

"Yakıştı mı?" diyor Natasha, Gavin bir ıslıkla yanıt veriyor.

Tepeye doğru çekerek çıkarıyorlar beni. Tabanım sert taşlara değdikçe inleyip küfrediyorum. Çuvalın arkasından nereye gittiğimizi göremiyorum, içeri sızan ışık da gitti artık. Kapkaranlık. Geç oldu. Dönüş saatini çoktan kaçırmış olabilirim.

"Dönüş saatini kaçırmamam lazım," diyorum sonunda. "Lütfen bırakın da gideyim."

Susuyorlar.

"Kaçta dönmesi lazım?" Natasha soruyor.

"On birde," diye yanıtlıyor Colleen.

"Saat on buçuk şimdi," diyor Natasha.

"Yani?" diyor Logan beni çekerken.

"Yani hızlanmamız lazım."

"Yoksa?"

"Yoksa... ne olur Colleen?" diye soruyor Natasha.

“Dönüş saatini kaçırmak büyük mesele. Her şey olabilir. Tekrar mahkemeye çıkar.

Logan gülüyor.

“Hayır, gerçekten çok ciddi,” diyor Colleen. “Sadece ona ceza vermezler. Ailesi de ceza alır. Kardeşlerimi bir hafta evden uzaklaştırdılar.” Sesi titriyor.

“Ailesini tanımam,” diyor Logan. “Umurumda değil.”

“Geldik, burası,” diyor Gavin, hep beraber duruyoruz. Kilit açılma sesi duyuyorum.

“Bir adım yukarı çık,” diyor Colleen alçak sesle, adım atınca ahşap zemine basıyorum. Anında ayağıma kıymıklar batıyor. Burnuma toprak ve yosun kokusu geliyor. Bir kulübedeyiz. Ayağımın altı toz toprak. Bir araya toplanıyoruz, kapı kapanıyor ve kilitleniyor. Logan beni itiyor, yüzüstü düşmek üzereyken dengemi sağlıyorum. Bir duvara çarpıyorum, tırmık ya da kürek gibi bir şey omuzuma batıyor.

“Yüzme dersinde Kusurlu’nun derdi neydi?” diye soruyor Logan.

“Vücudunu göstermek istemiyordu,” diyor Natasha.

Büzülüp kaçıyorum. “Hayır. N’olur, hayır.” Sesim dehşet içinde.

Biri beni duvardan öteye itiyor ve elbisemin arkasındaki fermuarı açıyor. Direnssem de Natasha beni tutuyor. Küçük ellerini kolumda hissediyorum. Tırnakları batıyor.

Elbisem ayaklarıma düşüyor, kulübenin ortasında iç çamaşırlarımla kalıyorum. Üstümde kalan başka bir şey de Art'ın hediye ettiği halhal. Geleceğimiz belirsiz olduğu halde çıkarmak istemedim, bana her şeyin mükemmel olduğu zamanları hatırlatıyor, herkes kadar Kusurlu olmadığım zamanları. Tekrar ağlamaya başlıyorum. Saklanabileceğim bir yer yok.

"Tamam, yaptınız," diyor Colleen hızla. "Hadi gidelim."

Biri ıslık çalıyor.

"Kes şunu Gav, o bir Kusurlu. Pisliğin teki."

"Bana donuyla kalmış bir kız gibi görünüyor."

"Şu yaralara bak," diyor Natasha yüzüme yaklaşıp. Göğsümdeki yarayı inceliyor. Boğazımda bir yumru. Bacaklarımı kapatıp, ellerimle önümü örtmek istiyorum.

Gavin ve Natasha ben orada değilmişim gibi hakkım-

da konuşuyorlar. Logan, tek kelime etmiyor ki bu beni iyice korkutuyor. Yaralarımı inceliyorlar. Elimi ve ayağımı kaldırıyorlar. Çuvalı başımda tutuyorlar. İnceledikleri vücudun bir kafası, bir kalbi olduğunu bilmek işlerine gelmez.

“Sen bakmıyor musun Colleen?” diyor Logan. “Ah, doğru ya, unutmuşum. Sen zaten görmüşsündür.”

“Hastasınız hepiniz. Ben gidiyorum,” diyor Colleen. Kilit açılıyor, temiz hava kokusu giriyor içeri, kulübeden çıkan ayak seslerini duyuyorum.

Onlarla yalnız kaldım. Titriyorum. Kokuyorum ve üşüyorum.

Sonradan yapabileceğimi fark ettiğim bir sürü şey var. Kaçabilirdim, bağırabilirdim, koşabilirdim ama dondum kaldım. Beni en çok utandıracak şeyi seçtiler: bedenimi. Kimsenin görmesini istemezdim, hiç kimsenin. Oysa şimdi arkadaşım olmak istediğini sandığım üç kişi üstüme fener ışığı tutmuş, kendi kendime bile bakmaya katlanamadığım yerlerimi inceliyor. Çuvalın arkasından yaralarımın ve kim bilir nerelerimin fotoğraflarını çektiklerini anlıyorum flaşlardan. Kendi aralarında derimin nasıl iğrenç ve mide bulandırıcı olduğunu konuşuyorlar. Buradan çıkar çıkmaz fotoğrafların tüm okula dağıtılacağını çok iyi biliyorum. Kim bilir belki de Pia’nın manşeti bile olurlar.

Birinin parmak ucunda etrafımda yürüdüğünü hissediyorum. Natasha olmalı.

Bir çığlık atıyor. “Aman Tanrım,” diyor birden arkama geçince. “Omurgasına bakın, buraya gelin.”

Arkama geçip bakıyorlar.

“Aha,” diyor Gavin. “Yuh. Çok acımıştır bu. Diğerleri gibi düzgün de değil. Bir durun yahu, kaç tane var şimdi?”

Hepsini sayıyorlar, yaralarını, kusurlarını.

“Altı?” diyor Logan, şaşkın. “Haberlerde beş diyorlardı.”

“Şimdiye kadar en fazla beş damga vurulmuştu,” diyor Gavin.

“En fazla üç damga vurulmuştu,” diye düzeltiyor Natasha. “Onda altı damga var,” diye fısıldıyor. “Bence bunu öğrenmemiz gerekiyordu.” Sesi birden gerginleşti.

Enerjileri değişti birden. Tahmin ettikleri kadar zevk almadıklarını anlıyorum. Onları huzursuz ettim. Gerçekler hayallerinde canlandırdıkları gibi çıkmadı. Yaralarım acıyla oluştu. Hayal edilen acı ile kanlı canlı görülen acı aynı şey değil. Onları ayılttı gördükleri. Tuhaf bir şekilde bana güç verdi bu. Onların korktukları şeyi yaşadım, atlattım ben. Benim korkuların onlara çekici geldiği için getirdiler beni buraya. Korkumu analiz etmek istediler. Anlamak istediler. Korkumun üstünde yükselmek istediler. Korkuma gülmek istediler. Ama kendi korkularını yaşadılar. Benim trajedimden korkuyorlar. Bu da bana güç veriyor.

“Saat kaç?” diye soruyorum.

“Zamanında evde olacaksın, dert etme,” diyor Natasha. Sert olmaya çalışıyor ama korktuğunu duyabiliyorum. “Hadi, işin keyfi kaçtı. Acıktım. Yiyecek bir şeyi olan var mı?”

“He,” diyor Gavin fazlaca hızlı, çuvalın altında neredeyse gülümsüyorum.

“Geliyor musun Logan?” diye soruyor Natasha.

“Birazdan gelirim.”

Gidenlerin kararsız ve biraz çekimser kaldıklarını hissediyorum.

“Gidiyorsanız gidin,” diyor Logan, benimle yalnız kalmaya hevesli.

“Ama sakın...”

“Sakın ne?”

Gavin duraksıyor. “Yani sakın, anladın sen...”

“Gavin, bana hakaret etme. Kusurlu pisliğin teki. Ona sopayla bile dokunmam.”

“Kendini çok şişirme,” diyor Gavin, Natasha ile gülüyorlar. “Tamam, sadece ortalığı pislik içinde bırakma. Büyükbabam beni öldürür.”

Uzunca bir sessizlikten sonra Gavin ve Natasha’nın uzaklaşan ayak seslerini duyuyorum. Logan ile baş başa kaldım. Hiç güvenli değil.

“N’olur bana dokunma.” Titriyorum.

“Sana parmağımı bile sürmem,” diyor kulağıma eğilip. “Midemi bulandırırıyorsun. Herkesin midesini bulandırır-sın. Artık kimse istemez seni.”

Yavaşça etrafımda dönmeye başlıyor. Söyledikleri biraz içimi rahatlattı ama ne yapacağını da merak ediyorum.

“Çuvalın ve küllerin önemini biliyor musun?” diye soruyor.

“Hayır.” Burnumu çekiyorum.

“Onlar da bilmiyor. Bu gece onlar için aptalca bir eğlence sadece; yaptıklarımın öneminin farkında değiller.” Sesi garipleşiyor. Vaaz verir gibi geliyor artık. “Eski Ahit döneminde çuval ve kül kendini alçaltma, matem ve tövbenin sembolüydü. Tövbe ettiğini göstermek isteyenler

çuval giyer, küle oturur ve başlarına kül sürerdi. Kül pişmanlık ve harabiyet demektir.”

Başımı eğiyorum, yerin dibine girmiş durumdayım ama o konuşmaya ve etrafımda dönmeye devam ediyor.

“Yunus peygamber Ninovalılara Tanrı’nın günahları için onları ortadan kaldıracağını söylediğinde, kral dahil herkes tövbe etti, oruç tuttular ve küllere büründüler. Hayvanlarına bile çuval geçirdiler. Tanrı da samimi değişimlerini gördü, kalplerindeki değişime inandı, merhamet etti ve onları yok etmedi. Çuval ve kül kalpteki bu değişimin sembolüdür. Tövbenin samimiyetini gösterir.”

Konuşmayı ve dönmeyi kesiyor. Sıcak ve ağır çuvalın altında aldığım soluklar ve dehşet içindeki kalp atışlarım dışında çit çıkmıyor.

“Tanrı benden çok daha yücedir Kusurlu. Ama tövbe edersen ben de merhamet ederim. Eğer tövbe etmezsen seni bütün gece burada kilitli tutarım, kimse de bulamaz. Dönüş saatini kaçırsın, tüm ailen damgalanır, umurunda da olmaz.”

Gözümden yaşlar sicim gibi akarken dudaklarımı ısıtıyor. Küçük Ewan’ı düşünüyorum, nasıl da korkar, ailemi böyle bir tehlikeye nasıl attım ben.

“Çok ciddiym Kusurlu.”

Ciddi olduğunu biliyorum. Her söylediğini yapar. Damga odasına dönmüş gibiyim, Yargıç Crevan yüzüme, “Tövbe et!” diye bağırıyor. O zaman reddetmiştim, bittiğimi, işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünmüştüm. Hata yaptığımı kabul edemezdim, o zaman edemezdim. ama kurallar değişti ve işler daha da kötüye gitti. Çok daha kötüye gitti. Daha fazla gücüm kalmadı.

“Evet,” diye bağıyorum birden.

Başımdaki çuvalı çekip çıkarıyor, temiz havaya şükrediyorum ama gözlerindeki ifade beni dehşete düşürüyor.

“Tövbe ediyor musun?”

Başımla evet diyorum.

“Cevap ver.” Sesini yükseltiyor.

“Evet ediyorum.” Burnumu çekiyorum.

“Pişman olduğunu söyle.”

“Pişmanım.”

“Hata yaptığını söyle,” diyor birden, içkinin ya da tütürdükleri her neyse onun değil adrenalinin etkisi altında olduğunu anlıyorum.

“Hata yaptım.”

“Dizlerinin üstüne çök ve merhamet etmem için yalvar.”

Duruyorum.

“Hadi.”

Dizlerimin üstüne çöküyorum.

Arkama geçip ellerimi bağlayan ipi çözüyor. Ellerimi hemen öne alıp bileklerimi ovuyorum. İp kesmiş, kan oturmuş. Gözlerinin içine bakamıyorum.

“Söyle hadi,” diye bağıyor.

“Ne demem gerektiğini bil...”

“Affetmem için yalvar. Ellerini kavuştur, dua eder gibi, kilisedeymişsin gibi. Hadi.”

“Lütfen,” diyorum ağlayarak. “Lütfen. Çok pişmanım, hata yaptım, tövbe ediyorum. Eve gitmek istiyorum sadece. Eve gitmem lazım.”

Gülümsüyor, tatmin olmuş gibi, elbisemi üstüme atıyor.

KUSURLU

El yordamıyla giymeye çalışıyorum, nihayet bitti, bir an önce bedenimi kapatmak istiyorum. Açık kapının yanında beni seyrediyor. Pisliğin teki olduğumu düşünen birine göre biraz fazla uzun seyrediyor.

“Bu arada Kusurlu, eve dönmek için yirmi dakikan var.”

Kulübenin kapısını çarparak kapatıyor. Sürgüyü itiyor ve beni içeri kilitleyen anahtarların sesini duyuyorum.

Natasha'nın arabasının uzaklaştığını duyuyorum. Karanlık odanın bir köşesi ay ışığıyla hafifçe aydınlanmış, etrafa bakıp bir çıkış yolu arıyorum.

“Hayır.” ağlamaya başlıyorum. Bir an için vazgeçiyorum. Tamamen vazgeçiyorum. Bir köşeye sinip ağlıyorum. Dağ başında bir kulübeye tıklılıp kaldım, kim bilir evden ne kadar uzaktayım. Bağırısam da kimse duymaz. Sonra mantıklı düşünmeye başlıyorum. Natasha zamanında eve gidebileceğimi söylemişti, demek ki çok uzakta değilim, birden dank ediyor. Hiç de uzağa gitmedik. Bir süre yokuş çıktık. Bahçe malzemeleriyle dolu bir kulübedeyim. Nerede olduğumu anladım. Eve birkaç dakika uzaklıktaki tepedeki bahçelerdeyim. Bahçelerin bu saate kapalı olduğunu, kimsenin beni duyamayacağını bildiğim halde bağıriyorum. Boğazım ağrıyana, sesim çatallaşana kadar bağıriyorum. Her şeyi deniyorum ama olmuyor. Kimse duymayacak. Ben burada değilim.

İçim parçalanıyor, korkudan deliriyorum. Kapıyı itip kakıyorum, hiçbir işe yaramıyor; dışardan kilitlenmiş.

Kürekle vuruyorum, bir etkisi olmuyor; çok bitkinim ve hiç gücüm kalmadı.

Yukarda dar bir pencere var. Dümdüz yatarsam sığarım gibi görünüyor. Ama o kadar yukarı çıkıp doğru açığı bulmam çok zor. Dışarı çıkar çıkmaz kafa üstü çakılabilirim. Ama tek seçeneğim bu. İşe yaramasını sağlamalıyım.

Küreği alıp camı kırıyorum. Pencerede kalan cam parçalarını temizleyebildiğim kadar temizliyorum. Pencereye çıkabilmek için alet kutusunu, bitki kutularını ve gübre torbalarını köşede üst üste yığıyorum. Akıllı davranmaya çalışıyorum, ne yazık ki çok az zamanım var. Kendimi yukarı çekiyorum, kendimi kırık camlardan korumak için çuvalı pervaza koydum, başımı dışarı çıkarınca temiz havaya şükrediyorum. Temiz hava beni canlandırmaya yetiyor. Başarabilirim. Kendimi dışarı çekiyorum, karnım çuvalın üstünde kayıyor, havayı içime çekiyorum ve acı içinde inliyorum. Kulübenin solundaki çitlere uzanıp vücudumun geri kalanını dar pencereden çıkarmaya çalışıyorum. Çitlere tüm canımla tutunuyorum; tahta ellerimi, parmaklarımı acıtıyor. Bir an çitlere tutunup sarkıyorum sonra kendimi yerde buluyorum. Çakıl taşları ayaklarıma batıyor. Bir dakika kadar yerde oturup acının geçmesini bekliyorum. Yönümü belirlemek için etrafa bakıyorum. Bu tepeyi biliyorum. Art'la burada buluşurduk. Bahçelerde değil ama yakınlarında. Zaman benim için ne kadar kıymetli olsa da buluştuğumuz yere gitmekten kendimi alıkoyamıyorum. Hayatım boyunca bir daha asla bu saatte oraya gidemeyeceğim. Ve o kadar yakındayım ki. İçimden bir ses de gitmemi söylüyor.

Koşarak bir dakikada varıyorum, gittiğim anda doğru karar verdiğimi anlıyorum. Art'la hep buluştuğumuz yerde iki kişinin silueti görünüyor. Yerimiz ne çabuk dolmuş. Bizim yerimizde şimdi başka bir çift var. Tıpkı Art ve benim gibi görünüyorlar.

Çünkü biri zaten Art. Kız da aynı ben.

Mutlu olduğum, ısıldadığım, güldüğüm, kahkaha attığım, dünyada hiçbir şey ters gitmiyormuş gibi göründüğüm halim. Ben değilim biliyorum, çünkü ben buradayım. Çıplak ayak, kan içinde, yaralı ve ağlar halde. Can havliyle koşuyorum. Hayatım için savaşıyorum ama neden zahmet ediyorum bilmiyorum. Çünkü kalbimde kendime dair beslediğim son umut ve enerji sönüp gitti, artık umursamıyorum. Kalbim bomboş; bana ne isterlerse yaparlar artık.

Kız benim kardeşim.

Önce Art dönüp bakıyor.
Ağladığımı fark ediyorum.

Gözleri, o çok sevdiğim gözleri, şok içinde bana bakıyor. Bu işler başladığından beri ilk defa kalbim paramparça oluyor. Göğsümde bir ağrı hissediyorum. Altı damga vurulurken ağlamamıştım ama şimdi ağlıyorum. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha yoğun bu acı. Damgalardan da kulübedeki işkenceden de. Hepsine baskın çıkıyor.

Juniper dönüp Art'ın baktığı yöne bakınca, yüzü her şeyi ele veriyor.

Yakalandık. Gözyaşlarım bir anda duruyor ve öfkem beni ele geçiriyor.

“Celestine!” Art sığıyor. “Ne oldu böyle? İyi misin?” Bana doğru geliyor, endişeli, paniğe kapılmış. Ama az önce gördüklerimden dolayı değil, gerçekten benim için endişeleniyor.

“Dur!” diye bağırdığımda donup kalıyor.

“Aman Tanrım, Celestine,” diye fısıldıyor Juniper,

bana bakarken ellerini yüzüne götürüyor. “Ne oldu?”

“Celestine,” diyor Art, bana doğru birkaç adım atıyor tekrar. Ben de birkaç adım geri gidince duruyor. “Bir yerin mi kanıyor? Ayakkabıların nerede? Ne oldu? Sana bunu kim yaptı?” Sesindeki duyguyu hissediyorum, öfkeli ve acı çekiyor.

Juniper de Art’ın yanına geliyor, ikisini yan yana görünce tekrar öfkeleniyorum.

“Bir daha sakın yanıma yaklaşmayın. İkiniz de. Bana bir kere ihanet ettiniz. Bir daha edeceğinizi tahmin etmeliydim.” Juniper’e dönüyorum. “Bunca zaman nerede saklandığınızı biliyor muydun?”

“Evet, ama...”

“Burada mıydı hep?” diye soruyorum şok içinde. Kulübelerden birindeydi ve Juniper ona bakıyordu, benim hapsedildiğim ve kaçmak zorunda kaldığım kulübelerden birinde. “Her gece kaçtığınızı *biliyordum*.” Birden anlıyorum. “Olup bitenleri hep *biliyordum*, sadece inanmak istememiştim... beni yalancı durumuna düşürdün.” Neden ona o kadar zalimce davrandığımı anlıyorum şimdi. Biliyordum ama kabullenmek istemiyordum.

“Hayır, Celestine, lütfen, açıklamama izin ver. Sadece yardım ediyordum ona!”

“Kes sesini! İkiniz de yalancısınız.” Ben bağırınca Art geri çekilip başka tarafa bakıyor, kendini savunamıyor bile.

“Sandığın gibi değil. Sadece saklanmama yardım etti, biz şey değiliz, yani...” Ellerini saçlarında gezdiriyor, dar-madağın oldu.

“Bana pek samimi göründünüz ama,” diyorum önce birine sonra diğerine bakarak.

“Öyle değil,” diyor Art. “Söyledim sana babamın yanına dönemem. Sana yaptıklarından sonra asla.”

“*Onun* bana yaptıklarında sonra? İkinizin bu işte hiç rolü olmadığını mı düşünüyorsun?”

Juniper’in gözleri doluyor, Art’ın da çenesi kasılıyor. Bel altı vurduğumu biliyorum ama öyle öfkeliyim ki ikisinin canını da mümkün olduğu kadar çok yakmak istiyorum, benim çektiklerimin en azından bir kısmını çeksinler istiyorum. Her gün onu yanımda istedim. Ve Juniper nerede olduğunu biliyordu, ne yaptığını biliyordu. Bana söyleyebilirdi, ona mesaj iletebilirdi, bana yardım edebilirdi. Ama benim yerime ona yardım etmiş.

“Sizin için hoş bir yer doğrusu.” Etrafa bakıyorum. “Pek rahat. Biliyor musun Art, *benim* saklanacak bir yerim yok artık. Bu dünyada saklanabileceğim tek bir yer yok. Her gün yüzleşmek zorundayım, *her gün*, tek başıma. Senin yaptığını yapma lüksüm yok, senin hep yaptığın gibi insanları kendi işime geldiği gibi kullanamam. Ama sen de sonsuza kadar burada kalamazsın. Bir gün adam olup yüzleşmen gerekecek.” Onu derinden yaraladım gibi, mutluyum. “Her zaman yanımda olacağını söyledin ama korkağın tekisin işte. İkiniz de korkaksınız.”

“Celestine,” diyor, sesi öyle çatlıyor ki neredeyse hıçkırık gibi çıkıyor. “Seni çok özledim.”

Samimi olduğunu hissediyorum. Belki aptalın tekiyim ama ona inanıyorum.

“Öyleyse ne demeye *kardeşimle* oturuyorsun?”

“Açıklamam izin ver,” diyor, şimdi sinirli, konuşmasına izin vermememden korkuyor. Bana doğru bir adım atınca tekrar geri çekiliyorum.

“Veremem.” Mahkemede yargıç Crevan ile tekrar yüz yüze geldiğimi hayal ediyorum ve mücadele duygum geri geliyor. Daha işim bitmedi. “İkinizin hayatımı bir kere daha mahvetmenize izin vermeyeceğim.”

Dört dakikam var. Arkamı dönüp koşuyorum.

Sonraki birkaç dakika bir yaprak bulutu, yüzüme çarpan dallar, ayağımın altındaki taşlar, bacaklarımı kesen çalırlardan oluşuyor. Şimdiye kadar koşmadığım bir hızla tepeden aşağı koşuyorum nefes nefese. Saatime bakmıyorum; kaybedecek vakit yok. Arka bahçe duvarına doğru var gücümle koşuyorum. Her zamankinden daha hızlı tırmanıyorum ve çimlerin üstüne atlıyorum. Çimler bu gece çektiklerimden sonra kürk gibi geliyor. Annem, babam ve Mary May oturma odasındalar. Duvardaki saate bakıyorlar. Babam volta atıyor. Annem ellerini göğsünde kavuşturmuş bir mucize olsun diye dua ediyor. Arka kapıyı itip kendimi ayaklarına atıyorum, dizlerimin üstündeyim, nefes nefese ağlıyorum, nefes alamıyorum aslında, konuşamıyorum, göremiyorum, başım dönüyor.

Kafamı kaldırıp bakıyorum. Yelkovan bir dakika gösteriyor.

Umutsuzluk içinde Mary May’e bakıyorum, konuşamıyorum, nefes nefeseyim hâlâ.

“On biri bir geçiyor,” diyor.

Annemle babam öfkeyle patlıyorlar bu haksızlık karşısında.

Sonra birden kol saati ötmeye başlıyor. Kafası karışık saatine bakıyor, saatlerin ayarlarının farklı olduğunu anlıyor. Elbette Muhbir’in saatine göre değerlendirilecek.

Annemle babam da aynı şeyi fark ediyorlar ve onay versin diye ona bakıyorlar.

Yattığım yerden ona bakıyorum ve birden kıkırdamaya başlıyorum. Kahkahalar atıyorum, Logan'ın vurduğu yerde kaburgalarım acıyor ama acı beni daha da güldürüyor. Üçü birden bana bakıyor. Yerdeyim, yanlarımı tutuyorum, başım kanıyor, kollarım bacaklarım yara bere içinde, manyak gibi gülüyorum.

Başardım.

Hepsini yendim.

Sabaha karşı dörtte çalan cep telefonum beni korkunç bir kâbustan uyandırıyor. İzleme odasında duruyorum, ellerim cama yaslanmış, Carrick damga odasında sandalyeye bağlı. Uyuşturmayı unutmuşlar, acı içinde bağırıyor, yüzü çarpılmış, kaslı boynunun damarları fırlamış. Damga odasında Tina, June, Bark ve Funar yerine Logan, Natasha, Gavin ve Colleen var.

“Bana anlatmadığın bir şey var değil mi?” diye soruyor Pia telefonun diğer ucunda. Sesi her zamanki cilveli televizyon tonundan farklı, kısık ve telaşlı, ne olup bittiğini anlamam, uyku ile uyanıklığı ayırt etmem bir dakikayı buluyor.

“Ne? Hangi konuda?”

“Damga odası. Beşinci damgadan önce ailenin gönderildiğini söyledin ama olanları gören biri daha vardı değil mi?”

Birden ayılıyorum. Yatağımda dikleşirken Logan’ın tekmelediği yerler acıyor. İnliyorum.

“İyi misin?”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, baş dönmem geçsin diye bekliyorum.

“Celestine?”

“Buradayım.”

“Kalede Bay Berry’yi aradığını biliyorum.”

Bir şeyler biliyor kesin. “O benim avukatım. Dava hakkında konuşmam gereken şeyler vardı.”

“Peki, neden telesekreterine sana acilen ulaşmasını söyleyen yedi mesaj bıraktın birkaç gün içinde?”

Bu beni durduruyor işte. Nereden biliyor ki?

“Altıncı damga vurulurken Bay Berry de odadaydı, değil mi?” diyor telaşla. “Olanları gördü.”

Donup kalıyorum. Ona güvenebilir miyim, ona anlatabilir miyim emin değilim.

“Yanında kim var?”

“Hiç kimse.” Dolaşıyor gibi geliyor sesi. Telefonda bir tık sesi daha geliyor. Sesi gidip geliyor. “Yalnızım, Celestine, sözüme inan, güven bana.”

Tüylerim diken diken. An bu andır. Ya başaracağım ya biteceğim. Ona güvenirsem ve bana yalan söylüyorsa, Bay Berry’nin hayatını tehlikeye atarım. Bu gece yaşadıklarımın sonu birine güvenmem imkânsız. Ama bu işte yapayalnızım, bana yardım edecek başka kim var ki?

“Pia sadece senin istediğin gibi yürümeyecek bu iş,” diyorum. “Neden sorduğunu bilmem lazım.”

Tam duymadığım bir şeyler söylüyor.

“Ne? Pia, neredesin? Hat çok kötü.”

“Önemli değil. *Düşün*, Celestine. Bana söylemediğin bir şey var ve onu öğrenmem lazım.”

Bıktım artık, herkesin benden bir şeyler almasından

bıktım. “Neden sana söyleyecekmişim ki?” Evdekileri uyandırmamak için tıslıyorum. “Crevan’ın lehine çarpı-tasın diye mi? Bunları yayınlamana izin vermez zaten. Kimse bilmiyorsa bir sebebi vardır kesin. Her tanıktan bir şekilde kurtuldu. Aslında büyük ihtimalle şu anda bu konuşmayı da dinliyordur. Bana tuzak kurmadığını ne-reden bileyim? Hiç tanık kalmadığından emin olmak için onunla işbirliği yapmadığını nereden bileyim?”

“Bu konuşmayı dinleyemez,” diyor tıkırtılar arasında sesi gidip geliyor. “Ve bana güvenebilirsin. Bana güven-mek zorundasın,” sesi bu sefer daha net. “Başka kimin var Celestine? Senin için bilgi toplayacak başka kim var?”

Hızla düşünüyorum. “Karşılığında ne alacağım?”

“Celestine,” diyor feryat gibi bir sesle, “sana yardım et-meye çalışıyorum.”

“Kendine yardım etmeye çalışıyorsun.”

İç çekiyor. “Ne istiyorsun?”

“Birisi hakkında bilgi almak istiyorum.”

“Kim?”

“Carrick.” Soyadını bile bilmiyorum. “Highland Kale-si’nde yanımdaki hücrede kalıyordu.”

“Kusurlu çocuk? Neden?”

“Soru yok. Kişisel bir mesele.”

“Bir şey mi biliyor?”

“Hayır!” Yalan söylüyorum. “Onu bulmak istiyorum sadece. Şöyle diyelim, bu aralar biraz arkadaş sıkıntısı çekiyorum. Yaşadıklarımı anlayabilecek birine ihtiyacım var.”

“Pekâlâ. Bulabildiğim her şeyi toplarım. Ama onunla röportaj yapmadım. Hikâyesi pek ilgimizi çekmedi.”

Kızıyorum.

“Bir şeyler bulunca sana söylerim. Şimdi benim için tekrar düşün. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Bay Berry odada mıydı? Altıncı damgayı gördü mü? Raporlara göre beşinci damgadan önce ailenle birlikte çıkarılmış. Raporlar hatalı mı?”

Otomatik olarak damga odasına dönüyorum. Hafızamdan silmek için çok uğraştım ama olmadı. Kâbuslarıma giriyor, gün içinde olmadık zamanlarda aklıma geliyor. Acı, koku, dehşet; hepsinden kaçmak istiyorum. Babam beni rahatlatmak için ellerini omuzlarıma koyup sıkıştığında geliyor aklıma mesela. Babam bilmiyor ama anında geriliyorum, anında o odaya geri dönüp Tina'nın her bir damgadan önce omuzlarıma dokunmasını hatırlıyorum. Rahat yatağımda, bile isteye o odaya dönmek şimdiye kadar yapmaya çalıştığımın tam tersi. Hele bu geceden sonra, öyle çok korktum ve öyle çok canım yandı ki her şeyi unutmak istiyorum. Ama yine de dönüyorum odaya. Kokular, sesler, korku, çarpan kalbim, el ve ayak bileklerimizdeki sızı. Kan kırmızı cübbesi içinde bana bağırان Crevan, ağzından öfkeyle fırlayan tükürük.

“Evet, Bay Berry altıncı damgayı gördü.” Sonunda açıklıyorum. Pia haklı, yardımına ihtiyacım var. “Bir şekilde geri girmeyi başardı. Telefonu vardı. Kaydetti.”

Carrick'in de orada olduğunu söylememe gerek yok. Kendime bir şeyler saklamalıyım.

“Kayıt? Video mu var? Aman Tanrım. Tamam, teşekkürler Celestine. Sağ ol.” Kapatıyorum.

Kalbim deli gibi atıyor, o anı, Bay Berry'nin olası videosunu açıkladığımı ve Carrick konusunu açtığımı için ger-

ginim. Carrick'in bu işle ilgili olduğunu bilmesini istemiyorum. Baş belaya girsin istemem. Ama onu bulmamın başka yolu yok.

Uyanıp damga odası senaryosunu kafamda yeniden canlandırdıktan sonra tekrar uykuya dalmam mümkün değil. Kafamı arabaya çarptığım yer zonkluyor ve şişiyor. Ağzım kurudu, içim kavruluyor. Biraz sarsılarak yataktan kalkıyorum, tişörtümün üstüne bol bir hırka geçiriyorum.

Aşağı inip doğruca mutfığa su almaya gidiyorum. Buzdolabını açarken birinin varlığını hissediyorum. Dönüp bakınca, Mary May'in karanlıkta bir köşede oturmuş beni seyrettiğini görüyorum. Fırının üstündeki lamba, görmesini sağlayan tek şey. Elleri kitabının üstünde duruyor. İlk defa eldivensiz tenini görüyorum. Korktuğum için gülümsüyor ama çok yorgun olduğu da belli.

"Ne yapıyorsunuz... yani, siz neden... burada mı kalıyorsunuz gece?"

Gözleriyle beni baştan ayağa süzüyor, bakışları hırkaya daha sıkı sarılmama yol açıyor. Bu kadın tüylerimi ürpertiyor.

"Bu gece olanları düşününce evde kalmamın daha iyi olacağına karar verdim. Kafan da epeyce şişmiş."

Elim başıma gidiyor, irkiliyorum. Zonkluyor. Su ve ağrı kesiciye ihtiyacım var. Beni izlerken alıyorum.

"Beyin sarsıntısı geçirmemden mi korkuyorsunuz?"

"Hayır." Gülüyor ama neşeli bir ses çıkmıyor. Daha çok zalimce, sanki tanıdığı en aptal kişi benmişim gibi. "Olman gereken yerde kaldığından emin olmak için. Kuralları ihlal etme diye. Böyle olaylar insana ne yapar iyi bilirim."

“Ne demek istiyorsunuz?” Hapları yutup su içiyorum.

“İntikam,” diyor, gözlerindeki soğukluğu ve karanlığı görebiliyorum. Kız kardeşine yaptıkları geliyor aklıma, sonra da ona sırt çevirdiler diye tüm ailesine.

“Ailenizi de intikam için mi ihbar ettiniz?”

“Hayır,” diyor gözünü bile kırpmadan, böyle kişisel bir soru sormamdan rahatsız olmamış gibi. “Kız kardeşimi erkek arkadaşım ile yakaladım. Onu Divan’a ihbar etmem intikamdı.”

Hikâyesi bugün yaşadıklarına o kadar benziyor ki acaba beni mi deniyor diye düşünüyorum. Art ve Juniper hakkında bir şey mi biliyor? Bilemez. Bilse zaten Muhbirler çoktan bulurdu Art’ı.

“Ailem...” Bir süre uzaklara bakıyor, hemen üstünü kapatsa da biraz hüzünlendiğini seziyorum. “Onları ihbar etmem sadece gereklilikti.”

Tepeden tırnağa titriyorum.

Tekrar bana bakıyor. “Dr. Smith kırığın olmadığını söyledi.”

“Yok. Kalbimi, gururumu ve insanlığa olan inancımı saymazsanız.”

Bakışlarını yakalıyorum, gözleri mutfakın karanlığında simsiyah, neredeyse beni anladığını düşüneceğim.

“Hayır,” diyor sadece kitabına dönüp, Jane Austen kapağını görüyorum. “Onları saymıyorum.”

Öğleden sonra Pia geliyor. Babamla dramatik karakol yolculuğumuz dışında tüm günü evde kıvrılıp yatarak geçirdim. Dün geceki saldırının ağırları devam ediyor. Zorla yataktan çıkıp üstüme bol bir şeyler giyiyorum ve kütüphanede buluşuyorum onunla. Zimba gibi şeftali rengi kalem eteklerinden biriyle otururken bulmayı bekliyorum onu ama odanın içinde volta atıyor. Parlak siyah saçlarını sıkıca toplamış, kot, spor ayakkabı ve kapüşonlu bir üst giymiş.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

O da şaşkınlıkla bana bakıyor.

“Ne oldu sana böyle?” diye soruyorum.

“Boş ver beni, asıl sana ne oldu?!”

Alnımdaki şiş iyice büyüdü, çizgi filmlerdeki gibi kocaman olup sarı siyah bir renge döndü. Yüzümde de ağaçların arasında deli gibi koşarken oluşan dal ve çalı çizikleri var.

Koltuğa oturup karnımdaki acıyla inliyorum. Kaburgalarım kırılmamış ama öyleymiş gibi acıyor.

"Celestine," diyor telaşlı ve endişeli. Rol yapmayı kesiyorum. "Ne oldu?"

İç çekiyorum. "Parti filan yokmuş. Benim için en azından."

"Tuzak mı kurmuşlar?"

"Galiba doğru terim pusuya düşürülmek," diyorum. Bedenimde ve zihnimde tazeliğini koruyan anılar canlanınca gözlerim doluyor. Her hareketimde canım yanıyor.

"Seni çağırın şu çocuk?"

"Logan Trilby. L-O-G-A-N." Yavaş yavaş söylüyorum, sesim alaycı. "T-R-I-L-B-Y. Yazmayacak mısınız? Ah, doğru, insanların bana acımalarına yol açacak bir şey yazamazsın."

Gözlerinde öfke var ama bana değil. "İnsanların sana acımalarını istemiyorsun Celestine."

"Aslına bakarsan istiyorum." Yarım yamalak gülüyorum. "Herkes bana acısın istiyorum, o zaman şimdi her neyseler onun yerine insan olduklarını anlarım."

Karşımdaki koltuğa oturuyor ama daha önceki gibi zarafet ve incelik değil. Koltuğun ucunda, bacakları açık, dirsekler dizlerinde; bugün sert ve kötü kız havasında.

"Ne yaptı sana?"

"Yalnız değildi. Birkaç arkadaşı daha vardı. Amaçları beni aşağılamaktı."

"Yaptılar mı?"

"Anlat bana." Yumuşak ve sabırlı davranmaya çalışıyor ama derinde bir yerde telaşını seziyorum, daha önceki konuşmalarımız gibi ölçülü ve sakin değil. İlk tanıştığımızda "televizyon Pia'sı" modundaydı, sonra "iş dışı Pia'yı" gördüm, ama şimdi karşımda yepyeni bir kadın

var, daha önce hiç görmediğim bir yanını görüyorum. Daha önce beni kandırmak kolaydı ama şimdi bu kadına inanıyorum.

“Başıma bir çuval geçirdiler, beni bağladılar, vurdular, tekmelediler, üstüme kül silktiler, soydular ve bir kulübe-ye kilitlediler. Sanırım bunlar hepsini anlatıyor.”

Gözleri donuyor. “Logan Trilby. Diğerleri kimdi?”

Her ayrıntıyı anlatıyorum, hep doğru yerlerde nefreti-ni, huzursuzluğunu ve empatisini ifade ediyor. Samimiye-tine inanıyorum.

“Peki, ne olacak?”

“Hiçbir şey. Babam bugün herkesin karakola gelme-sini sağladı. Müdür Hamilton, Natasha, Logan, Gavin, Colleen. Angelina dışında aileleri de. Logan’ın ailesi onun için şahitlik ettiler. İncil dersinde olduğu için bunlarla il-gisi olamaz dediler.”

“Yalan söylemediğini düşünüyorlar?”

“*Onlar* yalan söyledi. İncil dersinde *beraber* oldukları-nı söylediler.”

Ağzı açık kalıyor. “Ya diğer çocuklar?”

“Natasha ve Gavin, Colleen’i suçladılar. Annesiyle be-nim aramda geçen bir şey yüzünden intikam almak için her şeyi onun planladığını söylediler.”

“Ne yaşandı ki?” Doğal olarak gazeteci moduna geçi-yor.

“Sana anlatamam. Natasha’nın babası havalı bir avu-kat, insan hakları ve kızının bir Kusurlu’dan korunma-sı hakkında bir şeyler zırvalamaya başladı. Polis hiçbir şey yapmayacak. Okulun ceza vermesine karar verildi. Babam çıldırdı. Gavin ve Natasha iki gün uzaklaştırma

aldılar. Colleen de okuldan atıldı ama çok da önemli değil, Bob Tinder gazetesinin editörlüğünden atıldığı için...”

“Çok iyi biliyorum,” diye bölüyor, aklından geçenler yüzünden gözleri fır fır dönüyor.

“Senin patronun olduğunu unuttum. Her neyse, taşınacaklar. Bunu da biliyorsundur. Yani Colleen’e ceza verildi diyemeyiz. Zaten başka bir okula başlaması gerekecekti.”

Başını sallıyor. Dehşete düşmüş gibi görünüyor.

“Pia, beni endişelendiren bir şey daha var. Dün gece beni soyduklarında...” Güçlkle yutkunuyorum, tüm o işkenceyi baştan yaşıyorum, “... fotoğrafımı da çektiler. Altıncı damgayı gördüler ve ellerinde kanıt var.”

Pia derin derin düşünürken iyice odaklanıyor.

“Onu görünce korktular, gördükten sonra geri çekildiler zaten. Bir şey söylememeleri gerektiğini biliyorlar sanırım ama eninde sonunda ortaya çıkar. Natasha illaki birine söyler. Üstüne para verseler sır tutamaz.”

“Ama ellerinde video yok,” diyor Pia. “O videoyu ele geçirmemiz lazım. Ve de hızlı hareket etmeliyiz.” Tekrar volta atmaya başlıyor. “Onlar ortaya çıkarmadan biz çıkarmalıyız. Crevan dedikoduları duyup, hikâyeyi çarpıtma fırsatı bulmadan, tabii eğer şimdiden bu konuda çalışmaya başlamamışsa.” Bizi duyabilecek kimse var mı diye etrafa bakınıyor. “Bu sabah Crevan hakkında bir soruşturma başladığını öğrendim,” diyor çok alçak sesle. “Özel bir soruşturma. Senin, Angelina Tinder’ın, Jimmy Child’ın ve Dr. Blake’in dava sonuçları sonrasında insanlar konuşmaya başladılar.”

“Dr. Blake kim?” Tanıdık geliyor. Büyükbabam dava

sırasında bahsetmişti. Onu ve birini daha bulmam gerektiğini söylemişti. O zaman çok önemsemiştim, komplo teorilerinden biri sanmıştım ama demek aklımda tutmam gerekiyormuş.

“Dr. Blake, Crevan’ın karısı Annie’ye yanlış teşhis koyan kadın,” diyor. “Büyükbaban davan sırasında onu araştırmamı söylemişti, saçmalayan yaşlı adamın sözleri diye sallamamıştım pek. Seninle tanıştıktan sonra araştırdım ama. Kanseri zamanında teşhis edememiş. Jimmy Child davasından hemen önce Kusurlu kararı çıkmış hakkında. Angelina Tinder gibi alakasız bir konuda suçlanmış. Crevan’ın karısıyla ilgisi olmayan bir konuda. Büyükbaban bana ipucu vermeseydi bağlantıyı asla kuramazdım.”

Sevgili büyükbabamla gurur duyuyorum. Hep yanımdaydı ama ben de görüşlerini biraz uçta buldum zaman zaman. Dr. Blake konusunda haklıysa belki tüm dedikleri doğrudu.

“Crevan Divan’ı özel mahkemesi gibi kullanıyor,” diyorum.

“Dr. Blake davasını bir süredir planladığına inanıyorum. O davanın sonucu Jimmy Child ve Angelina Tinder davalarıyla devam etmesini sağladı. Bir şekilde işler istediği gibi gitti. Ama şimdi kararları sorgulanmaya başladı.”

Gözlerimi deviriyorum. “Divan içinde Divan?”

Hafifçe gülümsüyor. “Bir nevi. Özel sorgudan kamusal sorgulamaya uzanıyor.”

“Sonucu tahmin edeyim. Divan, Divan’ın mükemmel ve en doğru şekilde hareket ettiğine karar verecek. Tamam! Sorgulama bitmiştir.”

“Sadece Yargıç Crevan sorgulanıyor. Hükümet, gücünü kötüye kullandığını düşünüyor. Hatırla, tüm bunlar yapılan hatalara karşı geçici bir çözüm olarak başladı. Sonradan iyice büyüüp kontrolden çıktı. Yasalar ve Divan kuralları arasındaki çizgiler iyice belirsizleşiyor. Hükümet gücünü geri kazanmak istiyor.”

“Enya Sleepwell gibi insanlar.”

“Aynen öyle. Ondan gelen baskılar sonucunda bu davaları özel olarak inceleyecek gizli bir komisyon oluşturuldu.”

“Gizli.” İç çekiyorum. “Bu akıllı mantıklı insanlar iyi saklanıyor doğrusu.”

“Herkes senin kadar cesur değil.”

Sesinde bir alaycılık arıyorum ama yok.

“Biliyor musun?” Oturuyor. “Birkaç gün önce internette yeni bir gazeteci yazmaya başladı. Hızla popülerleşiyor.”

“Kıskandın mı?”

“Birazcık.” Gülümsüyor. “Senin hayranın.”

Şaşırdım. “Kimmiş?”

Tabletini çıkarıp gösteriyor. “Adı, Lisa Life.”

Burnumu çekiyorum.

“Senin tarafında. *X-lt* denen yeni haber sitesinde yazıyor. Her gün milyonlarca insan okuyor.”

Tabletinde sayfaları kaydırıp bana haberi gösteriyor. Manşet şöyle: BEN GERÇEK BİR KAHRAMAN OLSAYDIM O ADAM HAYATTA OLURDU. BAŞARAMADIM. Altta, Clayton Byrne’in mezarında oturup mum yakarken çekilen bir fotoğrafım var. “Yaşlı adamın oturmasına yardım ettim,” yazıyor. O gün takip edildiğimi bilmiyordum. Daha dikkatli olmalıydım, hele de okuldan kaçıp

kaledeki gardiyanları görmeye gittiğim gün. Okumaya devam ediyorum.

Haberde, otobüsteki davranışlarımın nasıl bir insan hakları meselesine döndüğü anlatılıyor. Clayton Byrne'ın ölümü, toplumsal ihmal sonucu gerçekleşen ilk Kusurlu ölümü olarak aktarılıyor, kurallara uyan bir toplumun ihmali. Bu kuralların yaşlı bir adamın ölümüne neden olduğu söyleniyor. Enya Sleepwell'den bir alıntı var: *"Celestine North'un yaptıklarını hoş görmüyorum ama onun bu davranışı ve yol açtığı yorumlar, hükümetin yanıtlaması gereken ciddi soruları beraberinde getirdi. Bir Kusurlu'ya yardım etme kuralı sorgulanıyorsa, sistemin tamamı da sorgulanmalıdır kesinlikle."*

Enya'nın fotoğrafına dikkatle bakınca, davalar sırasında avludan geçerken halkın saldırısı sırasında bana başıyla selam veren kısa saçlı kadın olduğunu anlıyorum.

"Lisa Life bugün de bunu yazmış," diye bana dosyadan yeni bir haber gösteriyor.

"Merhamet ve Mantık: Mükemmel ikili. Mükemmel liderimiz kim?"

Benim bir fotoğrafım var. Güçlü ve kararlı görünüyorum mahkemede. Fotoğraf çekilirken nasıl hissettiğimi hatırlamıyorum. Bir kız, hayır bir kadın, güvenebileceğim bir kadın, güçlü görünen bir kadın. Ne yaptığının farkında olan bir kadın. Görünüş ne kadar aldatıcı olabiliyor.

Pia kucağıma haber üstüne haber bırakıyor, öyle hızlı ki sadece başlıkları ve fotoğrafları görebiliyorum sayfa dizimin üstüne düşene kadar. Sonra hepsini birden sehpa yayıyor. Bir sürü sayfa. Benim görüntülerim, sayfa-

larca haber ve tanıdık sözler, öyle çoklar ki artık gördüğüm insanı tanıyamıyorum.

“Hepsi Lisa Life’ın mı?” Utandım, yanaklarım kızardı. Bu kadar çok desteklendiğimi görmek bana fazla geldi.

“Hayır, hepsi onun değil. Seni destekleyen bütün haberleri topladım. Daha bir sürü var Celestine.”

Hiç tanımadığım insanların beni böyle yüceltmesine inanamıyorum. Beni dizlerimin üstünde Logan’a yalvarırken, yaptığım her şeyi geri alırken görselerdi ne derlerdi.

Pia karanlık düşüncelerimi bölüyor. “Ne olduğunu görüyor musun? Ne kadar büyük bir güce sahip olduğunun farkında değilsin.”

Acı bir tebessümle gülerken kavurgalarım sızlıyor, başım zonkluyor. Bu haftanın başında Crevan’ı alt edebileceğimi düşünüyordum, bugünse kıvrılıp ağladım, yenilgiyi kabul ettim.

“Güç? Dört sınıf arkadaşım beni bir kulübeye kilitledi, ne okul yönetimi ne de polis umursadı. Kimse bana yardım edemez. Hayatta en sevdiğim iki insan bana ihanet etti. Saat on birden sonra dışarda olmama bile izin yok. Gücüm mücüm yok benim Pia.”

“Evet, var. Olduğunu biliyorsun. Gücün sadece omurgadaki altıncı damgada değil, o damga vurulurken gösterdiğin cesaretle. Otobüste yaptıkların, dava sırasında söylediklerin, Crevan’ın karşısına dikilmen. On yıl kaledede çalıştım, kimsenin onunla bu şekilde konuştuğunu görmedim. Şimdi o gücü kullan ve geliştir, bundan sonra yaşanacaklar için ihtiyacın olacak.”

Kalbim deli gibi atıyor, kendimi hazırlıyorum.

“**B**ay Berry ile buluşmaya çalışıyorum. Ofisini, cebini, Evini, bulduğum her numarayı aradım, yanıt yok. Evine gittim ama kocası nerede olduğunu bilmiyor. Bir haftalığına diyerek çıktığını, sonra da haber alamadığını söylüyor. Müvekkillerinden hiçbiri de ondan haber alamamış, çalışanları da. Ekibi, ani bir tatile çıktığını düşünüyor, arada yaparmış öyle. Ama bu sefer farklı olduğunu biliyorum. Elimizdeki bilgiler ışığında eminim Celestine.”

“Belki kocası yerini bildiği halde söylemiyordur. Herkes senin Crevan’ın medya kızı olduğunu biliyor. Neden sana güvensinler ki?”

“Ona geçeceği bulmaya çalıştığımı söyledim. Kocası kesinlikle yerini bilmediğini söylüyor, onan inandım,” diyor kesin bir dille.

“Neden polisi aramıyor?”

“Polisin yardım edebileceğini düşünmüyor,” diyor alçak bir sesle. “Korkuyor.”

Zorla yutkunuyorum. “Dur tahmin edeyim. Bay Berry Adlandırma Gününden sonra ortadan kayboldu. Tina,

June, Bark, Funar ve Tony gibi.”

Başıyla onaylıyor.

“Sence saklanıyor mu yoksa bir yerde mi tutuluyor?”

“Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Dün Tina’nın evine gittim. Ev kapatılmış, eşyalar filan duruyor ama derlenip toplanmış hepsi. Kızı da ortada yok. Okulunun haberi yok. Tina kocasından boşanmış ve ailesiyle pek yakın değil. O yüzden ondan birkaç hafta haber alamayınca telaşlanmamışlar. Bark’ın, Funar’ın, June’un ve Tony’nin evlerini de aradım ama aileleri konuşmuyor. Evlerine gitmedim daha. Yüz yüze konuşurken telefonda daha çok şey söyleyebilirler. Ama Bay Berry ve Tina’dan farklı bir şey beklemiyorum pek. Hepsi korkuyor.”

“Yani odada çekilen video yok?” konuşurken gözlerim doluyor. “Tanık olan herkes kaybolmuş. Crevan’a karşı benim sözüm.”

Doğru değil aslında. Gören tek kişi ben değilim. Carrick de oradaydı, olanları gördü. Kusurlu bir tanığa inanırlar mı? Crevan’ın elleri ona da uzandı mı? Crevan onun orada olduğunu biliyor mu? Onu gördü mü? Sırada ben mi varım? Korkmalı mıyım?

“Kanıt olmadan haberi yazamam,” diyor Pia. “Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“Hâlâ bana inanmıyorsun değil mi?” diye soruyorum öfkeyle.

“Tabii ki sana inanıyorum.” Sesini yükseltip ayağa kalkıyor. “Senin için ne kadar risk aldığımın farkında mısın?”

“Özür dilerim,” diyorum alçak sesle.

Yüzünü ovalıyor, birden çok yorgun görünüyor gözüme.

“Hayır, özür dileme. Sana iyilik yapmıyorum, bunu hak ediyorsun. Mahkemeyi ve Kusurlu davalarını inandığım için izledim ve haber yaptım. Kullanılanlar bazen benim kelimelerim değildi ama yazılanlara inanıyordum. Topluma zarar verenlerin, toplumu çökertme tehdidi oluşturanların ayrıştırılması gerektiğine inanıyordum. Ama... sonra Angelina Tinder ve Jimmy Child davaları peş peşe geldi, sonra senin davan, şimdi de Dr. Blake davasını öğrendim.” Başını sallıyor. “Diğer davalarda kendi kendime söylediklerimi, sen söz konusu olunca söyleyemiyorum. Senin davan daha başından hatalıydı,” diyor beni çok şaşırtarak. “Önce seni bir kahraman olarak yansıtmam söylendi. Sonra da düşman olarak. Çok anlamsız. Crevan bir kırılma noktasında bence. Annie’nin doktoru hakkında Kusurlu kararı çıkınca intikamın tadını aldı, kendine güveni yerine gelince Angelina Tinder ve Jimmy Child ile devam etti. Bu davalar çözülmeye başladığını gösteriyor, bence daha da kötüye gidecek. İnanılmaz baskı altında şu anda. Art da ortadan kaybolunca, Crevan hem oğlunu elinden aldığı hem de Mahkeme’nin sorgulanmasına yol açtığı için *sana* çok öfkeli. Tüm dünyaya bu sistemin gerekli olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Böylece uluslararası alanda da güce sahip olacaktı. Bu planının tehlikeye düşmesini istemiyor tabii. Duyduğuma göre, yarın Kusurlular hakkında olumlu haber yapan gazetecilerin Kusurlu’ya yardım etme suçuyla cezalandırılacağını ilan edecekmiş.”

“Lisa Life buraya kadarmış demek.” Bütün umudum sönüyor. “Kusurlu hakkında olumlu yazan gazetecinin Kusurlu olması pek bir şey ifade etmez.”

“Onu bulamaz,” diyor, çenesi kasıldı. “Sıkıntı çıkar. Özellikle de dostlarımla. Gazeteciler ifade özgürlüğünü çok ciddiye alır. Susturmaya çalışırsan daha yüksek sesle bağırırlar. Kendi kuyusunu kazıyor Celestine. Çok yakında sana destek artacak. Lisa Life’a ihtiyacın yok Celestine, tanıdığım en cesur insansın. Bana da kendi sesimi bulma ilhamını verdin.”

Ellerimi alıp sıkıca tutuyor; bu odada ilk karşılaşmamızı hatırlıyorum, damgam değmesin diye sol elle toka-laşmıştık. Şimdi sıkıca kavıyor elimi, tenim tenine de-ğiyor. Benim yaram onun pürüzsüz tenine de-ğiyor. Olması gereken bu ama yine de çok duygulanıyorum. “Hareketin sana ihtiyacı var Celestine ama unutma, senin *onlara* ih-tiyacın yok. Seni kullanmalarına izin verme.”

Sözlerinde büyük bir telaş var. Kişiliğindeki, ses to-nundaki bu de-ğişime öyle şaşıyorum ki hepsini birden kaldırmam çok zor. Bana, söylediklerinin çok önemli ol-duğunu anlatmaya çalıştığını biliyorum, ben de ona aynı şekilde davranmaya çalışıyorum. Sırt çantasından bir dosya çıkarıp sehpa dizili haberlerin üstüne koyuyor.

“Bay Berry’nin videosundan bahsettiğin için çok te-şekkür ederim. Bana güvendiğin için minnettarım. Ya-şadığın bunca şeyden sonra birine güvenmek çok zor bili-yorum. Eminim bana da tam olarak güvenmiyorsundur.”

Suçlulukla başka tarafa bakıyorum.

“Sorun de-ğil, anlıyorum. Sadece sana kanıtlamama izin ver. İstedğin bilgiler burada.” Sırt çantasını kapıyor, bir maceraya atılacak gibi görünüyor. “En kısa zamanda tekrar arayacağım seni.”

“Çocukların da geliyor mu seninle?”

Gözleri önce parlıyor sonra sertleşiyor. “Şimdilik babalarının yanında daha güvendeler. İyi şanslar Celestine.”

Sehpada bıraktığı Lisa Life haberlerine bakıyorum. Alıntılar tarayınca bire bir benim söylediklerim olduğunu görüyorum, hiç çarpıtılmamış, aynen aktarılmış. Bunları sadece bir kişiye, Pia’ya söyledim.

Pia, Lisa Life’ın ta kendisi.

“Benden nefret ettiğini sanıyordum,” diyorum.

Hüzünle gülümsüyor. “Ediyordum.”

Dürüstlüğünü takdir ediyorum, benim için yaptıklarını anladığımı bilmesini istiyorum. Vedalaşırken boğazımda bir yumru oluşuyor. Umarım bir daha görüştüğümüzde tüm bunları atlatmış, Crevan’dan kurtulmuş oluruz. “Yolda Lisa Life’a rastlarsan ona yürekten teşekkür ettiğimi ilet lütfen.”

Gülümsüyor, anladığımı biliyor, gözleri doluyor. Ve gidiyor.

52

“Pia hasta mıydı bugün?” Yatak odasının açık kapısının önünden geçerken annem soruyor. “Farklı görünüyordu. Kot giymiş, azıcık da olsa şeftali rengi bir şey yoktu üstünde.”

“Hımm,” diyorum, Carrick hakkındaki dosyayı göğsüme bastırıp yürürken. Kalbim çarpıyor. Bu bilgiler bile ona yakın hissetmeme yetiyor.

Annem üstündeki kazağı çıkarıp yatağa atarken kapıya yaslanıp seyrediyorum. Dolabındaki her şey ortalığa saçılmış gibi. Ama bunlar dolabındakiler değil. Hepsi yeni ve etiketleri duruyor.

“Ne yapıyorsun?”

“Kıyafet deniyorum.”

“Alışverişe mi çıktın?”

“Sen karakoldayken kargo geldi.”

Odaya girip bazı kıyafetleri alıyorum. Bir şeyler yerine oturmuyor, ne olduğunu anlamasam da meraklanıyorum. Birden fark ediyorum, kıyafetlerin rengi, modeli, her şeyi yanlış, anneme göre değil.

“Ne yapıyorsun?” Tekrar soruyorum. “Gerçekten.”

Annem iç çekip kırmızı tişörtü dümdüz karnından aşağı çekiyor. “Farklı bir tarz deniyorum.”

Ağzım bir karış açık kalıyor. Evet, her gün manken gibi yaşamak adına farklı tarzlar dener ama evde, kişisel hayatında, annemin hiç değişmeyen sabit bir tarzı vardır. Hayatının her santimiyle belirlediği, çalışılmış, geliştirilmiş, herkese kim olduğunu anlatan bir tarz. Bu tarzda giyinmenin lideridir o. Görünüşü hep kusursuzdur, kıyafetleri bedenini sarar, iyi yanlarını vurgular; ailenin ihtiyaçlarıyla uyumludur, güven gerektiğinde güvenli, cesaret gerektiğinde cesur.

Yırtık pırtık bir kot ve kaba botlar çekip alıyor yığının içinden. Kıyafetler havalı ama uyumsuz. Giydiği hiçbir şey diğerine uymuyor; palyaço gibi görünüyor. Aynaya bakıyor, kendini öyle derin inceliyor ki endişeleniyorum.

Bugün değişen sadece Pia değil. Bu sahne dışında annemde daha farklı bir şey de var bugün. Hâlâ mükemmel görünüyor, makyajı kusursuz, saçının her bir teli yerli yerinde, ama... onu inceliyorum. Gözlerinde coşku, çenesinde kararlı bir çizgi, kaşında incecik bir kırışıklık. Yüzeyde bir çatlak mı görüyorum yoksa?

“Bay Berry hiç temasa geçti mi yakınlarda?” diye soruyorum.

Bana bakıp niyetimi anlamaya çalışıyor. Ama yapamıyor çünkü onun sır vermeyen ifadesinin elimden gelen en iyi taklidini yapıyorum. “Adlandırma Günü’nden beri geçmedi. Merak ettiğin buysa, altıncı damga hakkında biz de onu aramadık.”

Merak ettiğim o değildi ama öğrendiğim iyi oldu. “Size

bir şey verdi mi? Gönderdi mi?"

"Fatura," diyor burnunu çekerek. "Eminim kast ettiğin fatura değildi."

"Fatura?"

"Anlaşılan o ki, Divan Kusurlu olduğuna hükmederse, avukat masraflarını karşılayan gerekiyor. Yığınla fatura. Yargıç Crevan da bizim için en pahalı avukatı tutmuş."

"Ah, özür dilerim."

"Ben özür dilerim. Öyle demek... Bir yolunu bulacağız." Kırmızı kazağın üstüne kocaman mor hırkayı giyerken iç çekiyor.

"Güzellik Kutusu sözleşmen faturayı karşılar ama değil mi? Yani, borcumu ödemek isterim ama şimdi ödeyemem."

"Celestine..." Bana yaklaşıp örgülerimden birini nazikçe kulağımın arkasına atıyor "...çok nazıksın ama masrafları hallediyoruz biz. Güzellik Kutusu'nun artık yeni bir marka elçisi var zaten."

Kalbim paramparça. Güzellik Kutusu annemin en büyük gelir kaynağıydı. Ünlü kozmetik markasının sloganı şöyle: "Dışı Kusursuz, içi Kusursuz." Annem on yıldır bu sözleri tekrarlayıp durur. Bu sözler annem demektir. Güzellik Kutusu denince akla annem gelir; markanın yüzü ve sesidir.

"Seni attıklarına inanamıyorum," diyorum şok içinde.

"Ah, beni atmadılar," diyor çantadan bol bir elbise alırken. Eskiden bol kıyafetler giymesi mümkün değildi, herkesin fiziğini görmesi gerektiğini düşünürdü. "O sözleri bir daha söyleyebilecek halde değilim artık. *Dışı kusursuz...*" bitiremeden susup kalıyor. "Ne demekse artık?"

Kim böyle bir şey *ister ki*? Kim dediyse, nasıl *olmamız* gerektiğine mi karar veriyor?" Akli karışmış gibi. İkileme düşmüş. İşkenceye uğramış hatta. Sonra bu ifadesi tekrar kayboluyor.

Rengârenk kıyafetlerle dolu odaya bakıyorum; eski, yumuşak, pastel renkli kıyafetlerini yatağın yanına yere atmış. Bir süre seyrediyorum onu. Evde benim kadar uzun kalmıştı ama ben okuldayken işe gitmediğini anlıyorum şimdi. Benim yüzünden yaşadığı sorunların boyutunu şimdi anlıyorum. Renklere göre sıralanan mükemmel gardırobu şimdi panayır gibi.

Saçlarındaki tokaları çıkarıyor, uzun saçları çok güzel bukleler halinde omuzlarına dökülüyor. Saçlarını karıştırıyor.

"Nasıl?" diye yeni görünüşü hakkındaki fikrimi soruyor.

Hayatımda hiç bu kadar uyumsuz bir şey görmemiştim. Onu üzmemek istemiyorum, iyice dağıtmasından korkuyorum, eğer çoktan dağıtmadıysa tabi. "Pek havalı."

Kaşlarını çatıyor, kafası karıştı. "Ah."

"Öyle olsun istemedin mi?"

"Hayır," diyor, dikkati dağıldı, zebra desenli pantolona uzanıyor. "Hayır, istemiyorum." Tatlı tatlı gülümsüyor bana. "Candy Crevan karşıdaki eve taşındığı için parti veriyor. Davetliyim."

"Candy Crevan, Tinder ailesinin evine mi taşınıyor?"

"Kardeşinin tam yanına, bu zor zamanlarda ona göz kulak olmak için," diyor annem. Sesinde alaycı bir tını arıyorum ama yok, öyle olmasını amaçladığını bildiğim halde yok. "Baban için partiye gideceğim. Partilerinde

uluslararası çapta mankenlerin olmasına bayılır,” diyor dışlerinin arasından. “Güzel kıyafetlerimle aşağı yukarı salınacağım. Herkes baksın diye,” diye mırıldanıyor. “Yeni sezonda bunların moda olduğunu söyleyeceğim. Onlar da umarım, bir koşu bunlardan alıp bir hafta içinde palyaçoya dönecekler. Kusursuzluğun ne demek olduğunu göstereceğim onlara.”

Hırkayı çıkarıp, tişörtünü odanın en uzak köşesine fırlatıyor, sonra tekrar kutulara dalıyor. Şekilli kollarının gerginliği ve yumruğu kendini ele verse de yüzündeki ifadeyi sakın ve huzurlu tutmayı başarıyor. Ben hâlâ söylediklerinin şokuyla durup onu seyrediyorum. Candy Crevan, Yargıç Crevan’ın kız kardeşi, babamın çalıştığı Haber 24 kanalının ve Bob Tinder’ı geçenlerde kovan, Pia’nın da çalıştığı *The Daily News* gazetesinin sahibi. Komşumuz olması tam bir *felaket*. Giderek yaklaşıyorlar. Bize karşı onlar.

Yatak odasından çıkıp annemi kızının uğradığı muameleyi nasıl protesto edeceğine kendi başına karar versin diye bırakıyorum. Biraz endişeliyim ama bana asıl hâkim olan duygu, kendince bir isyan yolu aradığı için duyduğum gurur. Her şeyin bir ilki vardır.

Alt kattaki çalışma odasında, dosya dolabının içinde Bay Berry’nin faturasını arıyorum. Ne aradığımı tam bilmiyorum ama videonun yeri hakkında bir ipucu bulabilirim belki. Saklayıp saklamadığına dair bir işaret bırakmış olabilir, hatta daha iyisi videonun bir kopyası bile olabilir. Mektubu bulup kalbim çarparak elime alıyorum.

Fatura hâlâ zarfın içinde. Çıkarıp sayfaları inceliyorum. İlk sayfada faturalanan bedelin kalemleri yer alıyor,

ikinci sayfada da faturanın kendisi, bir de kartvizit var. Kartviziti çevirince elle yazılmış bir telefon numarası görüyorum. Kartı cebime atıyorum hemen. İpucu yok, özel bir not yok, videonun yeriyle ilgili hiçbir şey yok. Kendisi imzalamamış bile, sekreterinin imzası var. Zarfın içine bakıyorum, boş. Sayfaları ışığa tutuyorum belki bir şey görünür diye, sanırım çok fazla polisiye seyretmişim. Hiçbir şey yok. Sıradan bir fatura sadece.

Çalışma masasına oturup Carrick dosyasını açıyorum.

Divan tarafından tutuklandığı gün çekilen bir fotoğrafı var, onu görür görmez midem altüst oluyor. Fotoğraf onu tam da olduğu gibi yansıtmayı başarmış; simsiyah gözler, geniş omuzlar, kaslı kollar ve keskin çene. Tam bir asker gibi. Parmağımı yüzünde dolaştırıyorum. Onu görünce verdiğim tepki beni şaşırtıyor. Onu sadece iki gün gördüm ve hiç doğru dürüst konuşmadık. Ama... onunla aramda bir bağ var gibi hissediyorum.

Kafamdaki hayaletin birazdan bir adı, yaşı ve adresi olacak.

Ama dosya da en az adamın kendisi kadar gizemli. Tek öğrendiğim, hayaletimin on sekiz yaşındaki Carrick Vane olduğu ve D.K. statüsünde değerlendirildiği. Bu ne anlama geliyor hiçbir fikrim yok. Tahminimce yoklama kaçağı gibi bir şey. Çünkü Kusurlu hükmüne varıldığı, topluma ihanet suçuyla göğsünden damgalandığı ve kendisine bir Muhbir atandığı halde testlerden hiçbirini yaptırmamış.

Umarım Crevan Carrick'i bulamamıştır ve Carrick sı-zacak bir çatlak bulmuştur.

Ev eğitimimin ilk gününde öğretmenim Bayan Dockery sabah dokuzda geliyor. Onunla çok yakın bir öğretmen-öğrenci ilişkimiz olduğunu söyleyemem. Ama matematik öğretmenimdi. Genelde beni kendi halime bırakıp daha çok zorlanan öğrencilerle ilgilenirdi. Evde eğitim almam fikrini savunanların başında geliyordu, beni okulda istemeyenler arasında olduğunu düşünmüştüm. Derse girdiğimde beni görmezden gelmedi ama bir yana çekip şefkat de göstermedi. Kimse göstermedi tabii aslında.

İnsanların zalim olmadıklarını öğrendim. Çoğu değil yani, Loganlar, Colleenler, Gavinler, Natashalar dışında. Ama kendilerini koruma güdüsü çok güçlü. Bir şey onları doğrudan etkilemiyorsa pek bulaşmıyorlar. Geçen aya kadar ben de öyle olduğum için iyi biliyorum. Bulaşanların hep bir çıkarı var. Pia gibi, Bay Berry gibi, Colleen gibi. Bayan Dockery neden önünde gazeteci ordusunun kamp kurduğu bu Kusurlu evine her gün gelmeye gönüllü oldu merak ediyorum.

Annem moda endüstrisinde çalıştığı için bunu çoktan öğrenmiş. Herkesin çıkarları doğrultusunda hareket et-

tiğine inanmıştır hep. Bayan Dockery ile kütüphaneye geçmeden önce mutfak masasında oturuyoruz.

“Celestine açık ara sınıfımdaki en iyi öğrenci Bayan North,” diyor Bayan Dockery annemin neden bana ders vermeye geldiğini açıkça sorduğu sorusuna cevap olarak.

“Bana Summer deyin lütfen. Gördüğünüz gibi, bildiğiniz gibi, kızım çok şey atlattı. Çok fazla. Onun için en iyisini gönülden istediğinize ikna olmam lazım. Onu suiistimal etmeyeceğinizi, kötü davranmayacağınızı, başarılı olmak için hak ettiği şansı tanıyacağınızı bilmek istiyorum.”

Şaşkınlık içinde anneme bakıyorum.

“Summer,” diyor Bayan Dockery gülümseyerek, “söylediklerinizi anlıyor ve takdir ediyorum ama buraya sadece ders vermeye geldim. Daha önce yaşananlar derslerimizi etkilemeyecek. Celestine karmaşık kuramlarda çok başarılı. Hemen anlıyor ve aklında tutuyor. Pırıl pırıl bir zekâsı var. Bir numaralı öğrencimin beni kötü temsil etmesini istemiyorum, isterseniz bencillik deyin...” yüzü kızarıyor, “... öğrencilerimin beni temsil ettiklerine inanırım. Celestine’in bu kapasitesini tam kullanamaması benim kişisel başarısızlığım olur.”

Artık iyi bir insan sarrafı olmadığımı anladım. Juniper’in insanları iyi tanıdığını biliyordum ama benim bu kadar kötü tanıdığımı fark etmemiştim. Her seferinde yanılıyorum ve Juniper’in insanları anlama gücüne ihtiyacım var. Kendi kardeşimi de yanlış tanımış olmam iyice ironik. Carrick’in olayları nasıl okuduğu geliyor aklıma. Gözlerini devirmesi, çenesini kasmaı, bir hedef bulduğunda yerinden oynamayan siyah gözleri. Uzun bir bakışla her şeyin yüzeyini kazıyıp, karşısındakini iyice

analiz edip geçeceğin ta kendisine ulaşabiliyordu.

Bugün hiç ders havasında değilim. Bitkinim. Tüm umudumu kaybettim. Art ve Juniper'in yaptıklarının yaşattığı hayal kırıklığı, yediğim dayağın sızısı, Bay Berry'nin ve gardiyanların ortadan kaybolması ve en son bana yardım edebilecek tek kişi olarak gördüğüm Carrick'i bulmanın imkânsızlığını anlamam. Muhabirlerden bile kaçmayı başarmış. Beni bulmaya gelmemesine şaşmıyorum. Çok tehlikeli.

Öğretmenimin cevapları annemi tatmin etmiş gibi görünüyor. Ben çok emin değilim ama. Bayan Dockery ile beraber kütüphaneye gidiyoruz.

"Birincisi," diyor mutfaktakinden farklı aklı başında bir ses tonuyla. "Bana Bayan Dockery değil Alpha de. Evine geldiğime göre eşit seviyedeyiz."

Başım la onaylıyorum.

Çantasından bir kâğıt çıkarıp karşıma oturuyor. "İkincisi, bu okulun ve Divan'ın onayladığı ders programın," diyor sıkılmış gibi. "Onlarla öyle ince ince çalıştım ki verdiğim ders için bana ödeme yapmaları gerek."

Karakterindeki bu ani değişiklik beni güldürüyor.

"Biri sorarsa, eminim sorarlar, bu konuları işliyoruz diyeceğiz. Ama aramızda kalsın çok daha ötesine geçeceğiz." Kollarını sıyrıyor. "Üçüncüsü de bu konuda sana bilgi veremeliyim." Ayağa kalkıp bluzunu pantolonundan çıkarıyor.

Öğretmenimin tenini gördüğüm için utandım, başımı diğer tarafa çeviriyorum, karnı burnumun dibinde. Gözümün ucuyla, ben bakana kadar bluzu indirmediğini görüyorum, yavaşça ona doğru dönüyorum. Tam orada, karnının alt tarafında, daire için K harfi var. Ama damga değil, dövme.

“Kim yaptı bunu?” Nefesim kesiliyor.
 “Ben yaptım.”

“Ben bendekileri *sildirmek* için her şeyi yaparım, siz *kendinize* nasıl yaptırdınız?”

“Güç elinden alınınca işler değişir,” diyor nazıkçe.
 “Bu dövme-yi yaptıran bir sürü insan var. Bize göre Kusurlu olmak güçtür Celestine. Bir hata yaparsan ondan ders alırsın. Hiç hata yapmazsan, hiçbir şey öğrenemezsin. Sözde mükemmel liderlerimiz hiç hata yapmadılar. Doğruyu yanlış nasıl öğrendiler peki, kendilerini nasıl tanıdılar? Hangi koşullarda rahat davrandıklarını, nele-rin karakterlerine uymadığını nasıl öğrendiler? Ne kadar çok hata yaparsan, o kadar çok öğrenirsin.”

Dediklerini kafamda oturtmaya çalışıyorum ama aklımı toparlayamıyorum. “Öyleyse ben epey bilge olmalıyım,” diye espri yapıyorum.

“En bilge sensin,” diyor ciddiyetle. “Tam da bunu demek istiyorum. Kusurlu mahkemesinin kendisi Kusurlu. Dövmem sadece hepimizin kusurlu olduğumuz düşünce-

sinin simgelemiyor Celestine, senin davanı desteklediğimizi gösteren bir *sembol* o.”

Artık başladığını anlıyorum. Pia’nın beni kullanmalarına izin vermemem konusunda uyardığı, Lisa Life’in yazılarında söz ettiği gizli hareketin üyelerinden biriyle yüz yüzeyim.

“Sen bir şey diyorsan, en doğrusunu söylüyorsun Celestine. Otobüsteki davranışını bir yana bırakalım...” elini önemsiz bir şeymiş gibi sallıyor “...hepimizin içinde bir iyilik var, en kötülerin bile. Ama senin sözlerin tek kelimeyle mükemmel. Zihne kazınıyor.” Elini masaya vurunca yerimden sıçıyorum.

“Pia Wang’ın yazıları gerçekleri çarpıtıyor.”

“Pia Wang’dan bahsetmiyorum. Diğer kişiliğinden, Lisa Life’in yazdıklarını diyorum.”

“Onu biliyor musun?”

“Yazı tarzından tanıdım. Dürüst olmam gerekirse, pek yetenekli bir yazar değil ama insanları konuşturma, hikâyelerini söküp alma konusunda başarılı. Lisa Life adıyla yazdıkları daha iyi. Bu isim beni güldürüyor,” diyor hiç gülmeden. “Belli ki bamteline basmışsın. Söylesene, artık hep farklı mı davranıyor yoksa hâlâ kutuya kapatılmış köpekbalığı gibi mi? Kukla köpekbalığı, Crevan’ın izin verdiği kadar yazan. Düşünce özgürlüğüymüş, peh.” Burnunu çekiyor. “Bu sabah itibariyle her şey değişecek. Birkaç dakika önce ilan edildi ki...”

“Bir Kusurlu hakkında olumlu haber yapanlar Kusurlu’ya yardım suçu işlemiş sayılacak.” Ayağa kalkıp yürümeye başlıyorum, adrenalini beni ele geçiriyor. Oluyor işe. Crevan tam da Pia’nın dediği gibi gerçek yüzünü

ortaya çıkarıyor. Şimdi bana ne yapacak kim bilir. Ne yapacağıma hızla karar vermeliyim.

“Doğru. Demek gazeteleri okuyorsun. Senin yaşında çocukların okuması için genelde diplerinde bomba falan olması gerekir ama senin böyle akıllı başında davranmana sevindim. Aslında geçen pazartesi başlamak istiyordum ama okula gelmekte ısrar ettin. Belki bir kenara çekip konuşmalıydım okulda seninle ama hazır olmadığını düşündüm. Logan Trilby bana iyilik yaptı bir bakıma. Yanlış anlama, hepsi cehennemde çürüsünler istiyorum. Lisa Life bugün tüm dünyaya sana yapılanları anlattı neyse ki. İsim vermiyor ama tahmin etmeye yetecek kadar ipucu var yazısında. İnsanlar zaten sana yapılan haksızlıkla ilgili konuşmaya başlamışlardı. Polisler de onları adalete teslim etmedikleri için bir sürü soruya cevap vermek zorunda. Crevan, Lisa Life’ın canını isteyecek.”

Ve benimkini.

Cuma günü yaşadıklarımın öğrenilmesi beni mutlu etmiyor. İnsanların başka fikirlere kapılmasını istemiyorum ama Logan ve çetesinin açığa çıkmasına seviniyorum.

“Başlamadan önce, sormak istediğin *herhangi* bir şey var mı? Her şey olabilir.”

Bana bakışlarından, oturup dinlemem gerektiğini anlıyorum. Başladı işte. Hayatımın kontrolünü alma vakti geldi.

“Bana Enya Sleepwell’den bahset.”

İlk defa gülümsüyor. “Mükemmel soru, ufaklık. Biliyorum, en iyi öğrencim olacaksın. Onun hakkında ne biliyorsun.”

“Politikacı. Kısa saçları var. Davalara her gün gelmişti. Onu gördüğümü hatırlıyorum. Her zaman arkada, Kusurluların yanında durdu. Hayat Partisi üyesi ve beni destekliyor.”

“İki düzeltme yapacağım,” diyor parmakları havada. “Artık Hayat Partisi’nin *lideri* kendisi. Parti liderini devirmeyi başardı. Tatlı adamdı ama aptaldı. Enya onunla oynadı, adamın kendi hatası aslında. O kız aday olur olmaz arkasını kollaması gerekiyordu. Geçen hafta lider seçildi ve bunu sana borçlu.

“İkinci düzeltme, *tam olarak* seni destekliyor denemez. O bir politikacı, hem de hızla yükselen bir politikacı. Seninle ilgileniyor, gerçekten ilgileniyor ama rüzgâr nereden eserse oraya yönelir. Kusurlu sorununun halkta endişe yaratmaya başladığını fark etti, halkın bir kısmında en azından. Ama o kısım artık arkasına takılmaya geçecek büyüklükte. Onlarla beraber zafere koşabilir.”

Bana anlatırken, Enya’nın benim devam sırasında kalabalık içinde çekilen bir sürü fotoğrafını gösteriyor.

“Bir tek hatanda seni bırakıverir ama şimdilik seni partisinin yüzü olarak görüyor, liderliğe giden kestirme yol gibi. Güç. Hepsi güç için. İnsanlar para ya da güç ister. Sen hangisini istiyorsun?”

Kaşlarımı çatıyorum. “İkisini de istemem.”

Alpha da beni incelerken kaşlarını çatıyor.

“Bir dakika,” diyorum kafamı toplamaya çalışıyorum. “Enya zaten lider olmuş. Daha ne istiyor?”

“Sadece partinin lideri, tatlım. Ülkenin liderliğine sunuyor.”

“Bunun için *benim* yardım edeceğimi mi düşünüyor?”

Alpha yine gülümsüyor, saflığımı hoşuna gitti, ama çabuk öğreniyorum. “Hayır, oraya varmak için seni kullanacak; sen başaramazsan arkasına sığınacak başka bir şey bulacak, Mars’a tatil paketi gibi mesela.”

“Peki, ona güvenmemeli miyim?”

“Öyle demedim. Onun duruşunun farkında olduğun sürece güvenebilirsin. O seni kullanıyor, sen de onu kullan. Henüz temasa geçmemesine şaşırdım doğrusu.” Sadece söylüyor ama beni sorguladığının farkındayım.

Başımla hayır diyorum.

“Yakında geçer tahmin ederim.”

Bu fikir beni korkutuyor.

“Merak etme, seni yönlendiririm. Öğrenmek istediğin bir şey olursa bana sor, tamam mı?”

Başımla onaylıyorum ama emin değilim. Bu noktada kimseye güvenebileceğimi sanmıyorum. Alpha da farklı değil. Böyle düşündüğümü hissediyor.

“Evet, ben de seni kullanıyorum,” diye itiraf ediyor. “Benim de bir çıkarım var. Hayata geçmesini istediğim görüşlerim ve inançlarım var. Sen bu dönemin kızıydın. Biraz rehberlikle, bunları gerçekleştirebilecek kişisin.”

“Neden bu kadar inanıyorsun?”

“Kocam bir Kusurlu. Şakağından ve dilinden damgalandı.”

Kötü karar ve yalan.

“İşte ahlaki bir hata yaptı. Yakalandı. Sürekli terfi alıyordu, geleceği parlaktı ama onu durdurdular.”

“Divan neden korktu ondan?”

“Çok ilginç Celestine. Divan’ın neden *korktuğunu* sordun... İşlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorsun. İyi. Devam edelim.”

Otobüste yaptıklarım ve kürsüde söylediklerim yüzünden açıldığına inandığı yeni alanı bana anlatmaya devam ediyor.

“Merhamet ve mantık. Buna *bayıldım*,” diyor elini masaya vurup sırtarak. “Bu sözleri bulman uzun sürdü mü, yoksa biri senin için yazdı mı? Bay Berry mi yazdı? Bazıları öyle diyor ama ben inanmıyorum. Onun tarzı değil.” Ağzımdan çıkacak her şeyi yakalamak ister gibi yaklaşıyor. “Kim yazdı?”

Kaşlarımı çatıyorum. “Kimse yazmadı. Öyle söyleyiverdim.”

İnanmıyor gibi başını sallıyor. “Harikulade. Daha fazlasına ihtiyacımız var. Enya bu sözleri Hayat Partisi’nin seçim kampanyasında kullanacak biliyorsun. *Merhamet ve mantık: Mükemmel ikili. Oylar Hayat Partisi’ne.*”

Şaşkınlık içinde başımı sallıyorum.

“Biliyorum. Kaldırması zor bir anda. Daha çok söze ihtiyacımız var; aklına gelirse bir kenara yaz. Kullanacak bir yer bulurum ben. Başka... kafan karışmış gibi görünüyor, istersen biraz matematik çalışalım, alıştığın gibi. Şimdilik, her neyse...” Ders programını bulmaya çalışıyor. “Bugün listeden bir şey yapsak iyi olur, sevgili Mary May’in yalan testi için.”

“Onu tanıyor musun?”

“Görümcem ve kocasını, kocama yardım ettikleri için hapse attırdı. Birkaç kural ihlal etmesine yardım etmişlerdi. İkisi de dört yıl hapis cezası aldı. Yerinde olsam onu ciddiye alırdım. Kuş gibi görünür ama aslan gibi ısırır. Onu sana atadıklarına göre çok önemsiyorlar. Görevdeki en kıdemli Muhbir. Tam bir Muhbir gibi yer, uyur, yaşar.

Hepsinin toplamından daha çok şey bilir ki o da pek fazla sayılmaz. Ama yine de kontrol merkezidir.”

İlk defa birilerinin, yardım ettikleri için hapse atıldığını duyuyorum. Sadece bir tehditti benim gözümde. Benim için ciddi bir tehditti hatta. Clayton Byrne’a yardım etmekten iki yıl ya da Kusurlu olmak. “Ailen için üzüldüm.”

Boş ver der gibi elini sallıyor, kâğıtlardan başını kaldırıp bakmıyor bile.

“Dövmeyi karnında yaptırmanın özel bir sebebi var mı?”

Biraz huzursuzlansa da yanıt veriyor. “Dört yılda altı düşük yaptım. Rahmimde bebek durmuyor. İnan, dene-dik. Özür dileme sakın. Senin suçun değil.” Tekrar ders programına bakıyor, elinden bırakıp biraz yavaşlıyor. Bana açılacağını biliyorum. “Bende bir *kusur* olduğunu düşündüğüm için yaptırmadım dövmeyi karnıma. Kusurlarımızın gücümüz olduğunu hatırlatsın diye yaptırdım. Bu durum, vakfımı kurmama yol açtı. Kendi çocuğum olmayacağı için evlat edinmeyi düşündüm. Özellikle bir D.K. çocuk almak istedim yıllarca ama başaramadım. Ama sana bilmediğin bir şeyi anlatmıyorum değil mi? Doğuştan Kusurlu arkadaşın nedeniyle zaten biliyorsundur eminim. Adı Carrick, değil mi?”

İşte şimdi ilgimi çekmeyi başardı.

“Carrick’i nereden biliyorsun?” diye birden soruyorum şüpheyle.

İçgüdülerimi tekrar sorguluyorum. Yoksa Carrick’i bulmak için tuzak mı bu? Crevan bir şekilde gardiyanlardan ve Bay Berry’den kurtuldu, şimdi de Carrick’i mi arıyor? Alpha’yı benden bilgi almak için mi kullanıyor? Ona güvenemem. Hepsi tuzak olabilir, Carrick’i yakalamak için ya da beni. Beni kandırmak çok kolay eskisi gibi. Eğer bir kusurum varsa saflığımdı. Şimdi gözlerim açıldı, etrafımdaki herkese karşı açıldı, ama aynı zamanda akıllı davranarak ondan Carrick hakkında daha fazla bilgi almam gerektiğini de biliyorum.

“Şüphelenmekte haklısın,” diyor. “İyi bir şey. Nasıl öğrendiğimi merak ediyorsun. Sen, Angelina Tinder, Jimmy Child dururken basında Carrick’den fazla söz edilmedi. Hem Divan, Kusurlu ailelerini arayan Doğuştan Kusurlu çocukların hikâyelerinden pek hoşlanmıyor diyebiliriz.”

Doğuştan Kusurlu çocuklar? Bu habere pek tepki vermeye çalışıyorum ama beynim dönüyor, midem bulanıyor.

“Eminim bu çocukların biyolojik ebeveynlerini aramalarına izin verilmediğini biliyorsundur. Kusurlu ailelerinden alınıp on sekiz yıl boyunca içlerindeki Kusurlu’yu eğitmek için yurtlara yerleştirilirler. On sekiz yaşına gelince de bırakılırlar. Ailelerini aramaya başlarsa, hatta aramayı *düşünürlerse*, Kusurlu damgası yerler. Kendi kanlarına sadık olmaları topluma sadakatsizlik anlamına gelir.” Öfkeden boynundaki damarlar atıyor başını sallarken. Bu bir tuzak olsa bile, Alpha’nın bu konudaki öfkesi sahte değil.

Carrick’in dosyası ve yanındaki D.K. işareti geliyor aklıma. *Doğuştan Kusurlu*. Dosyada Carrick’in sadakatsizlik suçuyla göğsünden damgalandığı da yazıyordu. Dedikleri doğruysa taşlar yerine oturuyor. Ona inanmaya karar veriyorum ama güvenebileceğimden hâlâ emin değilim.

“Carrick ailesini aramaya başlamadan önce birkaç ay beklemeliydi,” diyor öfkeyle, sanki onu yönlendiren benmişim gibi bana kızıyor. “Öğrencileri ilk birkaç ay çok sıkı takip ederler, ailelerini aramadıklarında emin olmak için. Ama Carrick çok erken davrandı, yakalanmayı *ister* gibi...” Sözüünü kesip benim tepkime bakıyor. Hiçbir tepki vermiyorum. Duyduklarım yüzünden dondum kaldım, duyulandım, Carrick için üzülüyorum. Hemen şimdi onu bulup sarılmak istiyorum. İçerdeyken bunları bilseydim keşke, cam kafeslerimizde yan yana uyurken. Onun bir asker olduğunu sanmıştım, en kötü hatayı işledi zannetmiştim ama en naif şeyi yapmış aslında. Kapana kısılmış bir hayvan gibi dolaşan, savaştan, dünyayı yakmak ister gibi görünen adam meğer sadece zorla koparıldığı Kusurlu ailesini arıyormuş. Carrick’in Kusurlu ailenin çocuğu olduğunu

öğrenmem onun hakkındaki fikrimi değiştirdi mi?

Evet, değiştirdi.

On sekiz yılını beyni yıkanarak, ailesinin bir hiç olduğunu, onlardan ne kadar üstün olduğunu dinleyerek geçirmiş ama yine de çıkar çıkmaz onları aramaya başlamış. Sevgisi zarar görmemiş; o kazanmış. Düşündüğümden bile cesurmuş. Olduğuna inandığım *askermiş* gerçekten.

Tina'nın hücrede onun için "çürük yumurta" demesini de Yargıç Crevan'ın "iliğine kadar Kusurlu" yorumunu da şimdi daha iyi anlıyorum. Başka şansı yokmuş ki. Davası tam bir komedi olmuştur. Doğar doğmaz damgalanmış zaten. O damgadan hiç kurtulamaz ki. Belki Alpha'nın dediği gibi bilerek yakalanıp Kusurlu olmuştur. Belki, iyi kötü her kimse o olmayı tercih etmiştir, Divan tarafından yetiştirilen birine dönmek yerine. Onu düşündükçe, tahminlerimin ötesinde olduğunu anlıyorum.

Alpha kendini sakinleştirmek için yavaş yavaş nefes alıyor. "Carrick çok şansızdı."

Onun için kalbim acıyor. "Evet," diyorum, üzgünüm. "Evet, öyleymiş."

Tekrar beni inceliyor, öğrendiklerimi nasıl yavaş hazmettiğimi anlıyor sanki. "Siz yakın mıydınız?"

Uzaklara bakarken yanaklarımın yandığını hissediyorum. Hücreye girip bana arkasını döner dönmez aramızda bir bağ olduğunu hissettim. Yanımda olduğunu her an, davalarda arkamda olduğunu hep hissettim. Tanımadığım biri hakkında bunları düşünmem komik ama öyle yoğun bir şey yaşadık ki. Herhangi bir zamanda, herhangi bir odada yan yana durup birbirini bizim kadar anlayan iki kişi olmamıştır.

“Biraz yurdu anlatsana. Oradan pek söz etmedi.”

“Şaşırmadım,” diyor. “Çok korkunç değildir aslında. Hatta aksine son teknolojiyle donatılmış, pek çok kişinin görüp görebileceği en lüks yerler. İyi sporcular, akademisyenler yurtlarda yetiştiği için devlet destekliyor. Yine de bu çocukların doğar doğmaz ailelerinden koparıldığı gerçeği değişmiyor. Ailelerini göremiyorlar, onlardan haber alamıyorlar. Zalimce, *yanlış*. Carrick’in durumu biraz farklı tabii biliyorsun.

“Nasıl farklı?” kafam karıştı.

“Ailesinden koparıldığı yaş yüzünden. Beyin yıkama bu yüzden etki etmedi büyük ihtimalle. Silip atamayacağı anıları vardı. Carrick, küçük bir çocukken, beş yaşında alınmış. Doğduğunda ailesi onu saklamayı başarmış ama ne yazık ki sonradan bulmuşlar,” diyor üzülen.

“Hangisi daha kötü bilmiyorum,” diyorum. Olan biteni anlayan küçücük bir çocuğun sevdiklerinden nasıl koparıldığını düşünüyorum.

“Yani...” dikleşiyor “...bu yüzden D.K. çocukların evlat edinilebilmesi için bu kadar savaştım.”

“D.K. çocukları evlat edinmek yasak mı?”

“Tabii ki. Beyin yıkama süreci bölünüyor, hem zaten Kusurluların da evlat edinmesi yasak,” diyor. “Kocam, evlat edinebilmem için boşanmayı bile önerdi, çocuk sahibi olmayı ne kadar istediğimi biliyor. Kâğıt üstünde tabii. Beni terk etmek gibi bir niyeti yok. Bunun neresi mantıklı, Celestine, sen söyle? Yasalara göre ben evlat edinebiliyorum ama Kusurlu kocamdan ayrılırsam.” İç çekiyor. “Kusura bakma. Bu konu beni çok sinirlendiriyor.”

“Anlıyorum,” diyorum yavaşça, sonunda Divan aley-

hinde konuşan birini duyduğum için mutluyum. “Carrick hakkında bunca şeyi nereden biliyorsun?” Divan nefretine hâlâ tam anlamıyla güvenemiyorum. “Dosyasında onun hakkında pek bilgi yok.”

“Demek dosyası sende,” diyor neşeyle. “Vay, vay, vay Celestine, tahminimden daha uzunmuş ellerin.”

Tepki vermiyorum. Dilimi tutmak için uğraşıyorum. Devam ediyor.

“Bütün Kusurlu dosyaları halka açıktır, vatandaş bilgi sisteminden ulaşılabilir, çünkü herkesin yakınında bir Kusurlu yaşayıp yaşamadığını öğrenme hakkı vardır. Kusurluların yok tabii, yani bu dosya senin erişimine açık değil.”

Zorla yutkunuyorum, yakalandım.

“Ama dosyayı almak için Divan’a bir dilekçe sunmak gerekir, bu durumda da alarm zilleri çalar zaten. *Ve de* Carrick’in dosyası seninki gibi erişime açık değil. Divan sisteminin başarısızlığını, yıkanan beyinlerde bir-iki kaçak olduğunu göz önüne sermek istemiyor. Carrick hakkında bu kadar bilgiyi nereden edindiğim sorusuna cevap verecek olursam: Büyük bir örgütüm var. Carrick’in davası gibi davalarda bana haber gelir. Ben de onun davasına gittim.”

Birden onu kıskanıyorum. Ben de davasına gitmek isterdim. Bana destek olduğu gibi arkada durup ona destek olmak isterdim. Yanında biri var mıydı acaba, yoksa her şeye tek başına mı katlandı? Onu bir an önce bulmak istiyorum.

“Nasıl... o nasıldı?” Bedenimin titremeye başladığını hissediyorum.

“Son derece güçlü,” diyor gülümseyerek.

“Damga odasına da gittin mi?”

Başıyla evet diyor. “Yardım örgütü nedeniyle girmeme izin verdiler. Divan, ailelere ve Kusurlu toplumuna danışmanlık yaptığım için böyle davaları izlememi anlayışla karşılıyor.”

Onu damga odasında canlandırıyorum zihnimde, tavandaki ışığın ne kadar sıcak olduğunu hatırlıyorum, kırmızı önlükle benim hissettiğim gibi hissettiğini resmediyorum. Gözlerim doluyor. “O nasıldı?”

Ellerimi tutuyor, yaşların yanaklarımda süzüldüğünü hissediyorum.

“Celestine, ne kadar sessiz olduğunu öğrenince gurur duyacaksın. Katıldığım hiçbir damgalama o kadar sessiz... değildi.”

İçimde bir şey kırıldı ama bir yandan da dans etmek istiyorum. Yapacağını yaptı. Benim yolumdan gitti. Çıgıllıklarını duymalarına izin vermedi.

“Yakınlarda gördün mü onu?” diye soruyor, ben göz yaşlarımı silerken.

Gülüyorum, bilmiş bir gülümseme, sanki nerede olduğunu biliyorum da ona söylemiyorum gibi. “*Sen* biliyor musun yerini?”

Gülüyor. “Aslında bilmiyorum. Çok iyi saklanıyor. Muhbirlere yakalanmadan kaçmak büyük başarı.”

Ona katılıyorum.

“Birileri yardım ediyordur.”

Daha fazlasını anlatmak istediğini biliyorum ama susuyor. Konuyu başka yere getirince aslında neden buraya geldiğini anlıyorum. “Onu gördüğünde lütfen desteğinin

bizim için çok önemli olduğunu söyle. Ne kadar çok Kusurlu sesini duyurur, hikâyesini bizimle paylaşırsa o kadar iyi bizim için. Değişim yaratmamız lazım. Kusurlu anne babası, D.K. yurdunda büyümesi, tek kusurunun ailesini bulmak *istemek* olması çok fayda sağlar D.K. evlat edinilmesi çalışmalarımızda. Onu görünce söylersin değil mi?"

Evet diyorum başımla. Onu tekrar görünce. Onu tekrar görebilirim.

"Bu akşam küçük bir etkinliğim var. Desteğe ihtiyaç duyanlar için küçük bir toplantı. Saat beşte. Dönüş saatinden önce gelip dönebilirsin. Yol tarifi burada," diyor, telaşla elime katlanmış bir kâğıt tutuşturuyor. "Gel bizim için konuş bu akşam. İnsanlara ilham vereceğini biliyorsun. Onları harekete geçir."

"Harekete?"

"Destek grubu." Tek kaşını kaldırıyor. "Ama asıl istediğim bir şeyleri başlatmak. Divan'ın sonunu getirmek. Divan, Kusurlulara ve ailelerine danışmanlık yaptığımı biliyor. Aileler için para yardımı topluyorum. Hükümetten ve Divan'dan birçok kişi D.K. evlat edindirme kampanyamı destekliyor. Yurtlar pahalı kurumlar ve evlat edindirme bütçeye büyük katkı sağlayacak. Hep alt topla-bakarlar elbette. Dolayısıyla birçoğu benim yanımda. İş böyle yürütebiliyorum. Sadece evlat edindirme kampanyası değil tabii. Kusurlulara ve ailelere verdiğim danışmanlık hizmetinin toplumu sakin tutmak için önemli olduğunu da biliyorlar."

Dediklerine rağmen, Divan'ın desteğini aldığını duy-mak bile tekrar güvensizlik doğuruyor bende. "Alpha," elimdeki buruşuk kâğıda bakmıyorum bile. "Destegin

için minnettarım ama ben bir konuşmacı değilim. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

Beni anlamak ister gibi bakışlarını üstümde dolaştırıyor. “Çoğu zaman gösterdiğinden daha akıllı olduğunu düşünüyorum ama bazen de kendini aşan bir ortama düşen ve ne yapacağını bilemeyen bir çocukmuşsun gibi geliyor.”

Cevap vermiyorum. Beni analiz etmesine yardım edecek değilim. Kendimi anlamak beni geceleri uyutmayan bir şey değil, ama insanların fikirlerini böyle cüretle dillendirmelerine de henüz alışamadım. Ben onun hakkındaki fikirlerimi nezaketimden kendime saklıyorum. Ama Alpha ve Pia gibi insanlar fikirlerini özgürce dile getirme hakkını buluyorlar, beni üzmeyecek ya da etkilemeyecekmiş gibi. Biliyorum, damgalama böyle yaptı beni. Diğerlerinin gözünde insanlıktan çıktım. Ben seyredilen ve orada değilmişim gibi hakkında konuşulan bir şeyim.

“Bu iş yardım amaçlı başladı, danışmanlık, maddi yardım toplama filan. Ama senin davandan beri rakamlar arttı. Daha çok bağış geliyor. Gizliyorlar tabii ama önemli isimler yardım ediyor. Değişimin yolda olduğunu hissediyorum ve bunu sen başlattın. Tabii değişim büyük oranda siyasi. Benim derneğim bir yere kadar etkili. Zamanı geldi. Arkadaşın Carrick'i de getir yapabilirsen. Bir an önce insanları harekete geçirmeliyiz.”

Oğleden sonra, bir haftalık ev hapsimin başlayacağını bildiğim için, odamın içinde kafese tıklan aslan Carrick gibi dolaşıyorum. Alpha'nın toplantısında konuşacak olsam bile, ki konuşmayacağım, evden çıkamıyorum. Bu durum insanlara neyin gücünü verecek acaba?

Okuldan dönen Juniper açık kapımın önünden geçiyor. Ağlamış gibi görünüyor ve kendini kaybetmiş. Memnunuz. Durup bana bakıyor. Kendi kıyafetlerine geri dönmüş, tepeden tırnağa siyah. Damgalarımı saymazsak bizi ayırmak çok zor.

“Art’la aramızda hiçbir şey yok eğer merak ediyorsan.” Burnunu çekiyor. “Tek yaptığımız senin hakkında konuşmaktı.”

Öyle kızgınım ki onu tokatlamak istiyorum ama sakince elimi kaldırıp kapıyı suratına kapatıyorum. İyi bir his ama içimdeki boşluğu doldurmaya yetmiyor. Onları bastıktan sonra gece evden çıkmadığını biliyorum. Biliyorum çünkü geceleri uyuyamıyor ve onu dinliyorum. Ben dönüş

saati yüzünden acı çekerek, iyileşerek eve hâpisken, onun kaçıp Art'la buluştuğu geceleri düşünüyorum ve kalbim öfkeyle atıyor. Aralarında ne olduğu hakkında ne düşünüyorum bilmiyorum aslında. Onları bulduğumda yan yana oturmuş gülüyorlardı. Henüz bir şey yaşanmadıysa bile her an yaşanabilir. En çok canımı yakan o kahkaha sesleri, üstelik ben hayatımı kurtarmak için koşuyorken. Onları asla affetmeyeceğim. Ama bu, Art'ı düşünmekten kendimi alıkoyabildiğim anlamına gelmiyor. Juniper etmiyorsa ona kim yardım ediyor merak ediyorum. Geri dönmemek üzere kaçtı mı, Humming'i, hatta Highland'i terk edecek cesareti buldu mu, babasının ulaşamayacağı bir yere gitti mi merak ediyorum. Onu tekrar görebilecek miyim? Onu düşünmemem, onun için endişelenmemem lazım. Ama düşünüyorum.

Mutfağa çağırıyorlar. Mary May gelmiş sürpriz yapıp, bir açıklama yapacaktı. Anında dehşete düşüyorum. Cuma gecesi pozitif çıkan alkol testiyle ilgisi olmalı. Colleen, Gavin ve Natasha, Logan gibi paçayı sıyıramadılar ama içki içtiklerini inkâr ettiler. Ben de tek başıma içmiş durumuna düştüm, içki zaten Kusurlu kurallarına göre yasak. Ellerim bağlı, kulübede kilitliken içki bulup içmem öyle saçma ki Divan bile böyle bir suçu yıkamaz üstüme. Yine de hafta sonu bu konuda çalıştıklarından eminim.

Mary May torbasından bazı belgeler çıkarıyor. Ona bakınca deri eldivenin acısını tekrar hissediyorum yanağım-da. Tüm ailesini ihbar eden ve hepsinin bir bir damgalanmasını seyreden bir kadın görüyorum karşımda. Kim bilir daha neler yapabilir ve benim hayatım onun ellerinde.

"Bu haftaki cezan geri çekildi," diyor kesik kesik, bu ha-

beri verdiği için son derece mutsuz olduğunu anlıyorum. Kusurlu havası solumamak için bu evde ağzını açmak bile istemediğini görüyorum. Bir yandan iğreniyor, bir yandan kendini uzak tutamıyor. “İsmini vermeyen bir kaynak Divan’a fotoğrafın tamamını sundu. Fotoğrafta photoshop ya da benzer bir oynama yapıp yapılmadığı incelendi ve orijinal olduğuna karar verildi. Görüntüdeki, resim dersindeki Juniper North olduğu anlaşıldı. Hakkındaki diğer suçlamaya gelirsek, Divan içki içme suçunun da düşmesine karar verdi. Colleen Tinder’ın ifadesi, kanında bulunan minimum alkol miktarını doğruluyor.”

Ekose gömleğin üstüne bahçıvan tulumu giyen annem, beni çok şaşırtarak, Mary May’in yüzüne doğru havaya bir yumruk sallıyor “Evet!” diye. Sonra kollarını bana dolayıp öyle bir sıkıyor ki Mary May’in tepkisini göremiyorum. Annem daha birkaç gün önce onunla şaka olmayacağı konusunda beni uyarmıştı şimdi kendisi tehlikeli bir oyun oynuyor. Kapının çarpıldığını ve Mary May’in gittiğini duyuyorum.

Çifte zaferin heyecanıyla kendimi dünyayı fethedebilecek gibi hissediyorum, diğer hataları da düzeltebilecek gibi. Artık planladığım gibi araştırmama devam edebilirim. Benim adıma gerçekten sevinmiş gibi görünen Juniper dahil bu gelişmeyi kutlayan herkesi bırakıp odama gidiyorum. Bay Berry’nin kartvizitini çıkarıp arkada yazan numarayı arıyorum.

“Alo?” Kısık bir ses yanıtıyor.

“Merhaba, Bay Berry’nin... eşiyle mi görüşüyorum?”

“Kim arıyor?” diyor, sesi iyice kısıldı, duymak için telefonu kulağıma yaklaştırmam gerekiyor.

“Benim adım Celestine North. Beni temsil etmişti dava...”

“Kim olduğunu biliyorum,” diye kabaca bölüyor hızla ama kaba değil. “Burayı aramaman lazım.”

Ses hareket halinde gibi geliyor. Dağınık. Telefona bir şey sürünüyor.

“Kusura bakmayın, Bay Berry faturayla beraber bu numarayı ilettil bana, ben de buradan aramamı istediğini düşündüm. Onunla konuşabilir miyim lütfen?”

Sessizlik. Önce gitti sanıyorum ama nefesini duyabiliyorum.

“Alo?”

“Evet,” diyor yine hızlı, sesi öyle kısık ki sanki hat çok kötü ve milyonlarca kilometre uzaktan konuşuyor. “Burada değil,” deyince kalbim paramparça oluyor. “O hanım zaten aradı önceden.”

Önce şaşıyorum kimden bahsettiğini anlamadan. Aklıma Pia geliyor ve adını vermek istemediğini anlıyorum. Telefonun dinlendiğini düşünüyor.

“Endişelenmenize gerek yok... o hanım hakkında,” diyorum. “Bana yardım ettiğini söylüyor.” Bay Berry hakkında haber yapmasından korkuyor olmalı. Tabii ki ona orada olmadığını söyleyecek. Hepsi Pia’dan korkuyor, kim konuşur ki onunla? Pia’nın samimiyetini biraz daha vurgulayabilirim ama ben bile o kadar emin değilken yapmamam.

“Bana güvenebilir,” diyorum.

“Söyledim, burada değil,” diyor, sabırsızlanınca sesi de yükseliyor. Sonra hemen ekliyor, “Gitmek zorunda kaldı. Nereye gittiğini de söylemedi. Acelesi vardı. Diğerlerinin başına geleni öğrendi.”

Afallıyorum. Demek, Crevan bulamadı Bay Berry'yi. Gardiyanların başına gelenleri öğrendiği için saklanıyor.

“Tamam...” Hızla düşünüyorum. İsim ya da bilgi vermek istemiyor. Söylemek istediğim şeyi nasıl söyleyebilirim? “Bir şey arıyorum, ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet,” diye yanıtlıyor hemen.

Altıncı damgadan haberi var.

“Siz gördünüz mü?” diye soruyorum, videodan bahsetmek istemiyorum. Crevan'ın adamları dinliyorsa işlerini kolaylaştırmak istemiyorum.

Tekrar uzun bir sessizlik, sabrımın sınıandığını biliyorum. Dış çektirmek gibi, katlanmam gerek. Bir daha ararsam açmayacağını biliyorum. Ya şimdi ya hiç.

“Evet,” diyor sonunda, zar zor duyuyorum. “Gördüm. Başına gelenler için üzgünüm.”

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. “Sizde mi peki? Yerini biliyor musunuz?”

“Hayır,” diyor. “O hanıma da söyledim. Bende değil.”

Kendimi yatağa atıyorum, hayallerim kırıldı, öfkeliyim, gözlerim doldu.

“Ama ona söylemediğim bir şey var,” diye ekliyor hemen. “O sizde. Bana sizde olduğunu söyledi.” Kapatıyor.

Yatakta doğrulup oturuyorum. Şok içinde telefona bakıyorum. Bu açıklama tüylerimi diken diken etti.

Bay Berry'nin videosu *bende* mi?

Tekrar arıyorum. Çalışıyor, çalışıyor, açılmıyor.

Bende? *Bay Berry* videonun bende olduğunu söylüyor. Nasıl? Ne zaman? Nerede? Odama bakıyorum, başım dönüyor, nerede olduğunu düşünmeye çalışıyorum, bana nasıl vermiş olabilir, damga odasından çıkarılıp revire götürüldüğüm dakikaları hatırlamaya çalışıyorum. Onu gördüm mü o sırada? Telefonunu verdi mi bana? Ama üstümde sadece önlük vardı, nereye koymuş olabilirim ki? Sonradan ziyarete geldi mi? Öyle çok ilaç alıyordum, o kadar şoktaydım ki çok az şey hatırlıyorum. Tina'yı hatırlıyorum. Hemşire bakımımı yaparken benimle ilgilendi. Başka birini hatırlamıyorum. Mary May zaten odamı didik didik aradı, onu mu arıyordu yoksa? Öyleyse buldu mu? Kuşkuluyum. Bence sık sık ifade ettiği gibi beş damgam olduğunu sanıyor. Odada olanlar hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum. Pia'yla yaptığım hatayı tekrar

edip bu bilgiyi hemen ortaya dökmeyeceğim sadece elimin üstün olduğunu göstermek için. Bu bilginin çok hassas olduğunu farkındayım.

Birden anlıyorum. Odada, yanında sadece Carrick vardı. Video Carrick'te olmalı.

Yardıma ihtiyacım var. Pia gitti, kim bilir ne zaman arayacak. Carrick hakkında bilgi sahibi olabilecek tek kişi de Alpha. Toplantıya gitmeye karar veriyorum ama yalnız gitmeyeceğim. Başka bir numara arıyorum.”

“Alo?”

“Büyükbaba, yardımına ihtiyacım var.” Daha önce hazırlanmadım, ona hiç inanmamıştım, mantıksız bir komplo teorisyeni olduğunu sanıyordum. Ama şimdi her söylediğinde haklı olduğunu anlıyorum. Artık hazırım.

“Ah, sonunda aradı,” diyor neşeyle. “Şimdi başlıyor her şey.”

Ev hapsinin iyi yanı basın kapıdan çekilmesi oldu, cezanın iptal edildiğini de henüz öğrenmediler. Girip çıkmayacaksam kapıda beklemenin de bir anlamı olmazdı. Böylece büyükbabamla buluşacağım dondurmacıya gitmeyi başarıyorum. Onunla hep burada buluşuruz, Ewan doğduktan sonra annem biraz rahat etsin diye Juniper’le beni hep buraya getirirdi. Tozlu kamyonetin içinde iki dondurmayla beni bekliyor.

“Şov zamanı,” diyor ben otururken, haftalardır böyle iyi hissetmemiştim.

Bir saat sürüyor yol. Giderken son görüşmemizden beri olan her şeyi anlatıyorum. Alpha ve Kusurlulara yardım için kurduğu derneği, gardiyanların kayboluşunu, Pia’nın

onları bulmam için yardım ettiğini, Carrick'i bulma çabalarımı, Bay Berry'nin kocasının söylediklerinden sonra Carrick'i bulmanın ne kadar önemli olduğunu, hepsini anlatıyorum. Büyükbabam dikkatle dinliyor sürerken, bazen kenara çekip söylediğimi tekrar etmemi istiyor, her kelimeyi dinliyor, en önemlisi bana *inanıyor*.

"Neden videonun Carrick'te olduğunu düşünüyorsun?"

"Öylesi mantıklı geliyor."

"Ama Bay Berry'nin kocası *sende* olduğunu söylemiş. Başkasında değil. *Sendeymiş*."

Dediğini anlıyorum ama mümkün değil. Bana verse-lerdi hatırlardım.

"Eve gittiğinden beri Bay Berry bir şey gönderdi mi? İyi düşün Celestine."

"Büyükbaba," diyorum ellerimi zonklayan başıma götürerek. "Düşünmekten başka bir şey yapmadım ki. Hiçbir şey yok ama. Faturayı gönderdiği zarf dışında bir şey yok. Ev telefonunu göndermiş, ben de kocasını aradım. Bana bıraktığı tek mesaj buydu."

Susuyor. "Merak etme, bir yolunu buluruz."

"Yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Minnettarım. Başını belaya sokmak istemem ama."

"Bela mı?" kükrüyor. "Doğduğum günden beri başım belada benim. Beni bu heyecandan mahrum edemezsin."

Gülüyorum, gerçekten minnettarım.

Toprak yola, daha da küçük bir patıkaya dönüyoruz, büyükbabam yavaşlıyor.

"Burası olamaz," diyor, şaşkın, camdan etraftaki tarlalara bakıyor. Rüzgâr türbinleriyle dolu dönümlerce arazinin ortasındayız, ufukta sıvı hava deposu görünüyor,

kilometrelerce uzakta olmasına rağmen devasa duruyor. “Şu tarife bir daha bakayım.”

Alpha’nın elle yazdığı buruşuk kâğıdı uzatıyorum. Bence bilerek kargacık burgacık yazmış ki başka kimse çözemesin.

“Hımm,” okurken iyice yoğunlaştığı için yüzü buruşuyor. Sonra kafasını kaldırıp bakıyor. “Doğru yoldayız gibi görünüyor,” diyor ama emin değil pek. “Şu kadın, ona güveniyor musun?”

Ona bakıyorum. “Artık kimseye güvenmiyorum.”

“İşte benim kızım.” Kıkırdıyor. “Neyse, yakında buluruz.”

Dar yolda ilerleyip Gateway Lodge denen yeri arıyoruz. Otel gibi bir şey bulmayı umuyorum, konferans odasında toplanan bir avuç insanın deneyimlerini paylaştığı bir yer. Ama kimsenin otelde kalmaya geleceği bir yere benzemiyor burası. Çok ıssız. Midem geriliyor. Derdim kaybolmak şimdi, tabii benzinin bitmesi de. Dönüş saatinden önce eve gitmemi engelleyecek her şeyden korkuyorum. Daha fenası, Mary May’in bilerek başımı belaya sokacak bir tuzak kurmasından korkuyorum. Fotoğraf ve alkol suçlamalarının düşmesi onu mutsuz etmiştir, bir bela çıkacak diye bekliyorum. Bu korkumu yenmeliyim. Divan daha fazla canımı acıtamaz sanıyordum ama yanılmışım, ailemin hedef alınmasına katlanamam. Bu suçlulukla yaşayamam. İçimize saldıkları bu bitmez korku yaptıklarımızın asıl cezası. Büyükbabama güveniyorum. Beni eve götüreceğine inanıyorum. Ama o da çok yaşlı. Kalp krizi filan geçirirse ne olur, bayılıp kalırsa?

İlerledikçe yol iyice daralıyor. Ağaç dalları camları sü-

pürüyor. Tam fazla büyüyen dalların arabayı ezeceğini düşünürken bir sonraki kıvrımın ötesinde bir kapı çıkıyor karşımıza. Kocaman bir kapı. Üstümüzdeki kulelere yerleştirilen kameralar her açıyı görüyor. Altı metrelik duvar, arkasında her ne varsa onu saklıyor. Duvarın üstündeki tabelada Gateway Lodge yazıyor.

Geldik.

Boynumuzu uzatıp duvarın yüksekliğine bakıyoruz. Daha büyükbabam pencereden uzanıp zile basma fırsatını bulmadan, konuşmalarımızı duymuş gibi kapı açılıyor. Büyükbabam kamyoneti sürüyor, bir buçuk kilometrelik yolun iki yanında bakımlı çimlerle kaplı tepeler uzanıyor, tepeler yüzünden önümüzü göremiyoruz. Golf sahasında gidiyor gibiyiz, sonunda karşımıza devasa bir malikâne çıkıyor. Önünde bir düzine kadar araba park etmiş, bir sürü de minibüs sıra sıra dizilmiş, dar yollara zor sığmışlar. Biz park ederken malikânenin kapısı açılıyor.

Bizi karşılamaya gelen kadına doğru ilerlerken, “Bu Alpha değil,” diyorum.

Büyükbabam anında hızlanıp benden önce kadının yanına varıyor.

“Gelebildiniz demek,” diyor ürkek ama nazik kadın heyecanla. Heyecanı etrafa yayılıyor adeta, kocaman gülümsemesi bulaşıcı sanki. “Ben Lulu,” diyor. Sesi çizgi film karakterleri gibi hem ince hem yumuşak. “Alpha’nın asistanıyım. Sizin için yer ayırmıştım. Her ihtimale karşı

iki yer hatta.” Gülümsüyor ve çaktırmadan büyükbabamı incelemeye çalışıyor.

Büyükbabam böyle bakışlarla çok sık karşılaşır. Yumuşak kalpli birine göre, kırış kırış somurtuk suratıyla insanları korkutma konusunda çok başarılıdır.

“Kendisi büyükbabam.”

“Aman Tanrım,” diyor Lulu, heyecanlanınca sesinin oktavı iyice artıyor. “Ailenle tanışmak büyük bir şeref.” Büyük bir heyecanla büyükbabamın elini sıkıyor. Sonra bana dönüyor. Damgalanalı çok olmadı ama içgüdülerim şimdiden sıkılmak için sağ elimi uzatmamamı emrediyor. O benden önce davranıp tüm gücüyle kavırıyor elimi, bir şey bekler gibi bakıyor bana. Ne beklediğini bilmiyorum. Huzursuzluk içinde büyükbabama bakıyorum.

Büyükbabam, “Tamam, tamam,” diye kükreyince olduğu yerde sıçırıyor.

Sonunda elimi elinden kurtarıyorum, nasıl bir büyü altındaysa artık, bu hareketimle bozuyorum.

“Kusura bakma.” Yüzü kızarıyor. “Seninle tanışmak öyle güzel ki. Çok, çok büyük bir hayranıyım.”

“Hepimiz öyleyiz,” diyor büyükbabam gururla.

“Takip edin,” diyor Lulu, peşinden sonsuz hollerden ve koridorlardan geçiyoruz. “Bugün geleceğiniz için çok heyecanlandık hepimiz. Herkes için çok anlamlı gelişiniz. Doping gibi. Öyle zor zamanlar geçiriyoruz ki. Bizim için anlamınız çok büyük.” Durup ellerini göğsünde kavuşturup bana bakıyor.

“O kadar da özel biri değil,” diye pathyor büyükbabam, kıkırdıyorum. “Hadi devam edelim. Geç kaldık zaten.”

“Aynen,” diyor yürümeye devam ederken. “Gerçi ilk defa

gelenler hep geç kalırlar. Çok ortada değil yerimiz. Çoğu kişi anayoldan döner. Alpha'nın da niyeti öyleydi zaten."

Büyükbabam etrafa bakıyor. "Kocasını da burada mı yaşıyor?"

Araya girip buranın evleri olmadığını söyleyecekken utanarak Lulu cevap veriyor.

Büyükbabama şüpheyle bakıp kaba bir şekilde, "Evet," diyor.

Peşinden asansöre binip bodruma iniyoruz. Asansörden geniş bir lobiye çıkıyoruz. Önümüzde çift kanatlı kapılar var, halıların üzerinde karmaşık desenler. Birinin evi değil de Four Seasons Oteli gibi.

Kapının önünde durup bana dönüyor, gözleri kocama açılmış ve yaşla dolu. "Konuşmanın dinleyecekleri için nasıl heyecanlılar anlatamam. Onların düşüncelerini dile getiriyorsun, anlatabiliyor muyum? Yıllardır bastırılan sesleri temsil ediyorsun ve şimdi buradasın. Beklediğimiz insan."

"Lulu, konuşma yapmayacağım bugün." Juniper gibi topluluk önünde konuşma korkusuyla donup kalmam ama henüz hazır değilim, kimseye bir şey söyleyecek halde değilim. Hazırlık yapmadım, neye bulaştığımı da bilmiyorum zaten daha. Sadece seyretmek istiyorum, ne olduğunu görmek ve emim olamadığım Alpha'nın güvenilirliği konusunda büyükbabamın fikrini almak istiyorum.

"Ah," yüzü düşüyor, kafası karışıyor. "Ama herkes seni dinlemeye geldi."

Bu hata beni çok sinirlendiriyor. Alpha için bir ekşi puan. Karşı çıkmama ya da kaçmama fırsat kalmadan büyükbabam kapıyı açıyor.

İçeri girerken bazı yüzler bize dönüyor. Oda kocaman, tavandan dev avize sarkan balo salonları gibi. Sahnedeki kürsüde bir kadın konuşuyor, çoğu kişi onu izliyor. Arkada oturan birkaç kişi dönüp bize bakıyor. Beni her gören yanındakini dirseğiyle dürtüyor ve diğeri de dönüp bakıyor. Lulu koridorun ortasında önümüzde yürüyor. Onu takip etmemizi bekliyor ama büyükbabam elimi tutup beni arka sıraya çekiyor. İki sandalyeye oturuyoruz. O sırada Lulu dönüp bakıyor, yüzündeki gururlu ifade bizi göremeyince dağılıyor. Yüzü mosmor kapıya doğru koşup bizi aramaya başlıyor. Yanına oturduğum adam başını sallayarak büyükbabama yer değiştirmek istediğini anlatıyor. Önce bir Kusurlu'nun yanında oturmak istemediğini zannediyorum ama sonra Kusurlu toplantısında olduğumuzu hatırlıyorum. Şakağında *K* damgası var, kolunda da bant. En fazla iki Kusurlu yan yana gelebilir kuralı geliyor aklıma. Ben de oturunca üç Kusurlu oluyoruz. Büyükbabam aramıza oturuyor, her sırada aynı uygulama var, mahkemedeki gibi. Odada en az yüz Kusurlu olmasına rağmen her iki Kusurlu'nun arasına bir normal, damgasız insan oturmuş. Hayalimdeki küçük destek grubuna hiç benzemiyor. Sahnedeki flamada "Bebeklerimizi Geri Verin" yazıyor.

Büyükbabam da durumun farkında, bana fısıldıyor. "Alpha çok tehlikeli zeminde."

"Divan'ın ve hükümetin desteğini aldığını söylüyor. Çok masraflı olduğu için yurtları kaldırmak istiyorlarmış. Yurtlar yerine D.K. çocukların özel eğitilmiş ailelerin yanında yerleştirilip Divan eğitimine devam etmelerini istiyorlarmış." Mary May gibi birinin, küçük çocukların

beynini yıkamaktan nasıl memnun olacağını düşününce titriyorum.

Büyükbabam beni dürterek odanın diğer ucunu işaret ediyor. Bakışlarını takip edip gösterdiği şeyi buluyorum. Duvara yaslanan bir Muhbir var. Siyah takım ve kırmızı yelek giymiş bir adam her şeyi gözlüyor.

O tanıdık şüphe yine içimi kaplıyor. Ya Divan tüm bunların bir parçasıysa? Ya Yargıç Crevan, Carrick'i yakalayıp gardiyanlar gibi onu da ortadan kaldırmak için yaptırdıysa? Ya bu çok ince çalışılmış bir tuzaksa? Gergin bir şekilde odayı tarıyorum, başka Muhbir var mı acaba diye. Etrafımı çevreleyip beni pusuya düşürmelerini bekliyorum. Başka Muhbirler varsa bile üniforma giymemişler.

Kürsüdeki kadın topluluğa sesleniyor. Alpha sahnedeki masada başka üç panel katılımcısıyla oturuyor. Beni görünce oturduğu yerde dikleşiyor. Başıyla beni selamlarken gözleri ışıldıyor. Yanıma bakıp Carrick yerine büyükbabamı görünce hafifçe gülümsüyor, hayal kırıklığını gizlemeye çalışmadan. Alpha bana selam verince bakışlar, dürtmeler ve fısıltılar artıyor. Yabancıların dilinde adımın tısladığını duyabiliyorum. Duymamaya, konuşan kadına odaklanmaya çalışıyorum.

Kocası ve kendisi Kusurlu oldukları için hastanede bebeklerinin alındığını anlatıyor. Bebeği aldırma istememiş. İki yaşındaki kızı hâlâ Kusurlu bebeklerin yetiştirildiği yurtlardan birindeymiş. Hangi yurttan yaşadığını, nasıl olduğunu bilmiyor. Hiçbir haber alamıyor. Çocuğun üstünde hiçbir hakkı yok. Bunu söyledikten sonra daha fazla devam edemiyor ve ağlamaya başlıyor. Salona hu-

zursuz bir sessizlik hakim oluyor, acı çektiği çok belli, kalbim ağrıyor. Alpha yanına yardıma gitmek için gereğinden fazla bekliyor bana göre, gerçeği yüzümüze vurmak istiyor.

“Bu kadın trajediye bayılıyor,” diyor büyükbabam kulağıma, ona katılıyorum.

Alpha kürsüye kadının yanına gidiyor, ona sarılıyor, sonra salona bakıp konuşmaya başlıyor. Benimle konuşuyor.

“Buraya gelip yaşadıklarını anlatmanın Elizabeth için ne kadar zor olduğunu anlıyoruz. Ama buraya gelip bunları tekrar yaşaması, kocasıyla berber yaşadıkları acıyı anlatması boşa gitmeyecek. Bir şeyler öğrenebiliriz. Yaşananlar canımızı yakıyor, bizi duygulandırıyor. Ama bunlardan ders alıp bir şeyleri değiştirmek için adım atabiliriz. Değişim bir anda gerçekleşmez. Hepimiz biliyoruz. Zorlamamız lazım. Gelin Elizabeth’in yaşadıklarını bir şeyleri değiştirmek için kullanalım.”

Bir sürü insan başıyla onaylıyor, sonra alkış kopuyor.

Hâlâ ağlayan Elizabeth, elinden geldiğince salondakilere minnetini gösteriyor. Alpha, ona sarılırken yüzünü izleyicilere dönüyor. Sarılırken gözlerini yumuyor, sanki hayatındaki en sıkı sarılması buymuş gibi. Bana biraz yapmacık geliyor.

Alpha tekrar mikrofonlu kürsüye dönüyor. “Elizabeth bu acıyı çeken tek insan değil elbette. Burada hepimizin farklı hikâyeleri, farklı yürek sancıları var. Sıradaki konuşmacımız Tom Hancock. Kendisi için kocaman bir alkış rica ediyorum.”

Sonraki yirmi dakika boyunca, Kusurlu karısının

ölümünden sonra on yıl boyunca oğlunu arayan Kusurlu Tom'un hikâyesini dinliyoruz. Sancı süreci tüm detaylarıyla anlatıyor. Sonunda oğlunu ve haberdar olmadığı torunlarını bulmuş. Oğlu onunla tanışmak bile istememiş. Beyni yurtlarda öyle bir yıkanmış ki Kusurlu Tom kendisini ihbar etmesin diye oğluna yalvarmak zorunda kalmış.

Tom'dan sonra D.K. yurtlarında çalışmış olan bir kadın konuşuyor. Yurtlar sistemine hiç inancı yok. Günlük programı özetliyor, çocukların hayatını anlatıyor. O konuşurken Carrick'i ve on sekiz yıl boyunca nasıl bir hayat sürdüğünü düşünüyorum. Devlet yurtlara çılgınca para akıtmış, tesislerin eşi benzeri yokmuş. Hükümet ve Divan, Kusurlular doğar doğmaz temizlendiği için yurt sisteminin başarısından büyük gurur duyuyormuş. Benim gibiler içinse çok geç, bizim iyileşme şansımız yok.

"İş arkadaşlarımdan birine bu çocukların bu kadar güçlü ve başarılı olmalarının sebebi belki de taşıdıkları Kusurlu genlerdir dedim. Belki de iki taraftan birden aldıkları bu genler onları güce ve mükemmelliğe ulaştırmıştır."

Kadın bunları söyleyince herkes şok içinde birbirine bakıyor, Divan adına çalışan birinin böyle şeyler söylemesi herkesi çok şaşırtıyor. Köşedeki Muhbir kendisi salondayken bu sözler sarf edilebildiği için şaşıyor ama tepki vermiyor. Canı sıkılmış hatta bunları çok defa duymuş gibi.

"Tabii işimi de bu yüzden kaybettim," diyor kadın. "Ama ben ifade verirken kurul üyelerinin yüzündeki ifade pek hoşuma gitti doğrusu."

Hafif bir kakhaha yükseliyor salondan.

Carrick'i düşünüyorum, D.K. çocuklarının geçtiği zorlu yolu, aldıkları kapsamlı eğitimi. Hızlı ve güçlüdür

eminim. Ve de akıllı. Her gün maruz kaldığı beyin yıka-
ma çabalarına karşı gelebildiğine göre zihin yapısı çok
sağlam olmalı. Belki kadının dediği gibi mükemmeldir.
Divan'daki herkes ondan bir an önce kurtulmaya çalı-
şıyordur. Bense onu istiyorum, ona ihtiyacım var. Eğer
bulamazsam hayatımın geri kalanında hiç huzura kavu-
şamayacağımı hissediyorum. Art'la her gün konuşurduk
durmadan. Tepedeki buluşmalarımızdan sonra eve dö-
nünce bile sabahın ilk saatlerine kadar her şey ama her
şey hakkında konuşurduk. Carrick ile doğru dürüst bir
sohbetimiz bile olmadığı halde onunla kimseyle paylaştı-
madığım kadar çok şey paylaşmış gibi hissediyorum.

Hemen buradan çıkıp onu bulma hissiyle kalbim iyice
hızlı atmaya başlıyor ama büyükbabam dürtünce sızla-
yan kaburgalarım beni salona geri döndürüyor.

Alpha tekrar kürsüde; bir şeyler anlatıyor ama ben
dinlemediğim için bilemiyorum.

Sonra büyükbabamın neden dürttüğünü anlıyorum.
Herkes bana bakıyor. Alpha bana bakıyor ve göremiyor-
muş gibi yapıyor. "Nerede acaba?" diye soruyor. "Celestine
hâlâ aramızda mısın?"

Kalp atışlarım hızlanıyor.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor büyükbabam. "Emin de-
ğilim Celestine, emin değilim..." Çıkışı arar gibi etrafa
bakınıyor.

Ayağa kalkıp başımla yanıt veriyorum Alpha'ya. Hay-
ret nidaları duyunca herkesin beni tanımasına çok şaşı-
rıyorum. Heyecanlandırmıyor beni. Tek düşünebildiğim
salondaki herkesin mükemmel olmadığını bildiği gerçe-
ği. Herkes ne yaptığımı biliyor. Beni tanıyor. Saklanabi-

leceğim bir yer yok.

Elimde değil, kopan alkışlara başımı sallayıp gergince gülerek karşılık veriyorum. Mükemmel olmak, takdir edilmek için çok çaba gösterirdim. Bana hayran olunsun diye değil, normal olayım, ayrışmayayım diye. Yüksek notlar alırdım, dışlanmış gibi görünmememi sağlamaya yetecek kadar arkadaşım vardı. Ama öyle beni okulun popüler kızı yapacak kadar da çok değil. Ortalamaydım. Ortalama olmak için çok çabaladım. Ama bir hata yaptım, yapabileceğim en kötü şeyi yaptım, şimdi bir oda dolusu Kusurlu içinde alkışlanıyorum. Utanıyorum. Beni yanlış anladıklarını düşünüyorum. Olduğumu sandıkları kişi değilim ben.

Alkış giderek büyüyor. Alpha sahneye çağırıyor eliyle. Başımı iki yana sallıyorum ama etrafımdakiler gitmem için ısrar ediyor. Tüm çekimserliğine rağmen gurur duymuş gibi görünüyor büyükbabam. O da alkışlamaya başlıyor. Sahneye çağrıldım artık, hiç şansım yok. Ben arka sıradan öne doğru ilerlerken insanlar ayağa kalkmaya başlıyor. Ben ortadaki boşluğa yaklaşıp iyice yayılıyor; herkes ayakta alkışlıyor. Muhbir'in can sıkıntısı geçti, öne bir adım atıyor, tetikte. Bakışları beni iyice geriyor. Basamakları çıkıp izleyenleri tezahürata davet eden Alpha'nın yanına doğru gidiyorum. Yaklaşınca hemen elimi tutuyor. Büyük zaferiymiş gibi elimi havaya kaldırıyor. Sonra birden tezahürat kesiliyor, alkış da. Herkes yerine oturuyor. Curcuna bitiyor, oda sessizleşiyor, az önce yaşadıklarımın heyecanından ve korkudan kalbim deli gibi çarpıyor. Herkes bana bakıyor, bir sürü surat; umutlu, anlamlı bir şeyler söylememi bekliyorlar,

eve giderken yanlarına alacakları *bir şey*. Alpha bir adım geri çekilip sahneyi bana bırakıyor. Yapamayacağım. Başımı sallıyorum ama ısrar ediyorlar.

“İçinden geleni söyle,” diye bağıyor ön sıradan biri.

İçimden ne geldiğini düşünüyorum. Tek hissettiğim bir hata olduğu. Burada, bunca insanın önünde olmamalıyım. Sandıkları gibi biri değilim. Yaşlı bir adama yardım ettim ve Crevan’ı yerinden etmek istiyorum ama lider filan değilim. Salonda Muhbir olduğu için bunu bile söyleyemem. Karşımdaki bu insanlara ilham veremem. Sessizlik devam ediyor. Mikrofondaki yükselen nefesimin sesini duyabiliyorum. Bir adım geri çekilip ayakkabılarıma bakıyorum. Söyleyecek bir şeyim yok. Dönüp Alpha’ya bakıyorum; bu sahneden inmem lazım. Biraz kızgın, görmek istediğim ifade bu değil. Beni rahatlatmasını, bir çıkış yolu göstermesini bekliyordum. Ondan hayır yok. Biraz destek bulmak için salona Büyükbabama bakıyorum ama yerinde değil. Şaşkınlık içinde bakıyorum, onu bulmaya çalışıyorum ama hiç iz yok.

Kafam karıştı, arıyorum. Bir terslik var. Alarm zilleri çalmaya başlıyor. Bu ben değilim. Pia Wang, Lisa Life, Alpha Dockery ve Enya Sleepwell davalarına devam edip beni unutsunlar bence. Sandıkları gibi biri değilim ben. Muhbir’in olduğu tarafa bakıyorum, o da gitmiş.

Daha bir şey olmadan tahmin ediyorum yaşanacakları. Salonun çifte kapısı açılıyor. Lulu kapıda duruyor.

“Muhbirler geldi,” diye bağıyor panikle.

Sonra siren sesleri bozuyor sessizliği.

Alpha beni kavlıyor, tırnakları batıyor koluma.
 “Benimle gel,” diyor kararlı bir sesle.

“Büyükbabam,” diyorum, şimdiden nefesim kesildi.
 “Onu da almamız lazım.”

“Ona bir şey olmaz,” diyor önemsizmiş gibi beni sahne-
 den aşağı çekiştiriyor.

“Hayır. O da gelecek.” Duruyorum.

Beni tekrar çekmeye çalışıyor ama bu mesele hallola-
 na kadar kıpırdamayacağım.

“Tamam. Lulu’ya onu bulup yanımıza getirmesini söy-
 lerim.” Hemen Lulu’ya emirler sıralamaya başlıyor. Kız
 bayılmak üzereyken tam, harekete geçip büyükbabamı
 bulmaya çalışıyor paniğe kapılan kalabalığın arasında.
 Bu durumda Lulu’ya pek güvenemiyorum. Bence büyük-
 babamı dağlanmaktan kurtarmak yerine kendi cildinin
 derdine düşer. Kalabalığın arasında büyükbabamın ke-
 pini tespit ediyorum. Herkes kapıdan çıkmaya, kaçmaya
 çalışıyor.

“Büyükbaba!” Beni duymuyor.

Paniğe kapılıyorum. Birkaç dakika önce konuşmak için kullanamadığım mikrofonu kapıp bağırmaya başlıyorum ama ses çoktan kesilmiş.

“Onu bulmam lazım.”

“Lulu halleder.” Alpha kolumdan kavrayıp çekiyor.

“Kusura bakma, Lulu’ya güvenmiyorum,” diye patlıyorum. “Muhbirlere geldiğimi söylediniz değil mi?” Bağırıyorum. “Carrick’i yakalamak için tuzak mı kurdunuz?”

“Nasıl? Neden öyle bir şey yapayım?” Şaşkınlığı bana inandırıcı geliyor.

“Lulu konuşma yapacağımı düşünüyordu, öyle mi ilan ettiniz?”

Suçlu görünüyor. “Birkaç kişiye söylemiş olabilirim ama kesinlikle ilan etmedim.”

“Kahretsin!” Bağırarak kolumu çekiyorum. “Beni kullandın!”

“Açıklayabilirim,” diyor, vücut dili değişti. Paniğe kapıldı. “Benimle gel de anlatayım.”

“Nereye gidiyoruz?”

Cevap vermiyor, sadece hızlanıyor. Odada büyük bir karmaşa var. Çıkıp kaçmak isteyenlerin yanında güçlü ve kararlı bir şekilde kollarını kavuşturup yerlerinde oturanlar da var.

D.K. kurumlarında çalışan konuşmacı Alpha’nın dikkatini çekmeye çalışıyor. Sahnenin yanından koşarak peşimize takılıyor. “Güvenliğimi sağlayacaktınız!” diyor panikle. Alpha onu yok sayıp beni çekiştiriyor.

Odanın arkasına vardığımızda Muhbirlerin düdüğü seslerini duyuyorum. Angelina Tinder’ı ve beni götürdükleri anlar geliyor aklıma. Olduğum yerde donup kalıyo-

rum, herkeste benzer bir etki yaratıyorlar. Yakalandık. DÜdük sesleri salondakileri susturuyor. Buz kestik. Panikteyiz. Alpha tekrar harekete geçip beni diğer tarafa sürüklüyor.

“Büyükbaba,” diyorum boğazımda yumruyla. Kırmızı yeleklerin odaya daldıklarını görüyorum, biri copunu sallıyor, insanlar bağılıyor. Alpha beni başka bir odaya sokuyor, tüm o karmaşayı arkamızda bırakıyoruz.

“Tanrım.” Alpha koşarken soluk soluğa kalıyor. “Tanrım, Tanrım, Tanrım.”

Daha da hızlanıyoruz. Bir koridordan geçirip asansöre bindiriyor beni. Bir kat aşağı iniyoruz. İndiğimiz yerde tavan daha alçak, koridor daha dar. Evin bu tarafı o kadar sık değil. Sığınak gibi.

“Bu taraftan.” Dar koridorda yan yana yürüyemiyoruz artık, onu takip ediyorum. Arada dönüp orada olup olmadığımı kontrol ediyorum.

“Divan bizi gözlem altında tutmaya bayılır, daha da önemlisi gözlemlendiğimizi fark etmemizi sağlar. Hep bir-iki Muhbir gönderirler. Arka sırada oturup dinler, etrafı izlerler. Yasadışı değil zaten toplantılar. Çalışmalarımı biliyorlar. Genelde endişelenecek bir şey çıkmaz,” diyor.

“Genelde,” diyorum sinirle. “Ama insanlara benim geleceğimi söylemişsin. Konuşma yapacağımı. Eminim Crevan buna karşı yeni bir yasal düzenleme yapmıştır. Miting düzenlediğini söyleyecek. Mitingde konuşma yaptığımı söyleyecek.”

Bana bakıp yutkunuyor. Yüzündeki korku ifadesi beni hiç rahatlatmıyor. “Ama yanlış bir şey yapmıyoruz. Sadece anılarımızı paylaşıyoruz. Bu kadarına izin var.”

Beni zorla sahneye çıkarırlarken, o kadarmış gibi gelmemişti hiç bana. Anı paylaşımından başka bir şeye dönmüştü salondaki enerji. “Kurallar değişti,” diyorum. “Crevan her şeyi değiştirdi.”

Crevan korkuyor. Gücü elinden kayıp gidiyor. Onu soruşturan gizli komiteyi duydu ya da duymadı, bilemem; ama halkın arasında ve hükümette Divan’a karşı açık bir muhalefet başladı. O da paniğe kapıldı. Eğer haklıysam, Divan gardiyanlarını ve yakalayabilirse Bay Berry’yi susturmak için çok ileri gidecektir.

Alpha holün ortasında duruyor. Lambirinin bir parçasını kaldırıp bir şifre tuşluyor. “Seni temin ederim Celestine geleceğini onlara söylemedim. Birkaç kişiye haber verdim ama seni derneğin destekçileri arasında göstermeye hazır değilim daha.”

“İyi,” diye pathıyorum. “Çünkü şu andan itibaren kesinlikle derneğin destekçisi filan değilim. Evde ders vermeye devam edeceğini sanıyorsan bir daha düşün bence. Bir daha ikimizin aynı odada bulunmasına bile izin vermezler eminim. Sana başta izin vermelerine bile hayret ediyorum.”

“Dediğim gibi, Divan Kusurluların danışmanlık almalarını önemsiyor. Hayatında olumlu bir etki yaratacağımı düşündüler. Onlara karşı konuşmanı engelleyebileceğimi düşündüler.”

Burnumdan soluyorum.

“Onlara acınacak halde olduğunu anlatacağınızı, insanları hata yapmamaları konusunda uyaracağınızı, Kusurluluğu parlatacak bir konuşma yapmayacağınızı söylerim.”

“Öyle bir konuşma yapmayacaktım zaten.”

Hayret içinde bana bakıyor. Bir bip sesi geliyor ve daha önce fark etmediğim bir kapı açılıyor.

“Gizli geçit?”

“Gizli değil, çok göz önünde olmayan bir kapı diyelim,” diyor savunmaya geçip sinsî bir tebessümle.

Kendimi bir ofisin içinde buluyorum. Ceviz çalışma masasının arkasındaki raflar tıka basa kitapla dolu. Altın zımbalı deri koltuklar var. Duvarın her santimetrekaresi altın çerçeveli fotoğraflarla kaplı. “Burada güvendesin. Bu odayı bilmiyorlar,” diyor hızla. “Ben dönüp Muhbirlerle konuşmalı, şu kargaşayı toparlamalıyım. Büyükbabanı da alıp geleceğim ama. Ben dönene kadar bir yere kıpırdama.”

Kapı arkasından kapanıyor ve odada yalnız kalıyorum.

Önce fotoğraflara bakıyorum. Hepsinde aynı adam var, etrafında başka başka insanlarla. El sıkışma sahneleriyle resmi iş fotoğrafları. Bazılarında Alpha tam ortada adamın yanında duruyor. Fotoğraflardaki insanları tanımıyorum. Çalışma masasının üstünde de adamla Alpha'nın bir fotoğrafı var, kocası herhalde. Tanımadığım diğer insanlara biraz daha dikkatli bakınca dünya liderleri olduklarını anlıyorum. Nadiren haber izlediğim zamanlarda, televizyonda gördüğüm önemli adamlar ve kadınlar. Fotoğraflarda yer alan başka bir adamı daha tanıyorum: Yargıç Crevan.

Alpha, kocası, Yargıç Crevan ve karısı. Bahçe partisindeler, kadınlar çiçekli elbiseler giymiş, ellerinde birer kadeh şampanya, dördü birden kahkaha atıyor, sanki biri espri patlatırken çekilmiş gibi fotoğraf. Sıkı dostlar. Neden böyle bir şey yaparlar ki? Yoksa bana yardım ettiğini düşünerek Muhbirlerden kaçırmasına izin verirken, salaklık edip tuzağa mı düştüm?

Başka bir duvarda Profesör Lambert diye birine ait

diploma, unvan ve ödöl belgeleri var. Arkamdan gelen öksürük sesiyle geri dönüyorum. Muhbirlerden birini görmeyi beklerken kırıışık bir tişört ve kot giymiş bir adam var karşımda. Nereden çıkıp geldiğini anlayamadım.

“Evet, evet, başka bir gizli geçit daha var. Sinsi labirent faresi buraya pek sessiz inmiş.” Kıkırdıyor. “Bill,” diyerek elini uzatıyor. Bir adım yaklaşıncı nefesinden içki kokusu alıyorum. Yüzü gri sakallarla kaplı, birkaç günü üst üste aynı kıyafetlerle geçirmiş gibi görünüyor.

“Alpha’nın kocasısın,” diyorum fotoğraflardan tanıdığım adama. Tekrar kıkırdıyor. “Biliyor musun bir zamanlar o benim karım olarak tanınırdı? Her neyse. O zamanlar bir sürü şey daha başkaydı zaten. Demek sen osun. O.” Gözleri sahte bir hayranlıkla açılıyor. “Senden çok bahsetti.” Bir süre beni inceledikten sonra çalışma masasının arkasına geçip çekmeceleri karıştırmaya başlıyor. Epey uzun sürüyor, onu ve çıkıp geldiği odayı daha fazla inceleme fırsatı buluyorum bu arada. Geldiği oda mutfak gibi görünüyor, belli ki başka bir odaya açılan bir kapısı daha var. Neden yeraltında böyle bir ev yapılır ki? Açtığı son çekmecedен şişe şingirtısı geliyor.

Sahte bir şaşkınlıkla bana bakıyor. “Sever misin? Bir içki ister misin?”

“İçki yasak bize,” diyorum kararlılıkla, şakağındaki damgayı fark ettim.

“Ha, evet.” Tekrar kıkırdıyor ve fısıldıyor: “Merak etme, sen söylemezsen ben de söylemem kimseye.”

“Yukarda Muhbirler var.” Davranışları beni epey afallattı.

“Ya, evet, öcü Muhbirler.” Düdük seslerini taklit ede-

rek ıslık çalıyor ve yine kıkırdıyor. “Ben onlardan korkmuyorum. Ya sen?” Gümüş tepsi üstündeki bardağa viski dolduruyor ve çalışma masasının arkasındaki deri koltuğa oturuyor. İyice gömölüyor.

“Büyükbabama bir şey yapmalarından korkuyorum.”

“Onu hiç merak etme. Tam bir profesyonel. Daha onlar gelmeden gitti. Salonlardan birinde saklanıyor şimdi. Masanın altındaki bir düğmeye basınca fotoğraf çerçevelerinin yerini on iki ekran görüntüsü alıyor. “Yukardan dördüncü sıra, sağdan üçüncü ekran.”

“Bir şey görmüyorum.”

“Gördün mü? Tam bir profesyonel. Oradaki kütüphane küçük bir odaya açılıyor; umarım klostrofobik değildir. Ama güvende. Orada bulamazlar onu.”

Diğer ekranlara bakınca curcunanın devam ettiğini görüyorum. Bazıları sıraya dizilmiş, Muhbirlere direnenler yere yatırılmış ve yaralanmış. Birilerini dışarıdaki minibüslere götürüyorlar. Ekranın birinde Alpha görünüyor. Bir Muhbirin yanında ciddi ciddi konuşuyor.

“Çoğuna karşı suçlamada bile bulunmayacaklar,” diyor sakince. “Hepsi sizi korkutmak, yıldırma için. İşe de yaradı doğrusu.”

Büyükbabam iyi olduğu için rahatladım, umarım Muhbirler gidene kadar dayanabilir.

“Peki, testlerin nasıl oluyor?” Bu halde Kusurlu testlerini nasıl atlattığını merak ediyorum. “Muhbirin kanında alkol bulmaz mı?”

“Biz dâhiler için böyle şeyler tereyağından kıl çekmek gibidir, değil mi?” Gülümsüyor. “Senin işin matematik, değil mi?”

“Umarım.” Kusurlu damgasından sonra olası iş alanlarım ne hale geldi pek bilmiyorum. Doğru dürüst, güç sahibi olacağım bir iş bulamayacağım ortada, müdür fiilan olamam, daha üstü asla mümkün değil.

“*Umarsın.*” Komik bir ifade takınıyor. “Hayır, umudu boş ver. Böyle sözde problemleri çözmek için matematiği kullan.”

Kaşlarımı çatıyorum. Belli ki çok içmiş. “Matematiğin şimdiki problemlerimden birini çözebileceğini hiç sanmıyorum.”

“Albert Einstein çok güzel söylemiş: ‘Hiçbir sorun o sorunu yaratan düşünce şekliyle çözülmez.’” Parlak gözlerle bana bakıyor. Bu söz onu, beni etkilediğinden çok daha fazla etkiliyor belli ki.

Omuz silkiyorum. “Öyledir sanırım.”

“Sanmak? Matematikçiler sanmaz!” diyor yerinde dikleşerek. “Sıralı liste yapar, olasılıkları eler, mantıklarını kullanırlar. Asla sanma, canım benim. George Pólya ismine aşına mısın?”

“Tabii ki.”

“Bir kitabını almıştım zamanında. Felsefesini beğenirim. Bilirsin, problem çözmenin dört aşamasından söz eder. Birinci aşama problemi anlamaktır. Anladıktan sonra plan yaparsın, sonra planı uygularsın, sonunda da yaptıklarını gözden geçirirsin. Eğer bu teknik başarılı olmazsa, çoğu kez olmaz zaten, Pólya’ya göre *çözebileceğin* daha basit bir problem vardır: Sadece onu bulman gerekir.”

Gülümsüyorum.

“Bunu seveceğini düşünmüştüm.”

“Yargıç Crevan’ın arkadaşısın,” diyorum.

“Öyle miyim?” diyor şaşkınlıkla. “Bu pis dedikoduyu nereden duydun bakalım?”

“Fotoğraflardan.”

“Ha, onlar.” Elini sallıyor önemsizmiş gibi. “O insanlardan hiçbirisiyle görüşmediğimi söyleyebilirim rahatlıkla. Onun dışında tabii.” Alpha’yla plajda çekilen fotoğrafına bakıyor, ikisi de bronzlaşmış, Bill tıraşlı, çok daha genç görünüyor. “O da görüşmeye devam etmemden gayet memnun. Hem sence Yargıç Crevan’ın hiç arkadaşı var mıdır?”

Sevdim onu. “Divan’da mı çalıştın?”

“Divan? Hayır.” Başını iki yana sallıyor. “Hükümet? Evet. Divan’ın da hükümetin bir organı olduğunu eklemeliyim, çoğu kişi bu gerçeği unutmuş gibi görünüyor.” Bana gülümsüyor. “Alpha yeterince soru sormadığını söylemişti. Galiba yavaş yavaş sormaya başlıyorsun. Ama dikkatli ol, bazı şeyleri bilmemek daha iyidir, çünkü bilsen de fayda etmez. Cehalet mutluluktur. Bilgi, çoğu kişinin almayı istemediği bir sorumluluktur.” Tembel tembel gözlerini kapatıp arkasına yaslanıyor, koltuk ağırlığıyla geri kaykılınca düşecek gibi oluyor. “Bizimkiyle bu konuda pek anlaşılamıyoruz. Belli ki. Her zaman her şeyi bilmek ister. Kendini bu işe adadı. Bilemiyorum. Oyalanıyor işte.”

“Derneğin çalışmalarına inanmıyor musun?”

“Dernekler biraz sakattır, sence de öyle değil mi? Bir gözünü açıp kaşını kaldırıyor. “Sen ve ben buradayız, onlarsa yukarıda curcuna içinde.” Başını tekrar bardağa gömüyor ve karamel rengi sıvı ortadan kayboluyor. İçki-sini yuttuktan sonra yüzünü ovalarken öyle huzurlu görünüyor ki içerken ona eşlik etmek istiyorum. Ama sonra

Logan'ın boğazımdan aşağı bira dökmesi geliyor ve hemen sıyrılıyorum bu arzudan.

"Evimi ve servetimi elimden almak istedi biliyor musun? Crevan. Kusurluların malvarlıklarını dondurup, Divan'ın kullanımına sunmak istiyor. Suçlulara yaptıkları gibi. Ama biz suçlu değiliz, öyle değil mi Celestine?"

Başımlla hayır diyorum.

"İyi. Bunu hiç aklından çıkarma. Bazen kolayca unatabiliyoruz. Gerçi suçlular bizden daha iyi muamele görüyor. Cezalarını çektikten sonra özgürler. Biz hep böyleyiz." Bu sefer sözlerinde hiç mizah unsuru yok. "Biliyor musun, Divan'ın çalışmaya başlamasından beri Crevan'a yüz milyonun üstünde para ödendi? Vergi mükelleflerinin parası. Halk bunu öğrense, o avluda yuhalanan Crevan olur, biz değil. Evet, işte bu bir suç."

Kazancını duyunca, şaşkınlıktan küçük dilimi yutuyorum.

Biraz susuyoruz. Aklıma yazlık ev geliyor, partiler verdiğimiz yat, yiyecek ve içeceğin hiç bitmediği şaşalı partiler. Bu pis işlerin geliriyle ödendiğini öğrenmek midemi bulandırıyor. Dediği gibi adalet için miydi, para için mi?

"Ee, şimdi sana ne yaptıracak bizimki?"

Alpha'nın adını hiç kullanmadığını fark ediyorum. "Bilmem. Buraya gelmemi istedi. Tam konuşma yaptıracaktı ki Muhbirler geldi. Çok şükür. Hiç istemiyordum."

"Konuşma yapmaya bayılmıyorsun yani."

"Ne konuşacağımı bilmediğim zaman bayılmıyorum."

"En sevdiğimiz insan modeli," diyor, gülüyoruz. "Davranışlar sözlerden daha çok şey ifade eder, sakın unutma. Herkes sahne ve mikrofon için yaratılmamıştır. Kendi-

ne Kusurlu bir eş bulmanı öneririm, en iyisi, en kolayı, evet. Aynı kurallara bağlı, hoş ve dengeli bir hayat sür, iki Kusurlu mükemmel olur. Âşık ol. Çocuklar doğur. Onları büyüt. Hayatını yaşa.”

“Kusurlu eşle çocuk sahibi olamam ki.”

“Tabii ki *olabilirsin*; sana sadece *olamayacağını* söylerler.”

“Kolay bir hayat gibi görünmüyor bana öylesi. Başını belaya sokma dediğini sanıyordum.”

“Öyle mi dedim?” Tekrar bana bakıyor.

Tekrar düşününce, hayır anlamında başımı sallıyorum.

“Hayır. Tam aksi. Davranışlar sözlerden daha çok şey ifade eder dedim. Yapacağını söyleme. Yap. Yukarıdakilerin hepsi, karım dahil olmak üzere, onu çok sevsem de tek yaptıkları konuşmak. Sen *yapıyorsun*. Seni bulmalarının sebebi de bu. Peşine takılacaklar. *Onlar* adına bir şeyler *yapmanı* isteyecekler. Hayır. Kendin için yap.” Ayağa kalkıp masanın etrafından yanıma geliyor. Elimi tutup teatral bir şekilde büküyor. “Bayan North, sizinle tanışmak bir zevkti. Günlük paçavralarda görüldüğünüzden çok daha güzelsiniz gerçek hayatta.”

Gülümsüyorum. “Kendine iyi bak,” diyorum yumuşakça. “Bu akşam test yapacaklar.”

“Evet, her akşamki gibi. Testlerden kurtulmanın yolları var ama. Sen de keşfedeceksin. Muhbirin kim?”

“Mary May.”

“Vaaaay.” İrkiliyor. “Seni kışkandım diyemem. Onu kandıramazsın. O gittikten sonra benim hayatım kalkışa geçti. Paslı hayalet trenler gibi takır tukur gidiyor ama

en azından ilerliyorum. Dediğim gibi, güçlü yönlerine odaklan, kahramanların rehberin olsun. Ben bir bilim adamıyım. Çok faydasını gördüm.” Bana selam verip gizli kapıya yöneliyor. “Ona beni gördüğünü söyleme.”

“Neden?”

“Söyleme işte. Endişelenir. Söylemiş olabileceklerim onu korkutur. İyi şanslar.” Kapıyı açıyor ve aklına bir şey gelmiş gibi geri dönüyor. Arkasındaki odayı görmeye çalışıyorum, içeri bakınca dehşet içinde donup kalıyorum.

İçeride bir Muhbir var.

Bill yüzümdeki ifadeyi fark edip arkasını dönüyor.
 “Marcus, yukarıda neler oluyor?”

Marcus başını sallayıp, elleriyle saçını tarıyor. “Cre-
 van büyük panik yarattı. Herkesi karşı karşıya getirdi.
 Kusurlu, kusursuz. Muhbirler bile. Tam bir kargaşa.”
 Birden beni görüp konuşmayı kesiyor. Bakış alanımdan
 çıkıyor.

“Marcus utangaçtır,” diye fısıldıyor Bill duyulacak şe-
 kilde.

Muhbirle konuşma biçimi beni fena şaşırttı. Bu Muh-
 bir bizim tarafta mı?

Bill tekrar yanıma geliyor. “Bizimki onunla bağlantın
 olduğunu söyledi. Ben de onu tekrar görmek isterim tabii.
 Severdim,” diyor Bill.

Takip etmekte zorlanıyorum. *Kimi severdi?*

“Onun sevdiği kadar neredeyse. Hiç çocuğumuz olma-
 dı. Sanırım sana zaten söylemiştir. Bizimki yıllarca yal-
 vardıktan sonra yanımızda kalmasına izin verdikleri ilk
 çocuktü. Benim yüzümden çok zor oldu tabii ama yine de

yılların mücadelesinden sonra başardı. Bir yıl öncesinden çocuğun geleceğini haber verdiler. Aileleri önceden yetiştirmek, hazırlamak istiyorlar, anlarsın, onların öğretilelerini devam ettirebilsinler diye. Onu birkaç defa ziyaret etti yurtta, arkadaşlık kurdu, mezun olana kadar günleri saydı, hatta mezuniyetini izledi. Bizimle olmayı seçeceğini düşündük; seviyor gibi görünüyordu da. Ama sonra birden veda bile etmeden gitti. Onu en çok böyle gitmesi üzdü galiba. Ona yardım edebilirdi ama çocuk hiç şans tanımadı. Neler yapabileceğini, neler planladığını hiç öğrenmedi. Bilseydi kalırdı belki. Çok bağlanmıştı çocuğa. Ben de bağlanmıştım ama daha çok onu mutlu görmek beni mutlu ediyordu.” Gözleri doluyor. “Carrick’i görürsen bizi ziyaret etmesini söyle. Böyle bitmesine üzüldüğümü de söyle.”

Büyükbabamla sessizce dönüyoruz. Muhbirlerin evi terk etmesi ve güvenli bir şekilde çıkabilmemiz için iki saat saklanmak zorunda kaldık. Profesör Lambert kimsenin gözaltına alınmayacağı konusunda haksız çıktı. Sadece korkutma amacıyla geldilerse bile işler öyle sonlanmadı. Muhbirler, toplantıdakilerin ufak bir parçasının kendini savunacağını, onlara direneceğini beklemiyordu. Eminim ağzımı açmamış olsam bile bunun için beni suçlayacaklar. Sanırım ilk kez birileri onlara karşı ayaklandı; daha önce kimse cesaret edememişti. Bir Muhbir'e karşı çıkmak, Divan kurallarına karşı çıkmak demektir, üstelik Kusurluların mücadelesine destek olmak, yani Kusurlu'ya yardım etmek anlamına gelir. Yasaların kapsamını genişletmek tabii bu ama Muhbirlerin korunması için yapıyorlar.

Altı kişi götürüldü, dördü Kusurlu'ydu, Divan tarafından cezalandırılacaklar, ikisi de Kusurlu'ya yardım etme suçuyla hapsedilebilir. Dört kişi Muhbir coplariyle yaralandıkları için hastaneye götürüldü. Alpha'nın "mükem-

mel” destekçilerinden bazıları anında saf değiştirdi, kendi derilerini korumak için Divan’a duymak istediği her şeyi söylediler. Alpha’nın barışçıl “danışmanlık” toplantısı hüsrarla sonlandı. Ona bir şey olmadı ama kıl payıyla kurtuldu. Eminim kara listeye de alınmıştır. Gördüğümde tamamen sarsılmıştı. Muhbirlerle uzun uzun konuşmuş, neyin ters gittiğini anlamaya çalışmıştı.

Bill’in Muhbiri Marcus büyükbabamı bulup getirdi. Onu sığınağa da Marcus’un götürdüğünü öğrenince çok şaşırdım. Marcus’un Cathy adındaki başka bir Muhbir ile evli olduğunu ve ikisinin de Kusurlulara destek verdiğini öğrendik büyükbabamla. Bize onlar gibi pek çok kişinin olduğunu ve sayılarının da giderek arttığını söyledi ama Kusurlulara karşı olanların da sayıları artıyormuş. Cathy ve Marcus, Muhbirler arasında huzursuzluk yayıldığını da hissediyorlarmış. Birbirleriyle karşı karşıya geliyorlarmış, hain olarak tabir edilenler örnek olsun diye cezalandırılıyormuş. Marcus da tabii ki endişeleniyor.

Hâlâ kızgınım ve bir sürü nedenden dolayı Alpha’ya güvenmiyorum ama büyükbabamın korunması ve Carrick hakkında öğrendiklerim yüzünden onunla iyi geçinmek istiyorum. Onu bulmak, ona kavuşmak için böylesine savaşıması gerçekten yerini bilmediğine ikna olmamı sağlıyor. Marcus’tan yardım istemeyi düşündüm ama cesaretimi toplayamadım. Eğer bu bir tuzaksa, düşmeyeceğim. Crevan’ın, onu aradığımı öğrenmesine izin vermeyeceğim. Carrick’in altıncı damgaya şahit olduğunu öğrenmesine bile izin vermeyeceğim. Bu güç sadece bana ve Carrick’e ait.

Bize her şey anlatıldıktan sonra Alpha’nın evinden çı-

kıp yola koyuluyoruz. Dönüş saatinden önce eve varmak istiyorum.

“Profesör Lambert’ti o,” diyor büyükbabam, sürekli aynalardan arkayı kontrol ediyor. “Haberlerde görmüştüm. Hükümetle sözleşmesi vardı. Crevan’ın eski dostlarından biri. Satır aralarını okursan, Crevan ondan kurtulmak için tuzak kurdu diyebilirsin. Yerine kuzeni geldi. Her yerde daha çok Crevan olsun diye. Alpha’nın bu işlerden sıyrılabilmesinde Crevan’ın suçluluk duygusunun da payı vardır, eğer öyle bir duygudan haberdarsa tabii.”

“Anlayamıyorum. Alpha beni kullanmadığını söyledi. Divan’la bir olup tuzak kurmadıysa bile Carrick’e ulaşmak için kullandı beni. Konuşma yapacağımı söylemesinin sebebi de bu olabilir. Belki Carrick duyar da dinlemeye gelir diye düşünmüştür.”

“Senin orada olacağını bilse gelir miydi sence Carrick?”

“Bilmiyorum.”

“Aslına bakarsan senin yerini biliyor Celestine. Herkes biliyor. Gazeteye bakan, televizyonu açıp evin önündeki muhabirleri gören herkes biliyor. Bulmak istese bulurdu.”

Gözlerimde yaşlar birikirken ter basıyor. Üzüldüm. “Aman, iyi,” diye pathyorum, “beni bulmak istemiyor.”

“Hayır. Demek istediğim; umarım Crevan onu çoktan ele geçirmemiştir, Celestine.”

Ben de ondan kokuyorum zaten. Yola sessizlik içinde devam ediyoruz. Ama Crevan’ın onu bulduğunu sanmıyorum; bulduysa neden bu kadar paniğe kapıldı ki? Yaptığını bilen tek kişi benim ve her hareketim kontrolü altında. Carrick hakkında bildiklerimi, yeni öğrendiklerimi düşü-

nüyorum. Çok akıllı, çok zeki. Bunca zamandır saklanıyordur bence.

“Eve gitmesen iyi olur,” diyor büyükbabam.

“Neden?”

“Muhbirler seni arıyordu toplantıda. Hiç şüphem yok. Konuşurken, Divan karşıtı fikirleri kışkırtırken yakalamak istediler. Yapamadılar. Ama orada olduğunu biliyorlar. Bazı hainler kendi derilerini kurtarmak için her şeyi söylemiş olabilirler. Kusurlu hareketinin daha fazla destek bulduğu doğru ama bu akşam gördüğün gibi insanlar çabuk korkutulabiliyor. Herkes mağduru savunmak ister ama tehlike doğunca korkar. Bunlar tehlikeli zamanlar, Celestine.”

“Eve gitmezsem nereye giderim ama?”

“Benimle kal. Çiftlikte güvende olursun, Crevan’dan uzakta. Marcus ve karısı sizi destekleyen tek Muhbirler mi sanıyorsun? Bir sürü daha var.”

“Ama dönüş saatinde evde olmazsam herkes ceza alır büyükbaba. Annem, Babam, Juniper, Ewan, onlara bunu yapamam! Eve gidip başıma her ne gelecekse yüzleşmeliyim.”

Büyükbabam başıyla onaylıyor.

“Hem zaten yanlış bir şey yapmadım,” diyorum, öfkem artıyor. “Öğretmenim beni bir dayanışma toplantısına davet etti. Yaşananlar onun hatası. Benim değil. Marcus’u dinlerler. O her şeyi gördü.”

“İşte böyle.” Büyükbabamın gülümsemesi buruk, bizim de kimsenin hikâyeyi benim versiyonumla dinlemeyeceğini biliyoruz.

“Kamyonetini de görmüşlerdir,” diyorum sonunda.

Saklamaya gerek yok. Muhbirler park yerindeki her aracı not etmişlerdir.

“Kamyonet benim üstüme kayıtlı değil,” diyor.

Şaşırarak bakıyorum. “Kimin peki?”

Kıkırdıyor. “Boş ver. Ama yine de atmam gerekecek.”

İnanamıyor gibi başımı sallıyorum.

“Beni geçmişe götürdü bu kaçma, gizlenme işi.”

Yüzüne bakmak için tüm bedenimle dönüyorum. “Ne oldu da geçmişe götürdü seni tam olarak?”

“Kaçtık, gizlendik.” Göz kırıyor.

“Büyükbaba,” diyorum birden korkuyla, kepinin altından sızan kan damlasını görünce. “Arabayı durdur, kanıyorsun!”

“İyiym ben.” Eliyle kanı siliyor ve yola odaklanıyor. “Marcus beni bulup saklamadan önce Muhbir’in tekinden kaçarken başımı çarptım. Benim hatam.”

Kepini kaldırınca başından darbe aldığını görüyorum.

Ben yaklaşıncı irkiliyor. “Dikiş atılması gerekecek.”

“Dikiş falan attırmam.”

“Büyükbaba!”

“Evde birileri ilgilenir, soru sormayacak birileri, çok teşekkürler.”

“Ama eve varman saatler sürer. Bir şey koymamız lazım üstüne.”

İtiraz etmiyor.

“Alışveriş merkezinde duralım. İki dakikaya oradayız. Ben biraz temizleyeyim, enfeksiyon kapmasın.”

“Seni eve bıraktıktan sonra hallederim.”

İkimiz de eve gittiğimizde beni neyin beklediğini bilmediğimiz farkındayız. Hemen bir şey yapmamız lazım.

“Tamam.” Homurdanarak alışveriş merkezinin arkasına, yükleme alanına giriyor. Kamyonet anayolda durmasın diye. “Hemen gelirim.”

“Hayatta olmaz. Sen burada kal, ben giderim. Zaten kan kaybettin.” Sırılsıklam kepine bakıyorum.

“Seni arıyor olabilirler,” diyor.

“Nerede? Burada mı? Herhangi bir markette? Hem zaten kendi kendimize kuruyoruz. Alpha’nın evinde olanların benimle hiç ilgisi yoktur belki. Alpha tehlikeli işler çeviriyor, Divan’a muhalefet ediyor, belki biliyorlar. Belki, izin veriyormuş gibi görünüp suçüstü yakalamak için fırsat kolluyorlar.”

Tamam diyor başıyla. “Sen ne zaman bu kadar hassas oldun bakayım?”

Gülüp alnından öpüyorum.

“Hemen gir ve çık. Başını belaya sokma.”

“Doğduğum günden beri başım belada benim,” diye eskiden kullandığı cümleyi tekrarlayınca gülüyor.

Süpermarkete giriyorum.

Saat dokuz. Dönüş saatime iki saat var, eve on dakikalık mesafedeyiz. Yeterince vaktim var. Yapabilirim. Büyükbabamın yarasını düşününce adımlarımı hızlandırıyorum. Alışveriş merkezinde tek başıma yürürken kalbim deli gibi çarpıyor, bütün gözler benim üzerimde. Ben yaklaşınca kadınlar çocuklarını geri çekiyor, ergenler gözlerini dikip bakıyor, saçma sapan hakaretler ediyorlar. Kim olduğumu fark edenler fotoğrafımı çekiyor. Hatta adamın biri cep telefonu ile videomu çekerek beni takip ediyor. Başka biri dibime sokulup öpücük sesleri çıkarıyor. Başımı eğdim, yere bakarak, duvara yakın yürüyorum. Fark edilmeden girip çıkacaktım güya. Görünmez olmak istiyorum ama kolumdaki kırmızı bant beni belli ediyor, şakağımdaki damga da. Alışveriş merkezinde yürüyen başka bir Kusurlu daha görüyorum. Kadın, küçük bir kızın elinden tutmuş. Biri elindeki torbaya tekme atıyor, grup halinde gülüyorlar. Kadın duruyor, torbayı almak için eğilirken çocuğunu kendine yakın tutmaya ça-

lışıyor. Grup kadını kışkırtmaya çalışıyor. Çocuk, üzgün gözlerle onlara bakıyor. Annesi elleri ve dizlerinin üzerinde yuvarlanan meyveleri toplamaya çalışıyor.

Duvara yapışıyorum, çenem eğik. Olay çıkarmadan buradan çıkmam gerek. Daha fazla ilgi çekmemem lazımdır. Lağımında yürüyen sıçan gibi hissediyorum kendimi, insanların ayaklarına dolanıyorum, yollarını bölüyorum. Gözlerim doluyor, gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Kimse iyi olup olmadığımı sormuyor çünkü kimse umursamıyor, bu da beni daha çok üzüyor.

Kasaya yöneliyorum. Bakışlarım yerde. Geçenlerden biri adımı söylüyor. Bakmıyorum. Olay çıkmasını istiyorum.

“Hey!” Adamın biri öfkeyle bağırıyor. Başımı yerde tutuyorum. Bana söylemiş olamaz; yanlış bir şey yapmadım.

Pamuk, antiseptik, bandaj bölümünü incelemeye başlıyorum, paketler dikkatimi çekiyor: hareketli yazılar; paketin üstündeki mutlu pamuk karakterin kolları bacakları var, gülümsüyor. Reklam dünyasında her şeyin bir ruhu var. Ama insanların ruhu emilmiş. Objeler insanlaştırmak insanları obje oluyorsa.

“Hey dedim!” diye tekrar bağırıyor.

Kalbim hızlanıyor. İyi bir ses değil. Yavaşça başımı kaldırıp bakıyorum. Adam bana bakıyor. Başkaları da. Kasadaki kadın neden yavaşladı ki? Hızlansa da bir an önce çıkıp gitsem. Bakınca artık yerinde olmadığını fark ediyorum. Bizden uzakta duruyor. Herkes bizden uzakta duruyor. Herkes uzaklaşıyor. Sağımda bir adam, solumda bir adam kaldı. İkisi de benden uzun, omuzlarına bile gelmiyorum. Onlara bakar bakmaz sorunun ne olduğunu anlıyorum. kollarındaki kırmızılık uyarı ateşi gibi patlı-

yor yüzümde. Kusurlular. İkisi de. Ben de öyleyim. Üçümüz bir arada duruyoruz. Yasak.

İlk tepkim bir adım geri atmak. Problemi anladım ve çözümü biliyorum. Ben bir adım geri gidersem ikisi kalır. Ama kötü bir hareket bu.

“Dur! Olduğun yerde kal!” Bana bağırان bir polis.

Sıraya geri dönüyorum.

“Kıpırdama Celestine,” diyor sağımdaki adam. “Bir şey olmayacak.”

“Beni tanıyor musunuz?”

“Hepimiz seni tanıyoruz.” Gülümsüyor.

“Konuşmayın!” Polis memuru tekrar bağırıyor.

“Vahşisine çattık,” diye mırıldanıyor solumdaki ikimize.

“Bankodan uzaklaşın, üçünüz de,” diyor polis panikle. “Sizi görmem lazım.” Gereksiz yere kendine iş çıkardı. Genç. Yalnız. Aptalca bir hata yapıyor.

Üçümüz de Kusurlu olmamıza ve iki adamın arasında kalmam rağmen kendimi güvende hissediyorum. Korumuyor gibiyim. İkisi de genç, otuzlarında filan. Ve yapıları. Güçlüler. Birinin *K* damgası şakağında, diğerinin damgasını göremiyorum; göğsünde, elinde, ayağında ya da dilinde olabilir. Belki de onların yaşı ve gücü polisi iyice paniğe sürükledi. Hasar verebilecek gibi görünüyorlar. Büyük çeneler, geniş omuzlar, iri eller. Bana Carrick’i hatırlatıyorlar. Askerler. Daha önce hiç iki Kusurlu arasında durmadım. Şimdi neden izin vermediklerini anlıyorum. Bir arada olmak bize güç veriyor. Rakamlarla güvenlik. Kendimizi güvende hissetmemizi istemiyorlar. Güçlü olmamızı istemiyorlar.

“Sadece sıraya girmiştik,” diyorum sonunda. Bizi izle-

mek için toplanan kalabalık çok rahatsız etti. Hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi hissediyorum. Arabada kanlar içinde bekleyen büyükbabama gitmeliyim. "Pamuk alıyordum." Elimdekini polis memuruna uzatıyorum. "Tehlikeli bir durum yok."

Birkaç kişi esprime kıs kıs gülüyor.

Polis memurunun yüzü kızarıyor. "Üçünüz bir arada duruyorsunuz. Yasalara aykırı."

"Bu bir yasa değil," deyince iki Kusurlu şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Sadece cezai müeyyide ile dayatılan bir kural. *Yasa* değil. Bu iki adamın arasında durduğum için beni hapse atamazsınız. Siz bir polis memurusunuz, Muhbir değil. Sizin göreviniz toplum için çalışmak, korumak ve hizmet etmek."

"Evet, sizin gibilerden korumak," diye bağılıyor kalabalığın arasından bir adam.

"Hayır," itiraz ediyorum. "Sizin göreviniz *beni* korumak, *bana* hizmet etmek," diyorum polise. "Ben de bu toplumun bir parçasıyım."

"Sana hizmet etmem, *Kusurlu*," diye homurdanıyor, hastalıklıyım gibi.

Bir zamanlar güvendiğim, hayran olduğum, beni koruduğuna inandığım polislerden biri. Buraya yürürken bana tıslayan insanlar geliyor aklıma, yolumdan uzaklaştırılan çocuklar. Benden kaçan gözler. Öfkem kabarıyor. Hiçbir şeyin anlamı yok.

Ben tanımlamaların kızısıyım, mantığın, siyahın ve beyazın.

"DSSP!" diye bağıriyorum polise. Öfke artık her yeri-

mi kapladı. Okulda öğrendim bunları. Her şeyi öğrendim. Bana öğretilen bu kurallar ona da öğretilmiştir, neden bilmiyor? Neden gerçek dünyada kimse okulda öğretilenleri uygulamıyor? “D, dürüstlük demek,” sesimin titrediğini duyuyorum, korkudan değil, öfkeden. Kontrol altına almaya çalışıyorum. “Dürüst ve ahlaklı olmak, eşitlik ve adalet kavramlarına saygı duymak demek. Polis memuru böyle davranmalı. S sorumluluk demek. Bireysel sorumluluğu kabul etmek ve kamuya hesap verebilmek demek.”

Kalabalıktan bir gümbürtü kopuyor. Gözlerimi ondan kaçırmadan devam ediyorum.

“Diğer S, saygı demek! İnsanlara, insan haklarına ve ihtiyaçlarına saygı duymak demek.”

Kalabalıktakiler bana katılıyor. Polis memuru bana bir adım yaklaşıyor. Telsizini ağzına götürüp destek çağırıyor.

“Seyret şimdi,” diyor sağımdaki adama alçak sesle.

Polis memuru tam önümde dudak bükerek duruyor.

“Bırak gitsinler,” diyor kalabalıktan biri.

“Evet. Kimseye bir zararları yok. Sadece alışveriş yapıyorlar.”

Herkes fikrini söylemeye başlayınca iyice paniğe kapıldığını görüyorum. Alnından ter fışkırıyor. Kontrolü kaybetmek üzere. Azınlıkta kaldı.

“Televizyondaki kız bu, şu ünlü olan,” diye bağılıyor biri. “Onu tutuklayamazsın.”

“Beş damgalı kız.”

Polis memuru gözlerini kısıp beni süzüyor. Birden kim olduğumu anlıyor. Benden korkmuş gibi görünüyor.

“En büyük Kusurlu,” diye bağılıyor başka biri kalaba-

lıktan, diğerleri susması için bağılıyor. Kalabalık şimdi kendi arasında tartışıyor.

Polis memuru belindeki copu tutuyor.

“Vay, bak sen,” diyor sağımdaki adam. “Onunla ne yapacaksın?”

“Sesini çıkarma,” diyor polis. Üstdudağmda ter damlaları var.

“Daha bir çocuk,” diye bağılıyor kadın. “Tanrı aşkına, rahat bırakın onu.”

Kadının gözükara çıkışı yeni bir duygu dalgası yaratıyor kalabalıkta.

“Sen de...” kötücül bakışlarını bana çeviriyor polis “...çeneni kapa. Anlaşıldı mı?”

Derin bir nefes alıyorum. Daha bitirmedim. Kaçınılmaz gerçekleşmeden önce başladığımı bitirmem mantıklı olur. Üç dakika içinde dönmezsem büyükbabam bir şeyin ters gittiğini anlar. Motoru çalıştırıp buradan uzaklaşması gerektiğini anlar. Artık geçmişte her ne yaptıysa içgüdülerini geliştirmiştir.

“P, Profesyonellik,” diyorum sonunda yumuşakça, sadece polis memuruna bakarak. “Toplumun *her* kesimine profesyonel polis hizmeti sunmak.”

Omuzumdan arkaya bakıyor, neye baktığını anlamak için dönüyorum ama bir şey göremiyorum. Beni oyuna getirdiğimi anladığım anda copunu çıkarıp bacaklarımın arkasına vuruyor. İki büküm olup düşüyorum. Antiseptik şişesi yere çarpıp parçalanıyor.

Sanki herkes bir anda karar veriyor, tarafını seçiyor, gerçekte kim olduğunu anlıyor. Ve sonra isyan başlıyor.

Etrafımda gördüğüm ayaklar, önceden bizi izleyenler, şimdi hareketlendi. Birden kalkışa geçtiler sanki. Herkes her yerde. Bazıları üstümde tepiniyor, bazıları elinden geldiğince beni koruyor. Ama her ayağa kalkmaya çalıştığımda birileri beni tekrar yere düşürüyor. Biri çarpıyor, biri yumrukluyor, nefes alamıyorum, ellerimle başımı koruyup gözümün önünde uçuşan siyah noktaların geçmesini bekliyorum. Beni kaldırmaya çalışan elleri hissediyorum, yere itmeye çalışan elleri de. Çok zor nefes alıyorum. Sonra düdük sesleri. Muhbirler geldi, siyah postallarının sahneye çıktığını görüyorum. Bazıları kaçıyor ama olanları duyan daha fazlası buraya geliyor. Havada uçuşan yumruklar, etrafa sıçrayan kan damlaları görüyorum. Kim hangi tarafta anlayamıyorum artık. Bir ara, doğru dürüst görebilmeyi başardığım bir ara, Enya Sleepwell'i marketin kapısında izlerken görür gibi oluyorum. Ama kafama o kadar çok darbe aldım ki hayal görmüş olabilirim. Savaşmaya, ayağa kalkmaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Öylece yerde yatarken beni fark etmeden geri adım atan birinin

botu kafama geliyor. Yanağıma değen deriyi hissediyorum darbe alırken. Sonrası bulanık.

Sesler gidip geliyor. Kulağımdaki çınlama bütün sesleri duymamı engelliyor. Yere düşüyorum, havada süzülüyorum, öldüm mü acaba? Işığa gitmek böyle bir şey mi? Gördüğüm ışık marketin floresanları, hayatta olduğumu anlıyorum ama uçuyorum. Sonra vücudumu saran eller hissediyorum. İri, rahatlatan, güvenli eller. O ellerin sahibi kollarımı boynuna doluyor. Tenini hissediyorum. Başım göğsüne yaslandı. Yanağımda tenini hissediyorum. Yaslandığım göğse odaklanıyorum ve *K* damgasını görüyorum, benimki gibi, köprücük kemiğinin altında, tişörtünün kavgada yırtılan yerinde. Bir Kusurlu beni taşıyor. Kokusu çok hoş, temiz ter kokusu ya da tanımlayamadığım başka bir şey gibi ama kendimi güvende hissediyorum. Beni bir bebek gibi taşıyor, ona tutunuyorum, başımı göğsüne doğru çeviriyor, gözümü yakan ışıklardan korunmak için çenesinin altına sokuluyorum. İlerlerken parmak ucumla göğsündeki *K* harfine dokununca duruyoruz. Daha önce kimsenin yarasına dokunmamıştım. Elime benimki gibi geliyor. Benimkilerden beşi gibi ama omurgamdaki altıncı damga gibi değil. Uyuşturmadan yapılan, beni yerimden sıçrattığı için dağılan altıncı damgama benzemiyor. Dokunuşumla yutkunurken iri âdemelması hareket ediyor. Parmaklarımı göğsünde tutuyorum. Bir yabancı bile olsa, tenindeki damga beni rahatlatıyor, kendi tenim gibi geliyor.

O anda kim olduğunu anlıyorum. Başımı göğsünden kaldırıp yukarı baktığımda onun da bana baktığını görüyorum.

Carrick.

O delici bakışlarıyla bakıyor, endişeli, şefkatli. Gülümsüyorum. Sadece camın arkasından gördüğüm Carrick. Şimdi cam mam yok. Etrafımızda süren deliliğe rağmen bana gülümsüyor.

“Seni bulacağımı söylemiştim.”

Sonra kayıp gidiyoruz, ışıklardan ve seslerden uzaklaşıyoruz.

İnleyerek uyanıyorum, tepeden tırnağa her yerin sızlıyor. Yatağımdayım, evimdeyim. Kapıdan sızan ışık dışında odam karanlık. Gözlerimin karanlığa alışması bir dakika sürüyor ama sonra her şeyi fark edebiliyorum. Yatağımanın yanındaki sandalye boş. Üstümde aynı kıyafetler var. Dışarısı karanlık, demek ki sadece birkaç saat geçti hatırladıklarımın üzerinden. Marketteki olaylar geliyor aklıma, büyükbabam da dışarda başı kanayarak beni bekliyordu. Telefonumu alıp onu aramalıyım, başına bir şey gelmeden kaçtığından emin olmalıyım. Ama aşağıdan gelen seslerle düşüncelerim kesiliyor.

Sesler alçak ve telaşlı. Sonra annemi duyuyorum, hızlı konuşarak birine yalvarıyor, konuşması her zamankinden daha çabuk ve yüksek tonda, konuştuğu kişi anında sözünü kesiyor. Sesi tanıyorum, imkânsız. *Crevan alt katta!* Herhalde rüya görüyorum. Burada, evimizde olamaz. Oturmaya çalışıyorum ama tekrar inliyorum. Karnım sızlıyor; kaburgalarım kırıldı galiba, en azından biri. Eli mi karnıma götürünce sargıyı fark ediyorum. Bacakları-

mı yataktan sarkıtıyorum. Başım dönüyor. Yerin dönmesi dursun, mide bulantım geçsin diye gözlerimi kapatıyorum.

Yatağımın yanındaki suyu görüp kafama dikiyorum. Ayğa kalkmayı başarıyorum ama her yerim, her bir kasım ağrıyor. Eve nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Ama marketten kayar gibi çıkışımı, Carrick'in beni taşıdığını, kollarında nasıl güvende hissettiğimi hatırlıyorum. Bana gülümsüyordu, başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapamıştı. Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Acaba hayal miydi? Gerçekten o muydu?

Kapı açılıyor ve Juniper giriyor. Yüzünde panik ifadesi var, bir şeyler çok ters gidiyor. "Celestine, uyanmışsın."

"Ne oluyor?" Büyükbabamı bıraktığımı düşününce kendimi en kötüsüne hazırlıyorum.

Nefes nefese kalmış. "Crevan geldi. Aşağıda. Annemi ve babamı tehdit ediyor. Seni teslim etmezlerse babam işini kaybedecek ve hapse atılacaklar."

Ağzım açık kalıyor.

"Eğer onlar seni indirmezse, alıp götürmeleri için Muhbirleri çağıracaktı, ama ona inanmıyorum. Şimdiye kadar çoktan çağırırdı. Bir şeyler peşinde. Bence kendisi alıp götürmek istiyor. Seninle derdi ne Celestine? Biliyor musun? Art'la mı ilgili. Videonun yerini sordu. Neden bahsettiğini bilmiyorlar, sen biliyor musun? Sende olduğunu söylüyor ve videoyu istiyor."

Ona bakıyorum, başım dönüyor, aklım karmakarışık. Bay Berry'nin videosundan haberi var, *nasıl*? Videonun *bende* olduğunu düşünüyor. Pia ile konuşmam lazım. Ben, Bay Berry ve Carrick dışında videodan haberdar olan tek

kişi Pia. Videoyu arıyordu. Onun için endişeleniyorum birden. Günlerdir haber alamadım. Sonra aklıma Bay Berry'nin kocasıyla yaptığım telefon konuşması geliyor. Crevan dinliyordu kesin. Telefonum dinleniyordu.

"Annemle babam onu vazgeçirmeye çalışıyor. Bu akşam bir Kusurlu mitingine gitmişsin, öyle diyor. Sonra da markette olay çıkarmışsın. İki kişi ölmüş. Polis biber gazı sıkmış. Tüm haberlerde var. Sokaklarda ayaklanma başladı. Basın seni suçluyor. Biri video çekmiş, ama Celestine, ah Tanrım, Celestine." Gözleri doluyor ve ağlamaya başlıyor. "Seyrettim, seninle gurur duyuyorum. Senin söylediklerini söyleyemezdim, yaptıklarını yapamazdım ben. Mahkemede, odada, markette... Nasıl yaptın bilemiyorum ama muhteşemsin. Seninle öyle gurur duyuyorum ki. Eğer ona videoyu verirsen suçlamaları düşüreceğini söylüyor."

Başımı sallıyorum, allak bullak oldum, başım dönüyor, kafam zonkluyor.

Juniper, şimdi duygulanmanın sırası olmadığını anlayarak kendini toplamaya çalışıyor ve tekrar telaşlanıyor. "Senin için bir çanta hazırladım. Crevan kütüphanede annemlerle. Arka kapıdan çıkabilirsin. Seni eve getiren adam bunu bıraktı." Elime bir not tutuşturuyor. "Kaybetme sakın Celestine. Sana yardım etmek istiyordu. Yardım edebilecek birilerini tanıyormuş. Onu bul tamam mı? Onu bulacağına söz ver. İyi olduğunu bilirim böylece." Elini yüzümde dolaştırıp tekrar ağlamaya başlıyor. "Benim cesur kardeşim. Özledim seni. Özleyeceğim."

Söyledikleri zihnimde at koşturuyor. Kaçmak zorundayım? Ailemi korumak için onları terk etmem gerek.

Crevan altıncı damganın videosunu duymuş. Bende olduğunu düşünüyor, bende olduğunu *biliyor*. Ama benim videonun yerine dair hiçbir fikrim yok ve bana asla inanmaz. Bulana kadar pes etmeyecek. Bir sonraki hareketime karar verene kadar güvenli bir yere gitmeliyim.

“Dönüş saati,” diyorum.

“Mary May gitti zaten. Saat on biri geçti. Annemle babam Crevan’ı tutmayı başarırlarsa kimse fark etmeden sabaha kadar vaktin var. Celestine, seni seviyorum.” Juniper ağlıyor. “İlişkımız bu hale geldiği için öyle üzülüyorum ki.”

Kalkıp gitmek için hareketleniyorum. Şimdi bunları dinleyemeyeceğim.

Uzanıp sıkıca kolumu tutuyor. “Lütfen dinle beni. Açıklamak zorundayım. Olanları bilmen gerek.”

Yavaşça arkamı dönüyorum, en kötüsünü duymaya hazırım, Art ve Juniper arasında olanları duymaya hazırım. En büyük kâbusum gerçek olacak.

“Art’la aramızda hiçbir şey yok,” diyor gözlerinden yaşlar süzülürken. “Bana yardım istemek için ulaştı. Kulübede ona yardım edecek, yemek getirecek birine ihtiyacı vardı. Senin bilmeni istemedi, başını belaya sokmaktan korkuyordu. Babasının yerini öğrenmek için sana zarar vereceğini ve seni takip ettiğini biliyordu. Söylemeyeceğime dair söz verdirdi bana ama bazı günler, inan bana Celestine, dilimin ucuna geldi. Söylemeliydim. Çoğu zaman Tinder’ların kulübesinde saklandı, geceleri de senin hakkında konuşmak için buluştuk. Seni bu hale soktuğumuz için nasıl üzüldüğümüzü anlattık. İkimiz de bu hisle baş edemiyoruz. Nasıl hissettiğimi anlayabilecek tek kişi

oydu. Hepsi bu kadar, gerçekten. Ona yardım etmeye çalışıyordum. Sana kavuşana kadar güvende olmasını sağlamaya çalışıyordum.” Burnunu çekiyor. “Özür dilerim.”

Aralarında bir şey olmadığını duyunca rahat bir nefes alıyorum, gerçekten beni korumaya çalışıyorlarmış, gerçi hâlâ biraz ihanete uğramış gibi hissediyorum. Bir daha hiç sarılamayacakmış gibi sıkı sıkı sarılıyoruz.

“Her zaman seni kıskandım, her zaman,” diye devam ediyor. “Hep mükemmeldin. Her şeyi doğru yapardın, her şeyin doğrusunu söylerdin. Herkes seni severdi. Mükemmelliğini kıskanırdım. Şimdi de Kusurluluğunu kıskanıyorum. Otobüste yaptıklarını ben yapmalıydım. Yapmak istedim. Hep düşündüm. Ama o anda cesaret edemedim, başaramadığım bir şey daha. Öyle üzgünüm ki.”

“Otobüste olanlar için kendini suçlayamazsın,” diyorum ve çok samimiyim. “Hepsini ben yaptım. Hiçbiri senin suçun değil. İkinizden de beni kurtarmanızı beklemedim. Kurtaramazdınız. Üçümüz birden benim duruma düşerdik. Yanlış bir şey yapmadınız.” Art meselesine takılıp kalmak istemiyorum şimdi. Doğru sözleri bulmak için zamana ihtiyacım var.

“Hayır,” diye bölüyor sözümü. “Korkaklık ettim. Her gün, her saniye tekrar yaşıyorum. Otobüste sana arka çıkmalıydım.” Yanaklarını siliyor, tavırlarında cesaret var, küçük askerim benim. “Ama şimdi doğru şeyi yapıyorum. Cesurum. Gitmen gerek Celestine, yoksa Crevan seni götürecektir, nereye götüreceğini de bilemiyorum.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldıyorum, ellerini avucumda sıkıyorum. “Beni buraya getiren adam. Adını biliyor musun?”

“Carrick Vane.”

Gülümsüyorum. Hayal değilmiş, rüya değilmiş.

“Sana bir şey ifade ediyor mu?”

Başımla onaylıyorum. Beni tehlikeden uzaklaştırırken parmağımın altındaki yaralı teni geliyor aklıma, âdemelmasını burnumun ucunda görüyorum.

“Onu bulacak mısın?”

“Evet,” diyorum kendime tam güvenerek, ailemi terk ettiğimi, bilinmeze gittiğimi düşünmek bile istemiyorum. Profesör Lambert’in Pólya’dan aktardığı sözü düşünüyorum, “Bir problemi çözemiyorsan, çözebileceğin daha kolay bir problem vardır: Sadece onu bulman gerekir.” Crevan’ı tek başıma alt edemem, şimdi edemem. Ama Carrick Vane’i bulmam lazım. Şimdilik elimizde bu var.

Mümkün olduğu kadar sessiz aşağı iniyorum parmak uçlarımda, en ufak bir hatanın sonum olacağını biliyorum. Aşağıda babamla Crevan'ın yükselen seslerini duyuyorum, babam adamın gırtlığını sıkmak üzere. İçeri dalıp babamı durdurmak istiyorum, beni korumak adına işinden olmasından korkuyorum, ama yapamayacağımı biliyorum. Uzun vadede hiç faydası olmaz. Buna son vermenin ek yolu Crevan'ın yaptıklarını dünyanın gözleri önüne sermek.

“Git,” diye fısıldıyor Juniper, beni itiyor.

Kütüphanenin kapısına bakıyorum, annemle babamı bu durumda bırakamam, olduğum yerde donup kalıyorum. Gidersem, bana yardım etme suçundan ceza yiyebilirler. Pes edip kalırsam kurtulurlar. Kapı açılınca Juniper elimi tutuyor. İkimiz de donakalıyoruz. Her şey bitti işte.

Crevan değil, annem çıkıyor dışarı, yüzü solgun ama öfkeli. Saçı değişmiş, bir tarafı kısacık tıraşlanmış, diğer tarafta eski uzun dalgaları duruyor. Tam bir savaşçıya benziyor. Elimdeki çantayı, gitmeye hazır olduğumu

görüyor ve kapıyı sıkıca kapatıyor. Gitmeme izin vermemek, onu ikna etmem gerekecek biliyorum. Yanıma koşuyor, kollarını sarıp öpücüklere boğuyor. Kulağıma tek bir şey fısıldıyor, artık kafamda hiçbir soru işareti yok, tüylerim diken diken.

“Koş.”

Yaşlar gözümü kör ediyor neredeyse, yanından ayrılıyorum, ondan koparılmış gibiyim, söküp alınmış gibiyim. Arka bahçe duvarına tırmanıyorum. Eğilip yürüyerek arka sokağa ulaşmak için koşuyorum, görünmeden tepeye tırmanan yola çıkabilirim.

Köşede bir araba beliriyor, tüm ışıkları yanık, bana doğru geliyor. Duruyorum. Arabanın durup durmayacağından emin değilim, tepe lambası da yandığı için sürücüyü göremiyorum. Her kim kullanıyorsa beni ezip geçmeye niyetli olmasından korkuyorum. Arabayı daha önce görmedim, yepyeni ve pahalı bir araba. Birkaç santim ötemde duruyor. Farlar hâlâ o kadar parlak ki direksiyonun arkasında kim var göremiyorum. Geri dönüp koşmak istiyorum ama Crevan o tarafta. Beni özgürlüğe götürecek sokağa çok yakınım, tepede Art’la buluşmak için yürüdüğüm arka sokağa.

Kapı açılıyor ve Yargıç Sanchez çıkıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor.

“Kaçmak için güzel bir akşam Bayan North,” diyor sakince.

“Ne istiyorsunuz?”

“Sen ne istiyorsan ben de onu istiyorum,” diyor kadın. “Ortak bir amacımız var.”

“Şüpheliyim,” diyorum acı bir sesle.

“Crevan’ı devirmek.”

Bu itiraf beni şok ediyor ama şaşırmamam lazım. Dava boyunca onu baltalamaya çalıştı. Bunun için beni kullanıyordu.

“Onun hakkında ikimizin de işine yarayacak bir şey bildiğini duydum. Onu çok geren bir şey, oraya buraya, her yere Muhbirler göndermesine yol açan bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum ama senden duymayı umuyorum.”

“Size güveneceğimi nereden çıkardınız?” Paniğe kapıldım. Hemen kurtulmalıyım ondan. Kaçmam gerek. Ailem, Crevan’ın evi aramasını daha fazla engelleyemez. Miting ve marketteki ayaklanma için beni suçluyorlarsa gerçekten Muhbirler ve polis beni almaya gelebilir her an. Umarım önce polis ele geçirir. Ama Crevan da bu işten paçayı sıyırmama kolay kolay izin vermez.

“Bana güvenebilirsin. Kaçmana izin vereceğim,” diyor ve kafam iyice karışıyor. “Crevan’ın kontrolü altında pek işime yaramazsın. Özgür kaldığında verebileceğin hasarı tahmin edebiliyorum. Onu gerçekten sarstın, her zamankinden daha çok hata yapıyor. Onu bu kadar etkileyecek ne yaptın biliyor musun?” diye soruyor merakla. İçi içini yiyor, çok belli. Benim bildiklerimi bilmemek onu mahvediyor.

Zorla yutkunup, iyice düşünüyorum sonra başımla evet diyorum.

Gülümsüyor, küçük sinsî bir gülümseme. “Senin yapacağın kimin aklına gelirdi?” Baştan aşağı beni süzüyor. “Biliyorsun, Divan’ın değerlerine inanıyorum, kamusal soruşturmalara. Önemli kamu soruşturmalarının aciliyetle ele alınmasına. Ama şu andaki işleyişe karşıyım.”

diyor gözlerini gözlerime kilitleyerek. “Mahkemede sana yardım etmeye çalıştım Celestine. Hapis cezasına razı olmalıydın. Kalede senin için düzenlediğim küçük gösteri hoşuna gitti mi? damgalamaya şahit olmanın seni korkutacağını, Kusurlu’ya yardım etme suçunu itiraf edeceğini düşünmüştüm.”

Demek, Tina’nın toplantısını ve Funar’ın Carrick’le beni damga odası önünde oturtmasını o ayarlamıştı.

“Bana yardım edersen, kolundaki bantla ilgili bir şeyler yapabilirim.” Siyah deri eldivenli ellerini cebine sokup bir kart çıkarıyor. “Kaçmana izin vereceğim Celestine. Ama hazır olduğunda beni ara, birbirimize yardım edelim.”

Gerçek olamayacak kadar güzel, yavaşça karta uzanıyorum, duraksayarak alıyorum, yavaş yavaş ondan uzaklaşıyorum, her an saklanan birinin üstüme atlamasını bekliyorum, kimse atlamıyor. Adımlarımı hızlandırarak ilerlemeye devam ediyorum. Beni izliyor ve arabasına dönüyor. Motoru çalıştırıp geri gidiyor.

Annemin dediği gibi yapıyorum.

Koşuyorum.

**BRO
SIS**

Teşekkür

On iki yıldır her sene bir roman yazıyorum ama 2014 yazında, “The Year I Met You” romanımın düzeltile-rini bitirdiğimde, yeni bir roman için kendimi şarj etmem gerekirken, *Kusurlu’nun* öncülü “The Marble Collector” düştü aklıma ve bir türlü gitmek bilmedi. Celestine North hayatıma girmişti ve öyküsünü anlatmak istiyordu. Daha önce hiç böyle bir adrenalin patlaması yaşamamış, yüre-ğim ağzımda, ellerim titreyerek yazmamış, bir romanı hiç bu kadar çabuk bitirmemiştim. Birileri okumak istese de istemese de bu hikâyeyi anlatmak zorundaydım. *Kusurlu* altı hafta içinde bitti. Bunun için yazarken sevgilerini, sa-bırlarını ve desteklerini esirgemeyen amigolarım David, Robin ve Sonny’ye, bana cesaret veren annem Georgina ve babam Nicky’ye teşekkür ederim. Bana rehberlik eden, yüreklendiren, bu hikâyeyi kendime saklamayıp paylaş-mam gerektiğine inanan Marienne Gunn O’Connor ve Vicki Satlow, teşekkürler. Romanın ilk taslağını dinle-yen, okuyan ve pek çok eksigi olduğu halde destek veren Dave O’Callaghan, teşekkürler.

Kusurlu'nun ilk taslağını altı haftada yazdım ama elbette üzerinde çok çalışılması gerekiyordu. Nicky Lake'in akıllıca katkıları, desteği olmasa roman asla şimdiki halini alamazdı. Onun dokunuşları romanı bambaşka bir seviyeye taşıdı. Harper Collins ekibine de kocaman bir teşekkür borçluyum. Bu hikâyeyi öfkeyle, sevgiyle ve tutkuyla yazdım. Her bir kelime, her bir duygu yüreğimden kopup geldi. Bu kitabın vermesini umut ettiğim tek bir mesaj varsa o da şudur: Hiçbirimiz mükemmel değiliz. Öyleymiş gibi yapmayalım. Olduğumuz kişi olmaktan korkmayalım. Birilerini yaftalayıp, ötekileştirmeyelim. Kusurların insan olmanın gereği olduğunu anlayalım ve her bir hatamızdan ders alıp onları tekrarlamayalım.

Versailles Sarayı'nda dönen dolaplara
tanık olmaya hazır mısınız?

Gizli odalarda yaşanan dudak uçuklatıcı
olaylar sizleri bekliyor.

Güneş Kral'ın sarayının heyecan verici,
haylaz ve kesinlikle ateşli entrikaları,
daha önce okuduklarınızın hiçbirine
benzemiyor!

Entrikacılar

I - RAKİBET

Christine Feret-Fleury

İyi olan kazansın!

Düz Ötesi

KANIN GÜNLÜKLERİ

AMANDA HOCKING

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR LİSTESİ YAZARI